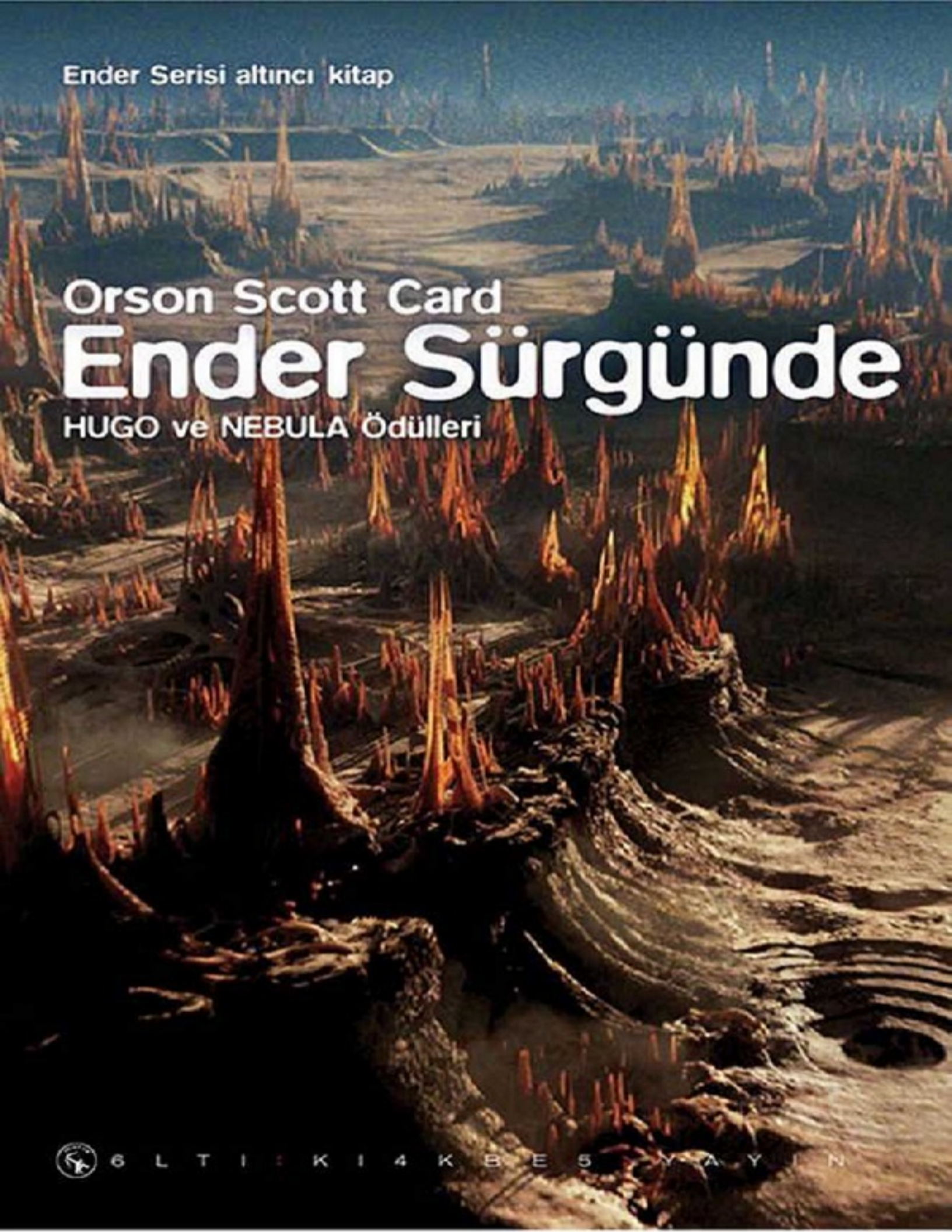

Ender Serisi altıncı kitap
Orson Scott Card
Ender Sürgünde
HUGO ve NEBULA Ödülleri
6 L T I : K I 4 K B E 5 : Y A Y I N

VENI
VENI
VENI

ENDER SÜRGÜNDE
Ender Serisi 6. kitap
Orson Scott Card
1.baskı: Ağustos 2015

Yayın Yönetmenleri
Kaan Çaydamlı, Şenol Erdoğan
Kapak Tasarımı
Erol Egemen
Son Okuma
Alper Çeker
Baskı
Çınar Matbaacılık ve Yay. San. Tic. Ltd. Şti
Yüzyıl Mahallesi Matbaacılar Caddesi Ata Han 34/5
Bağcılar İstanbul
Sertifika no: 12638
(0-212) 628 96 00

Anatolialit Ajans Aracılığıyla
© ALTIKIRKBEŞ YAYIN
Sertifika no: 17613
Kadıköy'ün yağmurlu ve puslu sokaklarında hazırlanan
bu kitap sizi uçurumdan aşağı atabilecek güce sahip olabilir.
Herhangi bir şekilde ve özellikle izinsiz olarak iktibas edildiğinde
Kadıköy'ün o bilinen, serin ve rutubetli lâneti, yıllar boyunca bunu yapanı takip eder,
saçları dökülür, rüyasında sürekli olarak Kadıköy
sokaklarından akın akın geçerek yıllık intiharlarını
gerçekleştirmeye giden lemur sürüleri görür
ve derin bir yalnızlığa gömülür.

ALTIKIRKBEŞ YAYIN
bir Kaybedenler Kulübü tribidir.
Çaydamlı Basın Yayın Dağ. Reklam Org. Ve Film Yapım San. Tic. Ltd. Şti.
Caferağa Mahallesi Kadife Sokak 22/4 Kadıköy İstanbul
Tel: (0-216)418 0413
E-satış: www.645dukkan.com
altikirkbespublishing@gmail.com

ENDER SÜRGÜNDE

ENDER SERİSİ ALTINCI KİTAP

ORSON SCOTT CARD

Türkçesi:Barış Taneri

ALTIKIRKBEŞ YAYIN

Kadıköy, 2015

Baydon Hilton
Jordan Hilton
Ricky Fenton’a ithaf edilmiştir.

Romeo, Mercutio ve Benolio
Bu çarpık hayat yolunda yol arkadaşlarım olarak
güvenimi ve takdirimi kazanmaya devam ediyorsunuz.

•1•

Alıcı: jpwiggin@gso.nc.pub, twiggin@uncg.edu
Gönderen: hgraff%educadmin@ifcom.gov
Konu: Andrew Eve Dönünce

Sevgili John Paul ve Theresa Wiggin,

Varşova Paktı'nın Uluslararası Filo'yu son ele geçirme denemesinde biz EducAdmin'dekilerin tek endişesinin buradaki çocukların güvenliği olduğunu biliyorsunuz. Sonunda çocukları nasıl eve göndereceğimizi ayarlamaya başlayabiliriz.

Sizi temin ederiz ki Andrew U.F.'den Amerika hükümeti kontrolüne transfer edilirken sürekli gözlem altında olacak ve kendisine bir koruma görevlisi verilecek. U.F.'nin transferden sonra ne kadar güvenlik sağlayabileceğini ise hâlihazırda tartışıyoruz.

EducAdmin tarafından Andrew'un mümkün olduğu derece normal bir çocukluğa geri dönebilmesi için gerekli her çaba gösteriliyor. Yine de tavsiyenizi istediğim bir konu var. Sizce son seferberlik sırasında EducAdmin'e açılan soruşturmaların sonucunu öğrenene kadar onu burada yalıtılmış bir şekilde tutmalı mıyız? Beyanatlarla Andrew'u ve yaptıklarını zarar verici eylemler olarak betimlemeleri ihtimali çok yüksek. Bu yolla onun üzerinden EducAdmin'e(ve diğer çocuklara) saldırmak isteyecekler. Burada U.F.com'da onu koruyabiliriz ama Dünya'da böyle bir güvenlik sağlayamayız ve "ifade vermek" için çağırılması da yüksek bir ihtimal.

Hyrum Graff

Theresa Wiggin yatağında oturmuş, elinde Graff'ın mektup çıktısını tutuyordu. "'İfade vermek için çağırılacak."' Bu onu sergileyecekleri anlamına geliyordu -peki nasıl, bir kahraman olarak mı? Daha ziyade bir canavar olarak, zira zaten çocuk sömürüsünü kötüleyen bir sürü senatörümüz var.

"Bu ona insan ırkını kurtarmanın ne demek olduğunu gösterir!" dedi kocası John Paul.

"Ciddiyetsizlik için yanlış bir zaman."

"Theresa, insaflı ol," dedi John Paul. "Ender'in dönmesini ben de senin kadar çok istiyorum."

"Hayır istemiyorsun" dedi Theresa kızgın bir şekilde. "Sen her gün ona duyduğun ihtiyaçla acı çekmiyorsun." Bunu derken bile kocasına haksızlık yaptığını biliyordu ve gözlerini kapatıp başını iki yana salladı.

John Paul'a gelince, o ne yaptığını ve ne hissetmediğini anlıyordu ve bu konuda eşiyle tartışmıyordu. "Çaldıkları yılları geri alamazsın Theresa. O artık bizim tanıdığımız çocuk değil."

"O zaman bu yeni halini tanımaya başlarız. Burada. Evimizde."

"Muhafızlar etrafımızdayken."

"İşte *bunu* kabullenmeyi reddediyorum. Ona kim zarar vermek ister ki?"

John Paul elindeki kitabı bir kenara koydu. "Theresa, sen tanıdığım en zeki kişisin."

"O daha bir çocuk!"

"O, çok daha üstün kuvvetlere karşı bir savaş kazandı."

"Tek bir silah ateşledi. O silahı da ne o tasarlamıştı ne de oraya o götürmüştü."

"Silahı ateşlenebilecek menzile o soktu."

"Formikler artık yok! O bir kahraman, ve tehlikede falan da değil."

"Evet Theresa, o bir kahraman. Ortaokula nasıl gidecek? Hangi sekizinci sınıf öğretmeni onun için hazır? Okulda hangi dansa hazır Ender?

"Zamanla hallolur. Ama bak, biz varız, ailesi-"

"Tabi, çok sıcak ve iyi insanlarız, rahat uyum sağlayabileceği bir sevgi yuvası."

"Biz birbirimizi *gerçekten* seviyoruz!"

"Theresa, albay Graff Ender'in *sadece* bizim oğlumuz olmadığını söylemeye çalışıyor."

"O başka kimsenin çocuğu değil."

"Oğlumuzu kimin öldürmek istediğini biliyorsun."

"Hayır bilmiyorum."

"Amerikan askeri gücünü kendi planları önünde bir engel olarak gören bütün devletler."

"Ama Ender orduda *olmayacak,* o sadece-"

"Bu hafta Amerikan ordusunda olmayacak. Belki. Theresa, daha 12 yaşında bir savaş kazandı. Dünya'ya döner dönmez hayırsever ve demokratik hükümetimiz tarafından hemen askere alınmayacağını nereden biliyorsun? Belki de korumalı bir şekilde gözaltına alınır. Bizim onla gitmemize de belki izin verirler, belki de vermezler.

Theresa'nın yanaklarından yaşlar süzülüyordu. "Yani sence o buradan gittiğinde biz onu zaten kaybetmiştik."

"Diyorum ki çocuğun askere gittiğinde o zaten asla sana dönmez. Önceden olduğu gibi dönemez. Geri gelse bile değişmiş olur. Sana bir soru sorayım. Onun çok büyük tehlike içinde olacağı bir yere gitmesini mi istersin yoksa nispeten güvende olduğu bir yerde kalmasını mı?"

"Yani sence Graff bizi Ender'in uzayda onunla kalması için ikna etmeye çalışıyor."

"Bence Graff Ender’e ne olacağını umursuyor ve bize haber veriyor -Ender’in çok büyük tehlike içinde olduğunu söyleyemiyor çünkü gönderdiği her mektup mahkemede aleyhine delil olarak kullanılabilir. Ender’in zaferinin üzerinden daha on dakika geçmeden Ruslar U.F.'yu ele geçirmek için vahşice bir saldırı yaptılar. U.F. tekrar üstünlüğü kazanıp Ruslar teslim olmadan, Rus askerleri binlerce filo askerini öldürdü. Kazansalardı ne yapacaklardı? Ender’i eve getirip adına geçit töreni mi düzenleyeceklerdi?"

Theresa da bunları biliyordu. Graff’ın mektubunu okur okumaz bunu hissetmişti. Hatta daha öncesinden biliyordu, Formik Savaş’ın bittiğini duyduğundan beri. Ender eve dönmeyecekti.

Omzunda John Paul'un elini hissetti. Silkindi. John Paul eliyle Theresa’nın kolunu sıvazlarken o yatağa yatmış, yüzünü çevirmiş ağlıyordu. Ağlıyordu çünkü tartışmayı kaybettiğini biliyordu. Ağlıyordu çünkü tartışma sırasında kendi tarafını bile tutmuyordu.

"Doğduğu andan itibaren bize ait olmadığını biliyorduk."

"O bize *ait."*

"Eğer eve dönerse onu korumaya ve kullanmaya, hatta öldürmeye gücü yeten hükümet hangisiyse Ender ona ait olacak. O bu savaşta sağ kalan en değerli varlık. Büyük silah. Hayatı boyunca böyle olacak -ve öyle bir şöhreti olacak ki hiçbir şekilde normal bir çocukluğu olmayacak. Theresa, biz gerçekten bunu değiştirebilir miyiz ki? Geçtiğimiz yıllarda neler yaşadığını anlıyor muyuz? Oğlumuzun dönüştüğü kişiye ne kadar ebeveynlik yapabiliriz?

"Gayette *harika* ebeveynlik yapabiliriz" dedi.

"Bunu evdeki çocuklarımıza yaptığımız ebeveynlikten biliyoruz herhalde."

Theresa sırt üstü uzandı. "Zavallı Peter. Ender'in eve dönebilecek olma düşüncesi onu yiyip bitiriyordur."

"O zaman git ve havasını söndür."

"Bunun yapılabileceğinden çok da emin değilim." dedi Theresa. "Eminim şimdiden onun dönüşünden nasıl faydalanabileceğini düşünmeye başlamıştır."

"Bu ancak Ender'in kendisinden faydalanmasına izin vermeyecek kadar zeki olduğunu anlayıncaya kadar sürer."

"Ender *politika* için ne gibi bir hazırlık yaptı? Bu kadar süredir askeriyedeydi."

John Paul kahkaha attı.

"Evet, tabi, askeriye de hükümet kadar politik bir ortam."

"Ama haklısın," dedi John Paul. "Ender orada güvenlik altındaydı, her ne kadar o insanlar ondan yararlanmak amacı taşısalar da. Ama en azından kendi adına bürokratik savaşlar vermek zorunda kalmadı. Böyle manevralar yapmaya geldiğinde büyük ihtimalle hiçbir şey bilmiyordur."

"Yani Peter gerçekten onu kullanabilir mi?"

"Beni endişelendiren bu değil. Beni endişelendiren Peter'ın onu kullanamadığını fark ettiğinde ne yapacağı."

Theresa tekrar doğruldu ve kocasına baktı. "Peter'ın Ender'e saldıracağını düşünüyor olamazsın!"

"Peter *kendi* elini zor ya da tehlikeli bir şey yapmak için asla kaldırmaz. Son zamanlarda Valentine'ı kullandığını biliyorsun."

"Bunun sebebi Valentine'ın Peter'ın onu kullanmasına izin vermesi."

"Tam olarak benim demeye çalıştığım şey de bu," dedi John Paul.

"Ender ailesi içinde tehlikede *değil."*

"Theresa, bir karar vermemiz gerekiyor: Ender için en iyisi ne? Peter ve Valentine için en iyisi ne? Dünya'nın geleceği için en iyisi ne?"

"Gecenin bir yarısı yatağımızda oturup dünyanın kaderine mi karar veriyoruz?

"Andrew'a sahip olduğumuzda tatlım, dünyanın kaderine karar vermiştik."

"Ve bunu yaparken de iyi vakit geçirmiştik," diye Theresa ekledi.

"Ender'in eve gelmesi iyi olur mu? Bu onu mutlu eder mi?"

"Gerçekten bizi unuttuğunu mu düşünüyorsun?" diye sordu. "Ender'in eve gelip gelmemeyi umursamadığını mı söylüyorsun?"

"Eve gitmek bir iki gün sürer. Sonra orada bir de *yaşaması* var. Yabancı güçlerin tehdidi, okul hayatının garipliği, özel hayatının sürekli ihlali ve Peter'ın sönmeyen hırs ve kıskançlığını da unutmayalım. Bu yüzden tekrar soruyorum, sence mutluluk açısından Ender'in hayatı burada mı, yoksa..."

"Uzayda kalırsa mı? *Bu* onun için nasıl bir hayat olur?"

"U.F. kesin kararını verdi -Dünya'da olan şeylere karşı tam bir tarafsızlık. Eğer Ender orada kalırsa bütün dünya -her hükümet- Filo'ya karşı bir şey yapmamaları gerektiğini *bilir."*

"Yani eve gelmeyerek Ender sürekli bir şekilde dünyayı kurtarıyor olacak," dedi Theresa. "Hayatı ne kadar yararlı olacak."

"Olay *başka* kimsenin onu kullanamayacak olması."

Theresa en sevimli sesini takındı. "Yani sence Graff'a Ender'in eve gelmesini istemediğimizi söylemeliyiz, öyle mi?"

"Bu tarz bir şey yapamayız," dedi John Paul. "Ona oğlumuzu görmek için sabırsızlandığımızı ama herhangi bir koruma görevlisine gerek olmadığını söyleyeceğiz."

John Paul'un neden demin dediklerinin tam tersini söylüyor olduğunu fark etmesi Theresa'nın kısa bir anını aldı. "Graff'a gönderdiğimiz mektuplar," dedi, "aynı onun

bize gönderdikleri gibi pek çok kişi tarafından görülecek. Ve bu yüzden aynı şekilde boş olmalı. Ve biz de hiç bir şey yapmayıp kendi kendine gelişen olayları izleyeceğiz."

"Hayır hayatım," dedi John Paul. "Kendi evimizde, kendi çatımız altında yaşadığımız gerçeği kamuoyu oluşturmamız için bilinmesi gereken en önemli iki şey."

"Ama John Paul, çocuklarımızın ağlarda gizlice dolaşıp Peter'ın yazıştığı kişilerle bağlantı kurup Valentine'ın demagogluktaki yeteneğiyle olayları manipüle ettiklerini resmi olarak bilmiyor gibi yapıyoruz."

"Ve onlar da bizim aklımızın çalıştığını bilmiyorlar," dedi John Paul. "Vücutlarında bizim genetiğimiz yokmuş da periler tarafından evimize bırakılmışlar gibi düşünüyor havaları var. Bize cahil kamuoyunun kullanışlı numuneleriymişiz gibi davranıyorlar. O zaman... Onları kardeşleri için en iyi olanı yapmaya sevk edecek bir kamuoyu sunalım."

"En iyi olan," diyerek tekrarladı Theresa. "En iyinin ne olduğunu biz bilmiyoruz ki."

"Hayır," dedi John Paul. "Biz sadece en iyi gibi gözükeni biliyoruz. Ama bir şey kesin -bu konu hakkında çocuklarımızın hepsinden daha çok şey biliyoruz."

Valentine okuldan eve geldiğinde sinirden köpürüyordu. Aptal öğretmenler -bazen bir soru sorduğunda bu soru sanki öğretmenin değil de Valentine'ın konuyu anlamaktaki başarısızlığını gösteriyormuş gibi öğretmenin konuları sabırlı bir şekilde anlatmaya başlaması onu delirtiyordu. Ama herkesin sırasındaki hologramda denklem gözüktüğünde ve öğretmen konuyu adım adım açıklarken Valentine yerinde oturup buna katlanıyordu.

Daha sonra Valentine hocanın açıklama yaparken doğru düzgün değinmediği bir bölümün etrafına havada bir daire çizdi -cevabın neden doğru olmadığıyla alakalı. Tabi ki Valentine'ın çizdiği daire bütün hologramlarda gözükmedi; sadece öğretmenin bilgisayarı bunu görebiliyordu.

Öğretmen o sayının etrafına kendisi de bir daire çizdi ve "burada farketmediğin şey Valentine, *bu* açıklamaya rağmen şu sayıyı gözardı edersen yine de doğru cevaba ulaşamazsın.

Bu çok açık bir ego-koruyucu örtmeceydi. Ama tabi ki bu sadece Valentine için açıktı. Zar zor konuyu anlayan (özellikle dikkatsiz ve beceriksiz biri tarafından ders gördükleri için) diğer öğrenciler için ise daire içine alınmış parantezi gözden çıkaran Val idi, hatta sorusunu sormasına yol açan bölüm o parantez içindeki bölüm olsa bile.

Ve öğretmen ona "beni bu sınıfın önünde yenilgiye uğratıp aşağılayamayacaksın" der gibi yapmacık bir şekilde gülümsedi.

Ama Valentine onu küçük düşürmeye çalışmıyordu. Öğretmen onun umurunda değildi. Öğrenmeleri gereken şeylerin düzgün öğretilmesini umursuyordu, zira yarın öbür gün öğrencilerden birisi inşaat mühendisi olursa yaptığı köprüler düşüp insanları öldürmesin istiyordu.

Dünyadaki salaklarla onun arasındaki fark işte buydu. Hepsi zeki görünmeye çalışıyorlar ve sosyal mevkilerini muhafaza etmeye çalışıyorlardı. Öte yandan sosyal mevki Valentine'ın umurunda bile değildi, o sadece işini düzgün yapmaya çalışıyordu. Gerçeğe ulaşmak -tabi ulaşılabilir olduğu zaman.

Ne hocaya ne de diğer öğrencilere bir şey söylemişti. Evde de halinden anlamayacaklarını biliyordu. O rezil öğretmenin onu sinirlendirmesine izin verecek kadar okulu umursadığı için Peter onunla dalga geçecekti. Babası soruya bir

bakacak, doğru cevabı gösterecek ve Valentine'ın yardım değil derdini paylaşmak istediğini farketmeden işinin başına dönecekti.

Peki ya Annesi? Derhal okula gidip konuyla ilgili bir şey *yapmak* isteyecek, öğretmenini haşlayacaktı. Annesi Val'in ne öğretmenini utandırmak istemediğini anlatmasını, ne de sadece birisinin "bu parlak öğrenciler için olan okulda kendi konusunu bilmeyen bir öğretmenin olması ironik değil mi" demesini istediğini dinlemeyecekti. Bu soruya Val "kesinlikle öyle!" cevabını verirdi ve kendini daha iyi hissederdi. Sanki birisi onun tarafındaymış gibi. Birisi sonunda *anlamıştı* ve yalnız değildi.

"İhtiyaçlarım birkaç tane ve basit" diye düşündü Valentine. Yemek. Giysi. Uyuyacak rahat bir yer. Ve etrafta *geri zekalıların olmaması.*

Ama tabi ki içinde geri zekalıların olmadığı bir dünya ıssız olurdu. Kendisinin bile orada yaşamasına izin verilir miydi bilmiyordu. O da hiç hata yapmıyor değildi.

Peter tarafından Demosthenes olmaya ikna edilmesi bir hataydı. Peter *hâlâ* ona her gün okuldan sonra ne yazması gerektiğini söylemeliymiş gibi hissediyordu -sanki bunca yıl sonra karakterini tamamen içselleştirmemiş gibi. Demosthenes'in denemelerini uykusunda bile yazabilirdi.

Ve yardıma ihtiyacı olduğunda babasını dünyadaki olaylarla ilgili ahkam keserken dinleyebilirdi - zira hiç gazete okumadığını iddia etse de Demosthenes'in bütün şovenistik ve savaş kışkırtıcısı demagojik fikirlerini yansıtıyor gibi duruyordu.

O denemeleri saf küçük kızının yazdığını bilseydi petunya sıçardı.

Burnundan solur bir halde eve girdi, direk bilgisayarının başına geçti, haberleri taradı ve Peter'ın ona vereceği ödevin ne olacağını bildiğinden yazmaya başladı - U.F.'nin Varşova

Paktı'yla düşmanlığı nasıl Rusya’nın bütün nükleer silahlarını teslim etmesini talep etmeden bitirmemesi gerektiği üzerine bir hiciv. Böyle agresif bir savaşı başlatmanın *biraz* da olsa bir bedeli olmamalı mıydı? Demosthenes şeklindeki anti-kimliğinden klasik bir yazı.

Yoksa Demosthenes olarak ben mi Peter’ın asıl kimliğiyim? Sanal bir kişiye mi dönüştürüldüm?

Klik. Bir elektronik posta. Herhangi başka bir şey yazdığından daha ilgi çekiciydi.

Annedendi. Abay Graff'tan gelen bir elektronik postayı iletmişti. Ender’in eve döndüğünde yanında bir koruma görevlisi olması hakkındaydı.

"Bunu görmek isteyeceğini düşündüm," yazmıştı Annesi. "Andrew'un eve dönüşüne BU KADAR AZ zaman kalması çok HEYECAN VERİCİ değil mi?"

Bağırmayı bırak, Anne. Vurgu yapmak için neden böyle büyük harfleri kullanırsın ki? Tam ilkokul çocuğu hareketi. Bunu Peter’a defalarca söylemişti. Anneleri tam bir ponpon kızdı.

Annesinin mektubu aynı hatta ilerliyordu. ÇOK KISA süre içerisinde Ender’in odasını eski haline getirebilirlerdi. Artık temizliği bir SANİYE bile ertelemek için bir sebep yoktu. Aksi halde Peter odasını küçük kardeşiyle PAYLAŞIRDI ve belki eskisi gibi yine bir BAĞ kurarlar ve YAKINLAŞIRLARDI. Peki Ender acaba evdeki İLK YEMEĞİNDE ne isterdi?

Yemek, Anne. Ne olursa olsun kesinlikle "kendisini SEVİLİYOR ve ÖZLENMİŞ hissettirecek kadar ÖZEL." bir şey olacak.

Neyse. Graff’ın mektubunu üzerinde yazana göre değerlendirdiği için Anne çok saftı. Val geri dönüp tekrar okudu. Gözetim. Koruma görevlisi. Graff onu Ender’in eve dönüşü hakkında heyecanladırmaya çalışmıyordu, onu

uyarıyordu. Ender tehlikede olacaktı. Bunu Anne göremiyor muydu?

Graff Ender'i soruşturma bitene kadar uzayda tutmalılar mı diye soruyordu. Ama bu aylar sürerdi. Anne Ender'in kısa sürede eve döndüğü için odasına atılmış eşyaların temizlenmesi gerektiği fikrine acaba nasıl kapılmıştı? Graff ondan Ender'in henüz *gönderilmemesine* izin vermesini istiyordu. Sebebi Ender'in tehlikede olmasıydı.

Birden gözünün önüne Ender'in karşı karşıya olduğu tehlikeler geldi. Rusya onun Amerika'nın kendilerine karşı kullanabilecekleri bir silah olduğunu düşünecekti. Çin de aynısını düşünecekti - bu Ender silahına sahip olan Amerika'nın Çin'in nüfuz bölgesine girmede agresif bir hale geleceğini. Ender ölse her iki ulus da rahat bir nefes alırdı. Tabi suikasti bir çeşit terörist hareket düzenlemiş gibi göstermeliydiler. Bu da onu keskin nişancıların öldürmeyeceği anlamına geliyordu. Büyük ihtimalle okulunu havaya uçururlardı.

Hayır, hayır, hayır dedi Val kendi kendine. Sırf bu Demosthenes'in diyeceği bir şeye benziyor diye düşünmek zorunda *olduğun* şey bu değil!

Yine de gözünün önüne Ender'in okulunun havaya uçurulduğu, vurulduğu ya da artık her ne yöntem kullanıyorlarsa o geliyordu. İnsan ırkını kurtaran bir kişinin suikaste uğraması ironik -ama yine de pek insanca- olmaz mıydı? Abraham Lincoln'ün ya da Mohandas Gandhi'nin suikasti gibi bir şey olurdu bu. Bazı insanlar kurtarıcılarının kim olduğunu bilmiyorlardı. Ve Ender'in daha küçük bir çocuk olması da hiç bir fark yaratmıyordu.

Eve gelemez diye düşündü. Annem bunu hiç anlamayacak ve ben de ona asla söyleyemem ama... onu öldürmeyecek olsalar bile buradaki hayatı nasıl olurdu ki? Ender ne şan ne şöhret peşindeydi ama yine de yaptığı her şeyin sonunda

altına insanların saçını nasıl yaptığıyla (Oy ver! Sevdin mi, nefret mi ettin?) veya hangi dersleri aldığıyla (Kahramanımız büyüdüğünde ne olacak? Sizce Wiggin büyüyünce kendini hangi kariyere hazırlamalı, oy verin!) ilgili yorumlar yaptığı vidyolar ortaya çıkardı.

Tam bir kabus. Eve geliyor olamaz. Zaten Ender'i eve getiriyor olamazlar. Ayrıldığı ev artık yok. Ender buradayken -daha bir yıl bile olmadı- Val göle gidip beraber saatler geçirdiklerinde Ender ona çok yaşlıymış gibi gelirdi. Bazen şakacıydı, evet, ama dünyanın ağırlığını omuzlarında hissederdi. Şimdi o ağırlık kalkmıştı -ama akıbeti ona yapışacak, onu zincirleyecek ve hayatını mahvedecekti.

Çocukluk yılları geride kalmıştı. Nokta. Ender annesinin ve babasının evinde büyüyüp çocukluktan gençliğe geçme fırsatını bulamamıştı, -yaş ve hormonlar açısından- şimdi zaten gençti ve taşıdığı sorumluluklar açısından ise bir yetişkindi.

Okul *bana* boş geliyorsa kim bilir Ender'e nasıl gelir?

Rusya'nın nükleer füzeleri ve kaybın bedeli hakkındaki yazısını bitirirken kafasında çoktan başka bir deneme metni oluşturmaya başlamıştı. Bu deneme Ender Wiggin'in neden dünyaya getirilmemesiyle ilgiliydi. Her casus, paparazzi ve suikastçinin hedefi olurdu ve normal bir hayat yaşaması imkansızdı.

Bunları yazmadı tabi. Bunun önünde büyük bir engel vardı: Bundan Peter nefret ederdi.

Çünkü Peter'ın zaten planları vardı. İnternetteki kişiliği olan Locke Ender'in eve dönüşü için altyapıyı oluşturmaya başlamıştı bile. Valentine'a göre Ender döndüğünde Peter Locke'un denemelerini yazan kişinin kendisi olduğunu açıklayacaktı -ve böylece Varşova Paktı ve U.F arasında hâlâ geçerli olan ateşkes anlaşmasını bulan kişi olduğu ortaya çıkacaktı. Peter Ender'in ününü elinden alacaktı. Ender

insan ırkını formiklerden, ağabeyi Peter'da bu olayın neticesinde dünyada çıkabilecek bir savaştan kurtarmıştı. Çifte kahramanlar!

Ender dile düşmekten nefret ederdi. Öte yandan Peter buna o kadar açtı ki Ender'in ününden çalabildiği kadar çalmak istiyordu.

Ama bunu hiç kabul etmez, diye düşündü Valentine. Bunun nasıl Ender'in iyiliği için olduğu konusunda bir sürü sebebi vardır. Muhtemelen benim düşündüklerimle aynı sebepler.

Peki hal böyleyken ben de Peter'ın yaptığını yapmıyor muyum? İçten içe onun eve gelmemesini istediğim için mi bütün bu sebepleri uydurdum?

Bunu düşününce vücudundan öyle bir duygu seli aktı ki kendisini ödev masasında ağlarken buldu. Ender'in eve gelmesini istiyordu. Hatta gerçekten eve dönemeyeciğini bilmesine rağmen -Albay Graff haklıydı- Valentine hâlâ kendisinden çalınan kardeşini özlüyordu. Yıllardır nefret ettiğim kardeşimle birlikte sevdiğim kardeşim için uğraşacağım...

Kendimden uzak tutmak için mi? Hayır, onu *kendimden* uzak tutmama gerek yok. Okuldan, buradaki hayatımdan, ve en çok da Peter'ın kölesi gibi olmaktan nefret ediyorum. Neden Ender'la beraber uzaya gitmiyorum ki? En azından bir süreliğine. En yakını benim. Son yedi yılda gördüğü *tek* kişi benim. Eğer o eve gelemiyorsa, evin küçük bir parçası -ben- ona gidebilir!

Bütün olay Ender'in dönüşünün Peter'ın çıkarlarına ters düştüğüne onu ikna etmekti -Valentine'ın onu manipüle etmeye çalıştığını da farketmemesi gerekiyordu.

Bu düşünce onu yordu çünkü Peter'ı manipüle etmesi kolay değildi. Her şeyin satır arasını okuyabiliyordu. Yaptığı şeyde samimi ve dürüst olmalıydı -ama tonunda ince imalar

şeklinde öyle tevazu, içtenlik ve serinkanlılık veya *her ne gerekiyorsa o* olmalıydı ki Peter lütfedip onun seviyesine inmeli baştan beri öyle düşünüldüğünü söylemeliydi...

Peki benim gerçek sebebim gezegenden kurtulmak isteğim mi? Bu Ender'le mi alakalı yoksa benim özgürlüğe kavuşmamla mı?

Her ikisi de. Her ikisi de olabilir. Ve Ender'e bununla ilgili gerçeği söyleyeceğim -onunla olmak için *her şeyden* vazgeçmeyeceğim. Burada kalmaktansa onunla birlikte uzayda kalmayı ve dünyayı bir daha hiç görmemeyi tercih ederim, o olsun ya da olmasın. Onsuz: can acıtan bir boşluk. Onunla: onun sefil, yılmış bir hayat yaşadığını izlemenin acısı.

Val, Albay Graff'a bir mektup yazmaya başladı. Annesi mektubu Graff'ın adresini de içerecek şekilde göndererek özensiz davranmıştı. Bu neredeyse bir güvenlik aşımıydı. Eğer bir U.F. yetkilisi olsaydı, çoktan işine son verilmiş olurdu.

O akşam yemekte Annenin tek konuştuğu Ender'in eve dönüşüydü. Peter sadece kulağının ucuyla dinliyordu çünkü Annesinin gözü tabi ki kişisel duygusallığının ötesinde "kayıp küçük oğlunun yuvaya dönüşü" dışında bir şey görmüyordu. Diğer yandan Peter Ender'in dönüşünün çok karmaşık olacağını biliyordu. Hazırlanacak pek çok şey vardı -sadece önemsiz yatak odası değil. Ender Peter'ın yatağını alabilirdi ve Peter bunu umursamazdı -Peter'ın umursadığı şey Ender'in kısa bir süre için de olsa bütün dünyanın ilgisini göreceği gerçeğiydi. İşte o anda Locke anonimlik pelerininden kurtulacak ve "anonim kalarak tevazu gösterdiği için insan ırkının son savaşını sonlandırarak çok hakettiği Nobel ödülünü alamayacak olan, insanlığa büyük yararı dokunmuş kişi" 'nin kimliğiyle ilgili spekülasyonlara bir son verecekti.

Bu Locke'un geveze bir hayranındandı -ve bu kişi aynı zamanda Büyük Britanya'da ana muhalaefet partisinin başındaki kişiydi. Yeni Varşova Paktı'nın U.F.'yu ele geçirme denemesini "son savaş" olarak değerlendirmek bile safçaydı. "Son savaş" olabilmesinin tek bir yolu var, o da bütün Dünya'nın tek, etkili, güçlü ama popüler bir lidere sahip olması.

Bu lideri tanıtmak için de bir kamera gerekiyor. Büyük Ender Wiggin bu kişinin omuzuna elini atmış bir şekilde duruyor çünkü -sebebine kim şaşırabilir ki?- "Savaş Çocuğu" ve "Barış Adamı" kardeşler!

Şimdi de Baba saçmalamaya başlamıştı. Tek sorun doğrudan Peter'a konuşuyor olmasıydı ve Peter da saygılı çocuk rolünü üstlenip umursuyormuş gibi dinlemeliydi.

"Bence kardeşin eve gelmeden önce kendine seçtiğin kariyerde ilerlemen gerekiyor, Peter."

"Peki neden?" diye sordu Peter.

"Lütfen bu kadar safmışsın gibi konuşma. Ender Wiggin'in kardeşinin, istediği *her okula* girebileceğinin farkında değil misin?"

Babası sözcükleri öyle bir telaffuz etti ki sanki Eski Roma tarafından tanrılaştırılmış ya da Papa tarafından aziz ilan edilmiş bir kişi ya da bunun gibi bir şey tarafından sarfedilmiş gibi kulağa çok güzel geldiler. Babası Peter'ın mükemmel notları ve bütün üniversite giriş sınav sonuçlarının mükemmelliği ile zaten istediği okula girebileceğinin farkında değildi. Kardeşinin ününe ihtiyacı yoktu. Ama hayır, Babası için Peter'ın hayatındaki bütün güzellikler oraya Ender sayesinde akıyordu. Ender Ender Ender Ender, ne kadar salakça bir isim.

Baba böyle düşünüyorsa diğer herkes de böyle düşünecektir. En azından belli bir zeka düzeyinin altındaki herkes.

Peter’ın tek gördüğü Ender’in eve dönüşünün yol açacağı reklam artısıydı. Ama Babası ona başka bir şey hatırlatmıştı - yaptığı her şeyin sırf Ulu Ender’in ağabeyi diye insanların kafasında yer alacağını. İnsanlar onları yanyana dururken göreceklerdi, evet -ama Ender’in ağabeyinin neden Harp Okulu'na alınmadığını merak edeceklerdi. Bu Peter’ın zayıf, değersiz ve savunmasız görünmesine yol açacaktı.

Evde kalıp hiç bir şey yapmamış kardeş, orada kardeşinin yanında duracaktı. "Ama Rusya'yla olan anlaşmazlığı savaşa dönüşmeden durduran bütün denemeleri yazan Locke aslında bendim!" E madem o kadar akıllısın neden kardeşin insan ırkını *topyekün yıkım*dan kurtarırken *sen* ona yardım etmiyordun?

Halkla ilişkiler şansı, evet. Ama aynı zamanda bir kabus.

Ender’in zaferinin sunduğu bu fırsatı nasıl hem değerlendirip hem de sadece kardeşinin ününü kene gibi emen bir izleyici olmadığını gösterebilirdi? Duyurusu bir tür "ben de, ben de" haykırışı olarak çıksaydı çok kötü olurdu. Ne yani, sizce kardeşim çok mu şekil? O zaman bilin ki *ben de* dünyayı kurtardım. Kendi zavallı ve miskin çapımda.

"İyi misin Peter?" diye sordu Valentine.

"Ters giden bir şey mi var?" diye sordu Annesi. "Gel sana bir bakayım canım."

"Bir şeyim yok. Sırf Val halisünasyon görüyor diye gömleğimi çıkartmayacak ya da üzerimde rektal termometre kullanmana izin vermeyeceğim Anne."

"Eğer halisünasyon görüyorsam, bunu söylerim," dedi Val, "suratının berbat bir halde olduğundan daha iyi şeyler görebilirdim herhalde."

Neredeyse refleks gösterir gibi "Ne güzel bir reklam fikri," dedi Peter. "Kendi Halisünasyonunuzu Seçin! Ama bir dakika, böyle bir şey zaten var ki -adı da 'yasadışı uyuşturucu.'"

"Biz zavallıları küçümseme," dedi Val. "Egoya bağımlı olanların uyuşturucuya ihtiyacı yoktur."

"Çocuklar," dedi Anne. "Ender geri döndüğünde bizi *bu halde* mi bulacak?"

"Evet," dedi Val ve Peter aynı anda.

Baba konuşmaya başladı. "Sizi daha olgunlaşmış bulmasını diliyorum."

Ama Peter ve Val çoktan sesli bir şekilde gülmeye başlamışlardı. Gülmeyi bırakmadılar, bu yüzden Babaları onları masadan kaldırdı.

Peter Val'in Rus nükleer füzeleriyle ilgili olan denemesini inceledi. "Bu çok sıkıcı."

"Ben öyle düşünmüyorum," dedi Valentine. "Onlarda nükleer füzeler var ve bu da diğer ülkelerin istediklerinde onlara bir şeyler yaptırabilmesini engelliyor -ki bu istek çok sık gerçekleşen bir şey."

"Rusları neden sevmiyorsun?"

"Rusları sevmeyen Demosthenes," dedi Val soğukkanlılıkla.

"İyi," dedi Peter. "Demosthenes demek Rus nükleer füzelerini umursamıyor, ama dünyadaki en değerli silahı ele geçirmesini belki umursayabilir."

"Moleküllerine Ayırma Aleti mi?" diye sordu Val. "U.F. onu asla Dünya'ya ateşlenebileceği bir mesafeye sokmaz."

"M.A.A. değil, seni zavallı aptal. Kardeşimizden bahsediyorum. Bizim medeniyet-yokedici minik kardeşimizden."

"Sakın ondan bahsederken küçümseyici bir biçimde konuşma!"

Peter dalga geçermiş gibi yapmacık bir gülümseme takındı. Ama görüntüsünün altında sinir ve incinmişlik vardı.

Val hâlâ ona bunu yapabiliyordu, hem de sırf Ender'i çok daha fazla sevdiğini göstererek.

"Demosthenes yeni bir deneme yazacak. Bu deneme Amerika'nın Andrew Wiggin'i derhal dünyaya geri getirmesi gerektiği hakkında olacak. Daha fazla erteleme yok. Dünyanın gelmiş geçmiş en büyük askeri liderinin hizmeti olmadan dünya Amerika için tehlikeli bir yer.

Hemen Peter üzerinden Val'e doğru yeni bir nefret dalgası yayıldı. Bunun sebebi kısmen *Peter*'in sebebinin kendi yazdığından daha iyi bir yaklaşım olmasıydı. Demosthenes'i zannettiği kadar iyi içselleştirememişti. Demosthenes Ender'in hemen geri dönmesini ve Amerikan ordusunun bir parçası olmasını dilerdi.

Ve bu kendi açısından nükleer silah konuşlandırmak kadar istikrar bozucu olurdu. Demosthenes'in denemeleri Amerika Birleşik Devletleri'nin rakipleri ve düşmanları tarafından yakınen takip edilirdi. Ender'in hemen eve dönmesi gerektiği çağrısını yaparsa Ender'i uzayda tutmak için manevralar ayarlamaya başlarlardı; ve en azından bazıları Amerika'yı saldırgan gayelere sahip olmakla suçlardı.

Ve sonraki birkaç gün ya da haftada Locke'un bir uzlaşma planı bulma sırası gelirdi, bir devlet adamına yaraşır bir çözüm: Çocuğu uzayda bırakın.

Valentine Peter'ın neden fikrini değiştirdiğini çok iyi biliyordu. Bunun sebebi babasının yemek sırasında söylediği o sözdü -Peter'ın ne yaparsa yapsın Ender'in gölgesinde olacağına yönelik hatırlatması.

Demek politik koyunlar bile arada sırada iyi bir sonuca yol açan bir şeyler söyleyebiliyormuş. Bu durumda Val Peter'ı Ender'in Dünya'dan uzakta kalması gerektiğine ikna etmek zorunda bile kalmayacaktı. Hepsi onun değil, Peter'ın fikri olacaktı.

Theresa bir kez yatağına oturdu ve ağlamaya başladı. Etrafında Ender'in eve dönüşünü engelleyeceğini bildiği Locke ve Demosthenes'in denemeleri saçılıydı.

"Elimde değil," dedi kocasına. "Doğru olanın bu olduğunu biliyorum -aynı Graff'ın bizim anlamamızı *istediği* gibi. Ama ben onu tekrar görebilirim zannediyordum. Gerçekten buna inanıyordum."

John Paul yatağa, yanına oturdu ve ona sarıldı. "Yaptığımız en zor şey buydu."

"Onu ilk istediklerinde vermemek?"

"O zordu," dedi John Paul, "ama başka seçeneğimiz yoktu. Onu öyle ya da böyle alacaklardı. Ama bu sefer... Eğer netlerde dolaşıp oğlumuzu geri istediğimizi söylediğimiz vidyolar koysaydık -şansımız gayet yüksekti."

"Ve oğlumuz neden bunu *yapmadığımızı* merak edecek."

"Hayır, etmeyecek."

"Yani ne yaptığımızı farkedeceğini mi düşünüyorsun? Neden bir şey *yapmadığımızı*?"

"Neden fark etmesin ki?"

"Çünkü bizi tanımıyor," dedi Theresa. "Ne düşündüğümüzü ya da hissettiğimizi bilmiyor. Ona göre biz onu çoktan unuttuk bile."

"Bütün bu karışıklıkta bana kendimi iyi hissettiren şey," dedi John Paul. "Dahi çocuklarımızı manipüle etmekte hâlâ çok iyiyiz."

"Şu mesele," dedi Theresa ilgisizce. "Aptal olduğundan kesinlikle emin olan çocuklarını manipüle etmek çok kolay."

"Beni en çok üzen şey ise," dedi John Paul, "Locke diğer herkesten çok Ender'i umursuyormuş gibi ilgi görüyor. Kimliği açığa çıktığında, küçük kardeşini korumak için sadık bir şekilde hareket etmiş gibi gözükecek."

"Bizim çocuğumuz, şu Peter," dedi Theresa. "Nasıl tuhaf bir çocuk belli değil."

"Felsefi bir sorum var. Bizim "iyilik" adını verdiğimiz şey acaba uyumsuz bir özellik mi? Çoğu insan ona sahip oldukça ve toplum kuralları onu erdem olarak tanıttıkça *doğal* yöneticilere ortada boş bir meydan kalıyor. Ender'in iyiliği sayesinde Dünya'da evimizde Peter'a sahibiz."

"Tabi, Peter'ın iyiliği," dedi Theresa acı bir şekilde.

"Evet, unutmuşum," dedi John Paul. "İnsan ırkının iyiliği için dünyanın yöneticisi olacak. Fedakar bir tavır."

"Gözlerinde yapmacık bir gülümseme gördüğümde onları oymak istiyorum."

"O da bizim oğlumuz," dedi John Paul. "Ender ve Val gibi bizim genlerimizin bir ürünü. Ayrıca onu bu işe karışmaya kışkırtan biziz."

Theresa John Paul'un haklı olduğunu biliyordu. Yine de bu, durumu kolaylaştırmıyordu. "Yine de bu kadar iyi zaman geçirmeye hakkı yoktu, değil mi?"

•2•

Alıcı: hgraff%educadmin@ifcom.gov
Gönderen: demosthenes@DunyaninSonveEnlyiUmudu.pol
Konu: Gerçeği biliyorsunuz

Ne yazılacağına kimin karar verdiğini biliyorsunuz. Nedenini tahmin edebildiğinize de şüphe yok. Denememi ya da başkaları tarafından nasıl kullanıldığını savunmaya çalışmayacağım.

Bir zamanlar Andrew Wiggin'in kız kardeşini onu uzaya geri dönüp savaşı kazanması için ikna etmekte kullanmıştınız. İşini yaptı, değil mi? Çok iyi bir kız, bütün görevlerini yerine getiriyor.

Benim de şimdi onun için bir görevim var. Bir zamanlar kardeşini ona gönderdiniz; onu rahatlatması ve arkadaşlık yapması için. Ona tekrar ihtiyacı olacak, hem de her zamankinden daha fazla. Ama bu sefer Andrew ona gidemez. Durumlar el vermiyor. Ama kızın uzaya onun yanına gitmemesi için bir sebep yok. Onu U.F.'ya yazdırın ve danışman olarak ne kadar istiyorsa maaş verin. Unutmayın ki birbirlerine ihtiyaçları var. Dünyadaki Yaşam'a ihtiyaç duyduklarından daha fazla.

Bu konuda kızı değerlendirmeyi denemeyin. Unutmayın ki sizden daha zeki ve kardeşini sizin onu sevdiğinizden daha çok seviyor. Bunun yanında, siz düzgün bir insansınız. Bunun doğru ve iyi olduğunun farkındasınız. Her zaman doğru ve iyi olanı yapmaya çalışırsınız, değil mi?

İkimize de bir iyilik yapın. Bu mektubu alın, parçalayın ve müsait bir yerinize sokun.

Naçizane hizmetkarınız
-herkesin naçizane hizmetkarı
-gerçeğin ve soylu şovenizmin naçizane hizmetkarı
-Demosthenes.

13 yaşındaki bir amiral günlerini nasıl geçirir?

Bir gemiyi yöneterek değil -atamasını alır almaz Ender'e bu açık şekilde ifade edilmişti. "Başarılarınla orantılı bir rütben var," dedi Amiral Chamrajnagar, "ama eğitiminle orantılı görevlerin var."

Eğitimi neydi? Simülatörde sanal bir savaş oyunu oynamak. Şimdi savaşacak kimse kalmamıştı, dolayısıyla... hiç bir şey için eğitilmemişti.

Bir şey daha var: çocukları savaşa götürmek ve onlarda kalmış son çaba, konsantrasyon, yetenek ve zeka kırıntılarını ortaya çıkarmak. Ama çocukların burada bir amacı yoktu ve teker teker eve gidiyorlardı.

Ender'e elveda demek için gelmişlerdi. "Yakında evde olursun," dedi Sıcak Çorba. "Bir kahramana yaraşır bir hoş geldin partisi düzenlemeliler." Lise diplomasını almadan son işlerini tamamlamak üzere Taktik Okulu'na gidiyordu. "Böylece doğrudan üniversiteye gidebileceğim."

"15 yaşındakiler üniversitede hep çok başarılı olur," dedi Ender.

"Çalışmalarıma odaklanmalıyım," dedi Han Tzu. "Üniversiteyi bitirip hayatımı nasıl geçireceğime karar vermeli ve evlenecek birini bulup bir aile kurmalıyım."

"Hayat çarkına mı gireceksin?" dedi Ender.

"Eşsiz ve çocuksuz bir kişi medeniyet için baş belasıdır," dedi Han Tzu. "Bir bekar sinir bozucudur, 10.000 bekar ise savaş demektir."

"Çin bilgeliğini sunduğun zaman çok hoşuma gidiyor."

"Çinli olduğum için bunu uydurabiliyorum." Han Tzu gülümsedi. "Ender, gel beni ziyaret et. Çin çok güzel bir ülke, içinde Dünya'nın geri kalanından daha çok çeşitlilik barındırıyor."

"Denerim," dedi Ender. Kendisinde Han Tzu'ya oradaki insanların diğer her köy, ev, kültür ve ülkede olduğu kadar iyi ve kötü, güçlü ve zayıf, cesur ve korkak insanlar barındırdığı gerçeğini söyleyebilecek cesareti bulamadı.

"Gelirsin gelirsin!" dedi Han Tzu. "İnsan ırkını zafere taşıdın ve herkes bunun farkında. Ne istersen onu yapabilirsin!"

Eve gitmek dışında, dedi sessizce Ender. Daha yüksek sesle ise "Ailemin nasıl insanlar olduğunu bilmiyorsun" dedi.

Han Tzu'nun da kullandığı alaycı tonda konuşmak istemişti ama bugünlerde işler hiç istediği gibi gitmiyordu. Belki kendisinde farkında olmadığı ve bütün konuşmalarına bulaşmış bir aksilik vardı. Belki de Ender'in şaka yaptığının farkında varmayan Han Tzu'ydu; belki de o ve diğer bütün çocukların aklında her şeyin bitmek üzere olduğu o anların düşüncesi vardı, ya da Ender'in aklını kaybetmek üzere olduğu o anların.

Ama Ender aklını kaybetmek üzere olmadığını biliyordu. Aksine, sağlıklı düşünmeye başlamıştı. Derin akıl, tümden ruh, kalpsizce şefkatli adam -diğerlerini o kadar derin seviyordu ki onları anlayabiliyordu, yine de onlardan o kadar ayrı duruyordu ki bu bilgiyi onları yok etmek için kullanabilirdi.

"Aile," dedi neşesizce Han Tzu. "Benimki bildiğin gibi hapishanede. Belki de şimdi çıkmıştır. Buraya gelebilmemi

sağlamak için sınavımda kopya çekmemi ayarladı."

"Kopya çekmene gerek yoktu,"dedi Ender. "Asıl olay sende."

"Ama babamın bunu bana bahşetmesi gerekiyordu. Kendi başıma yapsaydım hiç bir yararı olmazdı. O bu şekilde kendini yararlı hissediyordu. Şimdi bunu anlıyorum. Planım ondan daha iyi bir baba olmak. Ben İyi İnsan-Babayım!"

Ender güldü ve ona sarıldı. Vedalaştılar. Ama konuştukları aklına takıldı. Han Tzu'nun eğitimini tamamlayıp mükemmel bir baba olacağını fark etti. Harp ve İletişim Okulları'nda öğrendikleri de ona bu yolda yardım edecekti. Sabır, otokontrol, eksikliklerini eğitim ile kapatabilmek için astlarının kapasitesini öğrenmek.

Ben ne için eğitildim?

Ben Kabile İnsanıyım, diye düşündü Ender. Şef. Kabile için en iyisini yapacağım konusunda bana tamamen güvenebilirler. Ama bu güvenin anlamı kimin ölüp kimin yaşayacağına benim karar vermem demek. Yargıç, cellat, general, tanrı. Beni bunun için eğittiler. İyi de eğittiler; eğitildiğim gibi rolümü yerine getirdim. Ama şimdi netlerde iş aranıyor ilanlarına bakıp niteliklerine sahip olduğum tek bir iş bile bulamıyorum. Şef arayan kabileler, kral arayan köyler, savaşçı-peygamber arayan dinler yok.

Resmi olarak Ender’in eski-albay Hyrum Graff’a yönelik askeri soruşturmadan haberinin olmaması gerekiyordu. Resmi olarak Ender çok gençti ve olayın içine kişisel olarak çok geçmişti. Birkaç yorucu psikolojik değerlendirme sonucu çocuk psikologları açıklamışlardı ki Ender kendi hareketlerinin sonuçlarıyla yüzleştirilemeyecek kadar kırılgandı.

Tabi, şimdi endişelenirsin.

Ama dava bununla ilgili olacaktı, değil mi? Graff ve diğer yetkililerin -ama çoğunlukla Graff- kendilerine emanet edilen çocukları doğru yönlendirip onlardan iyi bir şekile yararlanıp yararlanamadıkları sorgulanacaktı. Durum çok ciddiydi ve Ender odaya girdiğinde yetişkin yetkililerin sessizleşmesinden veya başka tarafa bakmalarından anlayabiliyordu ki yaptığı bir şeyin korkunç sonuçları olmuştu.

Tam duruşma başlamadan Mazer'a geldi ve olan biten hakkındaki hipotezlerini sundu. "Bence Albay Graff sorgulanıyor çünkü benim yaptığım şeylerden onu sorumlu tutuyorlar. Bunun formiklerin yaşam alanını ve ırklarını yok etmemle alakası olduğundan ise şüpheliyim -bunu onaylıyorlar."

Mazer başını sallayarak bilgece onayladı ama hiç bir şey demedi -Ender'in eğitmeni olduğu günlerden beri normal cevap tarzı buydu.

"Demek ki yaptığım başka bir şey," dedi Ender. "Yaptığım şeyler içinde bana izin verdiği için yargılanabileceği sadece iki şey aklıma geliyor. Birisi Harp Okulu'ndayken girdiğim bir dövüş. Büyük bir çocuk beni tuvalette köşeye sıkıştırmıştı. Artık o kadar zeki olmadığımı düşünene kadar beni döveceği konusunda atıp tutuyordu ve çetesini de beraberinde getirmişti. Benimle teke tek dövüşmesini söyleyerek onu utandırdım ve sonra da tek bir hareketimle onu indirdim."

"Gerçekten," dedi Mazer.

"Bonzo Madrid. Bonito de Madrid. Sanırım o öldü."

"Öyle mi sanıyorsun?"

"Ertesi gün beni Harp Okulu'ndan çıkardılar. Ondan hiç bahsetmediler. Bunun onun canını gerçekten çok acıttığım manasına geldiğini düşündüm. Sanırım öldü. Askeri bir duruşma böyle bir şey için düzenlenebilir, değil mi?

Bonzo'nun ailesine oğullarının neden öldüğünü açıklamaları gerekiyor."

"İlginç bir düşünce dizisi," dedi Mazer. Mazer'a göre düşünceleri doğru ya da yanlış olsun, Ender bunları yorumlamaya çalışmazdı. "Hepsi bu mu?" diye sordu.

"Bana kuşkuyla bakan hükümetler ve politikacılar var. Benim dünyaya dönmemi engellemeye çalışan bir hareket var. İnterneti takip ediyorum ve ne dediklerini biliyorum. Politik alanda bir saha, suikastçilerin hedefi, ya da ülkemin dünyayı ele geçirmek için kullanacağı bir varlık olacağımı ya da bu tarz bir saçmalık düşünüyorlar. Bu yüzden normalde mühürlü zarftan çıkmayacak benim hakkımdaki şeyleri bu askeri mahkemeyi kullanarak açıklamak isteyen kimseler var. Beni bir çeşit canavar olarak gösterecek şeyler."

"Bu dediklerin kulağa paranoyak bir insanın lafları gibi geliyor, farkındasın değil mi? Graff'ın duruşmasının senin hakkında olduğunu düşünmek?"

"Bu durum en azından içinde bulunduğum akıl hastanesinde oluşumu en azından biraz mantıklı kılar," dedi Ender.

"Sana her şeyi anlatamayacağımı biliyorsun değil mi," dedi Mazer.

"Böyle bir zorunluluğun yok," dedi Ender. "Aynı zamanda başka bir çocuğun olduğunu da düşünüyorum. Yıllar önce. Ben daha çok küçükken. Benden çok az büyüktü. Ama yanında çetesi vardı. Onları kullanmaması yönünde onu ikna etmiştim -teke tek. Tıpkı Bonzo gibi. O zamanlar iyi bir savaşçı değildim. Nasıl dövüşüleceğini bilmiyordum. Tek yaptığım delirmekti. Canını o kadar çok *acıtmak* istiyordum ki bir daha bana bulaşmaya cesaret *edemesin.* Canını o kadar çok yakmak istiyordum ki çetesi de bana bulaşmasın. Ne kadar deli olduğumla onları korkutabilmek için

delirmeliydim. Yani bu olay da duruşmanın bir parçası olabilir."

"Kendini bu kadar çok düşünmen çok hoş -gerçekten de evrenin merkezinde kendinin olduğuna ikna olmuşsun."

"Askeri mahkemenin merkezi," dedi Ender. "Duruşma benim hakkımda, yoksa insanlar benim bir şeyler öğrenmem hakkında bu kadar endişelenmezlerdi. Bilgi yokluğu bilgi sahipliğidir."

"Siz çocuklar çok zekisiniz," dedi Mazer, hem de Ender'i gülümsetebilecek kadar dokundurmayla.

"Stilson da öldü, değil mi," dedi Ender. Bu aslında bir soru değildi.

"Ender, dövüştüğün herkes ölmüyor." Ama dedikten *sonra* bir tereddüt anı oldu. Ve Ender fark etti. Dövüştüğü herkes -gerçekten dövüştüğü- ölmüştü. Bonzo. Stilson. Bütün formikler, her kraliçe arı, her canlı, her larva, her yumurta. Nasıl yavrularsa yavrulasın, hepsi yok olmuştu.

"Biliyorsun," dedi Ender sessizce, "sürekli onları düşünüyorum. Nasıl artık çocuk sahibi olamayacaklarını. Canlı olmak bu demek, değil mi? Kopyanı yapmak yeteneği. Çocuksuz insanların vücutları bile sürekli yeni hücreler üretiyor. Üretiyor. Bonzo ve Stilson için ise artık bu mümkün değil.Üreyecek kadar uzun yaşamadılar. Soyları kurudu. Onlar için acımasız doğa *bendim.* Uyum sağlayamayıp zayıf olduklarına ben karar verdim."

Ender bunu söylerken bile bunun haksızlık olduğunun farkındaydı. Mazer kendisiyle bunları tartışmamasını söyleyen emirler altındaydı ve doğru tahmin etse bile Mazer bunları *onaylamazdı.* Konuşmayı noktalamak, onaylamak anlamına gelirdi ve gerçeği inkar etmek bile onu onaylamıştı. Şimdi Ender resmen onu konuşması, kendisini rahatlatması ve sorularını cevaplaması için zorluyordu. "Cevap vermek zorunda değilsin," dedi Ender.

"Konuştuklarımın belirttiği kadar depresif bir halde değilim. Kendimi suçlamıyorum."

Mazer’ın gözleri parladı.

"Hayır, ben deli değilim," dedi Ender. "Ölümlerinden pişmanlık duyuyorum. Stilson’ın ve Bonzo'nun ve evrendeki bütün formiklerin ölümünün *sorumlusunun* ben olduğumu biliyorum. Ama benim suçum yok. Stilson veya Bonzo'yu ben aramadım. Onlar *bana* geldi ve beni zarar vermekle tehdit ettiler. Bana zarar verecekler gibi duruyorlardı. Askeri mahkemede bunu onlara söyle. Kesin bu konuşmayı kaydediyorsundur, istersen bunu onlara ver. Amacım onları öldürmek değildi, onların bana zarar vermesini engellemekti. Bunu yapmanın tek yolu da vahşice davranmaktı. Yaraları dolayısıyla öldükleri için üzgünüm. Hareketlerimi geri alabilsem bunu yapardım. Ama hem gelecek saldırıları engelleyecek kadar canlarını acıtacak hem de öldürmemeyi becerebilecek bir durumum yoktu. Ya da onlara yaptığım şey her neyse işte. Akli zarar gördüler ya da felç geçirdilerse onlar için elimden geleni yaparım. Tabi aileleri onlardan uzak durmamı istemediği sürece. Daha fazla zarara yol açmak istemiyorum.

"Ama olay şu, Mazer Rackham: ne yaptığımı biliyordum. Bunun yüzünden Hyrum Graff’ın yargılanması gülünç. Stilson konusunda nasıl düşündüğüm konusunda onun bir fikri yoktu. Ne yapacağımı bilmesi mümkün değildi. Sadece ben biliyordum. Ve onun canını yakmak istedim -onun canını çok yakmak istedim. Bu Graff’ın suçu değil. Suç Stilson'ındı. Benimle uğraşmasaydı -hem de ona beni rahat bırakması için her şansı verdim. Beni rahat bırakması için ona yalvardım. Bunu yapmış olsaydı şu an yaşıyor olurdu. O bir seçim yaptı. Sırf ondan daha zayıf olduğumu düşündüğü, sırf kendimi koruyamayacağımı zannettiği için bu her şeyin onun suçu olmaktan çıkacağı anlamına gelmez. Zaten hiç bir

sonucu olmayacağını düşündüğü için bana saldırdı. Olan tek şey, hareketlerinin sonuçları *olduğuydu."*

Mazer boğazını temizledi. Sonra konuştu. "Bu yeterince uzadı."

"Bonzo konusunda ise Graff risk alıyordu. Ya Bonzo ve arkadaşları bana zarar verselerdi? Ya ölseydim? Ya akıl sağlığımı yitirseydim? Ya korkak ve durgun bir hale dönüşseydim? Dövdüğü silahı kaybederdi. Ben olayın bir parçası olmasam bile Bean savaşı kazanırdı ama Graff bunu bilemezdi. Çok büyük kumar oynadı. Çünkü Graff aynı zamanda biliyordu ki Bonzo'yla olan yüzleşmemden canlı -galip- olarak çıkarsam kendime güvenmeye başlardım. Her şart altında kazanma yeteneğim. Oyun bana bunu vermedi -o sadece bir oyundu. Bonzo bana gerçek dünyada kazanabildiğimi gösterdi. Düşmanımı anladığım sürece. Bunun ne anlama geldiğini biliyorsun, değil mi Mazer?"

"Bu dediklerinin hepsi doğru olsaydı bile..."

"Bu videoyu al ve kanıtların arasına koy. Ya da bir şekilde konuşmamızı kimse kaydetmiyorsa Graff'ın adına şahitlik yap. Herkes bilsin -askeri mahkeme- Graff'ın düzgün davrandığını herkes bilsin. Ona işleri bu şekilde yaptığı için kızıyordum ve sanırım hâlâ da kızgınım. Ama eğer onun yerinde ben olsaydım, ben de aynısını yapardım. Savaşı kazanmanın bir parçası da buydu. Savaşta insanlar ölür. Askerlerini muharebeye gönderirsin ve bazılarının geri dönmeyeceğini bilirsin. Ama Bonzo'yu Graff göndermedi. Bonzo kendisini atadığı görev için gönüllüydü -bana saldırmak ve hepimize, yok, hayır, kaybetmeme izin veremezdim. Bonzo gönüllü oldu. Tıpkı buraya gelip insan hayatını yok etmeye çalışanlar gibi. Bizimle uğraşmasalardı onlara zarar vermek zorunda kalmazdık. Askeri mahkeme bunu anlamalı. Harp Okulu beni yaratmayı tasarlamıştı, bütün dünya ondan beni yaratmasını *istemişti.* Graff silahı

keskinleştirmek ve şekillendirmekten dolayı suçlanamaz. Silahı o tutmuyordu. Kimse tutmuyordu. Bonzo bir bıçak buldu ve kendini onunla yaraladı. Bunu böyle görmek zorundalar."

"Bitirdin mi?" diye sordu Mazer.

"Neden, kayıt odasından gidecek misin?"

Mazer kalktı ve odadan çıktı.

Geri geldiğinde tartışmaları hakkında hiç bir şey söylemedi. Ama şimdi Ender istediği yere gitmekte özgürdü. Artık ondan bir şeyler saklamaya çalışmıyorlardı. Graff'ın suçlama belgesini artık okuyabilirdi.

Her konuda haklıydı.

Ender aynı zamanda Graff'ın ciddi bir suçlamadan hüküm giymeyeceğinin de farkındaydı -hapse gitmeyecekti. Askeri mahkemenin amacı Ender'e zarar vermek ve Amerika'nın onu askeri bir lider olarak kullanmasını imkansız hale getirmekti. Evet, Ender bir kahramandı, ama şimdi resmi olarak korkunç bir çocuktu. Askeri mahkeme bu imgeyi halkın aklına kazıyacaktı. İnsanlar insan ırkının kurtarıcısını destekleyebilirlerdi. Ama diğer çocukları öldürmüş korkutucu bir çocuğu? Nefsi müdafaa olsa bile olay korkunçtu. Ender'in Dünya'daki politik hayatı başlamadan bitmişti.

Ender dava sonuçlanıp kararlar açıklandıkça yorumcu Demosthenes'in bunları nasıl cevapladığını takip ediyordu. Aylarca -Ender'in hemen eve gönderilmeyeceği belli olduğundan beri- ünlü Amerikan şovenisti bütün netleri "kahramanı eve döndürmek" için kışkırtıyordu. Şu anda Ender'in kendi cinayetleri mahkemede Graff'a karşı kullanılırken bile Demosthenes Ender'in "Amerikan halkına ait bir silah" olduğunu belirtiyordu.

Bunun anlamı başka hiç bir ulus bu silahın Amerika'nın eline geçmesine rıza göstermeyeceğiydi.

Ender ilk başta Demosthenes’in tam bir salak olduğunu ve kartlarını yanlış oynadığını düşündü. Sonra bunu bilinçli yapabileceğini fark etti. Muhalefeti harekete geçirerek Amerikan politik liderlik yarışında kendisine rakip olabilecek kimseleri egale etmeye çalışıyor olabilirdi.

Gerçekten bu kadar zeki olabilir miydi? Ender hemen denemelerini incelemeye başladı -başka yapmak zorunda olduğu ne vardı ki? -ve kendini baltalayan bir motif keşfetti. Demosthenes etkili ve güzel yazıyordu, ama belli bir miktar zorlama gözüne çarpmıştı. Amerika’nın içinde ve dışında muhalefeti harekete geçirecek kadar. Kendi argümanını her açıdan çürütecek kadar.

Kasten?

Büyük ihtimalle değil. Ender liderlerin tarihini biliyordu -özellikle gerçek Demosthenes'inkini. Etkili ve güzel konuşma zeka ve derin analiz anlamına gelmiyordu. Bir hedefe gerçekten inananlar genellikle kendilerini baltalayan bir şekilde davranırlardı çünkü amaçlarını açıkça bildirdikleri zaman hedeflerinin doğruluğunun diğer insanlar tarafından görüleceğini düşünürlerdi. Sonuç olarak her oyunda ellerini açık oynarlar ve diğerlerinin neden onlara karşı birleştiklerini anlamazlardı.

Ender netlerde argümanların sunulduğunu, takımların oluştuğunu ve Locke tarafından başı çekilen "ılımlı" kişilerin Demosthenes’in provokasyonlarından nasıl yararlandıklarını gördü.

Ve şimdi Demosthenes Ender’i destekler şekilde kışkırtmalarına devam ederken Ender’e en çok zarar veren de oydu. Demosthenes’in hareketinden korkan herkesin gözünde -ki bu Amerika’nın dışındaki herkese tekabül ediyordu- Ender bir kahraman değil, bir canavar gibi gözükecekti. *Onu* eve getirin ki Amerika’yı yeni-emperyalist bir azgınlığı yönetir hale getirsin? Amerikalı İskender,

Cengiz Han, Adolf Hitler haline gelsin, dünyayı fethetmeye ve kendisine karşı acımasız bir savaşta birleşmeye zorlasın?

Neyse ki Ender fatih olmak istemiyordu. Dolayısıyla bu şansı kaçırdığına pek üzülmeyecekti.

Yine de işlerin aslında nasıl olduğunu Demosthenes'e açıklama fırsatının olmasını isterdi.

Tabi bu kişi katil bir kahramanla herhalde aynı odada yalnız başına kalmak istemezdi.

Mazer Ender'le askeri mahkemenin içeriği hakkında konuşmadı, ama Graff hakkında konuşabilirlerdi.

"Hyrum Graff tam bir bürokrat," dedi Mazer. "Hep diğerlerinin düşünemediği on adım ilerisini ön görüyor. Hangi makamda olacağı umurunda değil. Herkesi kullanabilir -astı ya da üstü ya da hiç tanımadığı yabancıları bile. Yeter ki insan ırkı için gerekli gördüğü şeyi yapmayı başarabilsin.

"Sahip olduğu gücü iyilik yapmak için kullanmasına memnunum."

"Bunu yaptığından çok emin değilim," dedi Mazer. "İyi olduğuna inandığı şeyi yapmak için kullanıyor gücünü. "İyi"nin ne olduğunu bilmek konusunda çok da iyi olduğunu söyleyemem.

"Felsefe sınıfında "iyi" kavramının sürekli kendini yineleyen bir terim olduğu sonucuna varmıştık -kendi bağlamı dışında tanımının yapılamayacağına. İyi kötüden iyi olduğu için iyi, ama tabi iyi olmanın neden kötü olmaktan daha iyi bir şey olduğu iyiyi nasıl tanımladığına göre değişir vs."

"Modern filonun amirallerine öğrettiği şeyler."

"Sen de bir amiralsin ve bak *seni* ne hale getirdi."

"İnsan ırkını kurtaran ama günlük işlerini yapmayan şımarık bir çocuğu eğitmeye çalış."

"Bazen ben de şımarık olmayı diliyorum," dedi Ender. "Bunun hayalini kuruyorum -otoriteye karşı gelmenin hayali. Ama tam buna kesin olarak karar verdiğimde dahi kurtulamadığım bir şey var: sorumluluk. Bana güvenen insanlar -beni kontrol eden şey bu."

"Yani görev dışında başka bir tutkun yok mu?" diye sordu Mazer.

"Ve şu an hiç görevim yok," dedi Ender. "Bu yüzden albay... Bay Graff'ı kıskanıyorum. Bütün o planlar. Bütün o hedefler. *Benim için* ne planladığını merak ediyorum."

"Bunu yaptığına emin misin?" diye sordu Mazer, "Yani senin için bir şey planlamasından bahsediyorum."

"Belki de planlamıyordur," dedi Ender. "Bu alete şekil vermek için çok uğraştı. Ama şimdi kullanım alanı kalmadı. Belki beni bir yere koyar, çürümeye bırakır ve bir daha hiç aklına getirmez."

"Belki," dedi Mazer. "Bunu da aklımızda bulundurmamız gerekir. Graff iyi birisi... değil."

"Olması gerektiği zamanlar dışında."

"Öyle görünmek zorunda olması gerektiği zamanlar dışında," dedi Mazer. "Bazen işleri öyle bir hale getirebilir ki senden yapmanı istediği şeyi yapmak *istemek* zorunda kalırsın."

"Seni de buraya bu şekilde getirdi, öyle mi? Savaş sırasında eğitmenim ol diye?"

Mazer içini çekerek onayladı.

"Eve mi gidiyorsun şimdi?" diye sordu Ender. "Bir ailen olduğunu biliyorum."

"Torunlarımın torunları," dedi Mazer. "Ve onların da torunları. Eşim vefat etti ve torunlarımın dediğine göre tek yaşayan çocuğum kafasını ihtiyarlıktan dolayı kaybetmiş

durumda. Bundan üstünkörü bahsediyorlar çünkü babalarının ve amcalarının tam bir hayat yaşamış olduklarını ve gerçekten yaşlandıklarını biliyorlar. Ama bunu nasıl kabullenebilirim? Bu insanların hiç birini tanımıyorum."

"Seni bir kahraman geri dönmüş gibi karşılasalar bile bu kayıp 50 yılı geri getirmeyecek, değil mi?" diye sordu Ender.

"Kahraman karşılaması" diye mırıldandı Mazer. "Bir kahramanın karşılanması nasıl olur biliyor musun? Hâlâ beni de Graff ile birlikte yargılayıp yargılamamaları gerektiğini düşünüyorlar. Sanırım yargılayacaklar da."

"Seni Graff'la beraber yargılarlarsa," dedi Ender, "seni de onun gibi suçsuz bulacaklardır."

Kederli bir şekilde "Suçsuz mu?" dedi Mazer. "Hapse falan girmeyeceğiz, evet. Ama azarlanacağız. Dosyalarımıza kınandığımızı belirten bir not düşülecek. Graff büyük ihtimalle işten çıkarılacak. Bu askeri mahkemeyi düzenleyenler bunu bir hiç için yapmış gibi gözükmek istemiyorlar. Sonuç itibariyle onların haklı olduğunun ortaya çıkması gerekiyor."

Ender içini çekti. "Yani onların gururu için ikiniz de ceza alacaksınız. Ve belki Graff kariyerini kaybedecek."

Mazer güldü. "Aslında o kadar da kötü değil, İkinci Formik Savaşı'nda yaratıkları öldürmeden önce de kaydımda bir sürü kınama notu vardı. Kariyerimi kınamalar ve azarlamalar oluşturuyor. Ve Graff? Askerlik hiç bir zaman onun *kariyeri* değildi. Planlarını gerçekleştirmek için ihtiyaç duyduğu nüfuz ve gücü elde etmek için sadece bir yoldu. Artık askeriyeye ihtiyacı yok, o yüzden atılmak umurunda bile değil."

Ender başıyla onayladı ve güldü. "Eminim haklısındır. Graff büyük ihtimalle bu durumdan nasıl yararlanabileceğini düşünüyordur. Varlığından yararlanan insanların o atıldıktan sonra kendilerini kötü hissetmelerini kullanarak asıl

istediğini elde etmeye çalışacaktır. Teselli ikramiyesinin asıl amacı olduğu ortaya çıktı."

"Yargılandığı sebepten ötürü ona madalya veremezler ya," dedi Mazer.

"Ona kolonileştirme projesini verecekler," dedi Ender.

"Kendilerini o *kadar* suçlu hissedip hissetmediklerinden emin değilim," dedi Mazer. "Filoyu ve personelini koloni gemisi haline çevirip ekipman almak milyarlarca dolara mal olur. Ve dünyadan birilerinin de sonsuza kadar oradan ayrılmak istemeye gönüllü olmaları gerekir ki bence bu da pek olası değil. Personelden hiç bahsetmiyorum bile."

"Bu büyük filosu ve personeliyle bir şey yapmaları lazım. Gemilerin bir yere gitmesi gerek. Ve bütün fethedilmiş dünyalarda hayatta kalmış U.F. askerleri var. Bence Graff kolonilerini alacak -onları eve döndürmek için gemi yollamamıza gerek kalmayacak, onlara katılacak yeni sömürgeciler göndereceğiz."

"Bakıyorum da Graff'ın bütün argümanlarını çok iyi biliyorsun."

"Aynı şekilde sen de," dedi Ender. "Ve eminim sen de onlarla gideceksin."

"Ben mi? Sömürgeci olmak için ben çok yaşlıyım."

"Bir gemiyi kullanabilirsin," dedi Ender. "Sömürge gemisini. Tekrar gidersin. Daha önce bir kere yaptın. Neden tekrar gitmeyesin ki? Işık hızında seyahat, gemiyi eski formik gezegenlerinden birine götürmek..."

"Belki."

"Herkesi kaybettikten sonra, kaybedecek neyi kalır insanın?" diye sordu Ender. "Ve Graff'a güveniyorsun. Baştan beri planı buydu, değil mi? Tek bir gezegendeki yaşam kaderimizi belirlemesin diye insan ırkını güneş sistemine yaymak. İnsanları gidebildiğimiz bütün yıldız sistemlerine saçıp kendimizi öldürülemeyen ırk haline getirmek. Graff'ın

nihai amacı bu. Ve sen de bunun uğruna uğraşılacak bir şey olduğunu düşünüyorsun."

"Bu konu hakkında tek bir kelime bile söylemedim."

"Ne zaman bahsi açılsa ve Graff'ın argümanları sunulsa yüzünü ekşitmiyorsun."

"Şimdi de suratımı okuyabildiğini düşünüyorsun. Ben Maori'yim, hiç bir şey belli etmem."

"Sen yarı Maori'sin ve ben aylardır seni inceliyorum."

"Aklımı okuyamazsın, kendini suratımı okuyabildiğin sanrısıyla avutsan bile."

"Kolonileştirme projesi uzayda yapmaya değer kalmış tek şey."

"Herhangi bir şeyi uçurmam istenmedi," dedi Mazer. "Pilot olmak için çok yaşlıyım."

"Pilot değil, gemi kumandanı."

"İşerken kendim nişan almama izin verdikleri için bile şanslıyım" dedi Mazer. "Bana güvenmiyorlar. Zaten bu yüzden yargılanıyorum."

"Dava bitince," dedi Ender, "nasıl bana ihtiyaçları yoksa sana da ihtiyaçları kalmayacak. U.F.'nun içinde bürokratlar rahat edebilsin diye seni de uzak bir yere göndermek zorunda kalacaklar."

Mazer kafasını çevirdi ve bekledi. Ama Ender bir şekilde Mazer'ın ona önemli bir şey söylemek üzere olduğunu hissediyordu.

"Ender, peki ya sen?" diye sordu Mazer. "Sen gider miydin?"

"Bir sömürgeye mi?" Ender güldü. "Ben 13 yaşındayım. Bir sömürgede ben ne işe yararım ki? Tarım mı yapacağım? Benim becerilerimin neler olduğunu biliyorsun. Kolonide tamamen yararsız olurum."

Mazer güler gibi bir ses çıkardı. "Yani *beni* **gönderiyorsun, ama kendin gitmezsin**."

"Ben kimseyi göndermiyorum," dedi Ender. "Hele kendimi hiç."

"Hayatında *bir şeyler* yapmak zorundasın," dedi Mazer.

Ve işte: açıkça söylenmemişti ama Ender eve gidemeyeceğini anlamıştı. Dünya'da normal bir hayat süremeyeceğini de...

Teker teker diğer çocuklar emirlerini aldılar ve ayrılmadan birbirlerine veda ettiler. Ayrılan her bir çocukta daha garip oluyordu çünkü Ender çocuklara giderek daha yabancı geliyordu. Onlarla takılmıyordu. Bir muhabbete girdiğinde çok kalmıyordu ve sanki kafası başka yerde gibiydi.

Bu kasıtlı olarak yaptığı bir şey değildi. Sadece diğerlerinin ilgisini çeken şeyler ya da konuştukları Ender'in ilgisini çekmiyordu. Tamamen çalışmalarına ve Dünya'ya dönüşlerine odaklanmışlardı. Ne yapacaklarını düşünüyorlardı. Bir süre sonra eve gidince nasıl tekrar birleşeceklerini planlıyorlardı. Askeriyeden ne kadar tazminat alacaklarını hesaplıyorlardı. Kendilerine kariyer olarak ne istediklerini soruyorlardı. Ailelerinin nasıl değişmiş olabileceklerini kafalarında canlandırmaya çalışıyorlardı.

Bunların hiç biri Ender için geçerli değildi. İlgileniyormuş gibi yapmak da istemiyordu, ya da bir geleceği varmış gibi. Konuşmaktan en çok çekindiği şey ise kafasındaki düşüncelerdi. Onlar anlayamazdı.

Kendisi de anlamıyordu. Her şeyi boş vermişti, bu kadar süre odaklandığı her şeyi. Askeri taktikler? Strateji? Artık ilginç bile değillerdi. Bonzo'nun ya da Stilson'ın düşmanlıklarından nasıl sakınabileceğine dair fanteziler? Bunun için güçlü hisleri vardı ama mantıklı düşünceleri yoktu, bu yüzden çok fazla kafasını bu konu üzerine yormuyordu. Boş vermişti, tıpkı ordusundaki herkesin

hakkındaki bilgilerini unuttuğu gibi. Sonradan savaş olduğu ortaya çıkan eğitimde yanında yer alan o harika çocuklar.

Bir zamanlar o çocukları tanımak ve anlamak işinin bir parçasıydı ve zafer için çok gerekliydi. O zamanlar onları arkadaşları olarak bile düşünmüştü. Ama asla içlerinden biri olmamıştı; ilişkilerinde eşitsizlik vardı. Onları tanıyabilmek için seviyordu ve kullanabilmek için tanımıştı. Şimdi onlar gereksizdi -bu onun seçimi değildi, ama grubu bir arada tutmak için bir sebep kalmamıştı. Artık bir grup yoktu. Sadece beraber uzun ve zor bir kampa gitmiş bir avuç çocuktular. Ender onları böyle görüyordu. Medeniyete dönebilmek için iş birliği yapmışlardı ama şimdi hepsi ailelerine dönüyordu. Artık bağlı değillerdi. Anılar dışında.

Bu yüzden Ender hepsini boş verdi. Hâlâ orada olanları bile. Bunun onlara nasıl acı verdiğini görebiliyordu -basit bir ahbaplığın ötesine geçmek isteyenler için-, çünkü olayların değişmesine izin vermiyordu, düşüncelerini paylaşmalarına da. Onlara onları dışarıda tutmadığını açıklayamazdı, başka birisi hakkında düşünmediği zaman kafasını sürekli neyin meşgul ettiğini açıklamanın hiç bir yolu yoktu:

Kraliçe arılar.

Formiklerin yaptığının hiç bir anlamı yoktu. Aptal değillerdi. Yine de bütün kraliçelerini bir grup halinde tutarak stratejik bir hata yapmışlardı -kraliçelerini değil, onlar kraliçelerdi, formikler kraliçelerin kendileriydi- hepsi ana gezegenlerinde toplanmışlardı ve Ender'in kullandığı M.A.A. onları topyekün yok edebilirdi ve etti de.

Mazer kraliçelerin insan filosunda M.A.A. silahının olduğunu öğrenmelerinden çok önce ana gezegenlerinde buluşmuş olabileceklerini açıklamıştı. Biliyorlardı ki -asıl keşiflerini Dünya'nın yıldız sistemine girerken yenilgiye uğratan Mazer sayesinde- insanlar kovanın kraliçesini bulup onu öldürdüklerinde bütün orduyu yenilgiye uğrattıkları

bilgisine sahiplerdi. Bu yüzden bütün ileri noktalardaki pozisyonlarından çekildiler, kraliçe arıları ana gezegenlerine yerleştirdiler ve sahip oldukları her şeyle o gezegeni korudular.

Evet, evet, Ender *bunu* anlıyordu.

Ama Ender M.A.A.'yı formik dünyaların fethi sırasında epey önceleri kullanmıştı, bir gemi dizilişini yok etmek için. Kraliçeler silahın neler yapabileceğini hemen anlamışlardı ve bir daha gemilerini M.A.A. silahının menziline sokmamaya özen göstermişlerdi.

Böylece: Silahın varlığından ve insanların onu kullanmaya hazır olduğundan haberdar olur olmaz neden o tek gezegenden *ayrılmadılar*? İnsan filosunun geldiğini biliyor olmalıydılar. Ender savaş üstüne savaş kazandıkça kaybedebilecekleri ihtimalinin var olduğunu fark etmiş olmaları gerekirdi. Gayet rahat bir biçimde yıldızgemilerine binip ana gezegenlerinden kaçabilirlerdi. O son savaş başlamadan önce hepsi M.A.A.'nın menzilinin dışına çıkabilirlerdi.

Sonra onları avlamak zorunda kalırdık, tek tek bütün gemileri ve kraliçeleri. Gezegenlerinde hâlâ formikler yaşıyor olurdu ve her dünyada karşımıza çıkıp kanlı bir şekilde savaşabilirlerdi. Bu sırada da yeni gemiler inşa edip üzerimize yeni filolar salabilirlerdi.

Ama ayrılmadılar. Ve öldüler.

Korku muydu? Belki. Ama Ender böyle düşünmüyordu. Kovan kraliçeleri savaş için üremişlerdi. İkinci Formik Savaş'tan kalan formik cesetlerin anatomisi ve moleküler yapısını inceleyen bütün bilim adamlarının vardığı sonuç şuydu: Formikler her şeyden önce savaşmak ve öldürmek için yaratılmışlardı. Bunun anlamı da bu tarz bir şeyi gerektirecek bir ortamda yetiştikleriydi.

En iyi tahmin -en azından Ender'e en mantıklı gelen- kendi gezegenlerinde başka avcı türlere karşı savaşmadıklarıydı. İnsanlar gibi gerçekten tehditkar bütün avcıları tarihte daha önceki bir zamanda yok etmiş olmalılardı. Hayır, birbirleriyle savaşmak için evrim geçirmişlerdi. Kraliçelerle savaşan kraliçeler, koca formik orduları doğuruyorlar ve onlar için aletler ve silahlar üretiyorlardı. Hepsi de dominant -ya da tek- kraliçe olabilmek için.

Yine de bir şekilde bunu aşmışlardı. Birbirleriyle savaşmayı bırakmışlardı.

Peki bu uzayda uçuşu ve diğer dünyaları sömürmeyi keşfettikten sonra mı olmuştu? Yoksa diğerlerinden önce bunu yapabilen bir kraliçe bu gücü kullanarak diğerlerini yok mu etmişti?

Fark etmezdi ki. Kendi kızları kesinlikle kendisine isyan ederlerdi -ve böylece devam ederdi. Her yeni nesil öncekini yok ederdi. En azından dünyadaki kovanlarda işler böyle yürüyordu -rakip kraliçe ya uzaklaştırılmalı ya da öldürülmeli. Sadece üreyemeyen işçilerin kalmasına izin verilirdi çünkü onlar rakip değil, kölelerdi.

Aynı bir organizmanın bağışıklık sistemi gibiydi. Her kraliçe işçilerinin yetiştirdiği bütün yemeğin sadece işçilerinin, çocuklarının, eşlerinin ve kendinin beslenmesi için kullanılması gerektiğini ayarlamak zorundaydı. Bu yüzden kraliçenin alanına sızmaya ve kaynaklarını kullanmaya çalışan bütün formikler -gerek kraliçe gerek işçi- ya uzaklaştırılmalı ya da öldürülmeliydiler.

Yine de birbirleriyle savaşmayı bırakmışlardı ve şimdi iş birliği yapıyorlardı.

Birbirlerine bunları yapabiliyorlarsa -birbirlerinin evrimini o hale dönüşecek kadar düşmanca bir tavra sevk edebiliyorlarsa- neden bize de aynısını yapmadılar? İnsanlara? Neden bizimle iletişim kurmaya çalışmadılar?

Tıpkı kendi aralarında yaptıkları gibi bir çeşit anlaşma yapmayı denemediler? Aramızda galaksiyi bölmedik? Yaşa ve yaşat?

O savaşların herhangi birinde Ender biliyordu ki eğer bir iletişim çabası görseydi bunun bir oyun olmadığından emin olurdu -öğretmenlerinin barış görüşmesi girişimi simülasyonlarına katılmasına gerek olmazdı. Bunun Ender'in işi olduğunu düşünmüyorlardı -onu bunun için eğitmiyorlardı. Eğer gerçekten bir iletişim çabası olsaydı yetişkinler kesinlikle Ender'i durdururlardı ve "egzersiz"in bittiğini söyleyip kendileri durumun başına geçerlerdi.

Ama kraliçeler iletişim kurmaya çalışmadılar. Ne de çok bariz yayılıp kaçma stratejisine başvurmadılar. Orada oturup Ender'in gelmesini beklediler. Ve sonra Ender kazandı, kazanabileceği tek şekilde: yıkıcı bir güçle.

Ender hep böyle savaşırdı. Savaş devam etmesin diye. Tehlike kalmasın diye galibiyeti garantiye alıp kullanarak.

Savaşın gerçek olduğunu bilseydim bile, yine yapmış olduğumu yapmaya çalışırdım.

Böyle kafasında kraliçelere ölü olduklarını bile bile soru soruyordu: Neden?

Neden sizi öldürmeme izin vermeye karar verdiniz?

Kafasında mantıklı pek çok başka olasılık vardı -belki de gerçekten salak oldukları, bunlardan biriydi. Ya da belki de eşit bir toplumu yönetmekte o kadar deneyimsizlerdi ki beraber mantıklı bir karara varamıyorlardı. Ya da, ya da, ya da, ya da, tekrar ve tekrar olası açıklamaları düşünüyordu.

Birisi -hâlâ Graff mı? Yoksa onun rakipleri mi?- ona ödev verip de onunla meşgul olmadığı zamanlarda bir zamanlar emri altındaki askerlerin raporlarını incelemekle uğraşıyordu. Her formik koloni dünyasında şimdi insanlar vardı. Her keşif ekibinden gelen rapor da aynıydı: Bütün formikler ölü ve çürümekteler. Koca tarlalar ve fabrikalar

işlenmeyi bekliyorlar. Kaşife-çevrilmiş-askerler her zaman pusuya hazır bekliyorlardı ama aylar geçip hiç saldırı olmadığını gördüklerinde raporlarında beraber gezdikleri zenobiyoloji üzerine uzman bilim adamlarından öğrendikleri şeyleri not ediyorlardı: her formik dünyada nefes alabiliyoruz ve hatta çoğu yemeklerini bile yiyebiliyoruz.

Böylece her formik gezegen bir insan sömürgesi haline geldi ve askerler düşmanlarından yadigar topraklara yerleşip yaşamaya başladılar. Aralarında yeterli kadın yoktu ama çoğalmayı maksimize edecek sosyal motifler geliştirmeye başladılar ki eşleşme umudu olmayan erkek çocuklar olmasın. Birkaç nesil sonra bebekler bir kız bir erkek şeklindeki normal oranda doğarlarsa normal tekeşli insan motifi elde edilebilecekti.

Ama Ender insanların yeni dünyalarda ne yaptıklarıyla sadece yüzeysel olarak ilgileniyordu. O, formik eserleri inceliyordu. Formik yerleşim motifini. Bir zamanlar kraliçelerin üreme merkezi olarak kullandıkları yerleri. O kadar larva doluymuş ve onların da dişleri o kadar keskinmiş ki taşı bile delerek giderek daha çok tünel yaratıyorlarmış. Tarımı yeryüzünde yapmak zorundalarmış ama üremek ve çocuklarını yetiştirmek için yeraltına iniyorlarmış. Gençlerin de ölümcüllük ve güç açısından yetişkinlerden aşağı kalır yanı yokmuş. Kayaları çiğnemek -kaşifler larvaları buluyorlardı ve çabuk çürümelerine rağmen fotoğrafını çekmeye, kesip biçmeye ve araştırılmaya müsaitlerdi.

"Demek günlerini böyle geçiriyorsun," dedi Petra. "Formik tünellerin resimlerine bakarak. Bu ana-rahmine-dönüş gibi bir şey mi?"

Ender gülümsedi ve incelediği fotoğrafları bir kenara koydu. "Evine, Ermenistan’a geri döndüğünü zannediyordum."

"Bu aptal askeri mahkemenin sonucunu öğrenene kadar gitmek istemedim," dedi. "Ermenistan hükümeti bana şaşaalı bir karşılama düzenleyene kadar dönmeyeceğim. Bu da beni isteyip istemediklerini düşünmeleri anlamına geliyor."

"Tabi ki seni istiyorlar."

"Ne istediklerini bilmiyorlar. Politikacılar. Benim dönmem onların yararına mı? Benim burada kalmam geri dönmemden daha mı kötü? İktidarda kalma arzun dışında bir isteğin yoksa işler gerçekten çok zor bir hal alıyor. Politikanın bir parçası olmadığımız için memnun değil miyiz?"

Ender içini çekti. "Eee. Bir daha asla makamım olmayacak. Ejderha Ordusu Komutanlığı benim için çok fazlaydı ve o da sadece bir çocuk oyunuydu."

"Ben de onlara bunu açıklamaya çalıştım. Kimsenin işini istemiyorum. Başa geçmesi için desteklediğim kimse yok. Ailemle yaşamak ve beni hatırlayıp hatırlamadıklarını görmek istiyorum. Ve tabi tersini de."

"Seni sevecekler," dedi Ender.

"Ve bunu nasıl biliyorsun?"

"Çünkü *ben* seni seviyorum."

Petra dehşetle Ender'e baktı. "Böyle bir şeye nasıl karşılık vermemi bekliyorsun?"

"İyi de başka ne diyecektim ki?"

"Bilmiyorum. Şimdi senin adına konuşmalarını mı yazmaya başlamam gerekiyor?"

"Peki," dedi Ender. "Dalga mı geçmeliydim? 'Seni sevecekler çünkü bunu birisinin yapması gerek ve burada uzayda pek fazla insan yok'ya da belki etnik bir hakaret: 'Seni sevecekler çünkü Ermeni'sin ve kızsın.'"

"*Bu* da ne demek?"

"Harp Okulu'nda Sinterklaas Günü hakkında bir Azeri'yle konuşurken bunu ondan öğrenmiştim. Görünen o ki Ermeni

kızlarının... olduğunu düşünen tek kişiler Ermeniler.Etnik hakaretleri açıklayamam Petra. Kesinlikle tercüme edilemiyorlar."

"Senin gitmene ne zaman izin verecekler?" diye sordu Petra.

Sorudan kaçınmak ya da üşengeç bir cevap vermektense ilk defa Ender dürüstçe cevap verdi. "Belki öyle bir şey olmayacak."

"Ne demek istiyorsun? Yani sence bu salak askeri mahkemenin sonunda tutuklanacak mısın?"

"E sonuçta yargılanan benim, değil mi?"

"Kesinlikle *hayır."*

"Bunun sebebi bir sonuç olmam ve dolayısıyla sorumlu tutulmamam. Ama bütün hikaye benim nasıl kötü bir canavar olduğum hakkında."

"Hayır değil."

"İnternette haber başlıklarını gördüm Petra. Dünyanın gördüğü kurtarıcılarının küçük bir problemi olduğu -çocukları öldürmek."

"Sen kendini kabadayılardan korudun. Bunu herkes anlar."

"Tabi Hitler'den ya da Pol Pot'tan daha cani bir savaş suçlusu olduğumu düşünüp böyle yorum yapanlar dışında. Soykırımcı. Eve gidip bütün bunlarla yüzleşmek *istediğimi* nereden çıkarıyorsun?"

Petra artık oyun oynamıyordu. Yanına oturdu ve ellerini tuttu. "Ender, bir ailen var."

"Bir zamanlar vardı."

"Hadi ama, **böyle deme! Bir ailen***gerçekten* var. Aileler çocuklarını sekiz sene uzakta kalmış olsalar bile severler."

"Ben sadece yedi sene uzakta kaldım. Neredeyse. Evet, beni sevdiklerini biliyorum. En azından bazılarının. Beni seviyorlardı, eski beni. Altı yaşında sevimli bir çocuğu.

Eminim bir zamanlar çok kucaklanasıydım. Çocukları öldürmediğim zamanlarda yani."

"Yani formik pornoya olan takıntın bu yüzden, öyle mi?"

"Porno mu?"

"Senin onu inceleme şeklin. Klasik bağımlılık. Sürekli daha fazlasını istiyorsun. **Çürüyen larvaların açık seçik fotoğrafları**. Otopsi kareleri. Moleküler yapılarının slayt şovları. Ender, her şey bitti, artık yoklar ve onları sen öldürmedin. Ya da sen öldürdüysen, bunu yapan *bizdik.* Ama biz öldürmedik. Biz bir oyun oynadık. Biz savaş için eğitim alıyorduk, bütün olan biten bu."

"Gerçekten bir oyunsa," diye sordu Ender. "Ve mezun olduktan sonra bizi filoya atadılarsa ve ya o gemileri uçurup filoları yönettiysek? O zaman gerçekten yapmış sayılmaz mıyız?"

"Evet," dedi Petra. "Ama biz yapmadık. Onlar olmadı."

"Oldu. Artık yoklar."

"İyi de vücut yapılarını ve hücrelerinin biyokimyasını incelemek de onları geri getirmeyecek ki."

"Onları geri getirmeye çalışmıyorum," dedi Ender. "Bu tam bir kabus olurdu."

"Hayır, kendini askeri mahkemede senin hakkında söylenen şeyleri hak ettiğine inandırmaya çalışıyorsun. Çünkü bunlar doğruysa o zaman Dünya'ya gitmeyi hak etmiyorsundur, öyle değil mi?"

Ender başını iki yana salladı. "Eve gitmek istiyorum Petra, orada kalamayacak olsam da. Savaş konusunda da çelişki yaşamıyorum. Savaştığımıza, kazandığımıza ve bittiğine memnunum."

"Ama herkesle arana mesafe koyuyorsun. Anlayış gösterdik, sana sempati duyduk ya da en azından öyleymiş gibi yaptık. Yine de hepimizi kendinden uzaklaştırdın. Bu

işini bırakma hareketini ne zaman içimizden biri yanına gelse yapıyorsun, ama bil ki bu bir düşmanlık göstergesi."

Ne kadar rezil bir konuşma. "Görgü kuralları bunlar!"

"Hatta hiç 'bir saniye' bile demiyorsun, sadece aniden yaptığın şeyi bırakıyorsun. O kadar... *açık* ki. Mesajın şu: Meşgulüm ama hâlâ sizi sorumluluğum olarak görüyorum. Bu yüzden yaptığım şeyi bırakacağım çünkü zamanıma ihtiyacınız var."

"Vay be," dedi Ender. "Benimle ilgili pek çok şeyi sahiden de anlıyorsun. Sen çok zekisin Petra. Senin gibi bir kız -Harp Okulu'nda senden çok yararlanabilirler."

"İşte *bu* gerçek bir cevap."

"Daha önce söylediğim kadar gerçek değil."

"Beni sevdiğin mevzusu mu? Sen benim terapistim değilsin Ender. Ya da rahibim. Üzerime düşme ve bana duymam gerektiğini düşündüğün şeyleri söyleme."

"Haklısın," dedi Ender. "Arkadaşlarım geldiğinde elimdeki işi hemen *bırakmamalıyım."* Kağıtlarını tekrar eline aldı.

"Onları geri bırak."

"Şimdi benden böyle kabaca istediğin için bunu yapmamda sakınca yok, öyle değil mi?"

"Ender," dedi Petra, "hepimiz savaştan geldik. Sen gelmedin. Sen hâlâ onu yaşıyorsun. Hâlâ bir şeyle savaşıyorsun. Sürekli senin hakkında konuşuyoruz. Neden aramıza dönmediğini tartışıyoruz. Konuşabileceğin *birisi* olduğunu umuyoruz."

"Herkesle ve hiç kimseyle konuşurum. Bu aralar tam bir bülbülüm."

"Etrafında bir duvar ve demin sarf ettiğin o sözler birer tuğla."

"Taş duvardaki tuğlalar?"

"Gerçekten dinliyorsun! dedi zafer kazanmışçasına. "Ender, mahremiyetini çiğnemek istemiyorum. İstediğin şeyi

bizden sakla. O her neyse."

"Bir şey sakladığım yok," dedi Ender. "Sırrım falan yok. Bütün hayatım netlerde ve insan ırkına ait. Bu konuda bile çok endişeli değilim. Sanki kendi vücudumda yaşamıyormuşum gibi geliyor. Sadece aklımda. Beni sürekli meşgul eden şu soruyu çözmeye çalışarak."

"Ne sorusu?"

"Kovan kraliçelerine sürekli sorup hiç yanıt alamadığım soru."

“Ne sorusu?"

"Onlara sürekli 'Neden öldünüz?' diye soruyorum."

Petra Ender’in suratında şaka yaptığına dair bir işaret aradı. "Ender, öldüler çünkü biz-"

"Neden gezegenlerini terk etmemişlerdi? Neden gemilerine binmiş kaçmıyorlardı? Silahın bizde olduğunu, ne yaptığını ve nasıl çalıştığını bilmelerine rağmen kalmayı tercih ettiler. Savaşı, bizim gelmemizi beklediler."

"Bizimle ellerinden geldiğince vahşice savaştılar. Ölmek istemiyorlardı, Ender. İnsan askerleri tarafından intihar ettirilmediler."

"Onlara karşı sürekli başarı elde ettiğimizi biliyorlardı. En azından bunun tekrar olabileceğini düşünmüş olmalılar. Ve kaldılar."

"Ve kaldılar."

"Askerlere sadakatlerini ya da cesaretlerini kanıtlamalarına da gerek yoktu, işçiler ve askerler kendi vücut parçalarıydılar. Bunu yapmak şöyle demek gibi bir şey olurdu, 'Bunu yapmalıyım çünkü ellerimin ne kadar cesur olduğumu bilmelerini istiyorum.'"

"Buna bayağı kafa yorduğunu görebiliyorum. Takıntılı, sınırdaki deli düşünceleri. Ama her ne seni mutlu yapıyorsa onu yap tabi. Sen mutlusun. Eros'takiler hep bunu konuşuyor -Wiggin’in nasıl neşeli biri olduğundan

bahsediyorlar. Ama şu ıslık çalma huyunu bırakmalısın. O insanları deli ediyor."

"Petra, hayatımın en önemli işini yaptım. Dünya'ya dönmeme izin vereceklerini zannetmiyorum, ziyaret etmek için olsa dahi. Bundan nefret ediyorum, beni kızdırıyor ama aynı zamanda anlıyorum da. Ve bir açıdan benim için sıkıntı da yaratmıyor. İstediğim bütün sorumluluk bana verildi. İşim bitti. Emekli oldum. Artık kimse için gerçekleştirmem gereken bir görev yok. Artık beni gerçekten neyin rahatsız ettiğini düşünebiliyorum. Çözmem gereken problemi."

Kütüphanedeki masanın üzerine resimleri koydu. "Bu insanlar kim" diye sordu.

Ölü larvaların ve formik işçilerin fotoğraflarına bakan Petra şöyle dedi, "Onlar insan değil Ender. Onlar *formikler* ve artık yoklar."

"Yıllardır sürekli onları anlamak için uğraşıyorum Petra. Onları tanıdığım her insandan daha iyi tanımak için. Onları *sevmek* için. Böylece bu fikri onları yenilgiye uğratıp yok etmek için kullanabilirdim. Şimdi yok edildiler ama bu onlara yönelik ilgimi hemen kaybedeceğim anlamına gelmiyor."

Petra'nın yüzü aydınlandı. "Anlıyorum. Sonunda anladım!"

"Neyi?"

"Neden bu kadar garip olduğunu Ender Wiggin. Hiç de garip değil."

"Eğer garip olmadığımı düşünüyorsan Petra, bu beni *anlamadığını***gösterir**."

"Geri kalanımız savaştık, kazandık ve eve gidiyoruz. Ama sen Ender, sen formiklerle *evlendin.* Savaş bittiğinde de *dul* kaldın."

Ender içini çekti ve sandalyesini masaya yaklaştırdı.

"Şaka yapmıyorum," dedi Petra. "Tıpkı büyük büyük babamın öldüğü zamanki gibi. Büyük büyük annem hep onunla ilgilenmişti. Ona patronluk taslaması çok acınasıydı

ama yine de büyük büyük annem o ne isterse yapıyordu. Annem de bana hep "sakın sana böyle davranan birisiyle evlenme," diyordu ama o öldüğünde, büyük büyük annemin özgürleşeceği aklına gelir ilk. Ama böyle olmadı. Tamamen *kayboldu.* Gözleri onu aramaya devam etti. Onun için yaptığı şeyler üzerindeki çalışmalarını anlatmaya devam etti. Bunu yapamam, şunu yapamam, Babo'nun hoşuna gitmez falan filan derken en sonunda büyük babam -onun oğlu- 'o artık yok' dedi.

"Formiklerin artık olmadıklarını biliyorum Petra."

"Büyük büyük annem de biliyordu. Böyle diyordu. 'Biliyorum. Sadece neden benim de olmadığımı çözemiyorum.'"

Ender eliyle alnını tuttu. "Teşekkürler doktor, sonunda en derin güdülerimi ortaya çıkardınız ve artık sayenizde hayatıma devam edebileceğim."

Petra bu dokundurmayı göz ardı etti. "Sana cevapları vermeden öldüler. Bu yüzden etrafında olup bitenin zar zor farkına varıyorsun, bu yüzden kimseyle doğru düzgün ilişki kuramıyorsun, bu yüzden Dünya'da senin eve gitmeni engellemeye çalışan insanların olmasını umursamıyormuş gibi yapıyorsun. Zaferi kazanıyorsun ve seni hayatın boyunca sürgüne göndermelerini istiyorsun ve bunların hiç biri umurunda bile *değil* çünkü bütün düşünebildiğin kayıp formiklerin. Onlar senin ölü eşin ve peşlerini bırakamıyorsun."

"Pek evlilik gibi değildi," dedi Ender.

"Sen hâlâ âşıksın."

"Petra, türler arası aşk hikâyesi bana göre değil."

"Sen kendin söyledin. Onları yenilgiye uğratmak için onları sevmen gerekiyordu. Şu anda benimle aynı fikirde olmak zorunda değilsin. Sonradan anlarsın. Soğuk terler içinde uyanıp "Evreka! Petra haklıydı" diye bağıracaksın. Sonra

kurtardığın gezegene dönme hakkın için savaşmaya başlayabilirsin. Tekrar bir şeyi *umursayabilirsin."*

"Seni umursuyorum Petra," dedi Ender. Demedikleri şeyler ise şunlardı: kovan kraliçelerini anlamayı da umursuyorum ama bunu sen saymazsın çünkü anlamıyorsun.

Petra başını iki yana salladı. "Duvardan geçmiyor," dedi. "Ama son bir kez denemeye değer olduğunu düşünmüştüm. Ne olursa olsun haklı olduğumu göreceksin. Bu kovan kraliçelerinin hayatının geri kalanını mahvetmesine izin veremezsin. Onları bırakıp hayatına devam etmelisin."

Ender gülümsedi. "Umarım evde mutluluğu bulursun Petra. Ve sevgiyi. Ve umarım istediğin bebeklere ve anlam ve başarı dolu bir hayata sahip olursun. Çok azimlisin -ve bence hepsine sahip olacaksın da, gerçek aşk, aile hayatı ve büyük başarılara."

Petra ayağa kalktı. "Sana bebek istediğimi düşündürten nedir?" dedi.

"Seni tanıyorum," dedi Ender.

"Beni tanıdığını *zannediyorsun."*

"Senin beni tanıdığını zannettiğin gibi mi?"

"Ben şıpsevdi bir kız değilim," dedi Petra, "ve olsaydım bile bu *seni* içermezdi."

"Ya, demek birisi senin en derin içgüdülerini bildiğini iddia edince rahatsız oluyorsun."

"Beni rahatsız eden şey senin bu havaların."

"Beni çok neşelendirdiniz Arkanian Hanım. Biz havalılar büyük evden güzel insanlar bizi ziyarete geldiğinde çok memnun oluruz."

Petra'nın sesi çıkmadan önce son kez konuşurken bağırırmış gibi çıktı. "Ben seni gerçekten *seviyorum* ve *umursuyorum* Ender Wiggin." Sonra arkasını döndü ve yürümeye başladı.

"Ben de *seni* seviyor ve umursuyorum ama söylediğimde bana inanmıyorsun!"

Petra kapının eşiğinde durdu, dönerek Ender'e baktı. "Ender Wiggin, ben konuşurken ne dalga geçiyordum ne de büyüklük taslıyordum."

"Ben de!"

Ama gitmişti.

"Belki yanlış uzaylı türünü inceliyorumdur" dedi yavaşça.

Sırasının üzerindeki ekrana baktı. Hâlâ hareketliydi ama sesi kısıktı. Mazer'ın ifadesinin kesitlerini gösteriyordu. Bütün bu olaydan tiksiniyormuş gibi soğuk ve ilgisiz duruyordu. Ender'in şiddet eğilimi ve bunun onu eğitmeyi zorlaştırıp zorlaştırmadığı sorulduğunda Mazer yargıçlara döndü ve "pardon, yanlış anladım sanırım, bu *askeri* bir mahkeme değil mi? Burada hepimiz şiddet uygulamak konusunda eğitimli askerler değil miyiz?" dedi.

Yargıç tokmağını vurdu ve onu ikaz etti ama Mazer söylemek istediğini söylemişti. Askeriyenin var oluş amacı şiddetti - uygun hedeflere yönelik kontrollü şiddet. Ender hakkında hiç konuşmak zorunda kalmadan Mazer şiddetin bu bağlamda sapkınca bir şey değil, bizzat amacın kendisi olduğunu açıkça belirtmişti.

Bu Ender'e kendisini daha iyi hissettirdi. Haberleri kapatıp işine dönebilirdi.

Petra'nın yerlerini değiştirdiği fotoğrafları masanın diğer ucundan alabilmek için ayağa kalktı. Uzak gezegenlerden ölü bir çiftçi formik ona bakıyordu, göğsü açıktı ve organları cesedin etrafına düzgünce dizilmişti.

"*Vazgeçtiğine* inanamıyorum," dedi Ender resme bakarak. Bütün bir türün yaşama isteğini kaybettiğine inanmıyorum. Neden sizi öldürmeme izin verdiniz?

"Sizi tanıyana kadar huzur bulmayacağım," diye fısıldadı.

Ama artık yoklardı. Bunun anlamı da asla ve asla huzur bulamayacağıydı.

• 3 •

Alıcı: mazerrackham%varolmayan@tahminedilemez.com/hayali.kahramanlar
Gönderen: hgraff%educadmin@ifcom.gov{kendini-imha-eden protokol}
Konu: Ufak bir yolculuğa ne dersin?

Sevgili Mazer,

Son yolculuğundan geri dönmeyi neredeyse reddettiğini herkes kadar iyi biliyorum ve artık seni bir yere yollamalarına kesinlikle izin vermeyeceğim. Ama benim adıma ifade vermekle büyük bir risk aldın (ya da Ender için; ya da gerçek ve adalet için; sebeplerini bildiğimi iddia etmiyorum) ve olaylar kızıştı. Bence en iyisi daha az göz önünde olman ve böylece işlerine daha az karışılacak. Bunun yolu bir koloni gemisinin kumandanı olman. Ender'i güvenli bir yere götürecek olan yere geminin kumandanı.

Kırk yıllık bir yolculuğa çıktığın için tamamen göz ardı edildiğinde seni hemen kalkmayan bir gemiye atamak kolay olacaktır. Bu sefer kamuya açık bir şey yok. Sadece bir şekilde gitmemiş olacaksın.

Ender'e gelince bu yalanı ondan hiç saklamayacağız. Artık daha fazla süprizle karşılaşmasına gerek yok. Ama aynı zamanda senin ya da benim korumamıza da ihtiyacı yok. Bence bunu pek çok kez kanıtladı.

-Hyrum

Not: *tahminedilemez.com'da gizli kalmak için gerçek ismini kullanman çok şirin. İroniden anladığını kim tahmin edebilirdi ki?*

Anne ve Baba evde değiller. Bu kötü bir şey çünkü bunun anlamı Peter'ın evde istediği gibi at koşturabileceğiydi ve işler kesinlikle o yöne doğru gidiyordu.

"Bu işin içine çekildiğime inanamıyorum," dedi Peter.

"Hangi iş?"

"Locke ve Demosthenes'in Ender'in eve dönmemesi için direttiği bir duruma."

"Olayı pek takip edememişsin," dedi Valentine. "Demosthenes Ender'in geri gelmesi ve Amerika'yı eski büyüklüğüne taşıması için bastırıyor. Locke ise her zamanki gibi ara yolu bulmaya çalışan uzlaştırıcı rolünde, zavallı yatıştırıcı."

"Kapa çeneni," dedi Peter. "Aptal rolü oynamak için geç kaldın. Ama bu askeri mahkeme meselesini Wiggin ismine leke sürme kampanyasına dönüştüreceklerini bilemezdim!"

"Anladım," dedi Valentine. "Olay Ender değil, olay Locke kimliğinle kim olduğunu, yani Ender'in kardeşi olduğunu açıklamadan durumdan yararlanamaman. Tabi bu senin için pek iyi bir reklam olmaz."

"Nüfuz sahibi olduğum bir konuma gelmeden hiç bir şey başaramam ve Ender insanları öldürdüğü için şimdi işim daha da zor."

"Nefsi-müdafaa sırasında."

"Daha bebekken."

"Çok net hatırlıyorum ki," dedi Valentine, "bir keresinde onu öldürmeye yemin etmiştin."

"Ciddi değildim."

Valentine bundan o kadar da emin değildi. Birkaç Yılbaşı önce Peter'ın aniden iyi bir insan gibi davranmaya başlamasından kuşkulanan sadece Valentine'dı. Sözüm ona Aziz Nick ya da Heap tarafından, fedakarlık merhemiyle vaftiz edilmiştir. "Demek istediğim şey Ender'in kendisini tehdit eden *herkesi* öldürmediği."

Ve işte -eski öfkesinden bir kesit. Peter kendini kontrol etmeye çalışırken Valentine izledi ve eğlendi.

"Ender'in dönüşü konusunda duruşumuzu değiştirmemiz için artık çok geç." Bunu bir suçlama gibi söyledi, sanki her şey Valentine'ın fikriymiş gibi.

Bir açıdan öyleydi tabi. Ama uygulama kısmı değil -o senaryoyu Peter yazmıştı.

"Ama Locke'un kimliğinin ifşa edilmesine izin vermeden önce Ender'in itibarını yükseltmeliyiz. Bu kolay olmayacak. Bunu hangimizin yapması gerektiğine karar veremiyorum. Bir yandan bu işe karakter açısından Demosthenes uygun -ama onun sunacağı nedenlere insanlar inanmaz. Diğer yandan Locke bunu açıkça yaparsa kim olduğum ortaya çıktığında insanlar benim gizli planlarım olduğunu düşünecekler."

Valentine -yıllardır- Albay Graff ve muhtemelen U.F.'nun yarısının Locke ve Demosthenes'in kim olduğunu bildiklerini bildiği halde sırıtmadı bile. Ender riske girmesin diye bunu gizli tutmuşlardı. Ama eninde sonunda birisi ağzından kaçıracaktı -ve bu Peter'ın zamanlamasına uymayacaktı.

"Hayır, bence yapmamız gereken," dedi Peter, "her şeye rağmen onu eve getirmek. Ama Amerika'ya değil ya da en azından hükümetinin kontrolü altına girmemesi lazım. Bence Locke genç kahraman hakkında şefkatli bir konuşma yapmalı ve sömürülmekten kurtulamadığını söylemeli." Peter Locke sesini takındı -bu öyle bir uzlaşmacı mızmızlanmaydı ki halk arasında bu sesi çıkarsaydı herkes

onu dinlemeyi bırakırdı. "Bırakın eve dönsün, kurtardığı dünyanın bir vatandaşı olarak. Bırakalım Hegemon'un Konseyi onu korusun. Eğer kimse onu tehdit etmezse çocuk da bir tehlike oluşturmaz." Peter muzaffer bir şekilde ona baktı ve tekrar kendi sesini kullanmaya başladı. "Gördün mü? Onu eve getiririz ve sonra kimliğim ortaya çıktığında, evet, sadık bir kardeşim, ama aynı zamanda bütün dünyanın iyiliğini düşünerek hareket ettim, sadece Amerika'nın çıkarlarını düşünerek değil.

"Birkaç şeyi unutuyorsun," dedi Valentine.

Peter ona baktı. Bir hata yapmakla suçlanmaktan nefret ediyordu ama Valentine genellikle haklı olduğu için onu dinlemeliydi. Nasılsa sonradan da Valentine'ın itirazını daha önce düşünmüş gibi yapıyordu.

"İlk olarak Ender'in eve dönmek istediğini düşünüyorsun."

"Tabi ki eve dönmek istiyor."

"Bunu bilemezsin. Onu tanımıyoruz. İkinci olarak eve geldiğinde insanlar onun sevimli tipine bakıp çocuk öldüren bir katil olduğunu düşünmeyi bırakacaklar zannediyorsun."

"İkimiz de askeri mahkemenin kayıtlarını izledik," dedi Peter. "O insanlar Ender Wiggin'i seviyorlar. Söyledikleri ve yaptıkları her şeyde bunu görebilirsin. Onlar için önemli olan şey onu korumaktı. Ender buradayken buradakiler de aynı şekilde davranıyorlardı."

"Burada hiç bir zaman *gerçekten* yaşamadı," dedi Valentine. "O gittikten sonra taşındık, unuttun mu?"

Yine bir bakış. "Ender insanları onun için ölmek ister hale getiriyor."

"Ya da onu öldürmek," dedi Valentine gülümseyerek.

"Ender *yetişkinlere* kendini sevdiriyor."

"Yani ilk sorunumuza geri döndük."

"Eve dönmek istiyor," dedi Peter. "O bir insan. İnsanlar yuvalarına dönmek ister."

"Peki Ender’in evi neresi?" diye sordu Valentine. "Hayatının yarıdan fazlasını Harp Okulu'nda geçirdi. Bizimle beraber yaşamak hakkında ne hatırlıyor ki? Ona sürekli kabadayılık yapan bir ağabey, onu öldürmekle tehdit eden-"

"Özür dileyeceğim," dedi Peter. "O şekilde davrandığım için *gerçekten* üzgünüm."

"Ama eve dönmezse özür dileyemezsin. Ayrıca Ender akıllı çocuktur. Bizden daha akıllı -Harp Okulu'na onun gidip bizim gidememizin bir sebebi var. Dolayısıyla onu nasıl kullandığını anlayacak. Hegemon'un Konseyi -tam bir saçmalık. Ender senin kontrolünden çıkacak."

"O savaş için eğitildi, politika için değil," dedi Peter.

Minik gülümsemesi o kadar kendini beğenmişti ki Valentine onun suratını beyzbol sopasıyla parçalamak istedi. "Fark etmez," dedi Valentine. "Locke ne yazarsa yazsın, onu eve getiremezsin."

"Peki o neden?"

"Çünkü ondan ve dönüşünden korkan kuvvetleri sen yaratmadın, sadece onlardan yararlandın. Düşüncelerini değiştirmeyecekler, mevzubahis Locke olsa bile. Ve tabi Demosthenes de sana izin vermeyecek."

Peter eğlenmişti ve küçümseme dolu bir bakış attı. "Vay, demek serbest çalışmaya başlıyorsun, öyle mi?"

"Sen insanların ona acıyıp geri dönmesini sağlayana kadar ben onları korkutup uzayda tutmalarını sağlayabilirim."

"Onu çok sevdiğini sanıyordum. Eve dönmesini istediğini düşünüyordum."

"Son yedi yıldır eve gelmesini istiyordum," dedi Valentine. "Ve sen de gittiğine memnundun. Ama şimdi -Hegemon'un Konseyi tarafından korunabilsin diye onu eve getirmek- senin kontrolün altına girmesi demek çünkü orası senin dalkavuklarınla dolu-"

"Locke'un dalkavuklarıyla," diye düzeltti onu Peter.

"Senin kariyerini ilerletebilecek bir araç olsun diye Ender'i eve getirmekte sana yardım etmeyeceğim."

"Sırf ağabeyinin kötülüğünü istediğin için sevgili küçük kardeşini uzayda sürgüne mahkûm ediyorsun, öyle mi?" diye sordu Peter. "Vay be, *beni* sevmediğine sevindim.

"Aynen öyle Peter," dedi Valentine. "Bunca yılı senin kontrolünde geçirdim. Tam olarak nasıl bir his olduğunu biliyorum. Ender nefret ederdi bundan. Biliyorum, çünkü ben nefret ediyorum."

"Bütün bunlar hoşuna gidiyordu. Demosthenes olmak - gücün insana kendini nasıl hissettirdiğini biliyorsun."

"Gücün benim üzerimden senin ellerine akmasının insana kendini nasıl hissettirdiğini biliyorum," dedi Valentine.

"Olay bu mu yani? Aniden güce mi susadın?"

"Peter, en iyi tanıdığını zannettiğin insanlar hakkında hiç bir şey bilmiyorsun. Sana senin gücünü istediğimi söylemiyorum. Senin kontrolünden çıktığımı söylüyorum."

"Peki, o zaman Demosthenes denemelerini ben kendim yazarım."

"Hayır, yazmayacaksın çünkü insanlar yanlış bir şeyler olduğunu fark ederler. Demosthenes olamazsın."

"Senin yapabileceğin herhangi bir şeyi..."

"Bütün şifreleri değiştirdim. Demosthenes'in bütün üyeliklerini ve parasını sakladım. Hiç birine ulaşamazsın."

Peter ona acımayla baktı. "İstersem hepsini bulurum."

"Sana pek faydası olmaz. Demosthenes emekli oluyor Peter. Kötü sağlık durumunu bahane ederek politikadan çekilecek ve Locke'u desteklediğini açıklayacak!"

Peter korkuyla ona baktı. "Bunu yapamazsın! Demosthenes'in desteğini almak Locke'u bitirir!"

"Gördün mü? Seni korkutan bazı silahlarım var."

"Bunu neden yapasın ki? Onca yıl geçti ve şimdi aniden oyuncak bebeklerini toplayıp çay partisinden ayrılmaya mı

karar verdin?"

"Ben hiç bebeklerle oynamadım Peter. Belli ki sen oynamışsın."

"Kes şunu," dedi Peter ciddiyetle. "Cidden. Hiç komik değil. Hadi Ender'i eve geri getirelim. Onu senin dediğin gibi kontrol etmeye çalışmayacağım."

"Yani beni kontrol ettiğin gibi."

"Hadi ama Val," dedi Peter. "Locke olduğumu açıklamadan birkaç yıla daha ihtiyacım var -ve Ender'in kardeşi olduğumu. Ender'in itibarını düzeltmenin bana yararı olacak, ama ona da olacak."

"Bence de bunu yap. Ender'in itibarını düzelt, Peter. Ama bence eve dönmemeli. Ben onun yanına gideceğim. Eminim Annem ve Babam da gelirler."

"Uzayda gezintiye çıkabilmen için sana para vermeyeceklerdir -özellikle Eros'a kadar gitmen için. Bu aylar sürer. Şu anda resmen güneşin diğer tarafında."

"Gezintiye değil," dedi Valentine. "Dünya'yı terk ediyorum. Sürgününde Ender'le birlikte olacağım"

Bir an için Peter ona inandı. Peter'ın yüzünde içten gelen bir panik görmek Valentine için hoştu. Sonra rahatladı. "Annem ve Babam sana izin vermezler."

"15 yaşındaki dişilerin sömürgeci olmak için ailelerinin rızasına ihtiyaçları yoktur. Üreme için uygun yaştayız ve gönüllü olacak kadar aptal olduğumuza inanıyorlar."

"Sömürgecilerin bu olayla ne ilgisi var? Ender sömürgeci olmayacak ki."

"Onunla başka ne yapacaklar ki? U.F.'nun kalan tek görevi bu ve Ender onların sorumluluğunda. Bu yüzden onunla aynı koloniye atanabilmek için ayarlamalar yapmaya başladım."

"Bu hayallere nasıl kapıldın? Koloniler, gönüllü sürgünler, bular delilik. Gelecek tam burada, Dünya'da, galaksinin uzak bir köşesinde değil."

"Formiklerin dünyaları galaksinin bizimle aynı kolundaydı, galaksiler boyunca uzakta değil," dedi Valentine ciddiyetle, onu sinir etmek için. "Ve Peter, sırf *senin* geleceğin dünyanın lideri olmaya bağlı diye bu bütün hayatımı senin yanında yardımcın olarak geçirmek istediğim anlamına gelmiyor. Gençliğimi aldın, beni kullandın, ama geri kalan yıllarımı sensiz geçireceğim canım."

"Evliymişiz gibi konuşman mide bulandırıcı."

"Eski bir filmdeymişiz gibi konuşuyorum," dedi Valentine.

"Ben film izlemem," dedi Peter, "bu yüzden neyden bahsettiğini bilmiyorum."

"Bilmediğin çok şey var," dedi Valentine. Bir an için Ender harap bir haldeyken Graff'ın Valentine onu tekrar işinin başına dünyaya dönsün diye Dünya'ya getirip ikisini konuşturduğunu Peter'a söylemeyi düşündü, ve netlerdeki gizli kimliklerinin Graff tarafından bilindiğini. Suratındaki gülümsemeyi bunlar silerdi.

Ama bu neye yol açardı ki? Peter'ı hiçbir şey bilmiyor şekilde bırakmak herkesin iyiliği içindi.

Konuşurlarken Peter masasında amaçsız işler yapıyor ve bir şeyler karalıyordu. Valentine şimdi onun hiç olmadığı kadar sinirli olduğunu gördü. "Ne var?" diye sordu, kötü haberler olduğunu varsayarak.

"Arka kapılarımı kapattın!" dedi Peter.

Valentine bunun ne anlama geldiğini anlamak için bir an durdu. Sonra fark etti -Peter belli ki kendisinin Demosthenes'in önemli sitelere ve kimliklerine ulaşımının olduğunun Valentine tarafından fark edilmeyeceğini düşünüyordu. Ne kadar da aptal. O gizli kimlikleri ve hesapları Valentine adına aldığında bununla böbürlenmişti ve Valentine da *tabi ki* kendine arka kapılar yarattığını biliyordu. Gerçekten Valentine'ın bunlara müdahale etmeyeceğini mi düşünmüştü? Birkaç hafta içinde hepsini

bulmuştu; Demosthenes'le Peter’ın netlerde yapabileceği her şeyi Valentine geri alabilirdi. Ve bütün şifreleri ve giriş kodlarını değiştirdiğinde arka kapıları da kapamıştı. Ne zannediyordu ki?

"Peter," dedi, "sana anahtar verseydim şimdi kapalı olmazlardı, değil mi?"

Peter ayağa kalktı. Yüzü kıpkırmızıydı ve yumrukları sıkılmıştı. "Seni nankör küçük orospu."

"Ne yapacaksın Peter? Bana vuracak mısın? Ben hazırım. Sanırım seni alt edebilirim."

Peter tekrar oturdu. "Git," dedi. "Uzaya git. Demosthenes’i kapat. Sana ihtiyacım yok. Kimseye ihtiyacım yok."

"İşte bu yüzden tam bir kaybedensin," dedi Valentine. "Herkesin işbirliği olmadan dünyayı yönetemeyeceğini anlayana kadar amacına asla ulaşamayacaksın. Onları kandıramazsın, onları zorlayamazsın. Seni izlemek istiyor olmalılar. İskender’in askerlerinin onu izleyip onun için savaşmak istedikleri gibi. İstemeyi bıraktıkları zaman gücü buharlaştı. *Herkese* ihtiyacın var ama bunu fark edemeyecek kadar narsistsin."

"Dünya'daki önemli konumlardaki insanların gönüllü işbirliklerine ihtiyacım var," dedi Peter, "ama sen onlardan biri olmayacaksın, değil mi? Git, Anneme ve Babama ne yaptığını söyle. Kalplerini kır. Umurunda mı? Değerli Enderciğini görmek için gidiyorsun nasılsa."

"Ondan hâlâ nefret ediyorsun," dedi Valentine.

"Ondan hiç nefret etmedim," dedi Peter. "Ama şu anda kesinlikle senden nefret ediyorum. Çok değil, ama yatağına işemek isteyecek kadar."

Bu aralarında süregelen bir şakaydı. Valentine kendini tutamadı ve güldü. "Peter, tam bir **çocuksun**."

Anne ve Baba Valentine’ın kararını hoş karşıladılar. Ama onunla gitmeyi reddettiler. "Val" dedi Babası, "bence haklısın -Ender eve dönmeyecek. Bunun ayırdına varmak kalbimizi kırdı. Senin ona katılmak istemen de çok güzel, sömürge muhabbetine katılmasanız, uzayda birkaç ay ya da birkaç yıl geçirseniz bile. Sana kavuşacak olması çok güzel."

"Siz de olsanız daha güzel olurdu."

Babası kafasını iki yana salladı. Annesi parmaklarını gözlerine bastırdı -bu onun ağlamayacağım anlamına gelen hareketiydi.

"Gidemeyiz," dedi Baba. "Bizim işimiz burada."

"Birkaç sene sensiz idare edebilirler."

"Senin için demesi kolay," dedi Baba. "Sen gençsin. Birkaç yıl senin için nedir ki? Ama biz senden daha yaşlıyız. Yaşlı değiliz, senden daha yaşlıyız. Zaman kavramımız seninkinden farklı. Ender’i seviyoruz ama sırf onu ziyaret etmek için aylarımızı ya da yıllarımızı harcayamayız. O kadar zamanımız yok."

"Olay da tam olarak bu," dedi Valentine. "Çok zamanınız yok -Ender’i tekrar görme şansı yakalamak için zamanınız ise çok daha kısıtlı."

"Val," dedi Anne titrek bir sesle. "Şimdi yapacağımız hiçbir şey bize kayıp yılları geri getirmeyecek."

Haklıydı ve Valentine bunu biliyordu. Ama aradaki bağlantıyı anlamıyordu. "Yani ona ölmüş gibi mi davranacaksınız?"

"Val," dedi Baba. "Yaşadığını biliyoruz. Ama aynı zamanda bizi istemediğini de biliyoruz. Ona mektup yazdık -savaş bittikten sonra. Graff -yargılanan kişi- cevap verdi. Ender bize mektup yazmak istemiyormuş. Bizim yazdıklarımızı okuyormuş ama Graff’a bize diyecek bir şeyi olmadığını söylemiş."

"Graff yalancının teki," dedi Valentine. "Büyük ihtimalle Ender'e hiçbir mektubunuzu göstermemiştir bile."

"Bu mümkün," dedi Baba. "Ama Ender'in bize ihtiyacı yok. O 13 yaşında. Bir erkek oluyor. Yanımızdan ayrıldığından beri kendini çok iyi idare etti ama aynı zamanda pek çok kötü şey yaşadı ve biz yanında değildik. Gitmemize izin verdiği için bizi hiç affetmeyeceğini düşünüyorum."

"Tercih hakkınız yoktu," dedi Valentine. "Onu siz isteseniz de istemeseniz de Harp Okulu'na alacaklardı."

"Eminim bu ona mantıklı geliyordur," dedi Anne. "Peki ama kalbinde?"

"Yani sizsiz gidiyorum," dedi Valentine. Gitmek istemeyecekleri aklının ucundan bile geçmemişti.

"Bizsiz gideceksin," dedi Baba. "Çocuklar böyle yapar. Ayrılana kadar evde kalırlar. Sonra bir daha görünmezler. Ziyaret etseler, tekrar ailelerinin yanına taşınsalar bile hiçbir şey eskisi gibi olmaz. Olacağını sanırsın ama olmaz. Ender'le böyle oldu ve seninle de böyle olacak."

"Bunun iyi yönü," dedi şimdi biraz ağlamaya başlamış olan Anne, "artık Peter'la olmayacak olman."

Valentine annesinin böyle bir şey söylediğine inanamadı.

"Onunla çok zaman geçirdin," dedi Anne. "Seni kötü etkiliyor. Seni mutsuz ediyor. Seni kendi hayatına çekiyor ki kendin bir hayata sahip olamayasın."

"Bu şimdi bizim işimiz olacak," dedi Baba.

"İyi şanslar," Valentine'ın diyebildiği tek şeydi. Ebeveynleri Peter'ı gerçekten anlıyor olabilirler miydi? Anlıyorlarsa neden senelerce istediği gibi takılmasına izin vermişlerdi ki?

"Görüyorsun ya, Val," dedi Baba, "eğer şimdi biz de Ender'e gidersek, onun ebeveynleri olmak isteriz. Ama onun üzerinde hiçbir otoritemiz yok. Ona sunabilecek bir şeyimiz de yok. Artık onun ebeveyne ihtiyacı yok."

"Öte yandan," dedi Anne. "Kız kardeş farklı bir şey ve bu ona iyi gelebilir." Valentine'ın elini tuttu. Bir şey isteyecekti.

Bu yüzden Valentine annesinin isteyebileceği tek şeyi ona verdi. Bir söz. "Ona arka çıkacağım," dedi Valentine, "bana ihtiyacı olduğu sürece."

"Senden de bunu beklerdik canım," dedi Anne. Valentine'ın elini sıktı. Belli ki istediği buydu.

"Nazik ve sevecen," dedi Baba. "Senin doğan hep böyleydi. Ve Ender hep senin sevgili küçük kardeşindi."

Valentine küçüklüklerinden kalma bu eski ifadeyi duyunca irkildi. Sevgili küçük kardeş. İğrenç. "Onu böyle çağıracağımdan emin olabilirsiniz."

"Bunu yap," dedi Annesi. "Ender güzel şeyler hatırlatılmasını sever."

Annesi gerçekten Ender'in eskiden, altı yaşındayken sevdiği şeylerin şimdi, 13 yaşındayken de geçerli olacağını mı düşünüyordu?

Valentine'ın aklını okumuş gibi cevap verdi. "İnsanlar değişmez, Val. Temel karakterleri değişmez. Nasıl bir yetişkin olacağın seni doğumundan beri tanıyan insanlar için ortadadır."

Valentine güldü. "Peki... o zaman neden Peter'ın yaşamasına izin verdiniz?"

Güldüler, ama rahatsız da olmuşlardı. "Val," dedi Baba, "bunu anlamanı beklemiyoruz ama Peter'ı bu hale getiren bazı şeyler... aynı zamanda bir gün onu çok büyük bir insan haline getirebilecek şeyler."

"Peki ya ben?" diye sordu Valentine. "Madem fal bakıyorsunuz."

"Val," dedi Baba. "Senin yapman gereken tek şey hayatını yaşaman. Böylece etrafındaki herkes daha mutlu olacaktır."

"Büyüklük yok yani."

"Val," dedi Anne, "iyilik her zaman büyüklüğe üstün gelir."

"Tarih kitaplarında durum bu değil ama," dedi Valentine

"O zaman tarihi yanlış insanlar yazıyor, değil mi?" dedi Baba.

• 4•

Alıcı: qmorgan%tugamiral@ifcom.gov/fleetcom
Gönderen:
chamrajnagar%kutbauygunadım@ifcom.gov/cent-com
{ kendini-imha-eden protokol}
Konu: Var mısın yok musun?

Sevgili Quince, savaş komutanlığı ve birkaç düzine ışıkyılı boyunca koloni gemisi uçurma arasındaki farktan haberdarım. Eğer uzayda kendini işe yaramaz hissetmeye başladıysan o zaman emeklilik hakkını kullanabilirsin. Ama devam etmek istersen ve yakın uzayda kalırsan sana U.F. içinde terfi sözü veremem.

Kendimizi aniden barış içinde bulduk. Bu, kariyerleri doğal doruğuna ulaşmamış herkes için bir felakettir.

Sürekli bildirdiğin karşıt görüşlerine rağmen (arada sırada sessiz kalmayı dene Quince ve bak bakalım işler o zaman nasıl oluyor) sana teklif ettiğim koloni gemisinin amacı seni unutulmaya göndermek değil. Emeklilik unutulmana yol açar dostum. 40-50 yıllık bir yolculuk geride kalan bizlerden daha çok yaşayacağın anlamına gelir. Bütün arkadaşların ölmüş olacak. Sen ise yeni arkadaşlar edinebileceğin şekilde yaşıyor olacaksın. Ve emrinde bir gemi olacak. Güzel, büyük ve hızlı bir gemi.

Bütün filonun karşı karşıya olduğu durum bu. O Çocuğun kazanmakla prim yaptığı savaştan arta kalan kahramanlarımız var. Onları unuttuk mu? BÜTÜN önemli görevlerimiz on yıllarca uçuşu gerektirecek. Ve bunlar için

en iyi personelimizi kullanmamız gerekiyor. Bu yüzden en iyi personelimiz sürekli olarak CentCom'da birer yabancı olacaklar çünkü ömürlerinin yarısı boyunca uçmuş olacaklar.

Sonuç olarak BÜTÜN merkez personeli yolculukta olacak. Yıldızlar arasında yıllar boyunca uçuş YAPMAMIŞ herkese yukarıdan bakacaklar. Dünya'nın zaman çizgisinden çıkmış olacaklar. Birbirlerini seyir defterlerinden tanıyacaklar.

Sana sunduğum şey aslında yolculuk kariyeri yapmanın tek yolu: koloni gemileri.

Ve bu koloni gemisinin yöneticisi 13 yaşında bir çocuk olacak. Sen Çocuğun Dünya'dan mümkün olduğu kadar uzak kalmasını sağlayacaksın ve lütfen bana "dadılık" yapmak istemediğini söyleme. Aynı zamanda bir başka görevin de çocuğun görevini başarıyla yerine getirmesini sağlamak. Böylece yeni nesiller ona kötü davranamadığını bilsin.

Doğal olarak, ne ben sana bu mektubu gönderdim, ne de sen bunu okudun. Bunun içindeki şeyler gizli bir emir olarak yorumlanamaz. Sadece sende U.F.'nun büyük amirallerinden biri olma potansiyeli gören yüksek yetkili birisinden bir gözlem sonucu sana sunulan bir teklif.

Var mısın? Yok musun? Kâğıtları bu hafta içinde öyle ya da böyle hazırlamam gerekiyor.

Arkadaşın, Cham

Ender kendisinin koloninin sembolik yöneticisi yapılmasının bir şaka olduğunu düşünüyordu. Oraya vardığında, koloninin kendisi zaten seçilmiş liderleriyle sürekli bir endişe kaynağı olacaktı. O da 13 yaşında bir çocuk olacaktı -aslında o sırada 15 yaşında olacaktı- ve tek otorite iddiası 40 yıl önce olmuş ve tarihe geçmiş bir savaşta

o sömürgecilerin *büyükbabalarının* komutanı olduğuydu. Ya da en azından babalarının.

Küçük bir topluluk oluşturmuş olacaklardı ve U.F.'nun -76- onlara bir yönetici ataması kabul edilemez gibi gözükecekti, özellikle bu yönetici bir ergen olacaktı.

Ama zamanla göreceklerdi ki onun onları yönetmesini kimse istemezse, Ender buna itiraz etmeyecekti. Tek ilgilendiği şey geride ne kaldığını görebilmek için formik bir gezegende olmaktı.

Daha yeni incelenmiş bedenler çoktan çürümüş olacaklardı; ama sömürgecilerin formik medeniyetin binalarının ve eserlerinin küçük bir bölümünü bile incelemiş ya da alana yerleşmiş olmaları imkânsızdı. Koloniyi yönetmek çok can sıkıcı olacaktı -Ender'in tek istediği neden sevdiği ve yok olan düşmanını anlamanın bir yolu olup olmadığını görmekti.

Yine de yönetici olma hazırlığı yapmalıydı. Örneğin bütün kolonilerin tabii olduğu anayasayı oluşturmuş bilirkişilerle eğitim oturumu yapmalıydı. Bu Ender'in umurunda olmasa da askerden bozma koloniciler tarafından şimdiye kadar yapılmış şeyleri yansıtmak için çok çaba gösterilmişti. Bu kadarını beklemeliydi. Graff'ın yaptığı ya da yaptırdığı her şey iyi yapılırdı.

Yıldız gemilerinin nasıl çalıştığı dersleri vardı ve bunlar onu daha bile az alakadar ediyordu. Ender bunları neden umursasındı ki? Sıradan filonun bir parçası asla olmayacaktı. Herhangi bir büyüklükteki herhangi bir gemiye kaptanlık yapma gibi bir hayali yoktu.

Onu ve kolonicileri taşıyacak gemiyi gezmeye başladığının üçüncü gününde denizcilik terimlerinin yıldız gemilerine uygulanışını görmekten o kadar sıkılmıştı ki bununla alay etmeye başladığını fark etti. Neyse ki hepsini sadece düşünüyordu, sesli söylemiyordu. Güverteyi paspaslıyor

muyuz ahbap? Marinel başı bizi ıslıkla karşılayacak mı? Rüzgara doğru tiramola kaç derece kaptan?

"Biliyorsun," dedi Ender'den o günlük sorumlu olan kaptan, "yıldızlar arası uçuştaki asıl bariyer ışık hızına çıkamıyordu. Çarpışma probleminin üstesinden gelmeye çalışıyordu."

"Yani çalışılacak bütün uzayın içinde..Sonra kaptanın gülümsediğini görünce Ender fark etti ki küçük bir tuzağa düşmüştü. "Pardon, siz uzay enkazıyla çarpışmaktan bahsediyordunuz."

"Uzay gemilerinin asteroid yağmurlarından kaçtığını gösteren bütün o eski videolar -pek de kötü bir tahmin sayılmaz. Çünkü ışık hızında giderken bir hidrojen molekülüne çarptığında çok büyük bir miktarda enerji yayar. Daha düşük hızda kocaman bir kayaya çarpmak gibi. Seni parçalar. Atalarımızın bulduğu her bir kalkan sisteminin içinde çok daha fazla kütle vardı, ya da çok daha az para ve enerjiye mal oluyordu, ve dolayısıyla benzine. Dolayısıyla çok pratik değildi. O kadar yoğun kütleye sahiplerdi ki seyahate yetecek kadar benzin hiç yeterli olmuyordu.

"Peki sonra nasıl çözdük?" dedi Ender.

"Tabi ki çözmedik," dedi kaptan.

Ender bunun yine acemilerle geçilen bir dalga olduğunu fark etti ve yaşlı adama üstün bilgisini kanıtlama zevkini verdi. "Peki o zaman yıldızdan yıldıza nasıl seyahat ediyoruz?" diye sordu Ender, yani formik teknolojiyi kullanıyoruz demektense.

"Formikler bunu bizim yerimize yaptılar," dedi kaptan zevkle. "Buraya geldiklerinde, evet, Çin’in belli bölgelerini yıkıma uğrattılar ve ilk iki savaşta bizi neredeyse yok edeceklerdi. Ama aynı zamanda bize öğrettiler. Dünya'mıza gelebildikleri gerçeği bile bize bunun yapılabilir olduğunu

gösterdi. Sonra da düşünceli davranarak bize inceleyebilmemiz için çalışan yıldız gemileri bıraktılar."

Kaptan Ender'i şu anda güvertenin önüne doğru getirmişti. Oralara girebilmek için normalde en yüksek güvenlik izinleri gerekiyordu. "Bunları herkes göremez ama sana *her şeyin* gösterilebileceğini duydum."

Madde olarak kristalinden yapılmıştı ve arkasındaki keskin nokta dışında şekli ovaldi. "Lütfen bana bunun bir yumurta olduğunu söyleme," dedi Ender.

Kaptan güldü. "Kimseye söyleme ama bu geminin motorları ve benzini -sadece yakın gezegenlerde manevra yapmak vesaire işler için. Gemiyi uçurmak için. Işık hızının yüzde birine ulaştığımızda, bu bebeği açıyoruz ve o andan itibaren olay yoğunluğu ve yönü kontrol etmeye kalıyor."

"Neyin yoğunluğu ve yönü?"

"Sürüş alanının," dedi kaptan. "Bu çok zarif bir çözüm ama biz, bizi buna sevk edecek bilim alanını bile keşfetmemiştik."

"Hangi alan?"

"Güçlü kuvvet alanı dinamikleri," dedi kaptan. "İnsanlar bundan bahsettiğinde neredeyse güçlü kuvvet alanının molekülleri parçaladığını söylüyorlar ama asıl olay bu değil. Asıl yaptığı güçlü kuvvetin yönünü değiştirmek. Bütün atom bileşenlerinin çekirdekleri ışık hızında belli bir hareket yönünü tercih ettiklerinde moleküller bir arada duramıyor."

Ender kaptanın teknik terimleri kullanarak hava atmaya çalıştığını biliyordu ama oyundan sıkılmıştı. "Demeye çalıştığın şey bu araç tarafından oluşturulan alanın bütün molekülleri alıp yönelttiği, hareket yönüne soktuğu ve nükleer güçlü kuvveti kullanıp hepsini bir araya getirip ışık hızında hareket etmeye zorladığı."

Kaptan gülümsedi. "Tuşe. Ama siz bir amiralsiniz, efendim ve size bütün amirallere yaptığım gösteriyi yapıyordum."

Göz kırptı. "Çoğunun ne dediğim hakkında hiçbir fikri yok ve bunu kabul etmiyorlar ve tercüme etmemi istiyorlar."

"Moleküller parçalanıp atomlar bileşenlerine ayrıldığında açığa çıkan enerji ne oluyor?" diye sordu Ender.

"İşte bu, gemiye gücünü sağlayan şey. Çok güzel. Daha ayrıntılı anlatayım. Bu gemiyi *hareket ettiren* şey. Çok güzel. Roketler altında ileri gidiyoruz ve sonra motorları kapatıyoruz -kendimiz molekül üretemediğimiz için!- ve yumurtayı açıyoruz -evet, ona yumurta diyoruz. Alan açılıyor -tam buradaki kristal top gibi- ve ileri giden uçlar moleküllerle çarpışıp onları parçalamaya başlıyorlar. Atomlar alana yönlendiriliyor ve hepsi takip noktasında zuhur ediyorlar. Bize muazzam bir itme gücü sağlıyorlar. Böyle anlatmama rağmen anlattıklarımı anlamayan fizikçilerle konuştum. Bu itme gücünü sağlayacak miktarda enerjinin molekül bağlarında olmadığını öne sürüyorlar -fazla enerjinin nereden geldiğiyle ilgili teoriler üretmeye çalıştılar.

"Ve biz bunu formiklerden aldık."

"Bunlardan birini ilk defa çalıştırdığımızda çok büyük bir kaza oldu. Onlar tabi ki bunu sistemin içinde kullanmıyorlardı. Ama kruvazörlerimizden biri ortadan kayboldu çünkü yumurta çalıştırıldığında tam formik bir geminin yanında duruyordu. Puf. Kruvazördeki her molekül -tarihteki en bahtsız personelle birlikte- alana çekildi ve tekrar dışarı çıktı. Bu da formik geminin bir kurşun gibi güneş sisteminin diğer tarafına sıçramasına sebep oldu.

"Bu formik gemidekileri de yok etmedi mi? Böyle bir sıçrayış?"

"Hayır. Çünkü formik anti yerçekimi -teknik olarak anti-devinimsizlik- açıktı. Yumurtanın reaksiyonu tarafından gücünü alıyordu tabi. Sanki uzaydaki bütün moleküller gemilerimiz ve içindeki her şey için ucuz yakıt olsun diye oraya konmuş gibiydi. Neyse, anti yerçekimi sıçrayışı

güvenli hale getirdi ve tek sorun IFCom'la iletişime geçip onlara ne olduğunu anlatmaktı. Kruvazör olmadan kısa-menzilli telsiz sinyalleri dışında iletişim ağımız yoktu.

Kaptan formik gemidekilerin nasıl zekice kurtarıldığını anlatmaya devam etti ama Ender başka bir şeye odaklanmıştı -o kadar rahatsız olmuştu ki başı dönüyor ve midesi bulanıyordu.

Yumurta, güçlü kuvvet alanı jeneratörü belli ki moleküler ayırma aracının kaynağıydı. Kaptanın demin anlattığı M.A.A.'da, Küçük Doktor'da gerçekleşen reaksiyondu. Ender bunu kullanarak formiklerin ana gezegenini ve kovan kraliçelerini öldürmüştü.

Ender bu teknolojiyi insanların kendilerinin geliştirdiğini düşünmüştü. Ama belli ki bu da formik teknoloji ürünüydü. Alanı şekillendiren kontrolleri alıp, bunu yolu üzerindeki her şeyi yutup çiğ atomlar halinde kusan bir alan haline çeviriyordu. Güçlü nükleer kuvvetle oynayarak enerji üreterek kendini devam ettiren bir alan. Bir gezegen-yutucu.

Ender onu ilk kullandığında formiklerin onu tanımış olması gerekiyordu. Onlar için gizemli bir şey değildi -her formik yıldız gemisine gücünü veren prensibin çiğ ve kontrolsüz bir silah haline getirilmiş durumu olduğunu tanımış olmaları gerekirdi.

O savaş ve son savaş arasındaki zamanda formiklerin de aynı şeyi yapma şansları vardı -güçlü kuvvet alanı jeneratörünü alıp silah haline getirerek insanlar menzile girmeden kullanma şansları.

Silahın ne olduğunu kesinlikle biliyorlardı. İstedikleri zaman kendileri için aynısını yapabilirlerdi. Ama yapmadılar. Orada durup Ender'i beklediler.

Bize onlara ulaşabilmemiz için yıldızlar arası uçuşun sırlarını ve kendilerini yok edecek silahı verdiler. Bize her şeyi verdiler.

Biz insanlar güya zekiyiz. Yaratıcı. Yine de bunlar bizim ötemizdeydi. Eğlenceli oyunlar oynayabileceğimiz holografik ekranlar yapıp bunları sıralara monte ediyoruz. Uzak mesafeleri aşıp iletişim sağlayabiliyoruz. Ama onlarla kıyaslandığında öldürmeyi bile doğru düzgün bilmiyoruz. Onlar biliyordu -ama teknolojiyi o şekilde kullanmamayı tercih ettiler.

"Turun bu kısmı genellikle sıkıcıdır," dedi kaptan.

"Hayır, sıkılmadım, gerçekten. Sadece düşünüyordum."

"Ne hakkında?"

"Telepati dışındaki yöntemlerle konuşulmayacak kadar gizli şeyler hakkında," dedi Ender. Ki bu doğruydu - M.A.A.'nın varlığı sadece bilmek zorunda olan kişiler tarafından bilinirdi ve sır iyi saklanmıştı. Silahı konumlandıran ve kullanan kişiler bile onun ne olduğunu ve ne yapabileceğini bilmiyorlardı. Küçük Doktor'un bir gezegeni yuttuğunu gören askerler ölmüştü, aynı büyük zincirleme reaksiyonda kaybolmuşlardı. Önceki savaşlarda kullanıldığını görenler de sadece büyük bir bomba olduğunu düşünmüşlerdi. Sadece en yüksek rütbeli subaylar anlıyorlardı -ve Ender çünkü Mazer Rackham ona taşıdığı silahların ne olduğunun ve nasıl çalıştığının söylenmesi konusunda ısrar etmişti. Mazer daha sonra ona şöyle demişti, "Graff'a bir adama koca bir alet çantası verip aletlerin ne olduğu, ne yaptıkları ve nelerin ters gidebileceğini söylemeden yapamazsın dedim."

Yine Graff. Mazer'ın haklı olduğuna ve Ender'e silahın ne olduğu ve nasıl çalıştığının söylenmesine izin veren Graff.

Formikleri katlettim -işte hepsi bu yumurtanın içinde.

"Tekrar uçtun," dedi kaptan.

"Yıldız uçuşunun nasıl bir mucize olduğunu düşünüyordum. Onlar hakkında ne düşünürsek düşünelim bize yıldızlara giden yolu verdiler."

"Biliyorum," dedi kaptan. "Bunu ben de daha önce düşünmüştüm. Sistemimize girip Dünya'yı yok etmeye çalışmasalardı büyük ihtimalle var olduklarını bile bilmezdik. Bizim teknoloji seviyemizle yıldızlara çıkacak kadar geliştiğimizde uzaya çıksaydık da büyük ihtimalle her gezegende formikler olduğunu görürdük."

"Kaptan, bu harika ve verimli bir turdu."

"Biliyorum. Başka türlü her güvertedeki tuvaletleri bulmayı nasıl öğrenecektin?"

Ender espriye güldü. Kısmen doğru olduğu için. Bütün yolculuk boyunca her gün günde bir iki kere tuvalete gitmek zorunda kalacaktı.

"Sanıyorum uçuşu uyuyarak geçirmeyeceksin," dedi kaptan.

"Manzarayı kaçırmak istemem."

"Manzara falan yok ki. Çünkü ışık hızında -espriydi. Pardon, efendim."

"Espri anlayışımı geliştirmem gerekiyor, zira esprilerim yüzünden insanlar benden özür diliyorlar."

"Affedersiniz efendim ama bir çocuk gibi konuşmuyorsunuz."

"Bir amiral gibi mi konuşuyorum?" diye sordu Ender.

"Siz *zaten* amiral olduğunuz için nasıl konuşursanız konuşun bir amiral gibi konuşuyor olacaksınız efendim," dedi kaptan.

"Çok güzel bir bertaraf, efendim. Benimle birlikte yolculuğa çıkıyor musunuz?"

"Dünya'da bir ailem var efendim ve eşim başka bir dünyadaki bir koloniye katılmak istemiyor. Korkarım öncü ruhuna sahip değil."

"Bir hayatın var. Evde kalmak için iyi bir sebebin."

"Ama siz gidiyorsunuz," dedi kaptan.

"Formiklerin ana gezegenini görmeliyim," dedi Ender. "Ya da orasının artık olmadığını varsayarsak, ona en yakın şeyi işte."

"Bunu duymak bile güzel, yani oranın artık olmadığını efendim," dedi kaptan. "Hepsini yok etmeseydiniz efendim, insan tarihinde önümüzdeki 10.000 yıl boyunca sürekli arkamızı kollamak zorunda kalırdık."

Burada bir iç görü vardı. Ender bunu yakaladı ama sonra önemsemedi. Kovan kraliçelerinin düşünme tarzına ilişkin bir şey. Ender'in kendilerini öldürmesine izin verecek bir şey.

Eğer doğruysa nasılsa tekrar düşünürüm.

Ender iyimser düşüncenin doğru olmasını diledi.

Ender'in turları ve eğitim oturumları bittiğinde sonunda Kolonileştirme Bakanı'yla görüşme fırsatı yakaladı.

"Lütfen bana Albay deme," dedi Graff.

"Ama size yarbay da diyemem ki."

"Resmi olarak Hegemoni'nin bakanlarına "Ekselansları" denir."

"Ciddi bir biçimde mi?"

"Bazen," dedi Graff. "Ama biz meslektaşız, Ender. Sana isminle hitap edebiliyorum. Sen de bana Graff diyebilirsin."

"Asla," dedi Ender. "Siz benim için Albay Graff'sınız ve bu asla değişmeyecek."

"Fark etmez," dedi Graff. "Siz istikametinize varmadan ben ölmüş olacağım."

"Hiç adil değil. Bizimle gelin."

"Kendi işimi halledebilmek için burada kalmalıyım."

"Benim işim *bitti."*

"Bundan çok da emin değilim," dedi Graff. "Sana *yaptırdığımız* iş bitti. İşinin ne olacağını daha bilmiyorsun bile."

"Bir koloni yönetmeyeceğimi biliyorum efendim."

"Ama yine de görevi kabul ettin."

Ender başını iki yana salladı. "Unvanı kabul ettim, koloniye gittiğim zaman ne kadar yönetici olabileceğim göreceğiz. Hazırladığınız Anayasa güzel ama asıl anayasa hâlâ aynı: lider, takipçilerinin ona verdiği kadar güce sahiptir."

"Yine de yolculuğunu uyuyarak geçireceksin, kan dolaşımını durdurmadan."

"Sadece birkaç yıl sürüyor," dedi Ender. "Oraya vardığımda 15 yaşımda olacağım. Umarım boyum uzar."

"Umarım yanında okuyacak çok kitap götürüyorsundur."

"Geminin kütüphanesinde birkaç bin bölümü bana ayırdılar," dedi Ender. "Ama benim için önemli olan biz yolculuk yaparken bize formikler hakkında bütün öğrendiklerini aktarman."

"Tabi ki," dedi Graff. "Bütün gemilere bildireceğiz."

Ender hafifçe gülümsedi.

"Tamam, tamam, doğrudan sana da göndereceğim. Ne yani, geminin kaptanının iletişimini kendi kontrolüne almaya çalışacağını mı düşünüyorsun?"

"Onun yerinde olsaydınız siz de aynısını yapmaz mıydınız?"

"Ender, ben seni asla senin iraden dışında kontrol etmeye çalışmazdım."

"Son altı yılı bunu yaparak geçirdiniz."

"Ve bunun yüzünden askeri mahkemeye çıktım, bilmem farkettin mi."

"Ve cezanız hep istediğiniz işe kavuşmanızdı. Bakalım bakalım. Kolonileştirme Bakanı, dünyaya gidip Hegemon'un kontrolü altına girmiyor. Uzayda kalıp Uluslararası Filo'ya yerleşiyor. Hegemon'u değiştirseler bile bu seni alakadar etmeyecek. Ve seni kovarlarsa-"

"Kovmayacaklar," dedi Graff.

"Ne kadar da eminsin."

"Bu bir tahmin değil, niyetim bu."

"Siz, efendim, çok tuhafsınız," dedi Ender.

"Tuhaf kişilerden bahsetmişken," dedi Graff, "Demosthenes'in emekli olduğunu duydun mu?"

"Netlerdeki adam mı?" diye sordu Ender.

"Philippic'lerin sahibi Yunan yazardan bahsetmiyorum."

"Aslına bakarsanız umurumda değil," dedi Ender. "Sonuçta netler."

"Netler ve özellikle bu gürültücünün eleştirileri senin kaybettiğin savaşın alanıydı," dedi Graff.

"Kaybettiğimi kim söylüyor?" diye sordu Ender.

"Tuşe," dedi Graff. "Demek istediğim netlerdeki kimliğin arkasındaki asıl kişinin yaşı çoğu insanın tahmin ettiğinden daha genç. Yani emeklilik yaşla ilgili değil, evden ayrılmayla ilgili bir durum. Dünya'dan ayrılmayla."

"Demosthenes sömürgeci mi oluyor?"

"Garip bir seçim değil mi," dedi Graff ama kendisi bunu hiç garipsemiyormuş gibi bir havası vardı.

"Lütfen benim gemime geldiğini söyleme."

"Teknik olarak gemi Amiral Quincy Morgan'a ait. Koloninde yere ayak basana kadar devralamazsın. Kanun bu."

"Her zamanki gibi sorumu savıyorsunuz."

"Evet, Demosthenes senin geminde olacak. Ama tabi ki bu ismi kimse kullanmayacak."

"Yoksa Demosthenes bir kadın mı?"

"Seni görmeye çok hevesli bir kadın."

Ender sandalyesine çöktü ve "efendim, lütfen" dedi.

"Her zamanki gibi ününden etkilenen biri değil, Ender. Ve o da aynı şekilde yolculuk boyunca hiç uyumayacağı için daha önceden onunla tanışarak hazırlıklı olmanı istedim."

"Ne zaman geliyor?"

"Burada."

"Eros'ta mı?"

"Benim kabul salonumda," dedi Graff.

"Beni şimdi mi onunla tanıştıracaksın? Albay Graff, yazdıkları hoşuma gitmiyordu. Yazdıklarının yol açtığı şey de hiç hoşuma gitmedi."

"Hakkını da ver ama. Tehdidi kimse ciddiye almazken o dünyayı Varşova Paktı'nın filoyu ele geçirmeye çalıştığı yönünde uyarıyordu."

"Aynı zamanda beni kullanarak Amerika'nın nasıl dünyayı ele geçireceğinden de bahsediyordu."

"Bunu kendisine sorabilirsin."

"Böyle bir niyetim yok."

"Sana çok saf ve basit bir gerçek söyleyeyim. Senin hakkında yazdığı her şeyde tek derdi Dünya'ya dönseydin insanların seni yok etmelerini veya senden yararlanmalarını engellemekti."

"Ben kendim bununla başa çıkabilirdim."

"Bunu hiçbir zaman bilemeyeceğiz, değil mi?"

"Eğer sizi tanıyorsam efendim, bana söylediğiniz bu şeyin arkasında siz varsınız. Dünya'ya gitmemin önünde."

"Tam olarak değil," dedi Graff. "Ama ben de uydum buna, evet."

Ender ağlamak istiyordu. Ahlaki bir bitkinlik geçiriyordu. "Benim çıkarlarımı benden iyi bildiğiniz için."

"Bu bağlamda senin her şeyle başa çıkabileceğini biliyorum Ender. Bir tanesi dışında. Kardeşin Peter dünyayı yönetmeyi kafasına koymuş. Ya onun aleti, ya da düşmanı olacaktın. Hangisini seçerdin?"

"Peter mı?" diye sordu Ender. "Sence gerçekten bunu başarabilir mi?"

"Şimdiye kadar bir ergene göre çok iyi gidiyor."

"Şu anda 20 yaşında değil mi? Hayır, sanırım 17-18 yaşlarında."

"Ailenin doğum günlerini takip etmiyorum Ender," dedi Graff.

"Madem o kadar başarılı," dedi Ender, "neden hiç bahsini duymadım?"

"Pek tabi duydun."

Bu, Peter'ın takma bir isim kullandığı anlamına geliyordu. Ender netlerde dünya hakimiyetine yakın olduğu düşünülen bütün kişilikleri düşündü ve sonunda anladığında içini çekti. "Peter'ın netlerdeki adı Locke."

"Peki zeki çocuk, Demosthenes kim?"

Ender ayağa kalktı ve birden üzüntüden ağlamaya başladı. Yanakları ıslanana ve buğulu görmeye başlayana kadar ağladığını fark *etmemişti* bile. Fısıldadı: "Valentine"

"Şimdi ofisten çıkacak ve ikinizi konuşmak için yalnız bırakacağım," dedi Graff.

Çıkarken kapıyı açık bıraktı. Sonra Valentine içeri girdi.

•5•

Alıcı: imo%testadmin@colmin.gov
Gönderen: hgraff%colrnin@heg.gov
Konu: Neyi izliyoruz?

Sevgili Imo,

Konuşmamız üzerine epey düşündüm ve haklı olabileceğine karar verdim. İstenen ve yararlı özellikleri test etmemiz gerektiği gibi saçma bir fikre sahiptim çünkü böylece kolonilere ideal olarak dengelenmiş takımlar atayabilirdik. Ama böyle seçici olma lüksümüz yok, zira çok fazla gönüllü olduğu söylenemez. Ve tarihin bize gösterdiği gibi kolonileşme gönüllü olursa insanlar herhangi bir seçim-sisteminden daha iyi seçim yapıyorlar.

Tıpkı Amerika'ya göçte istenen özellikler belirlenip bunlara uymayanların alınmaması gibi salakça göç kontrolü yapılma denemeleri gibi. Oysa ki Amerikalıları tarihsel olarak tanımlayan tek gerçek "orada yaşamak için her şeyini vermeye hazır bir kişinin soyundan olmak"tır. Avustralyalı kolonicilerin nasıl seçildiği konusuna ise hiç girmeyelim!

Senin de dediğin gibi isteklilik tek ve en önemli kıstas ve testtir. Peki bu bütün diğer testleri ne hale getirir?

Senin dediğin gibi yararsız ve kullanışsız değil. Tam tersine, bence test sonuçları değerli bir kaynak. Bütün sömürgeciler delirmiş olsalar bile yöneticinin bütün bireylerin belirli delilik türleri hakkında iyi bir dosya tutuyor olması gerekmez mi?

Biliyorum, sen akıl sağlığına ilaçlarla hâkim olan insanları geçirmek istemiyorsun. Ya da alkolikleri, bağımlıları ve sosyopatları ve genetik hastalığı olanları vs. Bu konuda hep aynı fikirdeydik; kolonilere çok fazla insan yığmamak gerekiyor. Kendi genetik ve beyin tabanlı garipliklerini birkaç kuşağa kalmadan nasılsa geliştirirler. Ama şimdilik bırakalım da biraz nefes alsınlar.

Ama araştırmamı istediğin aile, hani şu kızlarını bir yöneticiyle evlendirmek isteyen -eminim uzaktaki bir koloniye katılma sebeplerinin uzun tarihinde evliliğin en asil ve toplumsal açıdan en verimli olanlardan biri olduğu konusunda benimle aynı fikirde olacaksındır.

-Hyrum

"Bugün ne yaptığımı biliyor musun Alessandra?"

"Hayır, Anne." 14 yaşındaki Alessandra ön kapının yanındaki yere çantasını bıraktı ve annesinin yanından geçip lavaboya gitti. Kendisine bir bardak su aldı.

"Tahmin et!"

"Elektriği mi açtın?"

"Elfler benimle konuşmuyorlardı," dedi Anne. Bir zamanlar komikti, elektriğin elflerden geldiği muhabbeti. Ama şimdi bunaltıcı Adriyatik yazının altında komik değildi. Yemeklerini koyabilecekleri bir dolapları, klimaları, izleyip ısıyı unutabilecekleri videoları yoktu.

"O zaman ne yaptığını bilmiyorum, Anne."

"Hayatlarımızı değiştirdim," dedi Anne. "Bizim için bir gelecek yarattım."

Alessandra dona kaldı ve sessizce dua etti. Dualarının uzun zamandır duyulmadığını düşünüyordu ama her cevaplanmamış duayı Tanrı’ya bir gün göstereceği şikayet listesine ekliyordu, olur da öyle bir şey olursa.

"Ne geleceğiymiş o, Anne?"

Annesi yerinde duramıyordu. "Sömürgeci olacağız."

Alessandra rahat bir nefes aldı. Okulda bu Yayılım Projesi hakkında her şeyi öğrenmişti. Formikler yok edildikleri için artık insanlar onların bütün eski dünyalarını sömürmek istiyorlardı. Böylece insanlığın kaderi tek bir gezegene bağlı olmayacaktı. Ama sömürgeci olmak için çok şey gerekiyordu. Annesi gibi dengesiz ve sorumsuz -hayır, pardon, "kayıtsız ve narin" demek istedim- biri asla kabul edilmezdi.

"E Anne, bu çok iyi bir haber."

"Sesin kulağa pek *heyecanlanmış* gibi gelmiyor."

"Başvuruların kabul edilmesi uzun sürer. Bizi neden götürsünler ki? Ne yapacağımızı nereden bileceğiz?"

"Çok kötümsersin Alessandra. Her şeye burun kıvırırsan geleceğin olmaz." Annesi onun etrafında dans ediyor ve gözünün önünde bir kağıt parçası sallandırıyordu. "Başvurumuzu *aylar önce* yapmıştım sevgili Alessandracığım. Bugün kabulümüz geldi!"

"Bunu bunca zaman benden saklandın mı?"

"Ben de sır tutabiliyorum," dedi Anne. "Pek çok tür sırrım var. Ama bu sır değil, bu kağıt parçasında yeni bir dünyaya yolculuk yapacağımız ve orada artık gibi yargılanmayacağımız, aksine bize ihtiyaç duyulacağı ve yeteneklerimizin ve becerilerimizin fark edilip kullanılacağı yazıyor."

Bütün yetenekleri ve becerileri. Yatılı okulda kimse tarafından fark edilmiyorlar gibi duruyorlardı. O sadece utangaç bir kızdı. Sınıfın arkasında oturur, ödevini yapar ve ekstra hiçbir şey yapmazdı. Sadece Annesi Alessandra'nın olağanüstü, büyülü biri olduğunu düşünürdü.

"Anne, şu kağıda bakabilir miyim?" diye sordu Alessandra.

"Neden, bana güvenmiyor musun?" derken Annesi dans ediyordu.

Alessandra bunalmıştı ve oyun oynayamayacak kadar yorgundu. Ona katılmadı. "Tabi ki sana güvenmiyorum."

"Bugün hiç eğlenceli değilsin Alessandra."

"Bu doğru olsa bile bence iyi bir fikir değil. Önce bana sormalıydın. Sömürgecilerin hayatlarının nasıl olacağını biliyor musun? Tarlalarda çiftçiler gibi terlerler."

"Saçmalama," dedi Anne. "Bunun için makinaları var."

"Daha yerel meyve ve sebzelerin yenebilir olduğundan bile emin değiller. Formikler Dünya'ya ilk saldırdıklarında Çin'e indiler ve oradaki bütün yemekleri yok ettiler. Burada doğal olarak yetişen şeyleri yemek niyetleri yoktu. Onların gezegeninde bizim ürünlerimiz yetişebilir mi bilmiyoruz. Bütün sömürgeciler ölebilir."

"Formikleri yenilgiye uğratan filodan hayatta kalanlar biz oraya gidene kadar bu sorunu çözmüş olurlar."

"Anne," dedi Alessandra sabırla. "Ben gitmek istemiyorum."

"Çünkü okuldaki ölü ruhlar tarafından sıradan bir çocuk olduğuna inandırıldın. Ama öyle değilsin. Sen büyüleyicisin. Bu toz ve ızdırap dünyasından kurtulmalı ve yeşil ve eski güçlerle bezenmiş bir dünyaya gitmelisin. Ölü gulyabanilerin mağaralarında yaşayacak ve bir zamanlar onların olan topraklardan ürün toplamaya gideceğiz! Akşam serinliğinde tatlı yeşil meltemler eteklerini uçuştururken güzellik ve zerafetinin kıymetini bilen genç erkeklerle dans edeceksin!"

"Öyle erkekleri nerede bulacağız ki?"

"Görürsün," dedi Annesi. Sonra şarkı söyledi: "Göreceksin! Göreceksin! Yakışıklı ve başarılı genç bir erkek sana kalbini verecek."

Sonunda Annesi Alessandra’ya kızın kâğıdı elinden kapabileceği kadar yaklaştı. Okurken Annesi hemen arkasında bir peri gibi gülümsüyordu. Gerçekti. Dorabello Toscano (29) ve kızı Alessandra Toscano (14), 1. Koloni'ye kabul edildiler.

"Belli ki psikolojik bir kontrol yapmıyorlar," dedi Alessandra.

"Beni incitmeye çalışıyorsun ama başaramazsın. Anne senin için en iyisinin ne olduğunu bilir. Benim yaptığım hataları sen yapmayacaksın."

"Hayır, ama onların cezasını ben çekeceğim," dedi Alessandra.

"Düşün tatlım, güzel, zeki, zarif, nazik, cömert ve suratı asık kızım, şunu düşün: Burada, Monopoli İtalya’da neyi sabırsızlıkla bekliyorsun? Via Luigi İndelli’nin sonunda zevksizce inşa edilmiş bir apartman dairesinde?

"Luigi İndelli’de *zevkli* bir şekilde yapılmış bir şey yok ki."

"Tam olarak benim demek istediğim şey de bu."

"Anne, bir prensle evlenip batan güne karşı at sürmek gibi hayallerim yok."

"Bu iyi bir şey tatlım çünkü prens diye bir şey yok -sadece insan taklidi yapan erkekler ve hayvanlar var. Ben bir hayvanla evlendim ama en azından senin o şekilli elmacık kemiklerin ve baş döndüren gülümsemen için gerekli olan genleri sağladı. Babanın güzel dişleri vardı."

"Keşke daha dikkatli bir bisiklet sürücüsü olsaydı."

"Onun hatası yoktu, canım."

"Arabalar yoldan gider, Anne. Oraya girmezsen sana çarpmazlar."

"Baban bir dahi değildi ama neyse ki ben öyleyim. Ve bu yüzden sende peri kanı var."

"Perilerin bu kadar terlediğini kim bilebilirdi ki?" Alessandra Annesinin gözünün önüne düşen bir tutam saçını

düzeltti. "Anne, koloni bize göre bir yer değil. Lütfen bunu yapma."

"Yolculuk 40 yıl sürüyor -yan eve gidip netlerden baktım."

"Bunun için bari *bu sefer* izin aldın mı?"

"Tabi ki. Artık pencerelerini kilitliyorlar. Bizim sömürgeci olacağımızı duyduklarında çok sevindiler."

"Eminim sevinmişlerdir."

"Ama büyü sayesinde bizim için sadece iki sene sürecek."

"Neredeyse-ışık-hızı yolculuğun izafi yan etkileri sebebiyle."

"Tam bir dahi benim kızım. Ve o iki yılı bile uyuyarak geçirebiliriz, böylece yaşlanmayız."

"Çok yaşlanmayız."

"Vücutlarımız için sadece bir hafta uyku uyumuşlar gibi olacak. Uyandığımızda 40 yıl uzaklıkta olacak."

"Ve Dünya'daki herkes bizden 40 yıl daha yaşlı olacak."

"Ve çoğu ölmüş olacak," diye şarkı söyledi Annesi. "Sevdiğim adamla evlendiğimde beni evlatlıktan reddeden iğrenç annem dâhil. Bu yüzden ellerini kızıma asla süremeyecek." Bu melodinin nakaratı kulağa hep neşeli gelirdi. Alessandra anneannesiyle hiç tanışmamıştı. Ama şimdi düşününce belki anneannesi onu bir koloniye katılmaktan kurtarabilirdi.

"Ben gelmiyorum Anne."

"Sen reşit değilsin ve benimle birlikte geliyorsun, trala."

"Sen delisin ve gitmemek için sana dava açarım, tralee."

"Bence önce bunu oturup düşünmelisin çünkü benimle olan hayatının zor olduğunu düşünüyorsan bensiz hayatının nasıl olacağını düşün."

"Evet, düşünürüm," dedi Alessandra. "Anneannemle tanışmama izin ver."

Annesi bir an ona baktı ama Alessandra konuşmaya devam etti. "Bırak onunla yaşayayım. Sen sömürgecilerle

git."

"Ama sen gelmezsen benim de gitmemin bir anlamı yok ki tatlım. Bunu senin için yapıyorum. Yani sen gelmiyorsan ben de gitmem."

"O zaman gitmiyoruz. Söyle onlara."

"Gidiyoruz ve bu konuda çok heyecanlıyız."

Artık eğlenceli değildi; Anne kısır döngüdeki argümanları sürekli tekrar edebilirdi ama Alessandra sıkılmıştı. "Kabul edilebilmek için ne gibi yalanlar söyledin?"

"Yalan falan söylemedim," dedi Anne, sanki bu suçlama karşısında şoke olmuş gibi yaparak. "Tek yapmam gereken kimliğimi doğrulatmaktı. Bütün araştırmayı onlar yapıyorlar, yani eğer yanlış bilgiye sahiplerse bu onların suçu. Bizi neden istediklerini biliyor musun?"

"Asıl *sen* biliyor musun?" diye sordu Alessandra. "Sana bunu söylediler mi?"

"Bunu anlamak için dahi olmaya gerek yok, hatta bir peri olmaya bile," dedi Anne. "Bizi ikimiz de doğurgan yaş aralığında olduğumuz için istiyorlar."

Alessandra tiksindiğini bildiren bir ses çıkardı ama Anne hayali bir aynanın önünde üstüne başına çeki düzen veriyordu.

"Ben hâlâ gencim," dedi Anne, "ve sen daha yeni kadınlığa adım atıyorsun. Orada filodan erkekler de var, hiç evlenmemiş genç erkekler. Bizi sabırsızlıkla bekliyorlardır. Yaşlı ve hevesli 60 yaşlarında bir adamla beraber olup doğuracağım ve sonra adam ölür. Ben buna alışkınım. Ama sen -sen seninle evlenen genç adam için bir ödül olacaksın. Bir hazine olacaksın."

"Benden değil, *rahmimden* bahsediyorsun," dedi Alessandra. "Haklısın, düşündükleri kesinlikle bu. Eminim başvuran her sağlıklı kadını kabul etmişlerdir."

"Biz periler hep sağlıklıyızdır."

Bu doğruydu -Alessandra bir kere Annesi ısrarıyla sokaktaki bir satıcıdan yemek alıp zehirlenmelerinin dışında hiç hasta olduğunu hatırlamıyordu.

"Yani sürüyle kadın gönderiyorlar, inekler gibi."

"Sadece istersen bir inek olursun," dedi Anne. "Şimdi karar vermem gereken tek şey yolculuk boyunca uyusak mı uyumasak mı sorusu. İki sene uyumadan gidebiliriz. Bu sırada eğitim alırız ve ilk sömürgeci dalgasıyla beraber inip verimli oluruz."

Alessandra etkilenmişti. "Belgeleri gerçekten okudun mu?"

"Bu hayatlarımızın en önemli kararı Alessacığım. Aşırı derecede ihtiyatlı davranıyorum."

"Keşke elektrik faturalarını da bu dikkatle okusaydın."

"Onlar ilginç değildi. O kâğıtlar sadece parasızlığımız hakkındaydı. Şimdi Tanrı'nın bizi klimasız, videosuz ve netsiz bir dünyaya hazırladığını anlıyorum. Doğa dünyasına. Biz elf halkı doğa için doğduk. Dansa kalkacak ve peri zerafetinle kralın oğlunu büyüleyeceksin ve kralın oğlu sana olan aşkından kalbi senin için paramparça olana kadar seninle dans edecek. Sonra senin için uygun olup olmadığına karar vermek *sana* kalacak."

"Bir kral olacağından şüpheliyim."

"Ama bir yönetici olacak. Ve diğer yüksek rütbeli kişiler. Ve başarılı genç adamlar. Seçmende sana yardım edeceğim."

"Seçmemde bana kesinlikle yardım *etmeyeceksin."*

"Yoksul birine de zengin birine de aşık olabilirsin, hepsinin şansı eşit."

"Sen nerden bileceksin ki."

"Senden daha iyi biliyorum çünkü kötü bir deneyimim oldu. Sıcak kanın kalbe hücum etmesi en kara büyüdür ve kontrol altına alınmalıdır. Aşkını hak edecek birini bulana kadar bunun olmasına izin veremezsin. Seçmene yardım edeceğim."

Tartışmak faydasızdı. Alessandra uzun zamandır Annesiyle tartışmanın anlamsız olduğunu biliyordu, öte yandan onu göz ardı etmek ise işini görüyordu."

Bu konunun dışında faydasızdı. Bir koloni. Anneanneye ulaşmanın zamanı kesinlikle gelmişti. Onun hakkında tek bildiği Adriyatik kıyısına doğru nispeten büyük olan tek şehir olan Polignano a Mare'de yaşadığıydı. Ve Annesinin annesinin soyadı Toscano değildi. Alessandra çok ciddi bir araştırma yapmak zorunda kalacaktı.

Bir hafta sonra Annesi hâlâ yolculuk sırasında uyumaları mı yoksa uyanık mı kalmaları gerektiğine karar vermeye çalışırken Alessandra çocuklarla paylaşılmayan pek çok tür bilgi olduğunu keşfediyordu. Evin altını üstüne getirip doğum belgesini buldu ama bu pek bir işe yaramıyordu, sadece ebeveynlerini listeliyordu. Annesinin belgesini bulmalıydı ama apartmanda bulamamıştı.

Hükümet yetkilileri ona sadece göz ucuyla baktılar ve istediği şeyi duyunca belge toparlaması için gönderdiler. En sonunda aklına Katolik Kilisesi geldi ve böylece biraz gelişme kaydedebildi. Herhangi bir ayine küçüklükten beri gitmemişti ama bölge kilisesindeki rahip kendi vaftizini bulabilmesi için ona yardım etti. Alessandra Toscano'nun ailesi ve vaftiz ailesinin kayıtları vardı. Alessandra'nın bundan yaptığı çıkarım ya vaftiz ailesinin anneanne ve dedesi olduğu, ya da onları tanıyabilecekleriydi.

Okulda nete girip arattığında Polignano a Mare'de yaşayan Leopoldo ve Isabella Santangelo'yu buldu. Bu iyiye işaretti çünkü Anneannesi de o kasabada yaşıyordu.

Eve gitmek yerine öğrenci kimliğini kullanarak Polignano'ya giden trene bindi ve 45 dakika boyunca kasabada gezerek adresi bulmaya çalıştı. Via Antonio

Ardito'nun sonunda çıkmaz bir sokakta olması hiç hoşuna gitmemişti. Tren raylarına yakın çöplük gibi gözüken bir apartman. Zil yoktu. Alessandra yorgun argın dördüncü kata çıkıp kapıyı çaldı.

İçeriden bir kadın "kafanı vur kapıya kafanı, madem vurmaya çok meraklısın!" diye bağırdı.

"Siz Isabella Santangelo musunuz?"

"Ben Meryem Ana'yım ve duaları yanıtlamakla meşgulüm. Git başımdan!"

Alessandra'nın ilk düşüncesi şuydu: Annem peri çocuğu olduğunu söylerken yalan söylüyormuş. Meğer İsa'nın kız kardeşiymiş.

Ama saygısızlık yapmanın pek iyi bir fikir olmayacağına karar verdi. Monopoli'den izinsiz ayrıldığı için zaten başı derde girecekti ve Meryem Ana'dan onun anneannesi olup olmadığını öğrenmeliydi.

"Rahatsız ettiğim için çok üzgünüm, ama ben Dorabella Toscano'nun kızıyım ve..."

Kadın hemen kapının arkasında durup bekliyor olmalıydı çünkü Alessandra cümlesini bitiremeden kapı aniden açıldı.

"Dorabello Toscano ölü! Ölü birinin nasıl çocukları olabilir?"

"Annem ölü değil," dedi Alessandra, şok olmuştu. "Kilise kayıtlarında sizin vaftiz annem olduğunuz yazıyordu."

"O hayatımın en büyük hatasıydı. O domuzla evlendi, şu bisikletli kuryeyle, hem de daha 15 yaşındayken ve neden? Çünkü karnında sen vardın, bu yüzden! Bir evliliğin her şeyi temizleyebileceğini zannediyor! Sonra aptal kocası kendini öldürttü. Ona söyledim, bu Tanrı'nın varlığını kanıtlar. Şimdi cehenneme git!"

Ve kapıyı Alessandra'nın suratına kapadı.

O kadar yol gelmişti. Anneannesi onu böyle geri yollayamazdı. Daha birbirlerine sadece birbirlerine

bakabilecek kadar zaman geçirmişlerdi.

"Ama ben senin torununum," dedi Alessandra.

"Kızım yokken nasıl torun sahibi olabilirim? Annene söyle kendisine benzeyen piçini yalvarması için kapıma göndermeden önce gelip benden doğru düzgün özür dilesin."

"Bir koloni gemisiyle uzaya gidiyor," dedi Alessandra.

Kapı yine aniden açıldı. "Eskisinden daha çok delirmiş," dedi Anneanne. "Gir. Otur. Nasıl aptalca bir şey yaptığını anlat."

Daire tamamen temizdi. İçindeki her şey adi ve ucuzdu ama sayıca çoktu -seramikler, küçük çerçeveli sanat eserleri- ve her şey tozlu ama cilalıydı. Koltuk ve sandalyelerin üstünde o kadar çok örtü, minder, yastık vs. vardı ki oturacak yer kalmamıştı. Anneanne Isabella hiç bir şeyi yerinden oynatmadı ve sonunda Alessandra bir yastık yığınının tepesine oturdu.

Kendini okul bahçesinde gevezelik yapan biri gibi annesini çekiştirdiği için sadakatsiz ve çocukça hissedince Alessandra bu çirkinliği durdurmaya çalıştı. "Kendine göre sebepleri var, biliyorum ve benim için doğru olduğuna inandığı şeyi yapıyor-"

"Onun yapmasını istemediğin neyi yapıyor sana! Bütün günümü buna harcayamam!"

Yastıkları böyle nakışla süsleyen bir kadının harcayabileceği sonsuz zamanı vardır. Ama Alessandra bunu ona söylemedi. "Bir koloni gemisine yazıldı ve bizi kabul ettiler."

"Koloni gemisi mi? Artık koloniler yok ki. Bütün o yerler şimdi kendi başlarına birer ülke. Tabi İtalya'nın hiç bir zaman kendi kolonisi yoktu, en azından Roma İmparatorluğu'ndan beri. Ondan sonra cesaretlerini kaybettiler. İtalyan erkekleri Roma'dan sonra tamamen değersiz oldular. Neyse ki hâlâ ölü

olan büyükbaban da çok değersizdi. Hakkını aramazdı ve itilip kakılırdı ama en azından nankör kızım suratıma tükürüp o çocukla evlenene kadar çok çalışıp bana bakardı. Azıcık para kazanan baban gibi değildi yani."

"Öldüğünde hiç kazanamamaya başladı," dedi Alessandra. Çok sinirlenmişti.

"Ben yaşadığı zamandan bahsediyorum! Geçinebilmeye yetecek kadar çalışırdı, yani birkaç saat. Bence uyuşturucu kullanıyordu. Sen büyük ihtimalle kokain sayesinde doğmuş bir çocuksun."

"Ben öyle düşünmüyorum."

"Sen nereden bileceksin ki?" dedi Anneanne. "O zamanlar konuşamıyordun bile!"

Alessandra oturdu ve bekledi.

"Eee, anlat."

"Anlattım ama bana inanmadın."

"Ne anlattın?"

"Koloni gemisi. Tarım ve keşif yapmak için formik gezegenlerin birine giden bir *yıldız gemisi."*

"Formikler bu duruma ne diyor?"

"Artık formikler yok Anneanne. Hepsi öldürüldü."

"Pis bir iş ama yapılması gerekiyordu. Eğer Ender denen oğlan müsaitse güzel bir yok edilmeyi hak eden başka insanlar tanıyorum. Neyse, sen ne istiyorsun?"

"Uzaya gitmek istemiyorum. Annemle. Ama hâlâ reşit değilim. Benim vasim olursan özgür bırakılırım ve evde kalabilirim. Kanun bu."

"Senin vasin olursam mı?"

"Evet. Bana bakacak ve denetleyecek biri. Burada yaşayabilirim."

"Çık dışarı."

"Ne?"

"Ayağa kalk ve dışarı çık. Burayı otel mi zannettin? Nerede uyuyacağını düşünüyorsun? Yerde yat ta gece uyanıp üstüne basınca düşüp kalçamı kırayım öyle mi? Burada sana yer yok. Bir şeyler talep edeceğini bilmeliydim. Dışarı!"

Tartışmaya mahal yoktu. Saniyeler içerisinde Alessandra kendini sinirli ve aşağılanmış bir halde merdivenlerden inerken buldu. Bu kadın Anneden bile daha deliydi.

Gidecek hiç bir yerim yok diye düşündü Alessandra. Kanuna göre herhalde annem beni uzaya gitmeye *zorlayamaz,* değil mi? Ben bebek değilim, çocuk da değilim. 14 yaşındayım, okur yazarım ve mantıklı tercihler yapabiliyorum.

Tren Monopoli'ye vardığında Alessandra doğrudan eve gitmedi. Nerede kaldığıyla ilgili iyi bir yalan bulmalıydı. Hatta daha uzun bir süresini almış olabilecek bir yalan söyleyebilirdi. Belki Yayılım Projesi ofisi hâlâ açıktı.

Ama değildi. Bir broşür bile alamadı. Niye alacaktı ki zaten? İlginç olan şeyler netteydi. Okuldan sonra kalıp istediği her şeyi öğrenebilirdi. Bunun yerine anneannesini ziyarete gitmişti.

İşte bu ne kadar iyi tercihler yaptığımı kanıtlıyor.

Annesi masada oturuyordu ve önünde bir bardak sıcak çikolata vardı. Alessandra kapıyı kapatıp çantasını yere koyarken onu izledi ama konuşmadı.

"Anne, üzgünüm -"

"Yalan söylemeden önce," dedi Annesi usulca, "cadı beni aradı ve seni gönderdiğim için bana bağırdı. Suratına telefonu kapadım. Genelde onunla konuşmalarımız böyle biter. Sonra da telefonun kablosunu çektim."

"Özür dilerim," dedi Alessandra.

"Onu *boşu boşuna* mı senin hayatından uzak tuttuğumu sanıyordun?"

Bir şekilde bu Alessandra'nın içinde bir şeyleri harekete geçirdi ve geri çekilmeyip patladı. "Bir sebebin olup olmaması önemli değil," dedi. "Milyonlarca sebebin olabilir, ama bana hiç birini söylemedin! Sana kayıtsızca güvenmemi bekledin. Ama sen kendi *annene* kayıtsızca güvenmiyorsun."

"Senin annen bir canavar değil," dedi Anne.

"Pek çok tür canavar var," dedi Alessandra. "Sen etrafta kelebek gibi uçan ama beni tanıyacak kadar yanıma konup durmayan türdensin."

"Yaptığım her şeyi senin için yapıyorum!"

"Hiç de bile. Yaptığın her şeyi sahip olduğunu düşündüğün çocuğun için yapıyorsun, o var olmayan, mükemmel, mutlu çocuk için. Her açıdan annenin tam tersi olacak o çocuk için. Ben o çocuk değilim. Ve annenin evinde elektrik var!"

"O zaman git orada yaşa!"

"Bana izin vermedi."

"Emin ol nefret ederdin. Hiç bir şeye dokunamazsın. Her şeyi her zaman *onun* yöntemiyle yapmak zorunda kalırdın."

"Koloni gemisiyle uzaya gitmek gibi mi?"

"Koloni gemisine *senin için* yazıldım."

"Bu tıpkı bana büyük boy sütyen alman gibi bir şey. Neye ihtiyacım olduğunu bilmeden neden kim olduğuma bakmıyorsun?"

"Sana kim olduğunu söyleyeyim. Sen bir kadının neye ihtiyacı olduğunu bilmeyen deneyimsiz bir genç kızsın. Bu yolda senden 10 kilometre ilerideyim, seni neyin beklediğini biliyorum, senin için bu yolu kolaylaştıracak şeyler yapmak istiyorum ve ne var biliyor musun? Sana rağmen bunu yaptım. Her adımda karşı karşıya geldik ama seni harika şekilde yetiştirdim. Ben yaptıklarımı yapmasaydım nasıl bir insan olacağını bilmediğin için nasıl büyük bir iş başardığımı *bilmiyorsun."*

"Nasıl olurdum Anne, senin gibi mi?"

"Asla benim gibi olmazdın," dedi Anne.

"Ne demeye çalışıyorsun? *Onun* gibi mi olurdum?"

"Bunu bilemeyiz, değil mi? Çünkü sen zaten şu anda olduğun kişisin, benim eserim."

"Bu doğru değil. Senin evinde hayatta kalabilmek için nasıl görünmem gerekiyorsa öyle görünüyorum. İçimin nasıl olduğunu bilmiyorsun. Gitmek isteyip istemediğini bile sormadan uzaya sürüklemek istediğin bir yabancı. Eskiden senin böyle davrandığın insanlar için bir kelime vardı. Onlara *köle* deniyordu."

Alessandra hayatı boyunca hiç bu kadar odasına koşup kapıyı çarpmak istememişti. Ama yatak odası yoktu. Mutfak ve mutfak masasıyla aynı odadaki kanepede uyuyordu.

"Anlıyorum," dedi Anne. "Ben yatak odama gidiyorum, ve sen de kapıyı çarpabilirsin."

En sinir bozucu olan şey de Annesinin gerçekten onun ne düşündüğünü bilmesiydi. Ama Alessandra çığlık atmadı, annesine saldırmadı ve yere yığılıp öfke nöbeti geçirmedi. Hatta koltuğa atlayıp yastığa bile gömülmedi. Bunun yerine annesinin tam karşısına oturdu ve "yemekte ne var?" dedi.

"Ne yani, bu kadar mı? Tartışma bitti mi?"

"Yemek pişirirken de tartışabiliriz. Ben acıktım."

"Yemek yok çünkü son kabul belgesini imzalamadım. Çünkü yolculuk süresince uyumalı mıyız uyanık mı kalmalıyız karar veremedim. Bu yüzden imza karşılığında alacağımız parayı alamadım ve bu yüzden yemek de alamadım."

"Peki yemek meselesini ne yapacağız o zaman?"

Annesi kafasını çevirdi.

"Buldum," dedi Alessandra heyecanla. "Haydi Anneanneme gidelim!"

Annesi döndü ve ona baktı.

"Anne," dedi Alessandra, "işsizlik paramız nasıl bitti? İşsizlik parası alan diğerleri hem elektrik faturalarını ödeyip hem de yemek almayı becerebiliyorlar."

"Nasıl olduğunu düşünüyorsun?" dedi Anne. "Etrafına bak. Devletin parasını neye harcadım? Nerede o bolluk? Dolabıma bak ve kıyafetlerimi say istersen."

Alessandra bir an için düşündü. "Bunu hiç düşünmemiştim. Mafyaya borcun mu var? Ölmeden babamın mı vardı?"

"Hayır," dedi Annesi küçümseyerek. "Anlaman için bilmen gereken her şeyi şimdi biliyorsun ama zeki ve olgun kızım, hâlâ anlayamamışsın."

Alessandra'nın annesinin neyden bahsettiğine dair en ufak fikri yoktu. Alessandra *yeni* bir şey öğrenmemişti. Yiyecek bir şeyi de yoktu.

Ayağa kalktı ve dolap kapaklarını açmaya başladı. Bir kutu kuru makarna ve bir kavanoz kara biber buldu. Lavaboya bir tava koydu ve su doldurmaya başladı. Sonra bunu ocağa koyup altını açtı.

"Makarna için sosumuz yok," dedi Anne.

"Kara biber var. Ve yağ."

Makarnayı sırf yağ ve karabiberle yiyemezsin. Bu ağzına avuç dolusu ıslak un tıkıştırmak gibi bir şey olur."

"Bu benim problemim değil," dedi Alessandra. "Şu an ister makarna ister ayakkabı köselesi olsun fark etmez. Sen dolabını korusan iyi olur."

Annesi havayı yumuşatmaya çalıştı. "Tabi doğru diyorsun, *benim* ayakkabılarımı da yersin değil mi?"

"Hızımı alamayıp bacağını yemeye çalışmazsam şanslısın."

Annesi "çocuklar ailelerini canlı canlı yiyorlar" derken hâlâ şaka yapıyormuş gibi yaptı.

"Öyleyse Polignano a Mare'deki çirkin yaratık nasıl hâlâ yaşıyor?"

"Onu ısırırken dişimi kırdım!" Bu annesinin son espri denemesiydi.

"Sürekli kız çocuklarının yaptığı kötü şeylerden bahsediyorsun, ama sen de bir kız çocuğusun. Sen de öyle mi davranırdın?"

"Bana ilk kibarlık ve memnuniyet gösteren adamla evlendim. Aptalca bir şekilde yani."

"Evlendiğin adamın genlerinin yarısı bende," dedi Alessandra. "Bu yüzden mi hangi gezegende yaşanacağına karar veremeyecek kadar aptalım?"

"Benim yaşamadığım herhangi bir gezegende yaşamak istediğin belli."

"Uzaya gitme fikrini çıkartan sendin, ben değil! Ama şimdi sebebini anlıyorum. Evet! Annenin olmadığı bir gezegene gitmek istiyorsun!"

Annesi sandalyesine yerleşti. "Evet, sebep kısmen bu... Bunun da gitmek için iyi bir sebep olduğunu düşünüyordum."

"Yani her şeyi benim için *yapmadığını* kabul ediyorsun."

"Böyle bir iftirayı kabul etmiyorum. Her şeyi senin için yapıyorum."

"Annenden uzaklaşmayı kendin için yapıyorsun," dedi Alessandra.

"O da senin için."

"Nasıl benim için olabilir ki? Bugüne kadar anneannemin suratını bile görmemiştim. Adını bile bilmiyordum."

"Ve bunun bana neye mal olduğunu biliyor musun?" diye sordu Anne.

"Ne demek istiyorsun?"

Annesi kafasını çevirdi. "Su kaynadı."

"Hayır, o duyduğun benim asabım. Ne demek istediğini açıkla. Anneannemi tanımam *sana* neye mal oldu?"

Annesi kalktı, yatak odasına gitti ve kapısını kapattı.

"Kapıyı çarpmayı unuttun Anne! Burada ebeveyn kim ya? Sorumluluk hissi olan kim? Akşam yemeğini kim hazırlıyor?"

Suyun kaynamasına daha 3 dakika vardı. Sonra Alessandra iki avuç dolusu makarna attı içine. Kitaplarını alıp masada ders çalışmaya başladı. Makarnayı unuttu ve fazla pişmiş oldu. O kadar kötü haldeydi ki hepsi yapışmıştı ve yağ tutmuyordu. Tabakta bir kitle halinde duruyordu ve kara biber de bu rezaleti yutmayı kolaylaştırmıyordu. Yerken gözleri kitabındaydı. Bir süre sonra midesi bulandı ve kalkıp lavaboya tükürdü. Bir bardak su içti ve neredeyse hepsini kusuyordu. Bunu engelleyene kadar iki kere lavabonun başına gelmişti. "Çok lezzetliymiş," diye mırıldandı. Sonra masaya döndü.

Annesi orada oturmuş parmaklarıyla makarnayı eşeliyordu. Bir lokmayı ağzına götürdü. "Ne kadar iyi bir anneyim," dedi usulca.

"Şu an ödevimi yapıyorum Anne. Tartışmamızı çoktan yaptık."

"Dürüst ol tatlım. Biz neredeyse hiç tartışmayız."

"Doğru. Etrafta gezip dediklerimi umursamayıp mutlu oluyorsun. Ama inan bana benim dediğim şeyler sürekli aklımda geziyor."

"Sana bir şey söyleyeceğim şimdi, çünkü haklısın. Bazı şeyleri anlayacak yaşa geldin."

Alessandra oturdu. "Peki, anlat bakalım." Annesinin gözlerinin içine baktı.

Annesi gözlerini kaçırdı.

"Konuşmayacaksın yani. O zaman ödevimi yapacağım."

"Konuşacağım," dedi Anne. "Sadece konuşurken sana bakmayacağım."

"Ben de sana bakmayacağım." Ödevine döndü.

"Her ayın ikinci haftasına doğru annem beni arar. Telefona cevap veriyorum çünkü açmazsam trene binip buraya

geliyor ve sen okuldan gelmeden onu zar zor evden çıkarabiliyorum. Telefonu açtığımda bana onu sevmediğimi ve nankör olduğumu çünkü kendisinin evinde yalnız ve yoksul bir şekilde yaşayıp hayatında hoş bir şey olmadığını söyler. Bana taşın ve güzel kızını da al, der. Benim dairemde yaşar, paramızı paylaşırız ve her şey yeterli olur. Hayır Anne derim ben de. Senin yanına taşınmayacağım. Ağlamaya ve bağırmaya başlar. Benden nefret ettiğini, hayatındaki bütün güzellikleri ve parasını elinden alıp onu yalnız bıraktığımı söyler. Ben de ona küçük bir şey göndereceğimi söylerim. Boşuna postayla uğraşmamamı söyler ve ben gelip alırım der. Ben buna karşı çıkıp evde olmayacağımı ve trenle yolculuğun posta göndermekten daha pahalı olduğunu söylerim. Ve bir şekilde sen eve dönmeden telefonu kapatmayı başarırım. Bir süre bileklerimi kesmemeyi başararak otururum, sonra bir zarfa para koyup postayla gönderirim. O da bu parayla gidip evine çer çöp satın alır. Benim kızımı yetiştirirken kullanmam gereken parayla yapar bunu, hem de benimle aynı parayı o da alıyor olmasına rağmen. Dolayısıyla param bitiyor ama ne var biliyor musun, buna değer. Aç kalmak buna değer. Bana kızman buna değer. Çünkü o kadını tanımak zorunda kalmayacaktın, o kadın hayatında *olmayacaktı.* Yani evet, Alessandra. *Her şeyi* senin için yapıyorum. Eğer bizi bu gezegenden çıkartmayı becerebilirsem ona artık para göndermek zorunda kalmayacağım ve beni arayamayacak çünkü biz diğer gezegene vardığımızda o ölmüş olacak. Keşke sen onla tanışıp suratını görmeden, sesini duymadan buradan ayrılabilseydik. Keşke bana güvenebilseydin.

Annesi masadan kalktı ve odasına döndü.

Alessandra ödevini bitirdi ve çantasına koydu. Sonra gidip koltuğa oturdu ve çalışmayan televizyona bakmaya başladı. Yıllarca her gün okuldan eve gelip Annesini evde dört

dönerken gördüğünü hatırladı. Sürekli büyüden ve perilerden bahsedip bütün gün yaptığı çok güzel şeyleri anlattığını hatırladı. Meğer yaptığı, canavar pençelerini Alessandra'sına geçirmesin diye onu evden uzak tutmaya çalışmakmış.

Bu aç kalmalarını açıklıyordu. Elektriklerinin olmamasını da. Her şeyi.

Bu annesinin deli olmadığı anlamına gelmiyordu. Ama en azından şimdi deliliği o kadar mantıksız gelmiyordu. Koloni sonunda Annesinin özgürleşmesi anlamına gelecekti. Özgürlüğüne kavuşacak olan kendisi değil, annesiydi.

Kalktı, gitti ve kapısını çaldı. "Bence yolculukta uyuyalım."

Uzun bir bekleyiş. Sonra kapının diğer tarafından "ben de öyle düşünüyorum," sesi geldi. Bir an sonra Annesi şunu ekledi, "kolonide senin için genç bir adam olacak. Başarılı olabilecek genç ve yakışıklı bir adam."

"Eminim olur," dedi Alessandra. "Ve eminim benim mutlu ve deli anneme hayran kalacak. Ve harika annem de onu sevecek."

Ve sonra sessizlik.

Dairenin içi inanılmayacak derece sıcaktı. Pencereler açıkken bile hava esmiyordu ve dolayısıyla açık ya da kapalı olmaları pek bir şey fark ettirmiyordu. Alessandra kanepede iç çamaşırıyla yatıyordu. Kaplamasının bu kadar yumuşak ve yapışkan olmamasını diledi. Yere yattı. Belki sıcak hava yükseldiği için yer daha soğuk olurdu. Alt kattaki sıcaklık yükselip onların dairesini ısıtıyor olmalıydı çünkü hiçbir şey fark etmedi. Ayrıca yer çok sertti.

Belki de değildi, çünkü ertesi sabah uyandığında yerde yatıyordu ve Adriyatik üzerinden gelen bir esinti vardı. Annesi mutfakta bir şeyler kızartıyordu.

"Yumurtayı nereden buldun?" diye sordu Alessandra tuvaletten dönünce.

"Yalvardım," dedi Annesi.

"Komşulardan birine mi?"

"Komşuların tavuklarından birkaç tanesine," dedi Anne.

"Seni gören olmadı mı?"

"Beni kimse durdurmadı. Gören var mıydı bilmiyorum."

Alessandra güldü ve Annesine sarıldı. Okula gitti ve bu sefer bedava dağıtılan öğle yemeğini reddedecek kadar mağrur değildi çünkü şöyle düşündü: Annem bu yemeğin parasını benim için ödedi.

Akşam masada yemek vardı, ve sadece yemek de değil, balık, sos, ve taze sebzeler. Annesi son kağıtları teslim etmiş ve primi almış olmalıydı. Gidiyorlardı.

Annesi çok vicdan sahibiydi. Alessandra'yı yanına aldı ve tavuk sahibi komşularının kapısına gitti. Onu polise şikayet etmedikleri için teşekkür etti ve aldığı yumurtaların parasını ödedi. Kabul etmediler ama Annesi borcu varken buradan ayrılamayacağını ve iyiliklerinin cennette ödüllendirileceğini söyledi. Ayrılırken öpüşüp vedalaştılar. Annesi artık sanki periymiş gibi yürümüyordu, omuzlarından yük kalkmış birinin hafif adımlarına sahipti.

İki hafta sonra Alessandra okulun kütüphanesinde nette gezinirken gördüğü bir şeyden dolayı soluk soluğa kaldı. Birkaç kişi ona doğru koşarken tekrar bir ses çıkardı ve diğer insanlar onun pornoya baktığından emin oldular. Onun umurunda değildi. Eve gidip Annesine bu haberi vermek için sabırsızlanıyordu.

"Kolonimizin yöneticisinin kim olacağını biliyor musun?"

Annesi bilmiyordu. "Fark eder mi? Yaşlı, şişman bir adamdır. Ya da maceracı bir kişi."

"Ya bir adam değilse? Ya 14-15 yaşlarında bir çocuksa? İnsan ırkını kurtarmış çok zeki ve iyi bir çocuksa?"

"Ne diyorsun canım?"

"Koloni gemimizin personelini açıklamışlar. Geminin pilotu Mazer Rackham olacak ve koloninin yöneticisi de Ender Wiggin."

Şimdi soluğunu tutma sırası Annesindeydi. "Bir çocuk mu? Bir çocuğu mu yönetici yapmışlar?"

"Savaşta filoyu o yönetiyordu. Bir koloniyi de gayet rahat yönetebilir," dedi Alessandra.

"Bir çocuk. Küçük bir çocuk."

"Çok da küçük değil Anne. Benim yaşımda."

Annesi ona döndü. "Ne yani, sen çok mu büyüksün?"

"Yeterince büyüğüm, biliyorsun. Dediğin gibi -çocuk doğuracak yaşta!"

Annesi düşünceli bir hale büründü. "Ender Wiggin'le aynı yaştasın."

Alessandra suratının kızardığını hissetti. "Anne! Düşündüğünü bildiğim şeyi düşünme!"

"Neden ki? O uzak ve yalnız gezegende birisiyle evlenmek zorunda kalacak. Bu neden sen olmayasın ki?" Annesinin yüzü de kızardı ve elleriyle yanaklarını tuttu. "Alessandra! Sana söylemeye korkuyordum ama şimdi memnunum, sen de memnun olacaksın!"

"Neyi söylemekten korkuyordun?"

"Yolculuğu uyuyarak geçirmeye karar vermiştik ya hani? Kağıdı teslim etmek için ofise gittiğimde yanlışlıkla diğer kutucuğu işaretlemiş olduğumu gördüm. Yani uyumayacak, eğitim alacak ve ilk sömürgeci dalgasından olacaktık. Ya değişiklik yapmama izin vermezlerse diye düşündüm. Sonra karar verdim ki, onlara değiştirtirim! Ama kadın karşıma geçince korktum ve bahsini bile açmayıp bir korkak gibi kâğıdı olduğu gibi teslim ettim. Ama şimdi bir korkak olmadığımı görüyorum. Elimi yönlendiren Tanrı'ydı, gerçekten. Çünkü şimdi bütün yolculuğu uyanık

geçireceksin. Yolculuk boyunca uyanık olacak kaç tane 14 yaşında çocuk olacak ki? Sen ve Ender. Sadece siz ikiniz."

"Benim gibi salak bir kıza âşık olmaz."

"Notların çok iyi ve ayrıca zeki bir çocuk kendinden daha zeki bir kız istemez, onu sevecek birini arar. O, savaştan asla evine dönemeyecek bir asker. Arkadaş olursunuz. İyi arkadaş. Evleneceğiniz zamanın gelmesine çok var. Ama o zaman geldiğinde *seni* tanımış olacak."

"Belki sen de Mazer Rackham'la evlenirsin."

"Eğer şanslıysa," dedi Annesi. "Ama seni mutlu gördüğüm sürece beni isteyen herhangi bir yaşlı adamla yetinirim."

"Ender Wiggin'le evlenmeyeceğim Anne. Mümkün olmayan şeylere umut bağlama."

"Bana ne umabileceğimi söylemeye *cüret* etme. Ama ikiniz sadece arkadaş olsanız da bana yeter."

"Onu görüp altımı ıslatmasam bile bana yeter. O Dünya'daki en ünlü kişi, tarihteki en büyük kahraman."

"Altını ıslatmamak güzel bir başlangıç olur. Islak pantolonlar çok iyi bir imaj bırakmaz."

Okul yılı bitmişti. Talimatlarını ve biletlerini aldılar. Önce trenle Napoli'ye, oradan da uçakla Kenya'ya gideceklerdi. Avrupa ve Afrika'daki sömürgeciler için oradan uzay aracı kalkacaktı. Son günlerini Monopoli'de yapmaktan en çok zevk aldıkları şeyleri yaparak geçirdiler -sahile, çocukken oynadığı parklara ve kütüphaneye gidip hayatlarındaki bütün hoş şeylere elveda dediler. Son kez çiçek koymak için Babasının mezarına gittiler. "Keşke sen de bizimle gelebilseydin," diye fısıldadı Anne ama Alessandra'nın merak ettiği şuydu -o ölmeseydi mutluluğu bulmak için uzaya gitmelerine gerek kalır mıydı?

Monopoli'deki son gecelerinde eve geç gittiler ve dairelerine vardıklarında binanın kapısının önünde Anneanne duruyordu. Onları görür görmez ayağa kalkıp

bağırmaya başladı. Daha ne dediğini anlayabilecekleri kadar yaklaşmamışlardı bile.

"Geri dönmeyelim"dedi Alessandra. "Orada ihtiyacımız olan bir şey yok."

"Kenya'ya yapacağımız yolculuk için yanımıza kıyafet almalıyız," dedi Anne. "Ayrıca, ondan korkmuyorum."

Komşuları ne olduğunu anlamak için onları izlerken ikisi sokağı yavaş adımlarla geçtiler. Anneanne'nin ne dediği giderek anlaşılır oluyordu. "Nankör kız! Torunumu çalıp uzaya götürmeyi planlıyorsun! Onu bir daha asla göremeyeceğim. Elveda diyemeyeyim diye bana haber bile vermedin! Bunu ne tür bir canavar yapar! Beni hiçbir zaman umursamadın! Yaşlılığımda beni yalnız bıraktın -bu nasıl bir görev bilinci? Sen, bunun komşusu, böyle bir kız hakkında ne düşünüyorsun? Aranızda bir canavar yaşıyordu, nankör bir canavar!" Vesaire vesaire.

Ama Alessandra utanmadı. Bu insanlar yarın komşuları olmayacaklardı. Umursamak zorunda değildi. Ayrıca mantığı olan herkes fark ederdi ki Dorabella Toscano'nun kızını bu cadıdan uzak tutması doğru bir şeydi. *Bu* kadından kurtulmak için uzaya kaçmak azdı bile.

Anneanne Anne'nin önüne dikildi ve suratına karşı bağırmaya başladı. Anne konuşmadı. Sadece etrafından dolaştı ve binanın kapısına gitti. Ama kapıyı açmadı. Arkasını döndü ve Anneanneyi susturmak için elini kaldırdı.

Anneanne konuşmaya devam etti.

Ama Anne elini havada tutmaya devam ediyordu. Sonunda Anneanne dayanamadı ve "Şimdi de benimle konuşmak istiyor! Haftalardır uzaya gitmek istediği hakkında benimle konuşmak istemiyordu ama ben buraya kalbim kırık ve yaralı bir yüzle gelince benimle konuşmaya lütfediyor! Konuş! Dinliyorum! Seni durduran kim?"

Sonunda Alessandra aralarına girdi ve Anneannesinin suratına bağırdı, "Sen çeneni kapatana kadar kimse konuşmayacak!"

Anneanne Alessandra'ya tokat attı. Sert bir tokattı ve Alessandra yana doğru bir adım geriledi.

Annesi Anneanneye bir zarf uzattı. "Primimizden kalan bütün para burada. Kenya'ya götürdüğümüz kıyafetler dışında bütün varlığımız bu. Bunu sana veriyorum. Ve artık seninle işimiz kalmıyor. Benden alacağın son şeyi de aldın. Bunun dışında."

Annannenin suratına çok sert bir tokat attı.

Anneanne sersemlemişti ve bağırmak üzereydi ki iyi kalpli peri-olarak-doğmuş Dorabella Toscano yüzünü Anneanneninkine yaklaştırdı ve "kimse, asla ve asla benim küçük kızıma vuramaz!" dedi. Zarfı buruşturdu, Anneannenin bluzunun içine tıkıştırdı, omuzlarını tuttu, arkasını döndürdü ve onu sokağa doğru itti.

Alessandra annesine sarıldı ve hıçkırıklara boğuldu. "Anne, şimdiye kadar anlamıyordum, bilmiyordum."

Annesi onu sıkıca tuttu ve omzunun üstünden onu hayranlıkla izleyen komşulara baktı. "Evet," dedi, "ben berbat bir kızım. Ama inanılmaz mutlu bir *anneyim*!"

Komşulardan bir kaçı alkışlamaya ve gülmeye başladı. Diğerleri ise onaylamadıklarını bildiren sesler çıkarıp evlerine girdiler. Alessandra'nın umurunda değildi.

"İzin ver bir bakayım sana," dedi Annesi.

Alessandra bir adım geri çekildi. Annesi suratını inceledi. "Azıcık zedelenmiş ama çok da kötü değil herhalde. Çabucak iyileşir. Başarılı genç erkeklerle tanışacağın zamana kadar izi kalmamış olur."

•6•

Alıcı: GovNom%Koloni1@colmin.gov
Gönderen: GovAct%Koloni1@colmin.gov
Konu: Kolonin ismi

Buraya sürekli Koloni 1 demenin bir süre sonra bıktırıcı olacağı konusunda size katılıyorum. Siz koloni geminizle 50 yıl sonra buraya geldiğinizde adını yeniden değiştirmek yerine şimdi değiştirmenin daha mantıklı olacağını düşünüyorum.

"Prospero" öneriniz buraya şu anda çok uygun kaçmıyor. Neredeyse gün aşırı eski savaşçı pilotlarını gömüyoruz. Bu sırada zenobiyologlarımız da soluduğumuzda damarlarımızı delip iç kanamadan ölümümüze yol açan uçan solucanlara karşı bir ilaç bulmaya çalışıyorlar.

Sel (zenobiyolog) son buldukları ilacın süreci yavaşlatıp bize zaman kazandıracağı konusunda beni temin ediyor. Yani geldiğiniz zaman burada gerçekten de bir koloni bulma şansınız var. Solucanlar hakkında sorularınız var ise kendisine şu adresten ulaşabilirsiniz: SMenach %Koloni1@colmin.gov/xbdiv.

Benim adresim aynı zamanda ünvanım ama adım Vitaly Kolmogorov ve bir Amiralim. Sizin bir isminiz var mı? Bu elektronik postaları kime gönderiyorum?

Alıcı: GovAct%Kolonil@colmin.gov
Gönderen: GovNom%Kolonil@colmin.gov

Konu: "Koloninin ismi'ne Cevap

Sayın Amiral Kolmogorov,

Zenobiyoloğunuz Sel Menach tarafından solucan probleminin tamamen kontrol altına alındığının anlatıldığı raporları okuyunca çok rahatladım. Solucan onun adıyla anılıyor ama asıl adı bu uzaylı türün adlandırılmasında Latince'nin kullanılmasıyla ilgili, komitenin bitmek bilmeyen tartışmaları sırasında verilecek. Bazıları her koloni dünyası için farklı bir ismin kullanılması gerektiğini düşünüyor; kimileri kolonilerin hepsinde bir standardizasyondan yana; kimileri her gezegene ait türler ile formik ana gezegeninden gelip bütün koloni dünyalarına yayılan türler arasında dilsel bir fark olması gerektiğini savunuyorlar. Siz asıl işi yapıp yabancı bir ekosferde bir köprü başı oluşturmaya çalışırken DünyadaDoğanlar kendilerini işte böyle işlerle meşgul oluyorlar.

Koloninin ismi hakkındaki araştırmamla ben de problemin bir parçası oluyorum. Lütfen bu konuda zamanınızı harcadığım için beni affedin; ama yine de bu yapılmalı ve siz benim sömürgecileriniz ve Bakanlık ve çalışanları (ben dâhil) arasındaki ilişkilere zarar verecek bir pot kırmamı daha önce engellemiştiniz. Prospero'nun çok da iyi bir isim olmadığı konusunda haklısınız ama anlayamadığım bir sebepten dolayı William Shakespeare'in "Fırtına"sından bir isim kullanmak istiyorum. Belki doğrudan Fırtına'yı kullanmalıyız ya da Miranda ya da Ariel. Caliban'ın iyi bir seçim olmayacağını düşünüyorum. Gonzalo? Sycorax?

Benim ismime gelince, sömürgecilerinizin adımı öğrenip öğrenmemeleri gerektiği, çetrefilli bir konu. Size, "pratikte" yönetici olan birine bile söylemem yasak. Bu sırada ismim hakkında netlerde sprekülasyonlar dönüyor, hem de Koloni

1’in yöneticisi olduğum gerçeği hiç önemsenmeden. Bu bilgi maalesef size iletilmeyecek. Sizi kandırdıkları ya da habersiz bıraktıkları gerçeğini umursamıyorlar -yönetici olarak 40 yıl içerisinde ColMin’den bilgi aldığımda bunu aklımda tutacağım. Tabi eğer önce bu saçma uygulamayı kaldırtamazsam.

Sanırım güç sahibi kişiler 13 yaşındaki bir çocuğun koloninizin yöneticisi olarak atanmasının sömürgeciler arasında moral bozukluğuna yol açacağını düşünüyorlar. Gerçi daha varmamıza 40 yıl var. Aynı zamanda kimileri de galip kumandanın yönetici olmasının moral yükselteceği görüşündeler. Onlar karar vere-dursun, ben sizin çıkarım yapma yeteneğinize ve sağduyunuza güveniyorum.

Alıcı: GovNom%Koloni1@colmin.gov
Gönderen: GovAct%Koloni1@colmin.gov
Konu: "Koloninin ismi"ne Cevap

Sevgili Yönetici-Adayı Wiggin,

Dilekçen sonucu ColMin’in bu kadar çabuk hareket edip sömürgecilerin yöneticilerin takdiri ile netlere sınırsızca bağlanmaları için bant genişliğini arttırmalarından etkilendim.

İlk düşüncem yolcu-yöneticilerinin kim olduğunu kolonideki herkese söylemekti. Ender Wiggin ismi burada takdir ediliyor. Kendi zaferimizden sonra senin savaşlarını incelemiş ve senin namına hangi askeri rütbenin yeterli olabileceğini tartışmıştık. Ama aynı zamanda askeri mahkemenin Albay Graff ve Amiral Rackham hakkındaki raporlarını da inceledim. İtibarın zarar gördü ve sömürgeciler tam insanlığın evine bağlanma fırsatı yakalamışken onların içine senin bir kahraman mı yoksa sosyopat mı olduğun

kuşkusunu yerleştirmek istemiyorum. Bütün askerler ve pilotlar senin bir kahraman olduğundan emin ama 50 yıllık yolculuğumuz süresince senin emrinde savaşmamış çocuklar doğacak.

Bana isim listesini gönderdiğinde kendimi Fırtına'yı yeniden okumak zorunda hissettiğimi itiraf etmeliyim. Sycorax çok iyi! Ve oyunda nasıl belirsizse, durumumuz için de o kadar uygun. Haritada gözükmeyen adayı büyüyle zenginleştiren cadı, yani Caliban'ın annesi- Sycorax bir zamanlar bu dünyayı yönetmiş ama artık ortalarda olmayan kovan kraliçesi için uygun bir isim olurdu. Arkasında pek çok eser ve... tuzak bırakan.

Zenobiyoloğumuzun -hayatlarımızı kurtarmasına rağmen övgüleri dinlemek istemeyen fevkalade bir genç adam- dediğine göre solucanlar yüzünden formik cesetleri kalbura dönmüşler. Görünen o ki formiklere o kadar harcanabilir gibi davranılmış ki hastalığı kontrol etmek ya da engellemek için kimse bir şey yapmamış. Nasıl büyük bir kayıp! Neyse ki Sel solucanların hayat döngülerinin belli bir aşamasında belirli bir bitki türüyle beslenmeleri gerektiğini keşfetti. O bitki türünü tamamen ortadan kaldırmanın bir yolunu arıyor. Buna ekolojik tahribat adını veriyor -büyük bir biyolojik suç. Suçluluk duygusu onu kemiriyor. Ama alternatifimiz ya sürekli aşı olmak ya da çocuklarımızın genlerini değiştirip kanlarımızı solucanlar için zehirli bir hale getirmek.

Kısaca Prospero demek Sel demek. Kovan kraliçesi Sycorax'tı. Formikler Caliban. Şimdiye kadar Ariel'in kim olduğu ortaya çıkmadı, ama burada her tür doğurgan yaşta kadın var. Çiftleşme amacı ile kura çekmek üzereyiz. Hile yapıp bir eş aldığım düşünülmesin diye ben dâhil olmadım. Kimse bu romantik olmayan gönülsüz planı sevmiyor -ama az sayıdaki üreme gücümüzü iyi kullanmak için bir metot geliştirmeyi oyladık ve Sel çoğunluğu bunun yapılacak

doğru şey olduğuna ikna etti. Burada yapmak, kırılmak ve redde zamanımız yok.

Burada kimseyle, hatta Sel'le bile konuşamadığım için seninle konuşuyorum. Benim onun sırtına bindireceğim ekstra yüke ihtiyacı yok, omuzları yeterince dolu.

Bu arada senin geminin kaptanı, senin hiç bahsini bile geçirmeden bana Koloni 1'in nasıl yönetileceğine dair emirler verebileceğini zannediyor. Bunu bilmen gerektiğini düşündüm. Özellikle buraya vardıktan sonra kendini sanki senin vekilinmiş gibi gören biriyle uğraşmak istemiyorsan bence şu an gerekli adımları atmalısın. Bana sanki tam bir "barış adamı"ymış gibi geliyor -sadece savaş yokken askerde inkişaf eden bir bürokrat. Çünkü gerçek düşmanı onun istediği bir pozisyonda olan herkes. En çok da senden nefret ediyor. Arkana bak; barış adamı elinde bıçakla hep orada olmaya çalışır.

-Vitaly Denisovitch

Alıcı: GovAct%Koloni1@colmin.gov
Gönderen: GovNom%Koloni1@colmin.gov
Konu: "İsmi buldum"a cevap

Sevgili Vitaly Denisovitch,

Buldum: Shakespeare. Hem gezegen hem de ilk yerleşim biriminin adı. Sonraki yerleşim birimlerini de Fırtına'nın ve diğer oyunlarının karakter isimlerinden seçebiliriz.

Bu sırada bir amirale Cawdor'lu Thane adını verebiliriz. Böylece bu bizim için sonsuz hırsın kaçınılmaz sonuçlarını hatırlatıcı bir özellik taşır.

Shakespeare ismini kullanmamız konusunda ne düşünüyorsun, uygun mu? İnsan ruhunu harika tasvir etmiş bir yazarın adının yeni bir dünyaya verilmesi bence çok yerinde olur. Ama bunun çok İngiliz tarzı olduğunu düşünüyorsan, yani çok fazla belli bir kültüre ait gibi geliyorsa, başka bir hatta düşünmeye başlayacağım.

Güvenin için minnettarım. Umarım bu yolculuk boyunca aynı şekilde devam eder, gerçi zaman genleşmesi yüzünden mesajlarımızın gönderilmesi ve teslim alınması haftalar sürecek ama olsun. Tabi bu uyumayacağım anlamına geliyor- orada 15 yaşında olmayı 13 yaşında olmaya tercih ediyorum.

Ve yolculuğun 50 yıl sürmeyeceğini biliyorsun, 40 yıl civarı sürecek -gemilere güç sağlayan yumurtalarda ve gemilerin eylemsizlik kalkanında geliştirmeler yapıldı. Böylece sistemde istediğimiz gibi yavaşlayıp hızlanabilir ve izafi hızlarda daha çok zaman geçirebiliriz. Bütün teknolojimizi formiklerden almış olabiliriz ama bu onları geliştirmeyeceğimiz anlamına gelmiyor.

-Ender

Alıcı: GovNom%Kolonil@colmin.gov
Gönderen: GovNom%Kolonil@colmin.gov
Konu: "Koloninin ismi"ne cevap

Sevgili Ender,

Shakespeare herkese mal olmuş bir isim ama artık özellikle kolonimize. İsimden birkaç sömürgeciye bahsettim ve umursayanlar ismi çok beğendi.

Sayımızı arttırmak için siz gelene kadar hayatta kalmak için elimizden geleni yapacağız. Ama savaşa kadar sürmüş kendi yolculuğumu hatırlıyorum: İki yılınız bizim 40 yılımızdan daha uzun geçmiş gibi hissedeceksiniz. Biz bir şey yapıyor olacağız. Sizin ise siniriniz bozulacak ve sıkılacaksınız. Uykuyu tercih edenler daha mutlu olmuşlardı. Yine de 13 yerine 15 yaşında burada olmak istemen bilgece bir tercih. Yaptığın fedakârlığı senden daha iyi anlıyorum.

Birkaç ayda bir sana rapor göndereceğim -sana her iki günde bir gelecek. Böylece sömürgecilerin kim olduğunu ve köyün tarımsal, sosyal ve teknolojik olarak nasıl işlediğini anlayabileceksin. Aynı zamanda başarılarımızı ve üstesinden geldiğimiz şeyleri de anlatacağım. Buranın ileri gelenlerini sana tanıtmak için de elimden geleni yapacağım. Ama kendilerini gözetleniyor hissetmesinler diye bunu onlara söylemeyeceğim. Vardığında lütfen sana anlattığım şeyleri bildiğini hissettirme. İnsanlar senin sezgilerinin çok iyi olduğunu düşünecekler. Böyle bir itibara sahip olmak iyi bir şey.

Amiral Morgan için ben de aynısını yapardım, zira kumandayı onun alması gayet olası -gemindeki askerler sana değil ona hesap verecekler ve eğer onları yasal olmayan bir şekilde gezegenimize bırakmak isterse unutma ki en yakın yasa uygulayıcı yer 40 yıl uzaklıkta. Sömürgecilerimiz silahsız ve askeri eğitimleri yok, bu yüzden herhangi bir direnişle karşılaşmaz.

Ama Amiral Morgan buradaki koşulları resmi raporlarda belirttiğimin çok ötesinde bir şekilde zorluyor ve bana emirler göndermeye devam ediyor. Aynı zamanda sorularını onu tatmin edici bir şekilde cevaplamadığımı düşünüp gitgide asabileşiyor (oysa bütün mantıklı soru ve ricalarını elimden geldiğince cevaplamaya çalıştım). Korkarım geldiğinde kontrol onda olursa ilk iş olarak beni görevden

alacak. Neyse ki demografik durum siz gelmeden öleceğimi bildiriyor, o yüzden pek sorun değil.

13 yaşında olabilirsin ama en azından yabancılara önderlik edemeyeceğini,ya zorlayabileceğini ya da parayla ayartabileceğinin farkındasın.

-Vitaly

Saatlerdir mikroskopla uzaylı küfüne bakmaktan Sel Menach'ın sırtı ve boynu ağrıyordu. Eğer buna devam edersem daha 35 yaşıma gelmeden yaşlı bir kocakarı gibi iki büklüm olacağım.

Ama tarlada çalışsaydı da aynısı olacaktı. Sürekli çapalayacak, asmaların mısırları geçip güneşi bloke etmesini engellemeye çalışacaktı. Orada da iki büklüm olurdu. Ten rengi de kahverengiye dönerdi. Bu vahşi güneşin altında bir ırkı diğerinden ayırt etmek güçtü. Tıpkı gelecekten bir kesit gibiydi: Dünya'daki her ırktan cerrah, jeolog, zenobiyolog ve iklimbilimci -ve bir zamanlar bu gezegende yaşamış düşmanları öldürebilsinler diye aynı zamanda savaş pilotları- olmak için seçilmiş personel. Şimdi savaş da bitmişken kendi aralarında birliktelikler kuracaklardı ve üç, belki iki nesil sonra burada ırk ya da ulusal kök diye bir şey kalmayacaktı.

Yine de her koloninin kendi görünüşü ve U.F. ortakdilinin kendi aksanı vardı ki bu da birkaç yazım değişikliği dışında İngilizce'nin aynısıydı. Sömürgeciler dünya dünya dolaşmaya başladıktan sonra yeni kümeler oluşmaya başlardı. Bu sırada Dünya'da bütün eski ırklar, uluslar ve diller varlığını sürdürmeye devam ederdi. Zaman geçtikçe sömürgecilerle DünyadaDoğanlar arasındaki fark daha da açılır ve önemli olurdu.

Bu benim sorunum değil, diye düşündü Sel. Geleceği görebiliyorum, herkes görebilir; ama Dünya'dan gelen tahıl

mahsûllerine zarar veren küfü yok etmenin bir yolunu bulmazsam şu an Shakespeare adı verilen bu gezegende bir gelecek olmayacak. Tahıllar da dâhil olmak üzere Dünya'nın çimlerinin genetik bir benzeri yokken sadece çime özel bir küf nasıl olabilir ki?

Afraima seradaki test bahçesinden daha çok örnek getirdi. Çok ironikti -savaş uçakları eşliğinde nakil gemisinin içinde getirilmiş yüksek-kalite tarım ekipmanları vardı ama bozuldukları zaman yedek parçaları yoktu. 50 yıl boyunca bulamazlardı. Eğer yeni yıldız sürüşü koloni gemisini gerçekten hızlandırabilirse belki 40. Onlar buraya varana kadar biz ormanda yaşıyor olabiliriz. Teknolojik hiç bir aletimiz kalmamış olabilir.

Ya da sorunsuz yetişip gelişebilsinler diye bitkilerimizi buraya adapte etmenin bir yolunu bulurum, çok büyük yemek stoklarımız olur ve bu da bize teknolojik altyapı tesisi kurabilmemiz için gerekli boş zamanı kazandırır.

Çok yüksek seviye teknolojiye sahibiz -ama altında bunu tutacak bir şey yok. Eğer düşersek, dibe kadar düşeriz.

"Şuna bak," dedi Afraima. Görev bilinciyle Sel kendi mikroskobundan kafasını kaldırıp onunkine baktı.

"Ne görüyorsun?" diye sordu.

"Benimle oyun oynama."

"Bağımsız bir onaylama istiyorum. Sana hiç bir şey söyleyemem."

Demek bu önemli bir şeydi. Daha dikkatli baktı. "Bu, mısır yaprağının bir bölümü... Steril kısımdan, yani tamamen temiz."

"Ama değil," dedi Afraima. "Bu örnek D-4'ten."

Sel o kadar rahatlamıştı ki ağlamaya başladı; yine de aynı zamanda sinirlenmişti de. Sinir üstün geldi. "Hayır değil," dedi keskince. "Örnekleri karıştırmışsın."

"İlk başta ben de öyle sandım," dedi Afraima. "Bu yüzden geri gittim ve D-4'ten yeni bir örnek aldım. Ve sonra tekrar. Bu üçüncü kez kontrolüm."

"Ve D-4 yerel malzemelerle yapılabilir. Afraima, başardık!"

"Daha horozibiğinde işe yarıyor mu diye kontrol etmedim bile."

"Bu şansımızı zorlamak olurdu."

"Ya da kazanmış olurduk. Sence Tanrı bizim burada başarılı olmamızı *istiyor* olabilir mi?"

"Bu küfü biz buraya gelmeden yok edebilirdi de," dedi Sel.

"Afferim, bize verdiği hediyeyi böyle karşıla ve onu sinirlendir."

Şaka yapıyordu ama doğruluk payı da vardı. Afraima katı bir Yahudi'ydi -üreme konusunda oylama yaptıklarında adını İbranice'de "doğurgan" anlamına gelen bir isimle değiştirmişti. Tanrı'nın bunun karşılığında ona Yahudi bir koca nasip etmesini umuyordu. Bunun yerine yönetici onu basitçe sömürgecilerin arasındaki tek dinsel inançlarına sadık Yahudi'nin yanında çalışmaya sevk etmişti. Yönetici Kolmogorov'un dine saygısı vardı. Sel'in de öyle.

Ama Tanrı'nın burayı bilip bilmediğinden emin olamıyordu. İncil'de yazanlar ya sadece Sel'e yerel türler gibi gelen belirli bir güneş, ay ve dünya hakkındaysa -ya sadece onlar Tanrı'nın yarattıklarıysa? Bu dünyalar da buradaki bazı canlı türleri gibi uzaylı tanrıların ya da üç yanlı simetrinin yaratımlarının sonucu olabilirdi belki?

Aynı işlemleri uyguladıkları horozibiği örnekleriyle tekrar laboratuvara döndüler. "Demek çözdük -en azından başlangıç için iyi sayılır."

"Ama hazırlaması çok uzun sürüyor," dedi Afraima.

"Bu bizim sorunumuz değil. Artık hangisinin işe yaradığını bildiğimize göre kimyagerler bunun nasıl daha hızlı ve daha

çok sayıda üretilmesi üzerinde uğraşabilirler. İki bitkiye de zarar vermemiş gibi duruyor değil mi?"

"Siz bir dahisiniz Dr Menach."

"Hayır doktor."

'"Doktor"' kelimesini tür kurtaran keşifler yapabilen insan' olarak tanımlıyorum."

"Bunu özgeçmişimde kullanırım."

"Hayır," dedi Afraima.

"Hayır mı?"

Eliyle Sel'in kolunu tuttu. "Doğurgan dönemime yaklaşıyorum doktor. Bu alanda sizin tohumunuzu istiyorum."

Buna mizahi bir şekilde yaklaşmaya çalıştı. "Sırada ne var, Neşideler Neşidesinden atıflar mı yapmaya başlayacaksın?"

"Bir aşk ilişkisi teklif etmiyorum, Dr. Menach. Sonuç olarak birlikte çalışıyoruz ve ben Evenezer'le evliyim. Bebeğin onun olmadığını bilmek zorunda değil."

Görünüşe göre bunun üzerinde epey düşünmüştü. Sel şimdi gerçekten utanmıştı. Ve hayal kırıklığına uğramıştı. "Beraber çalışmalıyız Afraima."

"Bebeğimin en iyi genlere sahip olmasını istiyorum."

"Peki," dedi Sel. "Sen burada kal ve adaptasyon çalışmalarını yönet. Ben gidip tarlalarda çalışacağım."

"Ne demek istiyorsun? Bu işi yapabilecek bir sürü insan zaten var."

"Ya seni kovacağım ya kendimi. Bundan sonra artık beraber çalışamayız."

"Ama kimsenin bilmesine gerek yok!"

"Zina yapmayacaksın," dedi Sel. "Güya inanıyor geçiniyorsun."

"Ama Medyen'in kızları-"

"Çocuk yapmak aile dışından biriyle evlenmekten daha önemli diye babalarıyla beraber oldular" dedi Sel ve içini

çekti. "Tek eşliliğin kurallarına tamamen saygı göstermek de çok önemli. Aksi halde koloninin içinde kadınlar üzerinden anlaşmazlıklar çıkar."

"Peki, her şeyi unut o zaman" dedi Afraima

"Bunu yapamam" dedi Sel.

"O zaman neden-''

"Ben kurada kaybettim Afraima. Artık çocuğum olması yasal değil. Özellikle de başka bir erkeğin eşini çalarak. Ama aynı zamanda libido bastırıcı da alamam çünkü bu dünyadaki yaşam türleri üzerindeki çalışmamı sürdürebilmem için enerjik olmam gerekiyor. Ve artık senin de burada kalmana izin verememem, kendini bana sunduğun için.

"O sadece bir *fikirdi,"* dedi Afraima. "Benim yardımıma ihtiyacın var."

"Birisinin yardımına ihtiyacım var"dedi Sel. "Bu sen olmak zorunda değilsin."

"Ama insanlar beni neden kovduğunu merak edecekler. Evenezer aramızda bir şeyler olduğunu düşünecek."

"Bu senin sorunun."

"Ya onlara beni hamile bıraktığını söylersem?"

"Kesinlikle kovuldun. Tam şimdi. Değiştirilemez şekilde."

"Şaka yapıyordum!"

"Aklını başına al. Babalık testi var. DNA. Diğer yandan kocan alay konusu olur ve bütün erkekler eşinin kendisine çocuk versin diye başkasına sunup sunmadığından şüphelenirler. Bu yüzden kovuldun. Herkesin iyiliği için."

"Eğer bunu bu kadar açık hale getiriyorsan, sanki gerçekten yapmışız gibi insanların evliliğe olan güveni sarsılacak!"

Sel sera zeminine oturdu ve suratını elleriyle kapadı.

"Özür dilerim," dedi Afraima. "Dediklerimin sadece yarısını kast etmiştim."

"Yani evet deseydim şaka yaptığını söyleyip zinayı kabul ettiğim için *beni* aşağılanmış bir şekilde mi bırakacaktın?"

"Hayır," dedi Afraima. "Ben zina yapardım. Sel, sen en zekimizsin ve herkes bunun farkında. Senin çocuk yapamıyor olman haksızlık. Doğru değil. Havuzda senin genlerine de ihtiyacımız var."

"Genetik argüman bu," dedi Sel. "Ama sosyal argüman da var. En iyi sosyal düzenlemenin tek eşlilik olduğu tekrar tekrar kanıtlandı. Olay genler değil, çocuklar -onların devam ettirmesini istediğimiz bir sosyal düzende büyümeliler. Bunu *oyladık."*

"Ve ben de senin çocuğunu taşımak için oy veriyorum. Sadece bir tane."

"Lütfen çık," dedi Sel.

"İkimiz de Yahudi olduğumuz için mantıklı insanlarız."

"Lütfen git. Kapıyı arkandan kapat. Yapacak işim var."

"Beni böyle başından savamazsın," dedi. "Bu koloniye zarar verir."

"Seni öldürmek de öyle," dedi Sel. "Ama burada kalıp bana işkence ettikçe bunu gözümde çekici hale getiriyorsun."

"Buna işkence demenin sebebi beni istemen."

"Vücudum insan ve erkek," dedi Sel, "ve dolayısıyla tabi ki sonuçlarını umursamadan çiftleşme davranışında bulunmak istiyorum. Kararımı değiştirilemez biçimde vermiş olmam sevindirici zira kafam mantıksal işlevini giderek kaybediyor. Penisimi keserek kararımı acı bir gerçekliğe dönüştürtme bana."

"Ne yani? Öyle ya da böyle kendini hadım ediyorsun. Ben de dişi bir insanım ve bana en iyi çocuğu verecek eşi arzuluyorum."

"O zaman zina yapmak istiyorsan büyük, güçlü ve sağlıklı birini bul, ama sizi yakalarsam şikâyet ederim."

"Akıl. Aklını istiyorum."

"Çocuk büyük ihtimalle benim suratımı senin aklını alırdı. Şimdi git ve D-4'e uyguladığımız yöntemin raporlarını kimyagere götür."

"Kovulmadım mı?"

"Hayır," dedi Sel. "Ben istifa ediyorum. Tarlalara gidiyorum ve sen burada kalıyorsun."

"Ben yedek zenobiyoloğum. Bütün işi ben yapamam."

"Bunu beraber çalışabilmemizi imkânsız hale getirmeden önce düşünecektin."

"Küçük bir kaçamak yapmaktan kaçınan bir erkeği ilk defa görüyorum."

"Koloni artık benim hayatım, Afraima. Senin de öyle. Kendi kabına pisleyemezsin. Bundan daha açık anlatamam."

Afraima ağlamaya başladı.

"Tanrı'nın beni böyle cezalandırmasına yol açacak ne yaptım?" dedi Sel. "Sırada ne var? Firavun'un fırıncısı ve uşağının rüyalarını mı yorumlayacağım?"

"Üzgünüm," dedi Afraima. "Zenobiyolog olarak sen burada kalmalısın, bu işte tam bir dâhisin. Ben nereden başlayacağımı bile bilmezdim. Şimdi her şeyi mahvettim."

"Evet, öyle," dedi Sel. "Ama çözümlerim konusunda haklısın. Senin fikrin kadar zarara yol açabilirler. O yüzden şöyle yapalım."

Gözleri hâlâ yaşlı bir şekilde Afraima Sel'in konuşmasını bekledi.

"Hiçbir şey," dedi. "Bir daha bundan bahsetmeyeceksin. Asla. Bana dokunmayacaksın. Etrafımdayken düzgün kıyafetler giyeceksin. İletişimimiz işle sınırlı olacak. Bilimsel dili kullanacağız ve resmi konuşacağız. İnsanlar birbirimizden nefret ettiğimizi düşünecekler. Çünkü bu işi yapmak zorundayım ve libido bastırıcı kullanamam. Tamam mı?"

"Tamam."

"Koloni gemisinin yeni bir zenobiyologla gelmesini ve bu berbat işten kurtulmama daha 40 yıl var."

"Seni üzmek istememiştim. Mutlu olursun sanmıştım."

"Hormonlarım mutlu oldu da. Duydukları en güzel fikir olduğunu düşündüler."

"Şimdi kendimi daha iyi hissediyorum."

"Gelecek 40 yılı benim için tam bir cehenneme çevirdiğin için mi?"

"Saçmalama," dedi Afraima. "Çocuğum olur olmaz şişmanlayacağım ve çekici olmayacağım. Zaten buraya gelip sana yardım edemeyecek kadar meşgul olacağım. Çocuk yapmak en önemli şey, değil mi? Nasılsa yeni nesil eğitmen için sana bir çırak yetiştirecektir. Senin en fazla birkaç ay canını sıkar. En fazla bir sene."

"Demesi kolay."

"Gerçekten üzgünüm Dr Menach. Bilim adamı olduğumuz için insan üremesini de hayvanlarınki gibi düşünmeye başladım. Evenezer'e sadakatsizlik etmek istemedim, sizi mutsuz etmek de. Sadece bir tutku seline kapıldım. Bir çocuğum olacaksa bunun sizden olmasını istedim, yapmaya değer bir çocuk olurdu. Ama hâlâ rasyonel bir insanım. Bir bilim adamı. Dediğiniz gibi yapacağım -bir iş ilişkisi. Sanki birbirimizi sevmiyormuş ve arzulayamazmışız gibi. Çocuğum olup bu işten çıkmak zorunda kalana kadar çalışmama izin verin."

"Peki. Git formülü kimyagere götür ve bir sonraki problemi çözmeye çalışırken beni yalnız bırak."

"O problem ne ki? Solucan, mısır ve horozibiği küfünden sonra ne üzerinde çalışacağız?"

"Üzerinde çalıştığım şey," dedi Sel, "içinde senin olmadığın herhangi bir yorucu iş bulmaya çalışmak. Şimdi *lütfen* gider misin?"

Gitti.

Sel rapor yazdı ve yöneticiye iletilebilsin diye makinaya gönderdi. Eğer küf diğer dünyalarda da bir sorun yaratıyorsa, bulduğu çözüm oralarda da kullanılabilir. Ayrıca bilim tam olarak buydu -bilgi paylaşımı, bilginin toplamını.

İşte benim gen havuzum bu Afraima, diye düşündü Sel. Kültür havuzu, bilimin ortak bilgisi. Burada keşfettiğim ve öğrendiğim şeyler, çözdüğüm problemler -benim çocuklarım bunlar olacak. Bu gezegende yaşayan her neslin bir parçası olacaklar.

Raporu tamamladığında Afraima hâlâ dönmemişti. İyi, diye düşündü Sel. Bütün gününü kimyagerle geçirsin.

Sel köyü gezdi ve ortak alanlara gitti. Fernâo McPhee geçici başkanlık yapıyordu. "Bana bir iş ver," dedi Sel ona.

"Küf sorunuyla ilgilendiğini zannediyordum."

"Sanırım hallettim. Bitkilere nasıl dağıtılacağını çözmek artık kimyagerin işi."

"Yeterince çalışanım var. Senin zamanın bu tarz işler için çok değerli."

"Herkes ağır iş yapıyor. Yönetici de ağır işte çalışıyor."

"Ekibimde eksik yok. Sen bu işin nasıl yapılacağını bilmiyorsun. *Kendi* işinin nasıl yapılacağını biliyorsun, ki senin işin çok daha önemli. Git işini yap ve beni rahatsız etme!"

Bunu şakayla karışık söylemişti ama dediğinde ciddiydi. Sel ne diyebilirdi ki? Bana yorucu ve ağır bir iş ver ki güzel asistanımın bebek yapabilsin diye bana sunduğu vücudunun ne kadar ateşli olduğunu unutayım!

"Bana hiç yardımcı olmadın," dedi Sel Fernâo'ya.

"O zaman ödeşmiş sayılırız."

Sel uzun bir yürüyüşe çıktı. Alanların ötesine, ormana gitti. Örnekler topladı. Uğraşacak acil bir durum yoksa, bilimle uğraşırdın. Örnekler toplar, tasfiye ve analiz eder, gözlemlerdin. Her zaman yapacak iş olurdu.

Neler olmuş olabileceği ya da onun hakkında fantezi kurmak yok. Cinsel fanteziler gelecekteki davranışın senaryolarıdır. Kafada zinayı evirip çevirdikten sonra bugün hayır deyip altı ay sonra evet demekten ne hayır gelirdi ki?

Herkes için iyi olanı yapmakta bu kadar kararlı olmasaydım her şey çok daha kolay olurdu. Erdem kendi ödülüdür lafını kim söylemişse çok zırvalamış.

•7•

Alıcı: jpwiggin@gso.nc.pub, twiggin@uncg.edu
Gönderen: vwiggin%Koloni1@colmin.gov/yurttas
Konu: Ender iyi

"İyi" derken vücudunun ve aklının normal görevlerini yerine getirebildiğini kast ediyorum. Beni gördüğüne sevindi. Rahat rahat konuştuk. Neredeyse her konuda kafası rahat gibi gözüküyor. Kimseye düşmanlık beslemiyor. İkinizden de sevgiyle bahsetti. Bir çok çocukluk anısını yâd ettik.

Ama bu konuşma biter bitmez neredeyse görünür bir şekilde kabuğuna çekildiğini izledim. Formiklerle kafayı bozmuş bir halde. Sanırım onları yok etmiş olmanın suçluluğunu hissediyor. Bunun doğru olmadığını biliyor - yaptığı şeyi bilmediğini, bizi yok etmeye çalıştığını dolayısıyla nefsi-müdafaada bulunduğunu-ama vicdana akıl sır ermez. Toplum değerlerini içselleştirebilelim ve kendimizi kontrol edebilelim diye vicdan denen şeyi geliştirdik. Ama hiperaktif bir vicdanın olup kimsenin bilmediği kurallar koyup da sırf onlara karşı geldin diye kendini cezalandırırsan bu ne demek olur ki?

Sözde yönetici Ender ama bazı kişiler tarafından Amiral Quincy Morgan'ın Ender'in herhangi bir şeyi yönetmeye izin vermeyeceği konusunda uyarıldım. Peter böyle bir durumda olsaydı daha yolculuğa çıkmadan Morgan'ı görevden aldırmanın yollarını bulmaya çalışırdı. Ama Ender bu duruma gülüyor ve "Eğer ben oynamazsam istediği rekabet ortadan

kalkar” diyor. Onu daha çok zorladığımda ise sinirlendi ve “Tek bir savaş için doğdum.Onu kazandım ve şimdi işim bitti.” dedi.

Şimdi bölünmüş bir durumdayım. Onu manipüle etmeye mi çalışmalıyım? Yoksa benden istediklerini yapıp bütün bu durumu göz ardı mı etmeliyim? Ya yolculuğu uyuyarak geçirmemi ve böylece koloniye vardığımızda aynı yaşta -15- olmamızı istiyor. Uyanık kalmayı tercih edersem de Harp Okulu’nun tarihini yazmamı istiyor. Craff bana Harp Okulu hakkında bütün dokümanları verebileceğini söyledi. Ama bunları istersem kamu kayıtlarından da bulabilirim, zira askeri mahkeme sırasında hepsi açığa çıktı.

Felsefik problemim şu: Sevgi nedir? Ender’e olan sevgim benden aksini istese de onun için iyi olanı yapmamı mı gerektirir? Yoksa göstermelik bir yönetici olmanın berbat bir deneyim olacağını bile bile benden istediğini yapmamı mı?

Piyano dersi almak gibi, sevgili ebeveynlerim. Pek çok yetişkin insan sürekli pratik yapmak zorunda olmanın ne kadar berbat bir şey olduğu hakkında söylenip durur. Yine de ailelerine şöyle diyenler de var, “Neden bugün iyi çalabiliyor olayım diye beni *zorlamadın?”*

Sevgiler,
Valentine

Alıcı: vwiggin%Koloni1@colmin.gov/yurttas
Gönderen: Twiggin@uncg.edu
Konu: "Ender İyi'"ye cevap

Sevgili Valentine,

Sana çocuklarımdan birinin her şeyi bilmediğini, bunu kabul ettiğini, hatta ebeveynlerinden nasihat istediğini söylemesinin ne kadar şok edici olduğunu söylersem baban

sinirleneceğini söylüyor. Son beş yıldır sen ve Peter aralarında özel bir dil geliştirmiş ikizler gibiydiniz. Peter'ın etkisinden çıktığın şu birkaç haftada tekrar ebeveynlerin olduğunu fark ettin. Bunun için minnettarım ve şu andan itibaren seni en sevdiğim evladım ilan ediyorum.

Biz ise mahvolmaya devam ediyoruz -yavaş ve aşındırıcı bir şekilde- çünkü Ender bize mektup yazmıyor. Bize karşı sinirli olmadığını söylüyorsun. Bunu anlamıyoruz. Ona yazmamızın yasaklanmış olduğunu bilmiyor mu? Neden şimdi mektuplarımızı okumuyor? Yoksa okuyup "mektuplarınızı aldım" demeyi bile bize çok mu görüyor?

Sorularına gelince, cevapları çok basit. Sen onun anası ya da babası değilsin. İster hoşuna gitsin ister gitmesin ona karışma ve onun için iyi olanı yapma hakkına sahip olan biziz. Sen onun ablasısın. Kendini bir eşlikçi, arkadaş ve sırdaş olarak düşün. Senin sorumluluğun seninle ne paylaşırsa kabul etmek ve sen de iyi olduğunu düşünüyorsan senden istediği şeyleri onunla paylaşmak. Senden istemediği bir şeyi ona vermek gibi ne bir sorumluluğun ne de buna hakkın var. Bu bir hediye olmazdı; ne bir arkadaşın ne de bir ablanın yapacağı bir hareket olurdu.

Ebeveynler ise özel bir duruma sahip. Eskiden Harp Okulu'nun durduğu yere şimdi bir duvar inşa etti. Bize ihtiyacı olmadığını düşünüyor. Yanılıyor. Bence ihtiyacı olan tam da biziz. Yaralı bir ruha tarif edilemeyecek derecede rahatlık verebilecek olan kişi annedir. Çocuğun derinden inanacağı bir şekilde "Ego te absolvo" ve "aferin, seni iyi ve sadık hizmetli" diyebilecek olan da babadır.

Eğer ateist bir düzende yaşıyor olmasaydın ve daha iyi eğitime sahip olsaydın bu referansları anlardın. Bunları araştırırken lütfen benim zaten bunları bildiğimi aklından çıkarma.

Sevgiler,
Alaycı, fazla analitik,
Derinden yaralı ama yine de
oldukça memnun
Annen

Alıcı: jpwiggin@gso.nc.pub, twiggin@uncg.edu
Gönderen: vwiggin%Koloni1@colmin.gov/yurttas
Konu: Ender iyi

Babamın günah çıkarmalarını ve senin King James Versiyon'unu da biliyordum ve hiçbir şeyi araştırmam gerekmedi. Senin ve Babamın dinlerinin çocuklarınızdan gizli şeyler olduğunu mu düşünüyordun? 6 yaşında evden ayrılmasına rağmen Ender bile biliyordu.

Nasihatini istedim çünkü yapılacak bilgece şey bu ve benim daha iyi bir fikrim yok. Ender ve Graff'ın nasihatlerini de dinleyeceğim ve Harp Okulu'nun tarihini yazacağım. Amacım basit: Askeri mahkemenin kötü iftiralarını hafızalardan silip, bu savaşı kazanan çocukların ve onları yönlendirip eğitmiş yetişkinlerin itibarlarını düzeltmek için mümkün olduğu kadar kısa sürede yazımı yayımlamak. Ama bu onlara Ender'i bizden aldıkları için kızgın olduğumu değiştirmez. Birisinden nefret edip yine de yaptıkları şeyin nedenini görebilmek ve bunu anlayabilmek bence mümkün. Bu belki de Peter'ın bana verdiği tek değerli hediye.

Peter bana mektup yazmadı, benim de ona yazmadığım gibi. Eğer sorarsa sık sık onu düşündüğümü, onu artık görmediğimin farkında olduğumu ve eğer bu birisini "özlemek" olarak sayılıyorsa onu özlediğimi söyleyin.

Bu sırada yolda Peter Arkanian'la tanışma ve konuşma fırsatı buldum -aslında YAZILI olarak- "Bean", Dink Meeker ve

Han Tzu’yla da. Birkaç kişiyle de mektuplarla ilgili tartıştım. (Ender anlatmadığı için) Onlardan Ender’in neler yaşadığını öğrendikçe ne yapmam gerektiğini daha iyi anlayacağım. Ama hiçbir şey yapmayacağım, çünkü senin de dediğin gibi ben onun annesi değilim ve benden yapmamamı istedi. Bu sırada da olay sadece kitap yazmakla ilgiliymiş gibi davranıyorum.

İnanılmaz derecede hızlı yazı yazıyorum. Bizde Winston Churchill’in genlerinin olmadığından emin misiniz? İkinci Dünya Savaşı sırasında sürgündeki bir Polonyalı oynaşmış olabilir mi mesela? Onunla ruhlarımız benzermiş gibi hissediyorum. Tabi politik hırslar, kandaki alkol oranı ve evde çıplak dolaşmak dışında. Bu arada bu dediklerimi o yapıyordu, ben değil.

Sevgiler,
Aynı derecede alaycı,
sadece yetecek kadar analitik,
Ne yaralı ne memnun kızın,
Valentine

Graff askeri mahkemeden sonra Eros'tan ayrılmıştı ama şimdi geri dönmüştü.Öyle görünüyordu ki Kolonileştirme Bakanı olarak ilk koloni gemisinin kalkışının yaratacağı reklam fırsatını kaçırmak istemiyordu.

Mazer ona gülünce "Yayılım Projesi için reklam iyi olacaktır," dedi Graff.

"Kameraları sevmiyor musun?"

"Bana bak," dedi Graff. "25 kilo verdim. Eskiden olduğum şeyin bir gölgesiyim."

"Savaş boyunca yavaş yavaş kilo aldın. Askeri mahkeme sırasında iyice şiştin. Şimdi kilo veriyorsun. Dünya’nın yerçekimi miydi buna yol açan?"

"Dünya’ya gitmedim," dedi Graff. "Harp Okulu'nu sömürgecilerin toplanma noktasına çevirmekle uğraşıyordum.Bütün yatakların neden yetişkinlerin boylarına göre yenilenmesi gerektiğini istediğimi kimse anlamadı. Şimdi de sezgilerimden bahsediyorlar."

"Neden *bana* yalan söylüyorsun? Harp Okulu inşa edildiği zaman sen görev başında değildin."

Graff başını salladı. "Mazer, seni eve dönmeye ikna ettiğim zaman da görev başında değildim, değil mi?"

"Rackham'ı-Ender-Wiggin'in-eğitilmesine-yardım-etsin-diye-eve-döndürme-görevi üzerinde çalışıyordun."

"Ama böyle bir projenin olduğunu kimse bilmiyordu."

"Senin dışında."

"O zaman Harp-Okulu'nu-İnsan-Genomu-Ayrıştırma-Projesiyle-Donat projesinin de başındaydım."

"İşte bu yüzden kilo veriyorsun," dedi Mazer. "Çünkü sonunda hep aklında olan projeyi gerçekleştirmek için fon buldun ve gerekli yetkiye sahipsin."

"En önemli şey savaşı kazanmaktı. Bütün derdim çocukları eğitmekti! Kim savaşı kazandığımızda yaşamaya uygun gezegenleri de alabileceğimizi tahmin edebilirdi ki? Ender’in zafer kazanmasını bekliyordum, o olmasa Bean’in. Ama dünyalar boyunca onlarla savaşacağımızı düşünmüştüm. Bu sırada karşıt yönlerde koloniler kurmaya başlardık ve böylece karşı saldırılardan korunurduk."

"Yani buraya sömürgecilerle fotoğraf çektirmeye mi geldin?"

"Sen, Ender ve sömürgecilerle birlikte gülümsediğimiz bir fotoğraf çektirmeye geldim."

"Askeri mahkemedekilerle." dedi Mazer.

"Askeri mahkemenin yaptığı en acımasızca şey Ender’in itibarını zedelemesiydi. Neyse ki çoğu kişi zaferi hatırlıyor,

askeri mahkemedeki kanıtları değil. Şimdi onlara başka bir resim sunuyoruz."

"Yani Ender'i gerçekten önemsiyorsun."

Graff incinmiş gibiydi. "O çocuğu her zaman sevdim. Onu sevmemek için ahlaki açıdan tam bir aptal olmak gerekir. Derin iyiliği görür görmez tanırım. Adının çocuk cinayetlerine karışmış olmasından nefret ediyorum."

"Onları gerçekten öldürdü."

"Bunu yaptığını bilmiyordu."

"Onlar onu oyun olarak düşünüp savaşı kazananlar değillerdi Hyrum" dedi Mazer. "Gerçekten hayatı için bir savaş verdiğini düşünüyordu ve savaşı çok baskın bir şekilde kazanması gerektiğini biliyordu. Rakibinin ölüm ihtimali olduğunun her zaman farkındaydı."

"Yani düşmanımız kadar suçlu olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Onları öldürdüğünü ve bunu bilinçli olarak yaptığını söylüyorum. O çocuklara tam olarak bunların olacağını biliyor olmayabilir, ama çok ciddi zararlara yol açabileceğini biliyordu."

"Onu öldüreceklerdi!"

"Bonzo," dedi Mazer. "Stilson acınası bir kabadayıydı."

"Ama Ender eğitimsiz olduğu için ne kadar zarara yol açabileceğini bilmiyordu, ayakkabılarının demir uçları olduğunu da."

"Hyrum, bence Ender'in yaptıkları tamamen normal. O çocuklarla kavga etmeyi o seçmedi, tek seçeneği kazanmaktı."

"Ya da kaybetmek."

"Ender'in hiç bir zaman kaybetmek gibi bir seçeneği yok Hyrum. Bu içinde yok, o kaybedeceğini düşünse bile."

Tek bildiğim seninle bana programında yer ayırmaya söz vermiş olduğu."

Mazer başıyla onayladı. "Ve sence bunu söylerken ciddiydi."

"Onun bir programı *yok.* İroni yaptığını zannediyordum. Valentine'la takılmak dışında neyle uğraşıyor ki?"

Mazer güldü. "Bir yıldan fazladır yaptığıyla -akli dengesinden şüphe duyacağımız kadar takıntılı bir şekilde formikleri inceliyor. Ama sömürgeciler geldiğinde sözde yöneticilikten fazlasını yapmayı planlıyor."

"Amiral Morgan hayal kırıklığına uğrayacak."

"Amiral Morgan işlerin istediği gibi olacağını sanıyor çünkü Ender'in koloniyi yönetmek konusunda ciddi olduğunu bilmiyor. Ender bu süre boyunca bütün sömürgecilerin dosyalarını ezberledi -test sonuçlarını, diğer sömürgecilerle *ve* evde kalmış aile üyeleriyle olan aile ilişkilerini, nereden geldiklerini, oraların nasıl yerler olduklarını ve onlar koloniye katılmaya karar verdikleri zaman oralarda neler yaşandığını bile."

"Ve Amiral Morgan anlamıyor mu?"

"Amiral Morgan bir *lider,"* dedi Mazer. "O emir verir ve emir komuta zincirine girer. Emrindekileri tanımak zavallı memurların işidir."

Graff güldü. "Bir de son seferimizde neden çocukları kullandığımızı merak ediyorlar."

"Her memur içinde terfi edildiği sistemin içinde ne yapması gerektiğini öğreniyor," dedi Mazer. "Sistem hâlâ hasta -hep böyleydi ve hep böyle olacak. Ama Ender *gerçek* liderliğin nasıl yapıldığını öğrendi."

"Ya da bu bilgiyle doğdu."

"Demek en azından yarım saattir her sömürgeciyi ismiyle karşılayıp onlarla muhabbet ediyor."

"Bunu kalktıktan sonra yapsa olmaz mı?"

"Uykuda olacaklarla tanışıyor. Uyumayacak olanlarla kalkıştan sonra tanışacak. Yani seni programına dâhil

etmeye çalıştığını söylediğinde ironi yapmıyordu. Çoğu sömürgeci uyumayı tercih etmiş ve hepsiyle konuşacak kadar zamanı bile zar zor buluyor."

Graff içini çekti. "O *hiç* uyumuyor mu?"

Sanırım kalkıştan sonra uyumaya zamanı olacağını düşünüyor -aracı Amiral Morgan yönetirken ve resmi görevleri yokken. En azından Valentine ve ben davranışlarından bunu çıkartıyoruz."

"Onunla konuşmuyor mu?"

"Tabi ki konuşuyor. Sadece planları ya da yaptığı şeylerin herhangi bir sebebi olduğunu kabul etmiyor."

"Neden ondan sır saklasın ki?"

"Sırları olduğundan emin değilim," dedi Mazer. Planları olduğunun farkında olmayabilir. Onların beklediği ve ihtiyacı olan bu olduğu için sömürgecileri karşılıyor. Bu onlar için önemli bir şey, bu yüzden Ender bunu bir görev olarak görüyor ve yapıyor."

"Saçmalık," dedi Graff. "Ender'in planlarının içinde planları var."

"Bence onu kendinle karıştırıyorsun."

"Ender bu işte benden daha iyi."

"Bundan şüpheliyim," dedi Mazer. Barış zamanında bürokratik manevralar? Bunu kimse senden daha iyi yapamaz."

"Keşke ben de onlarla gitsem."

"O zaman git," dedi Mazer gülerek. "Ama bunu istemiyorsun."

"Neden istemeyeyim ki?" dedi Graff. "ColMin'i uzaktan yönetebilirim. Sıkıntıdan kurtulmayı bekleyen sömürgecilerin neler başardıklarını kendim görebilirim. Aynı zamanda izafi yolculuğun büyük projemin sonunu görmeme kadar beni hayatta tutmuş olması bir avantaj olur."

"Avantaj mı?"

"Sana göre kötü bir fedakârlık. Ama evli olmadığımın farkındasın, değil mi Mazer? Gizli tuttuğum bir üreme sıkıntım yok. Aile kurmak için libidom ve isteğim herkes kadar var. Ama yıllar önce öldükten sonra Havva Ana'yla evlenip bütün çocuklarını kendi çocuklarım gibi görmeye karar verdim. Aynı kalabalık evde yaşıyorlardı ve kötü bir yangın hepsini yok edecekti. Benim görevim sonsuza kadar yaşayabilsinler diye onları farklı evlere yaymaktı. Yani toplu olarak. Yani nereye gidersem gideyim, kimle olursam olayım kendi evlatlıklarımla çevriliyim."

"Gerçekten Tanrı rolünü oynuyorsun."

"Emin ol *rol* yapmıyorum."

"Seni eski aktör seni -bir giriş sınavı olduğunu ve görevin sana verildiğini düşünüyorsun."

"Belki de yardımcı oyuncuyumdur. O kendi işini yapamadığında ben devreye giriyorumdur."

"Ender'le fotoğraf çektirme işini ne yapacaksın?"

"Çok basit. Geminin ne zaman kalkacağına ben karar veriyorum. Son anda teknik bir sorun olacak. Görevini yapan Ender biraz kestirmek isteyecek. Uyandığında fotoğraf çekileceğiz, teknik sıkıntılar çözülmüş olacak ve gemi kalkacak."

"Sen de içinde olmayacaksın," dedi Mazer.

"Burada projem için savaşmaya devam etmek zorundayım," dedi Graff. "Her adımda düşmanlarımı alt etmek için burada olmasaydım proje aylar içinde biterdi. Dünyada kendilerinin öngörmediği şeylerin olmasını engellemek isteyen çok fazla güçlü insan var."

Graff ve Rackham'ın Ender'e iyi davrandıklarını izlemek Valentine'ın hoşuna gidiyordu. Graff dünyadaki en güçlü insanlardan biriydi; Rackham hâlâ efsanevi bir kahraman

olarak görülüyordu. Yine de ikisi de Ender'e saygı gösteriyorlardı. Ona hiç emir vermiyorlardı. Hep "fotoğraf için burada dursan olur mu?", "0800 senin için uygun bir zaman dilimi mi?", "ne giydiğiniz önemli değil Amiral Wiggin." diyorlardı.

Valentine tabi ki ona "Amiral" denmesinin arkasında orada bulunan ve fotoğrafta yer almadıkları için köpüren başka yüksek rütbeli subayları sinir etme amacı taşıdığını biliyordu. Ama izlediği sürede Ender'in pek çok konuda fikir belirttiğini gördü -ya da bir konuda ikileme düşmüş olduğunu. Graff genellikle sözü Ender'e bırakıyordu. Durum böyle olmadığı zamanlarda da Rackham gülümseyerek Ender'in söyleyebileceği bir şeyi söylüyor ve bunda ısrar ediyordu.

Ona iyi bakıyorlardı.

Bu, içten gelen bir sevgi ve saygıydı. Onu demirci ocağında bir araç gibi dövmüş olabilirlerdi, onu yontmuş ve istedikleri şekle sokmuş, daha sonra da düşmanın ortasına atmış olabilirlerdi. Ama yarattıkları bu silahı şimdi gerçekten seviyor ve umursuyorlardı.

Onun zarar görmüş olduğunu düşünüyorlardı, yaşadıklarının onu yaralamış olduğunu. Pasifliğinin yaşadığı travmanın ve ne yaptığının gerçekten farkına varmasına yol açmasının bir sonucu olduğunu düşünüyorlardı -Ender oyun oynadığını zannederken çocuklar, formikler ve binlerce insan askeri ölmüştü.

Onu benim tanıdığım gibi tanımıyorlar, diye düşündü Valentine.

Böyle bir düşüncenin tehlikesini biliyordu. Kendi kibir ağına takılı kalmamak için sürekli tetikteydi. Ender'i tanıyabileceğini tahmin etmiyordu. Ona bir yabancı gibi yaklaşmıştı, ne yaptığını görmek, ne dediğini bilmek için

diğerlerini izlemişti ve dediklerinden ne *kast ettiğini* anlamak için.

Zamanla genç adamın arkasındaki çocuğu tanımayı öğrendi. Onu ebeveynlerine itaat ederken görmüştü -külfetli işlerden tartışarak ve yalvararak kurtulabilecek olmasına rağmen sorgusuz sualsiz uygulardı. Ender sorumluluğa ve hangi sorumlulukların onun olacağına ya da onların ne zaman uygulanacağına sürekli karar veremeyeceği fikrini kabullenmişti. O yüzden çok az tereddütle ebeveynlerinin söylediklerini yapardı.

Ama ortada bundan fazlası vardı. Ender *gerçekten* yaralıydı. Onlar haklıydı. İtaat göstermesi mutlu bir çocuğun ebeveynlerinin istediğini yapmasından daha farklıydı şimdi. Ender'in Peter'a itaat etmesini andırıyordu -çatışmayı önlemek için rıza göstermek.

İki tavrın ortasında bir yer: hevese karşı korkuyla karışık teslimiyet.

Ender yolculuk ve yapacağı iş için hevesliydi. Ama bu bilet için ödediği bedelin yönetici olması olduğunu anlıyordu. Bu yüzden rolünün gereklerini yerine getiriyor, görevlerini yapıyor, fotoğraf çektiriyor, resmi vedalar ediyor, Graff ve Rackham'ı askeri mahkemede haşlayıp onun ismini kötüye çıkaran kumandanlarla konuşuyordu.

Ender gülümseyerek orada duruyordu -sanki adamı seviyormuş gibi içten gülümsüyordu. Bu sırada Amiral Chamrajnagar ona Uluslararası Filo'nun en yüksek nişanını bahşediyordu. Valentine bozulmuş bir şekilde olan biteni izliyordu. Neden Ender hakkında o kötü şeyler konuşulurken bu iftiraları yadsıma amacını görecek bir zamanda, yani askeri mahkeme sırasında verilmemişti bu nişan? Chamrajnagar'ın her şeyi bastırmaya gücü varken neden mahkeme kamuya açılmıştı? Hatta neden bir askeri mahkeme olmuştu ki? Kanun bunu zorunlu kılmıyordu.

Chamrajnagar hiç bir zaman, bir an için bile Ender’in arkadaşı olmamıştı -ama Ender ona başka türlü kazanamayacağı zaferi vermişti.

Graff ve Rackham’ın aksine, Chamrajnagar Ender’e saygı göstermiyordu. Ona "Amiral," diye sesleniyordu, sadece arada sırada "evladım" diyordu -ve Chamrajnagar’ı sinir edecek şekilde bunlar Rackham tarafından düzeltiliyordu. Chamrajnagar Rackham konusunda da bir şey yapamıyordu -her fotoğrafta yer alıyordu, zira iki büyük kahramanla ilişkilendirilmek kendisi için daha akılda kalıcı bir fotoğraf olmasına yol açardı.

Valentine için Chamrajnagar’ın çok mutlu olduğu açıktı ve mutluluğunun sebebi sadece Ender’in o gemiye binip gidecek olmasıydı. Chamrajnagar için işler tam istediği hızda ilerliyordu.

Bu harika yadigârın üçü tarafından da imzalanabilmesi için fotoğrafların basılmasını bekliyorlardı.

Sanki Chamrajnagar onları onurlandırıyormuş gibi Rackham ve Ender’e imzalı kopyalar verdi.

En sonunda Chamrajnagar gitmişti -"yıkım yerine yaratım getirme göreviyle yolculuğuna başlayacak gemiyi izlemek için gözlem istasyonuna". Başka bir deyişle arkada gemi varken fotoğrafını çektirmeye gitmişti. Valentine içinde Chamrajnagar’ın gülümsemesinin olmadığı herhangi bir şeyin fotoğrafının çekilmesine basının izni olup olmayacağını merak etti.

Graff, Rackham ve Ender’in fotoğraflarının var olmasına izin verilmesi bile büyük bir imtiyazdı. Belki de Chamrajnagar böyle bir fotoğrafın çekildiğini bile bilmiyordu. Çeken resmi filo fotoğrafçısıydı ama belki de patronunun nefret edeceği bir fotoğraf çekmeyi reddedecek kadar ona sadık değildi.

Valentine, Chamrajnagar'ın fotoğraflarının Graff, Rackham ve Ender'in fotoğraflarından çok daha az yerde bulunacağını bilecek kadar Graff'ı tanıyordu. 3'ünün fotoğrafları elektronik, sanal ve normal olarak dünyanın her yerine yayılacaktı. Graff'ın Dünya'dakilere U.F'nun sadece iki sebeple var olduğunu hatırlatmasına yarayacaktı - kolonileştirme programını desteklemek ve dünyada nükleer silah kullanmaya cüret eden ya da kullanmakla tehdit eden herhangi bir gücü cezalandırmak.

U.F'ya, üslerine ve istasyonlarına hâlâ Kolonileştirme Bakanı -KolBak olarak Graff'ın fon sağladığı fikrine Chamrajnagar hâlâ alışamamıştı. Aynı zamanda bunun hoşnutsuz bir U.F.lunun yapabileceği bir şey olduğunun Graff tamamen farkındaydı -Varşova Paktı'nın denemiş olduğu gibi politikacılardan dünya çapında güç toplamak- ve bundan korkuyordu, bu yüzden de projesine fon sağlamaya devam ediyordu.

Chamrajnagar'ın asla anlamayacağı şey ise neden kulis faaliyetlerinin boşa çıktığı ve kendisinin bütün bunların tamamlayıcısı olduğuydu -başarabildiği tek şey Ender'in itibarını askeri mahkemeyle zedeleyebilmek olmuştu.

Bütün bunlar Valentine'ın Graff'tan tekrar şüphe duymasına sebep oluyordu, çünkü Graff da isteseydi askeri mahkemeyi engelleyebilirdi. Belki de başka bir avantaj kazanmak için ödediği bedel buydu. Olayın sonunda sadece Graff her şeyin istediği gibi gitmediğinin "kanıtlanmış" olduğunu görseydi bile bu Graff'ın rakipleri ve düşmanları için sevinç verici olurdu. Valentine sevincin bir kimsenin rakipleri ve düşmanları için takınılacak en iyi tavır olduğunu iyi biliyordu.

Graff Ender'i seviyor ve saygı duyuyordu ama daha yüce bir amaç için onun başına bir şey gelmesini umursamazdı. Graff bunu tekrar tekrar kanıtlamamış mıydı?

Evet, sevgili KolBak, Shakespeare Koloni'sine varana kadar ya çok yaşlı ya da ölmüş olacaksın. O zaman da her şeyi idare edebiliyor olacak mısın merak ediyorum.

Zavallı Peter. Graff başarmışken dünyayı yönetme hayalleri kuruyordu. Tek fark Peter'ın dünyayı yönetebilmesi için *tanınması* gerektiğiydi; bütün dış hükümet formlarının Peter'ın tahtına yönelik olması gerekiyordu. Graff ise tek yüce amacına ulaşmak için kontrol etmek istediği şey üzerinde kontrol kuruyordu ve bu yeterliydi.

Ama bunun dışında ikisi aynı kişi değil mi? Manipülatörler, görünen sonda ödenmesi gereken bedeli diğerlerine ödetenler. Güzel bir amaçtı, en azından Graff için. Valentine böyle düşündü, buna inandı ve işbirliği yaptı. Ama Peter'ın amacı da iyi değil miydi? Dünyayı tek bir iyi hükümetin çatısı altında toplamak için savaşı sonlandırmak. Eğer başarsaydı Graff'ın başardıkları kadar şeyi insan ırkına kazandırmış olmaz mıydı?

Bunun için hem Peter'a hem de Graff'a teşekkür etmeliydi: Onlar canavar değillerdi. Bütün bedeli diğerlerine ödetip kendileri hiç bedel ödememiş değillerdi. Gerekli olan kişisel fedakârlıkları yapmışlardı. Gerçekten de kendilerinden büyük bir amaca hizmet ediyorlardı.

Ama aynısı Hitler için de söylenemez miydi? Bütün işi ve fedakârlıkları diğerleri yaparken lüks içinde yaşayan Stalin ve Mao'nun aksine Hitler tutumlu biriydi ve gerçekten de kendisinden büyük bir amaç için yaşadığına inanıyordu. Onu böylesine canavar haline getiren de buydu. Valentine bu yüzden Peter ve Graff'ın fedakârlıklarının onları canavarlıklarından temize çıkarıp çıkaramayacağından emin değildi.

Her neyse, artık başkaları onlarla ilgilensin. Graff'a Rackham dikkat etsin ve kontrolden çıkarsa ki pek olası değil, onu öldürsün. Anne ve Baba da Peter'ı şeytana

dönüşmekten kurtarmak için ellerinden gelen ki çok şey gelmez, her şeyi yapsınlar. Acaba Peter'ın iyi oğul rolü yaptığının farkındalar mı? Peter'ın birkaç yıl önce bilinçli olarak aynı Ender gibi bir çocuk olmaya karar verdiğinin? Hepsi bir oyun, sevgili ebeveynlerim -görüyor musunuz? Bazen gördüğünüzü düşünüyorum ama bazen de çok ilgisiz duruyorsunuz.

Ben gittiğim yere vardığımda siz hepiniz geçmişte kaybolmuş olacaksınız. Benim şimdim Ender ve o her ne yapıyorsa o. Benim bütün sürüm o ve onu yönlendirmek ve korumak için kullandığım değneği hiçbir zaman göstermeden ona çobanlık yapmalıyım.

Ben neler düşünüyorum? Burada megalomanyak olan kim? Ender için neyin iyi olduğunu, nereye gitmesi gerektiğini ve neyden korunması gerektiğini ondan daha iyi bileceğimi düşünüyorum

Yine de düşündüğüm tam olarak bu, çünkü doğru.

Ender o kadar uykuluydu ki zar zor ayakta durabiliyordu. Yine de gülümsemesini sıcak ve gerçek tutmaya çalışarak bütün fotoğraf çekimlerinde ayakta kaldı. Bunlar Anne ve Babanın göreceği fotoğraflar. Olursa, Peter'ın çocukları için. Onlara bir zamanlar Ender amcalarının daha ergenliğe girmeden çok ünlü bir şey yapıp sonra da uzaklara gittiğini hatırlatmak için bu fotoğraflar. Gittiğinde buna benziyordu. Çok mutlu. Görüyor musunuz Anne Baba? Beni almalarına izin verdiğinizde beni kırmadınız. Bana hiçbir şey zarar vermedi. Ben iyiyim. Gülümsememe bakın. Ne kadar yorgun ya da gitmeme izin verdiklerinde gitmeme ne kadar memnun olduğumu görmeyin.

Sonunda fotoğraf çekimi bitti. Ender Mazer Rackham'la el sıkıştı ve "keşke sen de geliyor olsaydın" demek istedi. Ama bunu söyleyemedi çünkü Mazer'ın gitmek istemediğini biliyordu, ve söyleseydi bencillik etmiş olacaktı. Bu yüzden

sadece şunu söyledi: "Bana öğrettiğin her şey ve yanımda olduğun için teşekkür ederim." "Mahkemede bana arka çıktığın" diye eklemedi, çünkü dedikleri etraftaki mikrofonlardan biri tarafından kaydedilebilirdi.

Sonra Hyrum Graff'la el sıkıştı ve "Umarım yeni işin hoşuna gider," dedi. Bu bir şakaydı ve Graff bunu fark etti, en azından biraz gülümseyecek kadar. Belki de Graff'ın cılız gülümsemesinin sebebi Ender'i Mazer'a teşekkür ederken duyması ve neden kendisine teşekkür etmediğini anlayamamasıydı. Ama Graff onun öğretmeni değil ustası olmuştu ve ikisi farklı şeylerdi. Ender Graff'ın aslında onun yanında olduğunu da bilemezdi. Graff'ın programının bütün amacı Ender'e kendisinin yanında kimse olmadığını öğretmek değil miydi?

"Kestirmeme izin verdiğin için teşekkürler," dedi Graff'a.

Graff sesli bir şekilde güldü. "Umarım ileride de dilediğin zaman kestirebilirsin."

Sonra Ender boş odaya boş boş bakarak şöyle düşündü: hoşça kal Anne, hoşça kal Baba, hoşça kal Peter. Hoşça kalın Dünya'nın bütün ana baba ve çocukları. Sizin için elimden gelen her şeyi yaptım, sizden alabileceğim her şeyi aldım ve artık sizden başkası sorumlu.

Ender araca giden aprona çıktı. Hemen arkasında Valentine vardı.

Araç onları son kez Eros'un dışına çıkardı. Hoşça kal Eros ve içindeki bütün askerler. Benim ve diğer çocuklar için savaşmış, insanlığın iyiliği için bize yalan söyleyip manipüle etmiş, Dünya'ya dönüşümü itibarımı zedeleyip engellemiş olanlar. Hepiniz, iyi ve kötü, kibar ve bencil, hoşça kalın. Artık sizden biri değilim. Kuklanız ya da kurtarıcınız da değilim. Görevimi teslim ediyorum.

Ender Valentine'a yolculuğun önemsiz detayları dışında bir şey söylemedi. Mekik nakil gemisinin yüzeyine

kenetlenene kadar yarım saat geçti. Askerler ve silahlarını savaşa taşımak için tasarlanmıştı. Şimdi Shakespeare Kolonisinin tarımsal ve üretimsel ihtiyaçlarını karşılamak için büyük miktarda ekipman ve stok taşıyordu. Daha çok insan onlara katılacak, gen havuzuna geliştirecek, bilim, yaratıcılık ve lüks için zaman ayrılabilmesi için yeterli üretimi sağlamalarına yardım edeceklerdi. Dünya'daki toplumlarda olduğu gibi...

Ama bunlar yüklenmişti, ve insanlar. Gemiye en son Ender biniyordu. Ender ve Valentine.

Onları gemiye götüren merdivenin sonuna geldiğine Ender durdu ve Valentine'a döndü. "Hâlâ geri dönebilirsin," dedi. "İyi olacağıma dair seni temin ederim. Şimdiye kadar tanıştığım sömürgecilerin hepsi iyi insanlar ve yalnız kalmayacağım."

"Merdiveni ilk sen çıkıyorsun diye korkuyor musun?" diye sordu Valentine. "Bu yüzden mi durup konuştun?"

Böylece Ender merdiveni çıktı ve Valentine onu takip etti. Dünya'yla aralarındaki bağı koparan son sömürgeci o olmuştu.

Altlarında önce mekiğin kapağı, sonra da geminin kapağı kapandı. Kapı açılana kadar hava sızdırmaz kabinde beklediler ve onları gülümseyerek Amiral Quincy Morgan karşıladı. Elini uzatmıştı bile. Kapı açılmadan bu pozu kaç kere çalıştığını merak etti Ender. Acaba cansız mankenler gibi saatlerce orada mı durmuştu?

"Hoş geldiniz Yönetici Wiggin," dedi Morgan.

"Amiral Morgan," dedi Ender. "Gezegene ayak basana kadar yönetici falan değilim. Bu yolculukta, sizin geminizde bir zenobiyoloji ve Shakespeare Koloni'sinin adapte edilmiş ziraatı öğrencisiyim. Ama umarım çok meşgul olmadığınızda askeri yaşam hakkında bir şeyler konuşabiliriz, zira bu konuda bir şeyler öğrenmek de çok istiyorum."

"Savaş görmüş olan sizsiniz," dedi Morgan.

"Ben bir oyun oynadım," dedi Ender. "Savaş falan görmedim. Yıllar önce bu yolculuğu yapıp hiç Dünya'daki yuvalarına dönme umutları olmayan ve şu anda Shakespeare'de olan sömürgeciler var. Onların eğitimi ve hayatı nasıldı öğrenmek istiyorum."

"Bunun için kitap okumalısınız," dedi Morgan gülümseyerek. "Bu benim de ilk yıldızlar arası yolculuğum. Aslında bildiğim kadarıyla iki tane yıldızlar arası yolculuğa çıkan kimse de yok. Mazer Rackham bile tek bir yolculuk yaptı ve o da başladığı yerde bitti."

"Haklı olduğunuzu düşünüyorum Amiral Morgan," dedi Ender. "Burada geminizde hepimiz birer öncüyüz." İşte - burada otoritenin kim olduğunu bildiğine inandıracak kadar Morgan'a "geminizde" demiş miydi?

Morgan hâlâ gülümsüyordu. "İstediğiniz zaman sizinle konuşmaktan memnuniyet duyarım. Gemimde olmanız benim için bir onurdur efendim."

"Lütfen bana efendim demeyin, efendim," dedi Ender. "İkimiz de sadece unvan olarak Amiral olduğumu biliyoruz ve sömürgecilerin hiç birinin bana Bay Wiggin dışında bir şekilde hitap etmesini istemiyorum. Mümkünse Bay Wiggin bile demesinler. Ender yeterli. Ya da Andrew, resmi olmak isterseniz. Bu size de uygun mu, yoksa geminizin disiplinini bozar mı?"

"Sanırım," dedi Amiral Morgan, "disiplini bozmaz ve dolayısıyla sizin istediğiniz gibi olsun. Şimdi Teğmen Akbar size ve ablanıza kamaranızı gösterecek. Yolculuğu uyanık geçirecek çok yolcu olmadığı için çoğu aile benzer odalara sahip. Bunu söylüyorum çünkü daha önceden çok büyük bir kamara istemediğinize dair bir rica iletmiştiniz."

"Aileniz de gemide mi efendim?" diye sordu Ender.

"Üstlerime kur yaptım ve onlar da kariyerimi doğurdu," dedi Morgan. "Uluslararası Filo benim tek gelinim. Senin gibi ben de bekâr olarak yolculuk ediyorum."

Ender ona bakıp gülümsedi. "Sizin ve benim bekârlığımız sanırım varacağımız yere gitmeden değişebilir."

"Görevimiz Dünya'nın sınırlarının ötesinde türümüzün devamını getirmek," dedi Morgan. "Ama yolculuk eğer ki bekârlığımıza sahip çıkarsak daha sorunsuz ilerleyebilir."

"Benimkinin gençliğini cahilliği korur," dedi Ender. "Ve sizinkini de otoritenin koyduğu mesafe. Bizi burada karşılayarak onurlandırdığınız için teşekkürler. Son birkaç gündür çok az uyudum ve umarım 18 saatlik bir dinlenmeyle kendimi şımartmak istersem beni affedersiniz. Korkarım hızlanmanın başını kaçıracağım."

"Herkes kaçıracak, Bay Wiggin," dedi Morgan. "Bu gemideki eylemsizlik önleyici bir harika. Aslına bakarsanız iki yerçekimi oranında hızlanıyoruz bile. Yine de bizi etkileyen tek yerçekimi geminin dönmesiyle oluşan merkezkaç kuvveti tarafından açığa çıkarılıyor."

"Bu garip," dedi Valentine, "zira merkezkaç kuvveti de eylemsizliğe ait bir şey ve onun da önleneceği akla geliyor."

"Önleme yüksek derecede yönlendirilmiş bir şey ve sadece geminin ileri doğru olan hareketini etkiliyor," dedi Morgan. Sizi neredeyse tamamen göz ardı ettiğim için beni bağışlayın Bayan Wiggin. Korkarım kardeşinizin ünü ve rütbesi dikkatimi dağıttı ve nezaketi unuttum."

"Lütfen özür dilemeyin," dedi Valentine hafifçe gülerek. "Ben sadece yolculukta ona eşlik ediyorum."

Sonra ayrıldılar ve Teğmen Akbar onları kamaralarına götürdü. Çok büyük bir yer değildi ama içi güzeldi. Teğmenin onlara kıyafetlerinin, yemeklerinin ve saklı masalarının nerede olduğunu göstermesi birkaç dakikasını aldı. Geminin iç iletişim sisteminin nasıl çalıştığını da

gösterdi. Ender ve Valentine nasıl yapıldığını öğrensinler diye yataklarını indirip kaldırmayı ve kilitlemeyi göstermekte ısrar etti. Sonra da kamarayı yatak odasına çeviren mahremiyet ekranının nasıl indirilip kaldırılacağını öğretti.

"Teşekkürler," dedi Ender. "Şimdi yatağı tekrar indirip uyuyacağım."

Teğmen Akbar özür dileye dileye yatakların ikisini de tekrar aşağı indirdi. İşi bittiğinde kapıda durdu. "Efendim," dedi. "Bunu teklif etmemem gerektiğini biliyorum. Ama. Elinizi sıkabilir miyim efendim?"

Ender elini uzattı ve samimi bir şekilde gülümsedi. "Bize yardım ettiğin için teşekkürler Teğmen Akbar."

"Gemide olmanız bizim için bir onur efendim." Sonra selam durdu. Ender selama karşılık verdi. Teğmen çıktı ve arkasından kapıyı kapattı.

Ender yatağına gitti ve üzerine oturdu. Valentine da kendi yatağına oturdu, tam onun karşısına. Ender ona baktı ve gülmeye başladı. Valentine da ona eşlik etti.

"Acaba," dedi Valentine, "ikimizin de aynı şeye gülüp gülmediğimizi sorabilir miyim?"

"Neden? Sen neye gülüyordun ki?"

"Her şeye," dedi Valentine. "Bütün fotoğraf çektirme meselesine, sanki seni arkadan vurmayı planlamıyormuş gibi Morgan'ın bizi bu kadar sıcak karşılamasına ve sadece "Bay Wiggin" olduğunu söylemene rağmen -ki bu da bir numara tabi- Teğmen Akbar'ın sana bir kahraman gibi tapmasına. Bütün bunlara gülüyordum."

"Eğer o açıdan bakarsan bunların komik olduğunu görüyorum ama eğlenemeyecek kadar meşguldüm. Sadece uyanık kalıp doğru şeyleri söylemeye çalışıyordum."

"Peki *sen* neye gülüyordun? "

"Sevinçten. Sevinçten ve rahatlamadan. Artık hiçbir sorumluluğum yok. Bu yolculuk süresince burası Morgan'ın gemisi ve ben de hayatımda ilk kez özgür bir adamım."

"Adam mı?" diye sordu Valentine. "Hâlâ benden kısasın."

"Ama Val," dedi Ender, "Artık her hafta traş olmak zorundayım, yoksa bıyıklarım terliyor."

Tekrar güldüler, ama bu sefer kısa sürdü. Sonra Valentine yataklarının arasındaki bariyerin inmesi için gerekli olan emri verdi. Ender iç çamaşırına kadar soyundu ve ince bir örtünün altına girdi -bu klimalı hava sahasında başka bir şeye ihtiyaç yoktu- ve hemen uykuya daldı.

•8•

Alıcı: GovDes%ShakespeareKol@ColMin.gov/voy
Gönderen: KolBak@ColMin.gov
İletilmiş: Gezegen Yaratmak Hakkında Rapor

Sevgili Ender,

Sana bunu gönderip göndermeme konusunda kararsız kalmıştım. Bir yandan büyüleyici, hatta yüreklendirici; diğer yandan formiklerin ana gezegenini yok etmiş olmanın sana acı verdiğini biliyorum ve bunu anımsatan şeyler senin için üzücü olabilir. Bu riski alıyorum -acı çekecek sensin, yani ben pek de risk almış olmuyorum, değil mi?- çünkü bu raporları görmesi gereken bir kişi varsa o da sensin.

-Hyrum

İletilmiş Mesaj:
Alıcı: KolBak@ColMin.gov
Gönderen: LPo%formcent@UFCom.gov/bda
Konu: Gezegen Yaratmak Hakkında Rapor

Sevgili Hyrum,

Döngüyü bilmek zorunda olduğun bir durumda olduğundan emin değilim çünkü iş bu gezegenin kolonileştirmeye uygun hale gelmesi uzun sürecek. Ama artık burada düşman olmadığı için olayların sonrası hakkında bir şeyler bilmek istersin diye düşündüm - resmi "hasar tespiti" raporlarımız hakkında. (Fark etmişsindir ki

normal askeri kısaltmaları kullanıp raporlara “HasTes” ya da "TesHas” demiyorum. Sadece baş harfleri kullanalım, yani HT.

*SecureUnka7977@rTTu7%la**********bdA.gov*

Bir dahaki haftanın parolası tam ismin olacak şekilde ayarladım.

Yukarıdaki siteden bütün raporu okumaya fırsat bulamazsan diye ana fikrini şöyle özetleyeyim: Geçen sene moleküler ayrıştırmayla yok edilen eski formik ana gezegeni yeniden düzenleniyor. Arkamızdaki gemi kaybedilen bir savaşı tersine çevirmeye çalışmak yerine görevinin imkansız olduğunu keşfediyor: bir gezegenin, kelimesi kelimesine, toz elementlerinden tekrar yaratılmasını izlemek.

MA alanı her şeyi atomlarına böldüğü için her şey çok çabuk birleşiyor. Geçenlerde gözlemci gemimiz yıldız tam arkasındayken toz bulutunu görebilecek bir pozisyondaydı ve geçiş sırasında yeterli izgeölçüm ve kütle ölçümü yapıldı. Bunun bizim için anlamı atomların çoğunluğunun genel, beklenen moleküllere dönüştüğünü ve bulutun yerçekiminin çoğu materyali yerinde tutabilecek yeterlilikte olduğunu göstermesidir. Kaçış hızından dolayı bazı kayıplar olmuş ve solar yerçekimine ve solar rüzgara doğru da. Ama en iyi tahminimiz yeniden oluşan gezegenin en az önceki halinin %8o kütlesine sahip olacağı, belki daha fazla. Bu büyüklükte atmosfer oluşabilecek ve nefes alınabilecek bir ortam oluşması mümkün. Erimiş öz, kabuk, okyanus ve yerkabuğunun daha kalın bölgelerinde tektonik hareket olma ihtimali de var -yani kıtaların.

Kısaca eski medeniyetin eserleri bulunamasa da, gezegen eski haline, konumuna önümüzdeki bin yılda kavuşacak. Ve belki sonraki 10000 yılda da incelenebilecek kadar soğur. Ve

okyanuslar oluşur oluşmaz oksijen üreten bakteriler ve diğer yaşam formları gönderirsek 100000 yıl içerisinde kolonileştirilecek duruma gelebilir.

Biz insanlar yıkıcı olabiliriz ama evrenin yaratım açlığı hiç dinmiyor.

-Li

"Güzel Lolipop Gemisi"nde (Valentine böyle diyordu) kamuya açık yerler azdı. Buralara ya "UFcoltransl" (duvarında böyle yazıyor ve mikrofonundan sürekli bu isim anons ediliyordu) ya da Bayan Morgan (gemi personeli kaptanları duymayacak şekilde böyle diyorlardı) adı veriliyordu.

Yemek salonunda kimse uzun süre duramıyordu çünkü neredeyse saat başı yeni bir yemek vardiyası oluyordu. Kütüphane gemi personelinin ciddi araştırmalar yapabilmesi içindi; yolcular kütüphanenin tam içeriğine kendi kamaralarında masalarındaki ekranlardan erişebiliyorlardı ve bu yüzden kütüphaneye gitmeleri pek hoş karşılanmıyordu.

Yetkililerin ve personelin dinlenme odalarına yabancılar sadece davet üzerine girebiliyorlardı ve bu çok nadir olan bir olaydı. Hologram ve video izlemek, ya da bir toplantı ya da duyuru için yolcuları toplamak amacıyla tiyatro uygun bir yerdi ama özel görüşmeler ufak da olsa bir ayıplamayla susturuluyordu.

Eğlenmek için tek yer olarak gözlem güvertesi kalıyordu. Buranın duvarlarında yalnızca yıldız sürüşü kapalıyken ve gemi bir gezegenin yakınında manevra yapıyorsa bir manzara beliriyordu; kargo bölümünde birkaç boş yer de vardı -ve yolculuk boyunca stokları tükettikçe daha çok yer boşalacaktı.

Her gün kahvaltıdan sonra Ender gözlem güvertesine gidiyordu. Valentine onun bu görünürdeki sosyalliğine şaşırıyordu. Eros'ta kendi içine kapanık, muhabbet etmekten çekinen ve araştırmalarına takıntılı bir haldeydi. Şimdi gözlem güvertesine gelen herkesi selamlıyor, zamanını onunla laflamak isteyen herkese ayırıyordu.

"Neden seni alıkoymalarına izin veriyorsun?" diye sordu Valentine bir gece odalarına döndüklerinde.

"Beni alıkoymuyorlar," dedi Ender. "Amacım onlarla konuşmak; diğer işimi kimse beni istemiyorken yapıyorum."

"Yani yöneticilik yapıyorsun."

"Hayır," dedi Ender. "Şu anda hiç bir şeyin yöneticisi değilim. Bu Amiral Morgan'ın gemisi ve burada benim otoritem yok."

Birisi ondan bir sorunu çözmesini istediğinde Ender'in klasik cevabı buydu -bir tartışmayı sonlandırması ya da bir kuralı açıklaması istendiğinde, kendisinden bir değişiklik ya da imtiyaz talep edildiğinde cevabı buydu. "Shakespeare gezegenine ayak basana kadar otoritem yok," diyordu. "Ama eminim Amiral Morgan'ın görevlendirdiği herhangi bir görevliden yardım isteyebilirsin."

"Ama sen de bir amiralsin," diyordu bazıları. Kimileri Amiraller arasında Ender'in Morgan'dan daha yüksek bir rütbesi olduğunu bile biliyorlardı. "Senin rütben ondan yüksek."

"Bu geminin kaptanı o," diyordu Ender gülümseyerek. *"Bundan* daha yüksek bir otorite yok."

Valentine böyle cevaplarla yetinmeye niyetli değildi, özellikle yalnızlarken. "Mierda, mi hermano," dedi Valentine. "Yönetici değilsen ve resmi görevlerin yoksa o zaman neden zamanının bu kadar çoğunu *cana yakın* olmaya çalışarak geçiriyorsun ki?"

"Tahminen," dedi Ender, " bir gün istikametimize varacağız. Bu olduğunda koloniyle kalacak olan insanları tanımam gerekiyor. Onları iyi tanımam gerekiyor. Ailelerine ve gemide edindiği arkadaşlarına nasıl uyum sağladıklarını bilmem gerek. Ortakdili kimin iyi konuştuğunu ve kimin ana dili dışında bir dili konuşurken sıkıntı yaşadığını öğrenmeliyim, kimin kavgacı olduğunu, kimin ilgiye ihtiyacı olduğunu, kimin yaratıcı ve yararlı olduğunu, eğitim seviyelerini ve alışık olmadıkları fikirlere nasıl yaklaştıklarını bilmem gerekiyor. Uykudaki yolcuların içindeki gruplarla yalnızca yarım saat geçirebildim. Bizim gibi uyumayacak olanlarla çok daha fazla zamanım var, belki de neden yolculuğu uyuyarak geçirmediklerini öğrenecek kadar zaman. Kan dolaşımlarının durması fikrinden mi korkuyorlar? Oraya vardığımızda avantajlı olmayı mı umuyorlar? Gördüğün gibi Valentine sürekli iş başındayım. Bu beni yoruyor."

"İngilizce öğretmeyi düşünüyorum," dedi Valentine. "Bir sınıf açmayı."

"İngilizce değil," dedi Ender. "Ortakdil. Yazımı daha kolay ve özel kelime hâzinesi var. Dilek kipi yok. Çok daha rahat. Bu bahsettiğim farklardan sadece bir kaçı."

"Peki, o zaman Ortakdil öğretirim," dedi Valentine. "Sen ne düşünüyorsun."

"Bence düşündüğünden daha zor olur, ama dersi alanlara gerçekten yardımı dokunur -eğer derse gerçekten ihtiyacı olanlar gelirse."

"O zaman kütüphanede hangi dil-öğretim yazılımları olduğuna bakayım."

"Umarım önce Amiral Morgan'dan izin alırsın."

"Neden?"

"Bu onun gemisi. Ders vermen için ondan izin alman lazım."

"Neden umursasın ki?"

"Umursayıp umursamadığını bilmiyorum. Gemisinde bir sınıf gibi resmi ve düzenli bir şeye başlamadan önce umursayıp umursamadığını öğrenmemiz gerektiğini biliyorum."

Gemideki irtibat subayı Jarrko Kitunen de Ortakdil sınıfı açmayı planlıyormuş ve okutman olarak Valentine başvurur vurmaz onu kabul etti. Utanmadan Finli aksanıyla onunla flört etmeye bile çalıştı. Bu Valentine'ın hoşuna gitmişti. Ender sürekli birisiyle konuşuyor ya da bir şeyler okuyordu ve meşguldü. Bu yüzden güzel zaman geçirecek bir şeylerin olması iyiydi. Günde sadece birkaç saat Harp Okulu tarihi yazma işine katlanabiliyordu, yani ona eşlik edecek bir insanın olması rahatlatıcıydı.

Bu yolculuğa Ender için katılmıştı ama Valentine'a güvenene kadar etrafta dolaşıp paylaşmak istediğinden fazlasını ondan beklemeye niyeti yoktu. Ve Ender'in onu hayatına almak istemediği, eski bağlarını yenilememeye karar verdiği ortaya çıkarsa da kendine yeni bir yaşam kurması gerekecekti, değil mi?

Jarrko bu hayatın bir parçası olamazdı. İlk olarak kendisinden en az on yaş daha büyüktü. İkinci olarak o mürettebattandı ki bu da Shakespeare gemiyi eserler, stoklar ya da her ne varsa onla doldurduktan sonra Dünya'ya ya da en azından Eros'a döneceği anlamına geliyordu. Valentine dönmeyecekti. Jarrko'yla bütün ilişkisi bitecekti. Jarrko bunu sorun etmeyebilirdi, ama Valentine ediyordu.

Babanın hep dediği gibi, "Tekeşlilik uzun vadede bir toplum için en iyi seçenektir. Bu yüzden yarımız erkek yarımız kadın olarak doğuyoruz -eşit sayıda olalım ve kalalım diye.

Yani Valentine sürekli Ender'le beraber değildi; Valentine meşguldü, yapacak şeyleri, kendine ait bir hayatı vardı. Peter ona bu imkânı vermiyordu, bu yüzden bunun tadını çıkarıyordu.

İtalyan bir kadın ve genç kızı Ender'in yanına gelip konuşmadan öyle durduklarında ve fark edilmeyi beklediklerinde ise tesadüfen gözlem güvertesinde Ender'le beraberdi ve kitabı üzerinde çalışıyordu. Her ikisi de Ortakdil sınıfında oldukları için Valentine onları tanıyordu.

Ender hemen onları fark etti ve gülümsedi. "Dorabella ve Alessandra Toscano," dedi, "nihayet sizinle tanışabilmek ne güzel."

"Hazır değildik," dedi Dorabella belirgin İtalyan aksanıyla. "Ablanız bize yeterince İngilizce öğretene kadar hazır değildik." Sonra kıkırdadı. "'Ortakdil' demek istemiştim"

"Keşke İtalyanca bilseydim," dedi Ender. "Çok güzel bir dil."

"Sevginin dili," dedi Dorabella. "Fransızca değil, o öpüşken dudakların ve tükürmenin dili."

"Fransızca da güzel," dedi Ender onun Fransızca aksanını ve tavrını taklit edermiş gibi yapmasına gülerek.

"Fransızlar ve sağırlar için öyle," dedi Dorabella.

"Anne," dedi Alessandra. Aksanı çok az belirgindi ve eğitimli bir İngiliz gibi konuşuyordu. "Kolonide Fransızca konuşanlar var ve Ender onları incitmemeye çalışıyor."

"Neden alınsınlar ki? Konuşmak için ağızlarını öpüşecekmiş gibi büzüştürüyorlar. Biz bunu fark etmiyor gibi mi yapalım?"

Valentine kahkaha attı. Dorabella gerçekten çok komikti. Ender'in annesi olacak yaşta olmasına rağmen -kızının Ender'in yaşında olduğu düşünülürse- Ender'e kur yapıyormuş gibi duruyordu. Belki de başka türlü iletişim

kurmayı bilmedikleri için herkese kur yapan o insanlardan biriydi.

"Şimdi hazırız," dedi Dorabella. "Kız kardeşin güzel öğretiyor bize, yani yarım saate hazırız."

Ender gözlerini kırptı. "Şey mi zannettiniz -uykuda olacak yolcularla yarım saat geçiriyorum çünkü başka fırsatımız yok. Sizinle ise geçirecek çok zamanımız var. Yarım saat için anlaşmamıza gerek yok. Sürekli buradayım."

"Ama sen çok önemli kişisin, bütün dünyayı kurtardın falan."

Ender kafasını salladı. "Bu eski işimdi. Şimdi boyundan büyük bir işi olan bir çocuğum. Buyrun oturun, konuşalım. Dili çok iyi öğreniyormuşsunuz -Valentine sizden ve ne kadar sıkı çalıştığınızdan bahsetti- ve kızınızın aksanı bile yok, mükemmel."

"Benim kız Alessandra çok zeki," dedi Dorabella. "Ve güzel de, değil mi? Öyle mi sence de? 14 yaşa göre güzel hatlar."

"Anne!" Alessandra sandalyesine çöktü. "Ben kullanılmış bir araba mıyım? Sokak satıcısının sattığı sandviç miyim?"

"Sokak satıcıları," diye içini çekti Dorabella. "Onları artık özledim."

"Şimdiden," diye düzeltti Valentine.

"Onları şimdiden özlüyorum," dedi Dorabella kendini gururlu bir şekilde düzelterek. "Shakespeare gezegeni çok küçük olacak. Şehir değil! Ney dedin Alessandra? De ona."

Alessandra kızmıştı ama annesi üzerine geliyordu. "Shakespeare'in oyunlarında gezegendeki sömürgecilerden daha fazla kişi olacağını söylüyordum."

Ender güldü. "Haklısın, oyunlarını oynayabilmek için sömürgecilerin bazılarının birden fazla rolü üstlenmesi gerekir. Gerçi böyle bir planım yok. Ama belki de böyle bir şey düzenlemeliyiz. Ne dersiniz? Oradakiler için bir oyun sahnelemek isteyen kimse var mıdır?"

"Yeni ismi beğenip beğenmediklerini bilmiyoruz," dedi Valentine. Ve şöyle düşündü: Ender bir oyun sahnelemek için ne kadar uğraşılması gerektiğini acaba biliyor mu?"

"İsmini biliyorlar," dedi Ender.

"Ama hoşlarına gidiyor mu?" diye sordu Valentine.

"Fark etmez," dedi Alessandra. "Kadınlar için yeterli *ruoli, parti* yok -nasıl diyorsunuz? Yardım ister gözlerle Valentine'a baktı.

"Rol," dedi Valentine.

Alessandra güldü. Etkileyici bir gülüştü. Onu aptal gibi göstermiyordu. "Aynı kelime! Tabi ki."

"Alessandra haklı," dedi Valentine. Sömürgecilerin yarısı kadın yarısı erkek. Ve Shakespeare'in oyunlarında kadınlara yer çok az var."

"Sadece bir düşünceydi," dedi Ender.

"Keşke bir oyun sahneleyebilseydik," dedi Alessandra. "Ama belki beraber okuyabiliriz?"

"Tiyatro," dedi Dorabella. *"Holografi* için yer. Hepimiz okuyoruz. Ben duyuyorum, ben iyi İngilizcem yok."

"Bu iyi bir fikir," dedi Ender. "Bunu neden siz organize etmiyorsunuz Sinyora Toscano?"

"Lütfen beni Dorabella deyin."

"Bana," diye düzeltti Valentine, "aynı İtalyanca'da olduğu gibi.

"İngilizce karışık çok," dedi ve gülerek Ender'in koluna dokundu. Dorabella büyük ihtimalle Ender'in anlık çekilme içgüdüsünü görmedi -Ender yabancıların ona dokunmasından hoşlanmıyordu, hiç hoşlanmamıştı. Ama Valentine görmüştü. Ender hâlâ aynıydı.

"Ben hiç oyun izlemedim," dedi Ender. "Oyunları okudum, hologram ve videolarını izledim ama canlı oyun hiç izlemedim. Ben kendim beceremem ama izlemek isterim."

"O zaman bunu yapmalısın!" dedi Dorabella. "Sen yöneticisin, hadi hazırla!"

"Yapamam," dedi Ender. "Gerçekten. Siz yapın, lütfen."

"Ben de yapamam," dedi Dorabella. "İngilizcem çok kötü. *Il teatro* gençler için. Ben oturur izlerim. Sen ve Alessandra yapın. Siz öğrencisiniz, çocuksunuz. Romeo ve Juliet!"

Niyetini daha açıkça belli edebilir miydi acaba, diye düşündü Valentine.

"Annemin düşündüğüne göre beraber çok zaman geçirirsek," dedi Alessandra, "birbirimize âşık olup evleneceğiz."

Valentine neredeyse kahkaha atıyordu. Demek kızı işbirlikçi değildi, o da planın bir parçasıydı.

Dorabella şoke olmuş gibi yaptı. "Böyle böyle planım yok!"

"Anne, baştan beri bunu planlıyorsun. Geldiğimiz yerde bile-"

"Monopoli," dedi Ender.

"Senin 'başarılı bir genç adam' olduğunu söylüyordu. Kocam olmaya iyi bir aday. Kişisel fikrim ise ikimizin de çok genç olduğu."

Ender annesini yatıştırmakla meşguldü. "Dorabella, lütfen, tabi ki bir şey planlamadığını biliyorum ve alınmadım. Alessandra espri yapıyor."

"Hayır, ama annemi yatıştırmak için istediğini söyleyebilirsin," dedi Alessandra. "Hayatımız uzun bir oyun. Ve beni kendi otobiyografimin yıldızı yapmıyor. Annem baştan beri sadece mutlu sonu görür."

Valentine ana kızın ilişkisinden ne çıkarım yapması gerektiğini bilmiyordu. Sözleri yakıcı, hatta düşmancaydı. Yine de konuşurken annesine içten bir şekilde sarılıyordu. Sanki sözler aralarında uzun zamandır süregelen bir ritüelin parçasıydı ve artık can acıtmıyorlardı.

Ender ve Alessandra arasında ne olup bitiyorsa, Dorabella şoke olmuştu. "Mutlu sonları severim."

"Yunan oyunu sahnelemeliyiz," dedi Alessandra. *"Medea.* Annenin çocuklarını öldürdüğü bir oyun."

Valentine çok şaşırmıştı -annesinin önünde böyle bir şey söylemesi çok acımasızcaydı. Ama hayır, Dorabella'nın tepkisinden Alessandra'nın onu kast etmediği anlaşılıyordu. Çünkü Dorabella güldü, onayladı ve "evet evet, Medea, cadaloz anne!" dedi.

"Ama ona Isabella adını verelim!"

"Isabella!" diye haykırdı Dorabella neredeyse aynı anda. İkisi beraber o kadar çok gülmüşlerdi ki gözlerinden yaş gelmişti ve Ender de gülüyordu.

Diğer ikisi hâlâ gülerken Ender Valentine'a döndü ve "Isabella Dorabella'nın annesi. Acı verici bir ayrılık yaşadılar." dedi.

Alessandra gülmeyi bıraktı ve inceleyen gözlerle Ender'e baktı. Dorabella da Ender'in onlar hakkında bu kadar çok şey bilmesine şaşırmış olsaydı bile bunu belli etmiyordu. "Bu koloniye mükemmel annemden kurtulmak için geliyoruz. Santa Isabella, sana dua etmeyeceğiz!"

Sonra Dorabella ayağa fırladı ve bir çeşit dans etmeye başladı. Bir eliyle hayali bir eteği tutuyor, diğer eliyle havada hareketler yapıyordu, belki bir valsti. "Her zaman mutlu olabileceğim büyülü bir diyar var ve kızımı oraya götürüyorum, hep mutlu olduğumuz o yere." Sonra durdu ve Ender'e baktı. "Büyülü diyarımı artık Shalespeare Kolonisi. Sen de kralı mısın... *folletti*'nin*?"* Kızına baktı.

"Elvler," dedi Alessandra.

"Elfler," dedi Valentine.

"Gli elfi!" dedi Dorabella zevkle. "Yine aynı kelime! Elfo, elve!"

"Elf," dedi Valentine ve Dorabella aynı anda.

"Elflerin kralı," dedi Ender. "Acaba bunun için bana nasıl bir posta adresi verirlerdi... Elfkrali@peri.gov." Valentine'a döndü. "Yoksa Peter mı istiyor bu ismi?"

Valentine güldü. "Hâlâ Hegemon ile Tanrı arasında karar vermeye çalışıyor," dedi.

Dorabella Peter'a yapılan atıfı anlamadı. Dans etmeye devam etti ve bu sefer bir şarkı mırıldanmaya başladı. Alessandra başını salladı ama yine de şarkıya eşlik etti. Demek daha önce duymuştu ve annesiyle beraber bunu söylemişlerdi. Sesleri çok uyumluydu.

Valentine hayranlıkla Dorabella'nın dansını izledi. İlk başta çocukça, hatta çılgınca olduğunu düşünmüştü. Ama şimdi Dorabella'nın saçma bir şey yaptığının kendisinin de farkında olduğunu görebiliyordu ama yine de içinden gelerek yapıyordu. Bu, dansına ve hareketlerine bu saçmalığı affettirecek bir ifade kazandırıyordu ve içtenlik çok güzel bir hava katıyordu.

Yaşlı bir kadın değil, diye düşündü Valentine. Hâlâ genç ve alımlı. Özellikle bu peri dansını ederken güzel bile.

Şarkı bitti. Dorabella sessizce dans etmeye devam etti.

"Anne, artık dans etmeyi bırakabilirsin," dedi Alessandra nazikçe.

"Ama olmaz," dedi Dorabella. Şimdi o da espri yapıyordu. "Bu yıldız gemisinde 50 sene yolculuk edeceğiz!"

"40 yıl," dedi Ender.

"2 yıl," dedi Alessandra.

Belli ki oyun sahneleme fikri Ender'in hoşuna gitmişti çünkü tekrar bahsini açtı. *"Romeo ve Juliet* değil," dedi. "Trajediye değil, komediye ihtiyacımız var."

"The Merry Wives of Windsor," dedi Valentine. "Çok kadın rolü var."

"The Taming of the Shrew!" diye bağırdı Alessandra ve Dorabella gülmekten kırıldı. Belli ki bu da Isabella'yla

ilgiliydi. Gülmeleri bittiğinde *Shrew*'un *en* uygun oyun olduğu konusunda ısrar ettiler. "Deli kadın rolünü ben alırım," dedi Dorabella. Valentine, Alessandra'nın bir şey söylemek üzere olup vazgeçtiğini fark etti.

Tiyatroda üç gün sonra bir oyun okuması yapılmasını planladılar -gemi zamanıyla. Ama bütün bu zaman mefhumu Valentine'a çok garip geliyordu çünkü 40 yıl 2 yıl sürede geçecekti. *Buna göre* doğum günü ne zamandı? Yaşını gemi zamanına göre mi yoksa vardıklarında oradaki takvime göre mi hesaplayacaktı? Shakespeare'de Dünya takvimi mi kullanılıyordu?

Hazırlık günlerinde Dorabella ve Alessandra doğal olarak Ender'i bol bol ziyaret ediyorlar ve ona sürekli sorular soruyorlardı. Bütün sorumluluğun onların olduğunu, kendisinin organizasyonla bir alakası olmadığını söylemesine rağmen Ender onlara hiç kötü davranmıyordu. Ona eşlik etmelerinden hoşlanıyor gibiydi -ama Valentine'e a göre bunun sebebi Dorabella'nın umduğu şey değildi. Ender Alessandra'ya âşık olmuyordu -aklını başından alan biri varsa, bu annesi gibi duruyordu. Hayır, Enderin böyle sevdiği onların aileliğiydi. Birbirlerine bir zamanlar Ender ve Valentine'ın olduğu kadar yakınlardı. Bu yakınlığa Ender'i de dâhil ediyorlardı.

Neden bunu onun için yapamadım? Valentine sırf kendisi bunu yapamadığı için bu durumu kıskanıyordu. Yoksa onu Toscano'larla geçirdiği zamandan mahrum etmek istediği için değildi bu kıskançlık.

Tabi ki Ender'den Bianca'nın genç ve yakışıklı talibi Lucretio rolünü oynamasını istemeleri kaçınılmazdı -ki Bianca da Alessandra idi. Dorabella Shrew rolünü okuyordu ve Valentine'a da Dul rolü düşmüştü. Valentine bunu yapmak istemiyordu ama bunu belli etmiyordu -gemide olan en ilginç olay buydu ve neden bunun bir parçası olmasındı

ki? O Ender'in ablasıydı; insanlar onu özellikle ağzı bozuk Dul rolünü oynarken duysunlardı, ne olacaktı ki?

Diğer taraflardaki erkek ve çocukların nasıl Dorabella'yı izlediklerini görmek Valentine için eğlence vericiydi. Çok güzel gülüyordu ve gülümsemesi zengin, boğazdan ve bulaşıcıydı. Bu komedide onun gülmesini duymak güzel bir şeydi ve bütün erkekler onu memnun etmek için birbirleriyle yarışıyorlardı. Ender ve Alessandra'yı bir araya getirmenin gerçekten Dorabella'nın gündeminde olup olmadığını düşündü Valentine. Belki de kendisi bunu yaptığını *sanıyordu,* ama aslında sahnenin ortasındaki yere Dorabella sahipti ve üzerindeki gözler hoşuna gidiyordu. Hepsiyle flört ediyor, onlara aşık oluyor ve yine de kendi dünyasındaymış gibi duruyordu.

Şirret Kate rolü acaba hiç böyle oynanmış mıydı?

Dorabella'nın sahip olduğu şey acaba bütün kadınlarda var mı? Valentine bu tarz bir coşkuyu bulmak için kalbinin derinliklerine baktı. Nasıl eğlenileceğini biliyorum dedi kendi kendine Valentine. Nasıl şen olunacağını biliyorum.

Ama nüktelerinde her zaman ironi, şakalarında her zaman kendini beğenmişlik olduğunu biliyordu. Alessandra'nın ürkekliği yaptığı her şeyde belirgindi -istediği şeyleri cesurca söylüyordu ama söyledikten sonra sanki kendi sözcükleri onu şaşırtmış ve utandırmış gibi bir hal alıyordu. Öte yandan Dorabella ne alaycı ne de korkarktı. O bütün ejderhalarıyla yüzleşmiş ve yenmiş bir kadındı; şimdi de onu hayranca izleyen kalabalığın övgüleri için hazırdı. Kate'in diyaloglarını kalpten okuyordu, bütün öfkesini, tutkusunu, aksiliğini, düş kırıklıklarını ve aşkını. Kocasının iradesine teslim olduğu son monoloğu o kadar güzeldi ki Valentine birazcık ağladı ve şöyle düşündü: Kendimi Kate gibi alçaltabilmem için acaba bir erkeği ne kadar sevmem ve güvenmem gerekiyor. Kadınlar bir şekilde acaba aşağılanmak mı istiyorlar? Ya da

bu bütün insanlarda mı var, birisi bize üstün geldiğinde sevinçle itaat ediyoruz. Bu tarihteki pek çok şeyi açıklar.

Oyuna ilgi duyan herkes zaten oyunun bir parçası olduğu ve provalara katıldığı için asıl performans kimse için bir sürpriz olmayacaktı. Valentine son prova sırasında bütün gruba neredeyse "Neden sahnelemekle uğraşıyoruz ki? Sahneledik bile ve çok güzel oldu." diyecekti.

Ama sahne zamanı gelirken bütün gemide bir kıpırdanma ve heyecan vardı ve Valentine ne kadar iyi olursa olsun provaların asıl sahnenin yerini tutmayacağını fark etti. Ayrıca başka gelenler de olacaktı, son provaya gelmeyenler: Dorabella gemiyi gezip mürettebatı oyuna davet ediyordu ve çoğu geleceklerine söz vermişlerdi. Oyuna davet edilmeyen yolcular da gelmeye can atıyorlardı ve kimileri bunun bir parçası olamadıkları için üzülüyorlardı. "Bir dahaki sefere," diyorlardı.

Kararlaştırılmış zamanda tiyatroya geldiklerinde Jarrko'yu suratında sert ve resmi bir ifadeyle kapıda dururken gördüler. Hayır, tiyatro açılmayacaktı; amiralin emriyle oyun iptal edilmişti.

"Yönetici Wiggin," dedi Jarrko.

Unvan geri geldiyse bu kötüye işaret, diye düşündü Valentine.

"Amiral Morgan sizinle görüşmek istiyor. Buyrun, efendim."

Ender başıyla onayladı ve güldü. "Tabi ki," dedi.

Yani Ender bunu *bekliyor* muydu? Ya da soğukkanlılığından dolayı artık hiçbir şey onu şaşırtmıyor gibi mi *duruyordu*?

Valentine onunla birlikte yürümeye başladı, ama Jarrko omzuna dokundu. "Lütfen, Val," diye fısıldadı. "Yalnız."

Ender Valentine’a gülümsedi ve sanki amiralle konuşacağı için gerçekten heyecanlanmış gibi koşar adımlarla uzaklaştı.

"Olay nedir?" diye sordu Valentine Jarrko’ya sessizce.

"Söyleyemem," dedi. "Gerçekten. Sadece emirleri uyguluyorum. Oyun yok, tiyatro gece boyunca kapalı olacak, yönetici derhal amiralle görüşmeye çağrılacak."

Valentine Jarrko'yla kaldı ve beraber sömürgecileri ve oyuncuları yatıştırmaya çalıştılar. Tepkileri hayal kırıklığından öfkeye, hatta devrim hararetine kadar çeşitliydi. Bazıları koridorda kendi rollerinin sözlerini söylemeye başlamışlardı ama Valentine onlardan bunu yapmamalarını istedi. "Eğer bunu yapmaya devam ederseniz sizi durdurmayacak kadar nazik olduğu için zavallı Albay Kitunen'in başı derde girer."

Tamamen zararsız bir etkinliği keyfi bir kararla iptal ettiği için Amiral Morgan'a herkes sinirliydi. Ve Valentine şunu merak ediyordu: Ne düşünüyordu ki? Moral diye bir şey duymamış mıydı? Belki de duymuştu ama buna karşıydı.

Bu işte bir iş vardı ve Valentine bunun arkasında Ender'in olup olmadığından şüphelendi. Peter'dan sadece tarz olarak farklı olup onun kadar sinsi ve hain olabilir miydi?

Hayır. İmkansız. Bunun en büyük sebebi Valentine'ın Peter'ın bütün niyetlerini okuyabiliyor olmasıydı. Ender sinsi birisi değildi. Her zaman dediği şeyi kast eder, kast ettiği şeyi söylerdi.

Ne yapıyor bu çocuk?

• 9•

Alıcı: demosthenes@DunyaninSonveEnlyiUmudu.pol
Gönderen: PeterWiggin@hegemony.gov/hegemon
Konu: Sen yokken

Elemanlarımdan birine geleceğine yaptığın izafi yolculuğun ne kadar zaman önce başladığını hesaplattım. Bana kesin bir şey söyleyemedi, sadece tahmini bir değer verdi -birkaç hafta gibi. Benim için birkaç yıl geçti. Yani seni, senin beni özlediğinden çok daha fazla özlediğimi söylemeliyim. Şu anda büyük ihtimalle hâlâ beni özlemeyeceğini düşünüyorsundur. Burada, dünyada, bunun böyle olduğunu düşünen başkaları da var. Hegemon görevine seçildiğimi zar zor hatırlıyorlar. Ama yetkilerimin ne olduğunu hatırlamıyorlar. Beni düşündüklerinde akıllarına tek gelen ismimin Locke olduğu...

Savaştayım. Kuvvetlerim küçük ama kumandası -o kadar insanın arasından- Ender'in eski arkadaşı Bean'in elinde. Ender'in ordusundan diğer çocuklar Harp Okulu'ndan atılmış Achilles denen bir piç tarafından ayartılarak Ruslar tarafından kaçırıldı. Görünüşe göre Achilles asıl düşmanını Bonito de Madrid'den daha iyi seçmiş -onu havalandırma boşluğunda karşılayan, ya da en azından hikaye böyle anlatılıyor ve onu öldürmek yerine otoritelere teslim eden Bean'miş. Bu hikâyeyi hiç duydun mu? Bu olduğunda Ender'in bundan haberi var mıydı? Achilles Hitler'in gizliliğe önem vereni, Stalin'in daha zeki olanı, Mao'nun daha fazla enerjiye sahip olanı ve Pol Pot'un daha fazla kurnazlığa

sahip olanı gibi -istediğin caniyi söyle. Achilles onu durdurmayı engelleyecek, öldürmeyi ise daha zor hale getirecek bütün özelliklere sahip. Bean bunu başaracağına söz veriyor ama daha önceden eline fırsat geçtiğinde başaramamıştı, bu yüzden bu konuda şüpheliyim.

Keşke burada olsaydın.

Dahası, Ender'in burada olmasını da isterdim, gerçekten. Birkaç yüz kişilik bir ordu ile bir savaştayım -çok sadık, çok iyi eğitimli, ama yalnızca 200 kişi. Bean çok güvenilir bir kumandan değil. Her zaman kazanıyor, ama her zaman kendisine söyleneni yapmıyor, gitmesini söylediğim yere gitmiyor. Görevlerinin arasında kendisi seçim yapıyor. Neyse ki kendi (güya benim olan) askerleri önünde benimle tartışmıyor.

Bu Harp Okulu öğrencilerinin problemi çok utanmaz olmaları. Hiçbir şeye inanmıyorlar ve güvenmiyorlar. BANA güvenmedikleri kesin. Sırf Achilles Bean'i öldürmeye çalışıyor ve korkuyorlar diye Ender Wiggin'in ağabeyine bir şey borçlu olmadıklarını düşünüyorlar. (Bu espriydi. Bana hiçbir şey borçlu değiller.)

Dünya'da her yerde savaşlar, değişen ittifaklar -Harp Okulu'ndaki çocuklar eve döndüklerinde bunların olacağını tahmin etmiştim. Mükemmel birer silahlar-potansiyel olarak yıkıcı, ama döküntü halinde değiller. Bir şekilde kendimi hep dalganın tepesini yönlendiriyor olarak görüyordum. Şimdi ise dalganın altındayım ve ne yukarı nasıl çıkılacağını biliyorum, ne de nefes alabiliyorum. Yukarı çıkıyorum, soluğum kesiliyor ve tekrar kendimi dipte buluyorum.

Bu görevin en azından şu an için birkaç ayrıcalığı var. Kolonileştirme Bakanı Graff bana iletişim araçlarına sınırsız erişimim olduğunu söylüyor -seninle istediğim zaman konuşabilirim. Bunu suistimal etmediğim için beni tebrik et. Harp Okulu'nun tarihini yazdığını biliyorum ve Harp Okulu

mezunlarının ileri gelenlerinden bazıları hakkında birkaç şey bilmek istersin diye düşünmüştüm. Belki de sonsözü böyle yazarsın. Ender'in ordusu formiklerle savaştı ve kazandılar ama şimdi diğer herkes öyle ya da böyle işin içinde. Tutsak, hizmetçi, lider, kukla ya da kurban askeri planlamanın bir parçası olarak onları elinde tutabilen her hükümet için onlara sahip olmak büyük bir şans.

Bu yüzden kendini bol bol bilgiye hazırla. Graff'ın söylediğine göre bütün hepsini ofisinden (şimdi eski Harp Okulu istasyonunda olan) göndermek haftalar alırmış ama sana bu çok daha çabuk olmuş gibi gelecek. Umarım bu durum geminin kaptanının canını sıkmaz -anladığım kadarıyla pek de önemli biri değilmiş, sonuçta Mazer Rackham değil- ama gönderilerim hegemoni önceliği taşıyor ve bunun anlamı da bunları okuyamayacağı, kendi beklediği mesajların ise daha sonra ona ulaşacağı anlamına geliyor. Ona özürlerimi ilet. Ya da istersen iletme.

Hayatımda hiç bu kadar yalnız olmamıştım. Her gün yanımda olmanı diliyorum. Neyse ki Anne ve Babanın çok yararlı oldukları ortaya çıktı. Hayır, "yardımsever" demeliydim. Ama "yararlı" yazdım ve değiştirmeyeceğim ki "Değişmemiş" diyebilesin. Onlar da seni özlüyorlar ve aldığın bilgilerin arasında hem Anneden hem de Babadan mektuplar var. Onların Ender'e gönderdikleri de dahil. Umarım çocuk gücenikliğinden kurtulur ve onlara yazar. Seni özlemek onların Ender'i (ve artık seni de) nasıl özlüyor olabilecekleri hakkında bana bir fikir verdi: Eğer Ender onlara mektup yazsaydı bu onlar için çok sevindirici olurdu. Ve yapsa ne kaybeder ki?

Hayır, ben kendim ona yazmayacağım. O taraklarda bezim yok. Annem ve Babam sefil haldeler, çünkü yaptıkları tek şey olarak beni görebiliyorlar. Onların hayatını şenlendirin, ikiniz de. BAŞKA ne yapmak zorundasınız ki? Işık hızında

seyahat ederken hizmetçilerin size içeceklerinizi getirdiğini ve yaltaklanan sömürgecilerin Ender'den kendilerine formik dünyanın nasıl yok edildiğini anlatmasını istedikleri bir yolculuk geçiriyorsunuzdur herhalde.

Bunları yazarken sanki eskisi gibi seninle konuşuyormuşum gibi hissettim. Ama şu an acıyla fark ediyorum ki alakası bile yok.

Ailenin resmi canavarı olarak umarım beni Achilles gibi gerçek bir canavarla karşılaştırırsın ve olunabilecek en kötü insan olmadığımı fark edersin. Aynı zamanda söylemeliyim ki kimseye güvenemezken -hiç kimseye- aile senin yanında. Ve bir şekilde güvenebileceğim dört kişiden ikisini kendimden uzaklaştırmayı başardım. Ne kadar beceriksizim, n'estce pas?

Seni seviyorum Valentine. Keşke sana çocukluğundan beri daha iyi davransaydım. Ender'e de. Şimdi, okumanın tadını çıkar. Dünya o kadar karışık bir halde ki burada olmadığın için sevinmelisin. Ania seni şu konuda temin ederim: işleri düzenlemek ve barışı sağlamak için elimden gelen her şeyi yapacağım. Umarım bunun için çok fazla savaşa girmek zorunda kalmam.

Bütün kalbimle, arsız kardeşin
Peter

Amiral Morgan tam iki saat boyunca Ender'i ofisinin dışında bekletti. Ama bu Ender'in beklediği bir şeydi ve bu yüzden gözlerini kapadı ve zamanı uzun ve dinlendirici bir kestirme yapmak için kullandı. Kapının diğer tarafından birisinin bağırtısına uyandı: "Onu uyandırın ve içeri gönderin. Ben hazırım!"

Ender hemen ayağa kalktı ve hemen etrafındakilerin ayırdına vardı. Bilinçli olarak hiç savaşta olmamasına

rağmen uykuda dahi tetikte olma askeri alışkanlığını kazanmıştı. Onu uyandırmak için gelen teğmen ona ulaşana kadar Ender çoktan ayağa kalkmış gülümsüyordu. "Amiral Morgan'la görüşme zamanım geldi sanırım."

"Evet efendim, buyrun efendim." Zavallı çocuk (Ender'den 6-7 yaş daha büyüktü ama bir amiralin bütün gün ona bağıracağı bir durumda olacak kadar gençti) Ender'i memnun edebilmek için ne yapacağını bilemiyordu. Ender de memnun olduğunu belirtti. "Biraz sinirli," diye fısıldadı teğmen.

"Bakalım onu biraz neşelendirebilecek miyim," dedi Ender.

"Bu pek mümkün değil," diye fısıldadı teğmen. Sonra kapıyı açtı. "Amiral Andrew Wiggin, efendim." Ender adı söylenirken içeri girdi; teğmen hızlıca çıktı ve arkasından kapıyı kapattı.

"Sen ne yaptığını zannediyorsun?" diye sordu Amiral Morgan. Suratı mosmordu. Ender iki saattir kestirdiği için bu ya Morgan'ın bu süre boyunca mosmor olduğu, ya da istediği takdirde bu hale bürünebildiği anlamına geliyordu. Ender ikinci seçeneğin doğru olduğundan şüpheleniyordu.

"Geminin kaptanıyla görüşmeye geldim, isteği üzerine."

"Efendim,"dedi Amiral Morgan.

"Bana efendim demenize gerek yok," dedi Ender. "Andrew yeterli. Unvanımın getirdiği ayrıcalıkları dayatmak istemiyorum." Ender Morgan'ın tam karşısındaki dik sandalyeye oturmak yerine masasının yanındaki bir sandalyeye rahatça yayıldı.

"Benim gemimde senin ünvanın yok," dedi Morgan.

"Otoritem yok," dedi Ender. "Ama ünvanım hep benimle."

"Gemimde isyan kışkırtıcılığı yapıyor, değerli kaynakları tüketiyor, görevi *seni* yönetmek için götürüldüğün koloniye teslim etmek olan bir görevi amacından saptırıyorsun.

"İsyan mı? *Taming of the Shrew*'u okuyoruz, İkinci Richard'ı değil."

"Hâlâ ben konuşuyorum evlat! Arkadaşların ve sen gerçek olduğu ortaya çıkan bir bilgisayar oyunu oynadığınız için kendini kahramanlığın vücut bulmuş hali olarak düşünüyor olabilirsin ama gemimde bu tarz bir huzur bozmaya izin vermeyeceğim! Seni ünlü yapan ve o gülünç ünvanı almanı sağlayan görevin artık *bitti.* Artık gerçek dünyadasın ve sadece ihtişam sanrıları gören sümüklü bir veletsin."

Ender sessizce oturdu ve saygıyla sakince onu dinledi.

"Şimdi konuşabilirsin."

"Neyden bahsettiğiniz hakkında hiçbir fikrim yok," dedi Ender.

Bunun üzerine Morgan öyle küfürler etti ki sanki bütün gemide kullanılan en gözde küfürler arasından bir seçki sunmuştu. Daha önce yüzü morduysa, şimdi siyaha çalıyordu. Bütün bunlar olurken Ender de bu adamı neden bir oyun okumanın bu kadar sinirlendirdiğini anlamaya çalışıyordu.

Morgan nefes almak için durup masasına yaslandığında -devrildiğinde- Ender ayağa kalktı. "Askeri mahkemem için suçlamalarınızı hazırlamaya başlasanız iyi olur Amiral Morgan."

"Askeri mahkeme! Seni mahkemeye vermeyeceğim evlat! Bunu yapmak zorunda değilim. Sadece bir imzamla yolculuk boyunca uyutulmanı sağlayabilirim!"

"Korkarım amiral rütbesindeki birisine bunu yapamazsınız," dedi Ender. "Ve sanırım sadece askeri mahkeme sayesinde sizi bu kadar sinirlendirecek ne yaptığımı öğrenebilirim."

"Resmi bir açıklama istiyorsun, öyle mi? Buna ne dersin:Bütün iletişim araçlarını üç saattir resmen gasp ederek evrenin geri kalanıyla olan iletişimimizi kesmene ne

dersin? Üç saat dünyada iki günden daha fazlasına denk geliyor -bir devrim olmuş, emirlerim değişmiş ya da binlerce başka şey olmuş olabilir ve bunu öğrenmek için bir mesaj bile gönderemiyorum!"

"Bu kesinlikle ciddi bir sorun," dedi Ender. "Ama neden benim bu işte bir parmağım olduğunu düşünüyorsunuz?"

"Çünkü her yerde senin ismin yazıyor," dedi Morgan. "Mesajlar senin adına geliyor. Hâlâ da gelmeye devam ediyor. Bütün iletişim araçlarımızın bant aralığını kaplıyor."

"Hiç," dedi Ender kibarca, "mesajın *benden* gitmeyip, *bana* geliyor olabileceğini düşünmediniz mi?"

"Wiggin'*den* Wiggin'e, sadece gözler ve o kadar şifreli ki personelimizden kimse çözemiyor."

"Yetkili bir subayın güvenli bir ağdan gönderilen şifreli mesajlarını çözmeye çalışıyorsunuz ve o yetkilinin onayını bile almıyorsunuz."

"Bu tahrip edici bir iletişim evlat, bu yüzden çözmeye çalıştım!"

"Şifreyi kıramadığınız için tahrip edici olduğunu söylüyorsunuz ve şifreyi kırmaya çalıştınız çünkü tahrip edici olduğunu düşünüyorsunuz," dedi Ender. Sesinin yumuşak ve neşeli çıkmasına özen gösteriyordu. Ender'in soğukkanlılığını kaybetmemesinin Morgan'ı deli edeceğini biliyordu ama bunu bu yüzden yapmıyordu -bu sadece ikramiyeydi. Bütün konuşmalarının kaydedildiğini ve daha sonra kanıt olarak kullanılabileceğini tahmin ettiği için Ender mahkemede kendi aleyhine kullanılabilecek bir şey söylemek istemiyor, bir harekette bulunmak istemiyordu. Morgan kendisine istediği kadar kötü davransın -Ender kendisinin mahkemede sinirli ya da kötü gösterilebileceği herhangi bir olaya yol açmak istemiyordu.

"Hareketlerimin açıklamalarını sana yapmak zorunda değilim," dedi Morgan. "Seni buraya çağırdım ve oyununu

iptal ettirdim. Böylece şimdi, benim önümde, iletişim ağını benim için açabilirsin."

"Sadece gözler, güvenli iletişim -İzlemekte ısrar etmenizin pek uygun olduğundan emin değilim."

"Ya hemen şimdi benim önümde açarsın ya da uyutulursun ve bu gemiden Eros'a dönüp askeri mahkemeye çıkana kadar inemezsin."

Bir askeri mahkeme olabilir, diye düşündü Ender, ama yargılanan ben olmayacağım.

"Bir bakalım," dedi Ender. "Ama açabileceğim konusunda söz vermiyorum çünkü kimden geldiği ya da ne hakkında olduğu konusunda hiçbir fikrim yok."

"*Senden* geliyor," dedi Morgan iğneleyici bir şekilde. "Bunu ayrılmadan önce ayarladın."

"Böyle bir şey yapmadım Amiral Morgan," dedi Ender. "Burada ofisinizde güvenli bir erişim noktanız var değil mi?"

"Buraya gel ve hemen şunu aç," dedi Morgan.

"Bağlantıyı döndürmeyi öneriyorum Amiral Morgan," dedi Ender.

"Sana buraya gelip oturmanı söyledim!"

"Kusura bakmayın Amiral Morgan ama masanızda otururken çekilmiş bir videom olsun istemiyorum."

Morgan ona baktı ve yüzü tekrar kızarmaya başladı. Sonra aşağı uzandı ve Ender'e çevrilsin diye holoekranı ona döndürdü.

Ender ileri eğildi ve menü seçeneklerinden bir kaçına dokundu. Bu sırada Morgan da onu izlemek için arkasına geçmişti. "Yavaş ol ki ne yaptığını görebileyim."

"Hiçbir şey yapmıyorum," dedi Ender.

"O zaman uyutulacaksın evlat. Zaten senden yönetici falan olmaz, buna uygun değilsin. Sadece şımarık bir çocuksun. Bu kolonideki kimse sana aldırmıyor. Yönetici olarak bir şeyler yapabilmek için tek şansın benim seni

desteklemem -ve artık böyle bir şey yapmayacağımdan emin olabilirsin. Oyunun bitti.

"Nasıl isterseniz Amiral," dedi Ender. "Ama bu mesaj konusunda bir şey yapmıyorum çünkü *yapabileceğim* bir şey yok. Bana gelmiyor ve benim olmayan güvenli bir ağı açmam da mümkün değil."

"Beni salak mı zannediyorsun? Her yerde senin ismin var!"

"Dışında," dedi Ender, "UFCom'dan güvenli bir askeri kanal üzerinden gönderildiği ve kast edilen alıcının filoda kaydı olmadığı için Amiral Wiggin'e gittiği yazıyor ve bu da benim. Ama açar açmaz -ve eminim sizin personeliniz de bunu yapmıştır- görüyorsunuz ki mesajın güvenli bölümünün gönderildiği Wiggin A. Wiggin ya da E. Wiggin'e değil, ki bunlar bana geldiği anlamına gelirdi, V. Wiggin'e gönderiliyorlar, yani ablam Valentine'a.

"Ablana mı?"

"Size bu söylenmedi mi? Mesajın asıl otoritesi Kolonileştirme Bakanı'nın kendisi olarak gözüküyor ama gerçek gönderen P. Wiggin ve unvanı burada Hegemon olarak gözüküyor. Kişisel olarak tanıdığım tek P. Wiggin ağabeyim Peter ve bu ağabeyimin Hegemon'un başında olduğu anlamına gelir. Bunu biliyor muydunuz? Ben bilmiyordum. Ben dünyadan ayrıldığımda böyle değildi."

Arkasındaki Amiral Morgan uzun süre sessizliğini korudu. Ender en sonunda döndü ve ona baktı -tekrar suratında galip bir bakış olmasını engellemeye çalışarak. "Bence kardeşim Hegemon ablama özel bir takım yazılar gönderiyor. Geçmişte ortak çalışmışlardı. Belki de bazı konuları danışıyordur. Ama sonuç olarak bu olayın benimle hiçbir ilgisi yok. 6 yaşımda Harp Okulu'na girdiğimden beri ağabeyimi hiç görmeyip onunla herhangi bir şekilde iletişim kurmadığımızı emimim biliyorsunuzdur. Ve ablamla gemi kalkmadan birkaç hafta öncesinde konuşmaya başladık.

İletişim ağınız bu duruma geldiği için üzgünüm ama dediğim gibi bu konuda bir bilgim yok ve yapabileceğim bir şey de yok."

Morgan gitti ve masasına oturdu. "Şu an çok şaşkınım," dedi Morgan.

Ender bekledi.

"Çok utanıyorum," dedi Morgan. "Gemimin iletişim ağının saldırı altında olduğunu ve bunun arkasında Amiral Wiggin'in olduğunu düşündüm. Bu açıdan bakıldığında sömürgecilerle sürekli buluşmanız, personeli bu buluşmalara davet etmeniz şüpheli bir biçimde isyanı andırıyordu. Bu yüzden ben de buna karşı uğraştım. Şimdi görüyorum ki ilk önermem yanlışmış."

"İsyan ciddi bir meseledir," dedi Ender. "Paniğe kapılmanız doğal."

"Kardeşinin Hegemon olduğunu bir iki hafta kadar önce öğrendim. Dünya zamanına göre bir sene önce yani."

"Bana söylememiş olmanıza şaşırmıyorum," dedi Ender. "Eminim başka yollardan bunu nasılsa öğrenebileceğimi düşünmüşsünüzdür."

"Bu mesajın ondan olup sana *gönderilmediği* aklımın ucundan bile geçmedi."

"Valentine'ı unutmanız doğal. Kendini arka planda tutmayı sever. Bu onun tarzı."

Morgan minnettar bir şekilde Ender'e baktı. "Yani anlıyorsun."

Paranoyak, güç kölesi bir aptal olduğunu anlıyorum, dedi Ender sessizce. "Tabi ki," dedi Ender.

"Ablanı buraya çağırtsam problem olur mu?"

Birden izin almaya başlamıştı -ama Ender için Morgan'ın kıvrandığını görmek bir anlam ifade etmiyordu. "Lütfen, tabi ki olmaz. Bu mesajı en az sizin kadar ben de merak ediyorum."

Morgan onu çağırması için bir teğmen görevlendirdi ve sonra oturup beklerken Ender'le havadan sudan muhabbet açmaya çalıştı. Kendi eğitim günlerinden görünüşte çok komik olan hikâyeler anlattı -Harp Okulu ona göre değildi, o "zor yoldan, rütbe atlaya atlaya" yetişmişti. Harp Okulu'na içerlediği ve çağırılmadığı ya da davet edilmediği için aşağılık kompleksine sahip olduğunu görmek mümkündü.

Bütün olay bu mu? diye düşündü Ender. Bir akademinin mezunları ile böyle bir şansa sahip olmamış kimseler arasındaki geleneksel rekabet?

Valentine içeri girdiğinde Ender Morgan'ın hikâyesine gülüyordu. Gülmeye devam ederken "Val," dedi Ender. "Bize bir konuda yardım eder misin?" Birkaç dakika içerisinde iletişim ağını kullanılmaz hale getiren mesaj hakkındaki her şeyi anlattı. "Şaşkınlığa sebep oldu ve doğal olarak Amiral Morgan endişelendi. Mesajı burada açıp bize ne hakkında olduğunu gösterirsen yüreğimize su serpmiş olacaksın."

"Mesajı açarken sizi izleyeceğim," dedi Morgan.

"Hayır," dedi Valentine.

Bir süre birbirlerine baktılar.

"Valentine'ın demeye çalıştığı şey," dedi Ender, "sizin onun güvenlik prosedürlerini izlememenizi istediği - Hegemon'dan gelen bir mesajda neden böyle ihtiyatlı davrandığını anlıyorsunuzdur. Ama eminim doğrulanabilir bir şekilde bize mesajın içeriğinden haberdar edecektir." Ender Valentine'a baktı ve gülümseyip ona sarıldı. "Benim için Val?"

Valentine'ın bunu ilişkileriyle ilgili bir şey olduğunu düşündürecek şekilde Morgan için bir gösteri olduğunu anlayacağını biliyordu ve o da buna eşlik etti. "Senin için Bay Patates Kafa. Erişim nereden yapılıyor?"

Kısa bir süre içinde Valentine masanın başında oturmuş holoekranda işini görüyordu. "Bu sadece yarı güvenli bir ağ,"

dedi. "Sadece bir parmak izi. Parmağımı kesen herkes buna ulaşabilir. Peter'a bir dahaki sefere tam güvenlik kullanması gerektiğini söylemeliyim -retina, DNA, kalp atışı-. Böylece girebilmek için bana canlı olarak ihtiyaçları olur. Bana yeterince değer vermiyor."

Bir süre orada oturup bir şeyler okudu, sonra içini çekti. "Peter'ın bu kadar aptal olduğuna inanamıyorum. *Ve* tabii Graff da... Buradaki şeyler güvensiz bir şekilde asla gönderilmemeliydi. Ve neden tek bir sefer yerine kesintili olarak göndermediklerini de anlamıyorum. Sadece dünyada son birkaç yıldır olan olaylar hakkında makaleler ve özetler var. Görünen o ki savaşlar ve savaş söylentileri varmış." Ender'e baktı.

King James Versiyon'undan yapılan atıfı yakalamıştı - Birkaç yıl önce Harp Okulu'nda çıkmış küçük çaplı bir krizi çözebilmek için kitaptan bazı bölümleri ezberlemişti. "Bunları göndermek zaman almış, ve zamanlar, ve yarım zaman," dedi.

"Bunun dediğiniz şey olduğuna inanmam için kanıt görmem gerek -görmek istiyorum," dedi Morgan. "Anlayış gösterirsiniz ki gemimin güvenliğini ve görevimi tehdit eden her şey soruşturulmak."

"Ama garip olan şey şu ki," dedi Valentine. "Size bütün bu bilgi yığınını göstermekten memnuniyet duyarım -hatta bence herkes okuyabilsin diye bunu kütüphaneye koymalıyız. Dünya'da neler olduğunu bilmek isteyen insanlara bunlar çok ilginç gelecektir. Ben de okumak için sabırsızlanıyorum."

"Ama?" diye sordu Ender.

"Kapak yazısı," Gerçekten utanmış gibi duruyordu. "Kardeşim senden küçümser bir şekilde bahsediyor. Umarım ne Ender'in ne de benim senin hakkında Peter'a bir şey demediğimize inanırsın -söylediği şeyler tamamen kendi

tahminleri. Benim ve Enderin sana olan saygımızın sonsuz olduğunu biliyorsun."

Bunları dedikten sonra holoekranı çevirdi ve Ender ve Valentine Morgan yazıyı okurken onu izlediler.

İçini çekti ve ileri doğru eğilip dirseklerini masasına koydu. Parmak uçlarını alnına dayamıştı. "Evet, gerçekten de utandım."

"Lütfen utanma," dedi Ender. "Bu anlaşılır bir hata. Üç saat iletişimi kaybedip bunu önemsemeyen bir kaptanla uçmaktansa her olası tehdidi ciddiye alan bir kaptanla uçmayı tercih ederim."

Morgan zeytin dalını kabul etti. "Olaya bu açıdan baktığınıza sevindim Amiral Wiggin."

"Ender," diyerek düzeltti onu Ender.

Valentine gülümseyerek ayağa kalktı. "İzin verirseniz burada sizin masanızdaki dosyaları şifresiz hale getireceğim. Ama önce bana içindeki her şeyin kütüphaneye indirileceği konusunda söz vermeniz gerekiyor -kardeşimin özel mektubu dışında." Ender'e döndü. "Beni sevdiğini ve özlediğini söylüyor. Sana da ebeveynlerimize mektup yazmanı istediğini söylememi iletti. Zaman geçiyor ve senden haber alamadıkları için çok üzgünlermiş."

"Evet," dedi Ender. "Gemi kalkar kalkmaz bunu yapmalıydım. Ama kişisel meseleler için iletişim aracını kullanmak istemedim." Morgan'a gülümsedi. "Sonra da kalkıp *bu* oluyor çünkü Peter ve Graff kendilerini pek önemli görüyorlar."

"Benmerkezci kardeşime bir daha mesajları farklı bir yöntemle göndermesini söylerim," dedi Valentine. "Böyle bir mesajı göndermek için iletişim aracını kullanmamda sıkıntı yoktur umarım."

Önlerinde Morgan yürüyordu ve kapıya yönelmişlerdi. Ender birden durdu.

"Amiral Morgan," dedi Ender.

"Lütfen bana Quincy de."

"Ama bunu yapamam," dedi Ender. "Rütbelerimiz buna izin veriyor olabilir ama size böyle dediğimi birisi duyarsa bir gencin bir gemi kaptanıyla böyle konuşmasının yarattığı imaj sadece zarar verici olur. Eminim bu konuda aynı düşünüyoruzdur. Hiçbir şey bir kaptanın otoritesini sarsmamalı."

"Çok bilgece konuştun," dedi Morgan. "Benim pozisyonumu benden daha iyi savunuyorsun. Ama bir şey diyecektin?"

"Evet. Oyun okuması. Gerçekten bütün olay bundan ibaret -*Taming of the Shrew*'u okuyoruz. Ben Lucentio rolündeyim. Val'ın da küçük bir bölümü var. Herkes bunu sabırsızlıkla bekliyordu. Şimdi ise açıklama yapılmadan iptal edilmiş halde."

Morgan şaşırmış gibi duruyordu. "Sadece bir oyun okumasıysa o zaman gidip yapın."

"Tabi yaparız," dedi Ender, "izninizi aldığımıza göre. Ama biliyorsunuz, katılımcılardan bazıları gemi personelini de davet etti. İptal etmek bazı kırgınlıklara yol açmış olabilir. Moral bozucu bir şey, değil mi? Bunun *gerçekten* bir yanlış anlaşılma olduğunu belli etmenizi göstermenizi önerebilir miyim? Herhangi bir kırgınlık varsa ortadan kalksın böylece."

"Benden ne gibi bir şey yapmamı bekliyorsun?" dedi Morgan.

"Sadece -yeniden bir tarih belirlediğimizde neden gelip izlemiyorsunuz? Komediye güldüğünüzü görsünler."

"O da bir rol alabilir," dedi Valentine. "Christopher Sly'ı oynayan kişi eminim rolünü-"

"Ablam şaka yapıyor," dedi Ender. "Bu bir komedi ve içindeki her şey bir kaptanın mağrurluğuna yakışmaz.

Sadece bir izleyici olarak gelmenizi öneriyorum. Hatta ilk yarısına gelseniz bile olur. Aradan sonra acil işlerinize dönmek isterseniz herkes anlayış gösterir. Ama bu sırada onları ve bu yolculuk süresince yaptıklarını gerçekten önemsediğinizi göstermiş olursunuz. Sizin liderliğinizin daha iyi olduğunu düşünmeye başlarlar ve bu yolculuk sonrasında da devam eder."

"Yolculuk sonrasında mı?" diye sordu Valentine.

Ender ona masumane bir bakış attı. "Amiral Morgan'ın bana konuşurken söylediği gibi sömürgecilerin hiç biri genç bir çocuğu yönetici olarak görmek istemezler. Yaptığım her şeyin arkasında Amiral Morgan'ın otoritesinin olduğunu görmek onların içini rahatlatacaktır. Bu yüzden amirali görmelerini ve onu tanımalarını çok önemli bir husus olarak görüyorum. Böylece ona iyi liderlik yapabileceği konusunda güveneceklerdir."

Ender Valentine'ın kontrolünü kaybedip güleceği ya da çığlık atacağından korktu. Ama hiçbir şey yapmadı. "Anlıyorum," dedi.

"Bu aslında iyi bir fikir," dedi Amiral Morgan. "Şimdi gidip hazırlıklara başlasak mı?"

"Hayır," dedi Valentine. "Herkesin morali bozuk. Kimse pek havasında olmayacak. Neden önce olayları yatıştırmıyoruz? Her şeyin bir hata olduğunu ve hatanın *bana* ait olduğunu söyleriz. Sizin de iştirak edeceğinizi anons ederiz ve oyunun sahneleneceği için memnun olduğunuzu söyleriz. Herkes heyecanlanır ve sevinir. Ve vardiyası olmayan personelin de katılmasına izin verirseniz daha da iyi olur."

"Geminin disiplinini azaltacak bir şey istemiyorum," dedi Morgan.

Valentine çabucak cevap verdi. "Eğer orada onlarla beraber oturup oyunun keyfini çıkarırsanız bu bence

herhangi bir şeyi azaltmaz, moral kazanmalarına bile yol açabilir. Oldukça iyi bir oyun ortaya koyuyoruz."

"Hepimiz minnettar kalırız," dedi Ender.

"Tabi ki," dedi Morgan. "Siz işinize bakın ve ben de yarın 1900'de orada olayım. Bugünkü başlama zamanı buydu değil mi?"

Ender ve Valentine ayrıldılar. Onların çıktıktan sonra rahatça gülüp konuştuklarını gören mürettebat şaşırmış ve rahatlamışlardı.

Kendi kamaralarına dönene kadar bu görünümden ödün vermediler ve içeri girer girmez Valentine "o tahtın arkasında yönetirken senin kukla olmanı mı bekliyor?"

"Taht falan yok," dedi Ender. "Sence de bu benim pek çok sorunumu çözmüyor mu? 15 yaşındaki bir çocuğun biz oraya vardığımızda 40 yıldır orada yaşamış ve tarım yapmış o kadar sömürgeciye liderlik etmesi kolay değil. Ama Amiral Morgan gibi birisi emir vermeye ve emirlerine uyulmasına alışkın. Onun otoritesine ses çıkartmazlar."

Valentine Ender'e delirdiğini düşünürmüş gibi baktı. Ender ne zaman dalga geçse yaptığı hareketi yaptı: alt dudağını seğirtti. Valentine'ın bunun ne olduğunu anlayacağını umuyordu -Amiral Morgan bütün konuşmalarını dinliyor olabilirdi ve şu anda büyük ihtimalle bunu yapıyordu, bu yüzden özel bir konuşma yapmaları mümkün değildi.

"Peki," dedi Valentine. "Bunu sen kafana takmıyorsan ben de takmıyorum." Sonra o da *kendisinin* dalga geçtiğini bildiren hareketi yapıp gözlerini pörtletti.

"Artık sorumluluk almak istemiyorum Val," dedi Ender. "Harp Okulu'nda ve Eros'ta yeterince sorumluluğum vardı. Bu yolculuğu arkadaşlar edinip okuyabildiğim kadar çok okuyarak geçirmek istiyorum."

"Ve sonra 'Yaz Tatilimde Ne Yaptım' başlıklı bir deneme yazabilirsin."

"Kalbin neşe doluysa yaz hiç bitmez," dedi Ender.
"Tamamen saçmalıyorsun," dedi Valentine.

•10•

Alıcı: PeterWiggin@hegemoni.gov/hegemon
Gönderen: vwiggin%Koloni1@colmin.gov/yurttas
Konu: seni küstah piç

O postayı gönderip gemimizin bütün iletişim ağını kilitleyerek ne kadar problem yarattığının farkında mısın? Belli kişiler bunun iletişim ağına bir saldırı olduğunu düşündüler ve neredeyse Ender'i zorla uyutacaklardı -bu da her şeyin başa sarması anlamına gelirdi.

Ama bu olaylar çözüldüğünde postadaki bilgiler çok işime yaradı. Belli ki sözde Konfüçyüsçü biri tarafından ilginç zamanlarda yaşamakla lanetlenmişsin. Lütfen devamını da gönder. Ama lütfen geminin iletişim ağını çalışmaz hale getirmeyecek bir şekilde gönder. Ve Graff'ın alıcı kısmına Ender yazmasına izin verme. Bir sömürgeci olarak bana gelsinler, yönetici adayı Ender'e değil.

Bana öyle geliyor ki keyfin yerinde. Gerçi bu durum senin postayı attığın ve benim cevap verdiğim zaman arasında değişmiş olabilir. Uzay yolculuğu şahane bir şey değil mi? Ender ebeveynlerimize mektup göndermiş mi? Ben ona soruyorum (yani SORDUM ama cevap vermiyor) ve ONLARA da soramam, yoksa Ender'e mektup yazdırmaya çalıştığım açığa çıkar ve bu onları Ender'in mektup yazmamasından daha çok incitir ve eğer yazmışsa yazdığı mektupların duygusal değerini düşürür.

Zeki kal. Bunu senden alamazlar.

Eski kuklan,
Demosthenes

Okumanın tekrar yapılacağı haberi geldiğinde Alessandra mutlu oldu. Annesi yıkılmıştı ama bunu sadece kendi kamaralarında Alessandra'ya belli ediyordu. Ağlamaması büyük bir şeymiş gibi davranıyordu ki bu iyiydi. Ama küçücük alanda volta atıyor, bir şeyleri açıp kapıyor ve bir şeylere çarpıp ayağını yere vuruyordu. Arada da şöyle şeyler diyordu:

"Neden sürekli başkalarının hareketlerinin bizim üzerimizde etkisi oluyor?"

Sonra tavla oynarlarken birden: "Erkeklerin savaşında kadınlar hep kaybeder!"

Aralık banyo kapısından: "Birilerinin elimizden alıp bizi incitmeyeceği kadar küçük zevklerimiz yok!"

Alessandra boşuna onu sakinleştirmeye çalışıyordu. "Anne, bunun amacı sen değildin, belli ki hedef Ender'di."

Böyle cevaplar öyle uzun duygusal bir münakaşaya yol açıyordu ki Annesinin fikrini değiştirmesi ne kadar mantık kullanılırsa kullanılsın mümkün olmuyordu -ama anlar sonra Alessandra'yla aynı fikirde olabiliyordu ve sanki baştan beri böyle düşünmüş gibi davranıyordu.

Yine de Alessandra annesinin nükteli gözlemlerine cevap vermezse işler daha da kötüleşiyordu -Annesinin diğer insanların oksijene ihtiyacı oldukları gibi cevaba *ihtiyacı* vardı. Onu göz ardı etmek nefes alamamasına yol açıyordu. Bu yüzden Alessandra ona cevap veriyor, anlamsız ama ciddi konuşmalar yapıyor ve sonra annesinin fikrini değiştirmiş olmasına rağmen bunu kabul etmemesine aldırmıyordu.

Alessandra’nın da hayal kırıklığına uğramış olabileceğinin annesi farkında değildi. Ender Lucentio'yu oynarken onun da Bianca’yı oynayacak olması kendisini... nasıl hissettirmişti? Aşk değildi -kesinlikle aşık değildi. Ender ona iyi davranıyordu ama herkese davrandığı kadar. Bu yüzden onun için özel biri olmadığını biliyordu ve sevgisini, kendisine sevgisini sunmayan birine vermeye niyeti yoktu. Hayır, Alessandra’nın hissettiği övünçtü. Bunun sebebi annesinin Kate rolünü muazzam oynaması ve Ender’in insan ırkının kurtarıcısı ünüydü -çocuk katili diye adı çıkmıştı ama Alessandra buna inanmasa da bunun olaya cazibe kattığı ortadaydı.

Herkesin masasına haber geldiği an her şey unutulmuştu: okuma ertesi gece yapılacaktı ve amiralin kendisi de izlemeye gelecekti.

Alessandra’nın aklından aniden şunlar geçti: Amiral mi? Bu yolculukta iki amiral var ve bir tanesi başından beri programımızın bir parçası. Bu kasten mi yapılmıştı, sadece onun bu unvana sahip olduğunu belirtmek için? Ender’in apar topar Amiral Morgan tarafından çağırılması da başka bir işaretti -Ender gerçekten bu kadar az mı saygı görüyordu? Onun adına sinirlendi.

Sonra kendi kendine şunları söyledi: onu kollayacak kadar Ender Wiggin'le bağım yok. Annemin hastalığı bana da geçmiş ve sanki planları ve hayalleri gerçekmiş gibi davranıyorum. Ender bana âşık değil, ben de ona değilim. Shakespeare’e gittiğimizde orada da kızlar olacak; evlenecek yaşa geldiğinde ben onun için ne anlam ifade edeceğim?

Bir otobüsü dolduracak kadar benim yaşımda insanın olmadığı bu yolculuğa çıkmakla ben ne yaptım?

Annesinin istediği zaman kendisini neşelendirebilme yetisini kıskandığı ilk sefer bu değildi.

Okuma için en güzel kıyafetlerini giydiler -gerçi yer darlığından yolculuk için pek giysi alınmasına izin verilmemişti. Ama primin kalanını Anneanneye vermeden önce birkaç kıyafet almışlardı. Kıyafetlerinin çoğunun Kolonileştirme Bakanlığı'nın istediği tarzda olması gerekiyordu -çok soğuk bir kış için olmayan ama biraz estiğinde sıcak tutacak bir giysi, yazın çalışmak için ince ama sağlam bir giysi ve bazı özel gecelerde giymek için bir tane giysi. Bu akşamın okuması özel bir gece tanımına uyuyordu -ve Anne bu gibi zamanlar için ıvır zıvır ve aksesuar almak için para ayırmayı unutmamıştı. Satın aldığı şeyler gerçekten şıktı. Ayrıca çok güzel şallar da almıştı ve üstünde güzel duruyordu, ama Alessandra giyse sırıtırdı. Annesi çok güzel giyinmişti; Alessandra sadece annesinin gölgesinde kalmamayı umuyordu.

Tam okumanın başlayacağı zamanda tiyatroya girdiler. Alessandra hemen ön taraftaki taburesine koştu. Annesi ise ağır adımlarla yürüyor, herkesi selamlıyor, onlara dokunuyor ve hepsine gülümsüyordu. Bir kişi hariç.

Amiral Morgan ikinci sırada oturuyordu ve etrafındaki birkaç yetkili halktan onu ayrı tutuyordu -sömürgecilerle ilişkisinin olmamasını istediği ve kendisini ayrı bir tür olarak düşündüğü çok açıktı. Bu rütbesinin getirişiydi ve Alessandra buna bozulmuyordu. Kendisi de istenmeyen insanlar yakınına giremesin diye etrafına bir kordon yaratacak güce sahip olmayı dilerdi.

Alessandra korkulu gözlerle annesinin öne doğru ilerleyişini ve bu sırada insanlara selam vermeye devam edişini izliyordu -ikinci sıra dâhil. Amiral Morgan'ı kendisiyle konuşmaya zorlamaya çalışacaktı!

Ama hayır, Annesinin planı daha fenaydı. Kendini onun etrafındaki yetkililere tanıttı -ve flört etti- ama Morgan'ın

önünde durmadı bile; sanki yokmuş gibi. Kötü davrandı! Hem de küçük dünyalarının en güçlü insanına!

Alessandra Morgan'ın yüzüne bakmaya çekiniyordu ama başka tarafa bakmayı da beceremeyişti. İlk başta Annesinin ona yaklaşmasını bir teslimiyet duygusuyla izlemişti - Morgan bu kadınla konuşmak zorunda kalacaktı. Ama Annesi ona aldırış etmeden yanından geçince Morgan'ın zar zor muhafaza ettiği gülümsemesi önce yerini şaşkınlığa bıraktı, sonra da sinirden köpürdü. Annesi kendisine gerçekten bir düşman kazanmıştı. Ne düşünüyordu? Bunun onlara ne faydası olacaktı?

Ama başlama zamanı gelmişti. Baş aktörler taburelerde oturuyorlardı; diğerleri zamanları geldiğinde ön sıradan kalkıp seyirciye dönmeye hazır bir şekilde oturuyorlardı. Annesi de sonunda sahnenin ortasındaki taburesine geldi. Oturmadan önce önündeki kitleye baktı ve "buraya geldiğiniz için çok teşekkür ederim. Oyun benim ve kızımın da doğduğu İtalya'da geçiyor. Ama dili İngilizce, yani bizim ana dilimiz değil. Kızım akıcı bir şekilde konuşabiliyor ama ben o kadar konuşamıyorum. Bu yüzden eğer herhangi bir şeyi yanlış telaffuz edersem lütfen Katharina'nın İtalyan olduğunu ve İngilizce konuşsaydı onun da aynı aksana sahip olacağını hatırlayın." dedi.

Annesi bunu her zamanki parıltısı ve mutlu havasında söylemişti. Alessandra'nın canını bu kadar sıkıp öfke içinde çığlıklar atmak istemesine sebep olan şey ise konuşmasının mürettebatın ve sömürgecilerin geri kalanı tarafından alkış ve kahkahalarla karşılanmasıydı. Hatta Petruchio'yu oynayan aktör -yanında eşini ve dört çocuğunu getirmesine rağmen açık bir şekilde Annesine kur yapan- 'Brava! Brava!' bile demişti.

Böylece oyun başladı, ikinci perdeye kadar oyuna girmeyecek olmasına rağmen bütün gözler Annesinin

üzerindeydi. Erkeklerin çıktığı ve Petruchio'yla pazarlık yaptığı sahneler boyunca Annesinin kendi içine çekilmiş bir halde transta olduğunu gördü. Diğer aktörler canavar Katharina ve güzel Bianca'dan bahsettikçe Alessandra Annesinin pozunun işe yaradığını gördü -isminden bahsedildikçe izleyiciler ona bakıyordu ama o tam bir sükunet içinde duruyordu.

Ama Bianca böyle yapmazdı, diye düşündü Alessandra. Son provada Ender'in söylediği bir şey aklına geldi. "Bianca erkekler üzerinde yarattığı etkinin tamamen farkında." Yani Katharina aynı annesinin yaptığı gibi sessizken Bianca'nın işi pırıl pırıl, mutlu ve arzulanır olmaktı. Bu yüzden erkekler güzel Bianca'dan bahsettikçe sanki utanmış gibi Alessandra gülümsedi ve uzaklara baktı. Alessandra'nın güzel *olmaması* önemli değildi -Annesinin ona hep söylediği gibi en sade kadınlar bile kendilerini doğru sunup en sevmedikleri yanlarından utanç duymazlarsa film yıldızı olabiliyorlardı. Alessandra, Bianca olarak yapabildiği şeyi -dünyaya gülümseyerek bakmak- gerçek hayatta yapamıyordu.

Birden aydınlandı. Annesi ruh halini mutlu olmaya karar vererek değiştirmiyordu. Hayır, o bir aktristi. Eskiden beri böyleydi. Sadece izleyici için mutlu *gözüküyor.* Hayatım boyunca onun izleyicisi ben oldum. Ben performansını alkışlamasam bile yine de benim için onu sahneliyordu ve şimdi nedenini anlıyorum. Çünkü Annem peri-dansı havasında olduğunda onun dışında bir şeye bakmak ya da başka bir şey düşünmek mümkün değildi.

Ama şimdi peri kraliçesinin periliği gitmiş sadece kraliçeliği kalmıştı: Annesi soylu bir sessizlik içinde kölelerin ve saray mensuplarının konuşmasına izin veriyordu çünkü biliyordu ki istediğinde tek bir nefesle hepsini sahneden atabilirdi.

Ve öyle de olmuştu. Katharina elleri bağlı Bianca'yı sürüklerken ikinci perdenin birinci sahnesinin zamanı gelmişti. Alessandra kendini terli ve tatlı bir hale soktu. Annesine onu bırakması için yalvarıyor, kimseyi sevmediğine yemin ediyordu. Annesi ise onu o kadar içten gelen bir öfkeyle azarlıyordu ki Alessandra bir an için bile olsa gerçekten korkmuştu. Provada bile Annesi bu kadar ateşli değildi. Ama Alessandra Annesinin önceden kendisini tuttuğunu zannetmiyordu -Annesi bunu pek beceremezdi. Hayır, bu özel ateş izleyici sayesinde gelmişti.

Ama sahneler geçtikçe belli oldu ki izleyicilerin sayesinde değildi. Katharina'nın babasının adaletsizliği ve erkeklerin aptallığı ile ilgili konuşmalarının direkt Amiral Morgan'ı hedef aldığı belliydi. Bu Alessandra'nın kuruntusu değildi. Bunu herkes görebiliyordu. İzleyiciler önce kıs kıs gülmeye, daha sonra ise her iğneleyici sözde kahkahalar atmaya başladılar. Sadece oyundaki karakterlere değil, ikinci sıranın ortasında oturan adama da gülüyorlardı.

Sadece Morgan durumdan habersiz gibi duruyordu; belli ki Annenin gözlerinin onun üzerinde olması, kelimelerin anlamlarının değil, performansın kendine yönelik olduğunu düşünmesine yol açmıştı.

Oyun güzel geçti. Lucentio sahneleri çok sıkıcıydı -ama bunda suç Ender'in değil, karakterindi. Bu kaderi Bianca da paylaşmıştı. Yani ilgi -kahkahaların ve aşkın- odağı tamamen Katharina ve Petruchio olmuş, onlar ise sadece "tatlı bir çift" olmuşlardı. Bunun anlamı da Petruchio rolü ne kadar güzel oynanmış olursa olsun bütün gözlerin Annenin üzerinde olduğuydu. Petruchio bağırmıştı, ama Annenin suratı ve tepkileri gülücüklere sebep olmuştu. Katharina sonunda her şeyi anlayıp Petruchio'nun çılgın oyununu bozmayıp ona katıldığında açlığı, uykulu hali, umutsuzluğu ve oyunbaz

rızası Annenin suratından, duruşundan ve ses tonundan tamamıyla aktarılmıştı.

Annem harika, diye düşündü Alessandra. Tam anlamıyla mükemmel. Ve bunun farkında. Oyun okuması önermesine şaşmamak gerek!

Sonra başka bir şey düşündü: Annem madem bunu yapabiliyordu neden oyuncu olmadı ki? Neden ekranların ya da sahnelerin yıldızı olmadı ve zengin olamadık?

Cevabın basit olduğunu fark etti: Annesi daha 15 yaşındayken Alessandra doğmuştu.

Annem beni tam benim şu anda olduğum yaşta doğurmuş. Âşık olmuş ve kendisini bir adama adamış -bir çocuğa-ve bir çocuk yapmış. Kendisinin okuldaki herhangi bir çocuğa karşı aynı şekilde bir arzu hissetmemesi Alessandra'ya garip gelmişti.

Babam olağanüstüydü herhalde.

Ya da Annem Anneannemden kaçmak için herhangi bir yola başvuracak kadar umutsuzdu, ki bunun doğru olma ihtimali çok daha yüksekti. Birkaç yıl daha bekleyip büyük bir aktris olmak yerine Annem evlenmiş, ev işleriyle ilgilenmiş ve çocuk sahibi olmuştu -bu sırayla değil tabi- ve beni doğurduğu için bu yeteneğini hiç kullanamamıştı.

Zengin olabilirdik!

Şimdi ne oldu? Çiftçilerin ve dokumacıların, mühendislerin ve bilim adamlarının olduğu ve sanata yer olmayan bir koloniye gidiyoruz. Şu an yolculukta bulduğumuz boş zamanı kolonide bulamayacağız. Annem yeteneklerini gösterebileceği bir şans elde edebilecek mi?

Oyun bitiyordu. Valentine Dul'u şaşırtıcı bir tarz ve canlılıkla oynamıştı -kesinlikle ne yapması gerektiğini biliyordu ve bu Alessandra'nın Valentine gibi güzel ve dehaya sahip olmayı dilediği ilk sefer değildi. Yine de bu dilek gölgede kalıyordu -Alessandra hayatında ilk defa

annesine imreniyordu ve *ona* daha fazla benzemiş olmayı diliyordu. Daha önce böyle bir şey aklına bile gelmezdi, ama gerçek buydu işte.

Annesi taburesinden kalktı ve doğrudan ön tarafa -Amiral Morgan'a- bakarak bir kadının bir erkeğe karşı görevleri hakkındaki monoloğunu yaptı. Bütün iğnelemelerinin ona yönelik olmuş olduğu gibi bunu da -bu taylı, zarif, içten, uysal ve sevgi-dolu konuşmayı- Morgan'ın gözlerinin içine bakarak yaptı.

Morgan da dikkatle onu izliyordu. Ağzı açıktı ve gözlerini bir an için bile Annesinden ayırmıyordu. Annesi dizleri üzerine çöktüğünde ve "ellerim hazır, umarım ona iyiliği dokunur," dediğinde Morgan'ın gözlerinde yaşlar vardı. Yaşlar!

Petruchio kükredi: "Tam bir cadı! Buraya gel ve beni öp Kate!"

Annesi zarifçe ayağa kalktı ve rol yapıyormuş gibi değil, gerçekten sevgi doluymuş gibi öptü -ama gözleri hâlâ Morgan'ın üzerindeydi.

Alessandra şimdi Annesinin oyununu anlamıştı. Morgan'ı kendine âşık ediyordu!

Ve işe yaramıştı. Son sözler söylenip kalabalık alkışlamaya ve tezahürat yapmaya başlayınca okuyucular da eğilip selam verdiler. Morgan ise resmen ilk sırayı atlayarak geçti ve alkışlar devam ederken sahneye çıkıp Annesinin elini sıktı. Sıktı mı? Hayır, elini tuttu ve bırakmadı ve ne kadar harika bir iş çıkardığını anlatmaya başladı.

Annesinin ondan uzak durması, bunun hakaret olarak görülmesi, hepsi planın bir parçasıydı. Şirret kadın oydu ve Morgan'ı küstahlık yapıp okumayı iptal ettiği için cezalandırıyordu ama sona gelindiğinde uysallaşmıştı; tamamen ona aitti.

Morgan daha önce sömürgecilerin girmesini yasakladığı subayların bölümüne insanları davet etmişti ve gece boyunca Annesinin etrafında dört dönüyordu. Annesine o kadar tutulmuştu ki bazı subaylar Alessandra'ya bunu imalı bir yolla söylemişlerdi. "Annen taştan bir kalbi eritmişe benziyor," demişti biri. Alessandra iki kişinin konuşmasını dinlerken de şunu duymuştu: "Yanlış mı görüyorum yoksa pantolonunu çoktan çıkardı mı?"

Bunun olacağını düşünüyorlardıysa Annesini tanımıyorlardı. Alessandra yıllardır Annesinin erkekler hakkındaki nasihatlerine göre yaşamıştı. Bunu yapmalarına izin verme, şunu yapmalarına izin verme -muziplik yap, bir şeyler çıtlat, sözler ver ama yeminlerini edene kadar hiç bir şey alamazlar. Annesi gençliğinde bunun tersini yapmıştı ve 15 senedir bunu ödüyordu. Şimdi kesinlikle kendi nasihatine kulak verecek ve adamı sadece kelimeler ve gülümsemelerle baştan çıkaracaktı. Morgan'ın aşık olmasını istiyordu, tatmin değil.

Anne, nasıl da oyun oynuyorsun.

Gerçekten... acaba... sahiden *ondan* hoşlanıyor musun? Asker disipline sahip yakışıklı bir adam. Ve senin etrafında soğuk da mesafeli de değil: ya da öyleyse bile mesafede olan bizleriz, sen değil.

Bir an: başka birisiyle konuşurken -subaylardan birisi yanında eşini getirmişti- Morgan eliyle Annesinin omzuna dokunmuştu. Annesi eliyle Morgan'ın elini tutmuş, indirmişti ama hemen Morgan'a dönüp gülümseyerek bir şeyler anlatmaya başlamıştı. Herhalde espri yapmıştı çünkü herkes güldü. Mesaj karışık ama açıktı: Bana dokunma seni ölümlü, ama evet, sana bu gülümsemeyi bahşedeceğim.

Sen benimsin, ama ben daha senin değilim.

Annem benim Ender konusunda da böyle yapmamı istiyordu, şu "başarılı genç adam" konusunda... Ama bir

erkeği avucumun içine alma ihtimalim uçabilme ihtimalimden daha fazla değildi. Ben hep yalvaran olacağım, baştan çıkaran değil; hep minnettar, hiç bahşeden değil.

Ender ona yaklaştı. "Annen bu gece harikaydı," dedi.

Tabi ki böyle diyecekti. Herkes sürekli bunu diyordu.

"Ama ben onların bilmedikleri bir şeyi biliyorum," dedi Ender.

"Neymiş o?"

"Benim performansıma iyi denebilirse bu sadece senin sayende... Bianca'nın aşığı rolünü oynayanlar, bütün komedi, her şey izleyicilerin seni çok istediğimize inanması üzerine kurulmuştu. Ve sen çok hoştun, bundan kimsenin şüphesi yok."

Ender gülümsedi ve ablasının yanına gitti.

Alessandra zar zor nefes alıyordu.

•11•

Alıcı: vwiggin%ShakespeareKol@ColMin.gov/voy=PoslDreq
Gönderen: GovDes%ShakespeareKol@ColMin.gov/voy
Konu: Masan ne kadar temiz?

Benim masamda hiç gözetleme cihazı yok -ama geminin bilgisayarı sürekli benimkine girmeyi deniyor. Ayrıca gemideki bütün oda, koridor, tuvalet ve dolapların en azından ses kaydeden cihazlarla donatılmış olduğunu tahmin ediyorum. Kaptanın otoritesini destekleyecek hiç bir dış gücün olmadığı böyle bir yolculukta isyan tehlikesi sürekli var ve Morgan'ın geminin iç güvenliğini tehdit edebilecek bütün insanları bir şekilde dinlemesi bence paranoyakça değil.

Beni böyle bir tehlike olarak görmesi talihsiz ama anlaşılabilir bir durum. Hiç bir şekilde ona veya iyi dileklerine dayanmayan bir otoritem var. Beni uyutup Eros'a döndürme tehdidini -8 sene sürerdi- gerçekleştirebilirdi ve belki yaptığı eleştirilirdi ama bir suç olarak kabul edilmezdi. Geminin kaptanı isyan ya da komplo suçlaması yaptığında genel eğilim sözüne güvenilmesi yönünde. Bu mesajı şifrelemem bile benim için tehlikeli. Ama başka bir şekilde güvenlikli olarak konuşamayız. (Fark edeceksin ki Peter'ın aksine sadece başparmağını bir yere sokmanı değil, mesajı görüntüleyebilmek için yaşıyor olmanı gerektirdim.)

Kesinlikle Quincy'yi çıldırtan şeyler yapıyorum. Neredeyse her gün (ay) şu anki Yönetici Kolmogorov'dan mesajlar

alıyorum. Shakespeare Koloni'sinde olan olaylardan beni anında haberdar ediyor. Morgan'ın ne konuştuğumuz hakkında hiç bir bilgisi yok; iletişim ağına girer girmez şifreli mesajları iletmek zorunda ve tek yapabildiği bu.

Kimyager ve biyologlardan da bilimsel makaleleri ve raporları alıyorum ve okuyorum. Zenobiyolog Sel Menach o gezegenin Linnaeus ve Darwin'i. Şimdiye kadar keşfedilmiş TEK formik ana gezegeni olmayan biyota ile karşı karşıya (Dünya dışında tabii ki) ve çok başarılı bir şekilde sebzelerin ve hayvanların genlerini insanlar yiyebilsin diye değiştirmeyi ve aynısını Dünya'daki çeşitler burada gelişebilsin diye onlara da yaptı. O olmasaydı şu anda büyük ihtimalle düzensiz ve yokluk içindeki bir koloniye gidiyor olurduk; bunun yerine ürettikleri stoklar artıyor ve bu geminin doğrudan dönüş yoluna çıkabilmesi için yemek verebilecek durumdalar (inşallah).

İlgileniyor olsaydı bütün bu bilimsel bilgilere Amiral Morgan da ulaşabilirdi ama sanırım ilgisini çekmiyor. Gemide Shakespeare Kolonisi'nin Zenobiyolog makalelerini okuyan bir tek ben varım. Bizim zenobiyologlarımız uyuyorlar ve izafi hızdan çıkana kadar uyanmayacaklar.

Neden uyumayı tercih etmediğimi şimdi daha kolay anlayabilirsin -Amiral Morgan'ın koloniyi tamamen kontrolü altına alana kadar, mesela 6 ay, beni uyandırmayacağını düşünmüştüm. Buna hakkı olmazdı ama gücü yeterdi. Ve kim karşı çıkacaktı ona, onun isteklerine karşı gelinmemesi tek görevleri olan 40 denizcisi mi, hayatta kalmaları ve özgürlükleri onun zevkine bağlı olan mürettebatı mı?

Ama artık yaptığım her şey potansiyel bir provokasyon -hareketleri ve tehditleriyle bunu açıkça belirtti. Amacının bu olduğunu düşünmüyorum -gerçekten de bir tehlikeyle yüz yüze olduğunu düşündüğüne eminim. Ama bundan benim sorumlu olduğum kararına varması acele verilmiş bir karardı

ve bunu sanki gemiye değil kendi otoritesine yönelik bir saldırıyı savuşturmaya çalışıyormuş gibi çözme girişimi paranoyakçaydı. Bunun farkında olalım ve aramızda onu aşağılayan, kötüleyen ya da sorgulayan tarzda şeyler konuşmayalım.

Kimseye güvenemeyiz. Yönetici Kolmogorov'a tamamen güvensem de (ve o da bana) gezegendeki kimsenin 15 yaşındaki bir çocuğun yönetici olması fikrine sıcak baktığına inanmak zor. Bu yüzden gelecekte yönetici olacağım diye o otoriteyi kullanamam. Bu yüzden tek alternatifim Quincy'nin benim için bir baba figürü olduğuna ve hareketlerimde onun beni yönlendirdiğine diğerlerini inandırmak, en azından durum böyleymiş gibi göstermeliyim. Yani utanmazca ona yaltaklandığımı gördüğünde bunun savaşın ahlaki dengi bir şey olduğunu anla. Gözünün önünde basit bit çiftçi sürüsü kılığında bir ordum var. Asıl ordunun sen ve ben olması benim için sorun değil -masum taklidi yapmaya devam etmeye istekli olduğun sürece. Peter'la sen bunu yıllarca yaptınız, değil mi?

Bu mektuptan başka acil durumlar dışında mektup göndermeyeceğim. Ne konuştuğumuzu merak etsin istemiyorum. Masalarımıza el koyup bütün içeriğini zorla öğrenmeye hakkı var. Bu yüzden benim gibi sen de bu mesajı sileceksin. Tabi ki ihtiyatlı davranarak bunun bir kopyasını alıp Graff'a vereceğim. Bir gün Morgan'ın beni uyutup Eros'a döndürmesinde haklı olup olmadığının tartışıldığı bir mahkeme olursa bu mesajın Peter'ın mesajından sonra yaşadığımız durum hakkında benim neler düşündüğümü bildiren bir kanıt olmasını istiyorum.

Morgan'ın planının daha büyük olması ihtimali de var - gemiyi kendisi içinde olmadan geri gönderebilir ve o Shakespeare gezegeninde hayat boyu yöneticilik yapmaya soyunabilir. İsyanını bastırmak için Eros'tan birileri

gönderilene kadar ya yargılanmaya değmeyecek kadar yaşlı ya da ölmüş olur.

Yine de onun böyle bir insan olduğunu sanmıyorum. O tam bir bürokrat -otonomi değil, egemenlik istiyor. Şimdiye kadar onun hakkındaki fikrim, kalleşçe hareketleri ancak kendi kafasında etik açıdan açıklanabiliyorsa onları yaptığı yönünde. Benim iletişimi bozduğuma ve bunun bir darbe girişimi olduğuna kendisini inandırabilmesi için çıldırması gerekiyor.

Bu içten içe arzu ettiği şeye değil bilinçli olarak neyi planladığına işaret ediyor. Olaylar oldukça bunlara göre hareket ettiğini düşünecek ama aslında yapmak istediği şeyleri haklı şekilde gösterebilmek için olayları istediği gibi yorumlamaya çalışıyor olacak -kendisi yapmak istediği şeyleri yapmak istediğini bilmese de. Yani Shakespeare'e vardığımızda başımızda onun daha uzun kalmasını gerektirecek bir "acil durum" çıkarabilir ve böylece durum onun kalıp geminin dönmesine onu "zorlayabilir".

Quincy'yi anlamak zorunda olduğum için Toscanolara bu kadar yakın davranıyorum. Dorabella büyük ihtimalle benden ziyade Quincy'yi gelecekte güç sahibi olacak gibi görüyor. Yine de kim yönetirse yönetsin ya kendisi ya da kızının o kişiyle evli olabilmesi için düşüncelerini kendine saklıyor.

Ama aynı zamanda kızını avucunun içinde tutmaya da niyetli çünkü kızıyla evlenirsem ve sadece ismen değil gerçekten yönetici olursam bundan kendisinin de yararlanacağını düşünüyor. Yani o bunun farkında olmasa da o benim düşmanım ama aynı zamanda sürekli beraber zaman geçirdikleri için Quincy'nin ne düşündüğünü anlayabilmem için en iyi rehber. Bu adamı tanımalıyım. Geleceğimiz onun yapacağı şeyi daha önceden bilmemize bağlı.

Bu arada, bunları paylaşabilecek birisine sahip olduğum için ne kadar sevinçliyim anlatamam. Harp Okulu'nda geçirdiğim yıllar boyunca bir sırdaş diyebileceğim tek kişi Bean'di ve o bile tam olarak sırdaşım sayılmazdı. Onunla her şeyi paylaşamıyordum; bu mektup seninle Kuzey Carolina'daki göl kıyısında konuştuğumuz zamandan beri ilk içtenlik denemem.

Ama dur. Bu sadece üç yıl önceydi. Daha mı az? Zaman çok kafa karıştırıcı. Benimle olduğun için teşekkür ederim Valentine. Umarım bir bürokrata yenilip hiç bir şey başarmamış bir şekilde insan hayatının 80 yılı geçmişken uykuda Eros'a gönderilmemize yol açmam ve durum olursa bunu engelleyebilirim.

Ender

Yaşadığı ve yaptığı onca şeyden sonra Harp Okulu'na dönmenin onu böyle etkileyeceğini Virlomi hesaba katmamıştı.

Savaşın kıyıma döndüğünü görünce teslim olmuştu. Bunun kendi hatası olduğunu biliyordu ve kalbinde bir ağırlık vardı. Sözde ve gerçek arkadaşları tarafından uyarılmıştı: Bu çok fazla. Çinlileri Hindistan'dan püskürtmek ve vatanını özgürleştirmek yeterliydi. Onları cezalandırma dürtüsüyle hareket etme.

Napolyon, Hitler, Xerxes ve Hannibal'ın düştükleri hataya o da düşmüştü: Yenilmediği için yenilemeyeceğini düşünüyordu. Kendisinden çok daha büyük gücü olan düşmanlara diz çöktürtmüştü; her zaman böyle olacağını zannetmişti.

En kötüsü de, diyordu kendi kendine, kendi efsaneme inandım. Bilinçli olarak benim bir tanrıça olduğum söylentisini yaydım ama olmadığımı fark etmiştim.

Sonunda onu yenen Dünya’nın Özgür Halkları'ydı -DÖH, Peter Wiggin’in Hegemonisinin başka bir ad altında yeniden buluşması- Teslim olma şartlarını ayarlayan onu Harp Okulu'nda tanımış ve sevmiş bir Taylandlı olan Suriyawong'du. Önce bunu reddetti -ama şimdi teslim olması ile bütün adamları öldükten sonra teslim olması arasındaki tek fark gururuydu.Ve tek bir askerinin yaşamı bile gururundan daha önemliydi.

"Satyagraha," dedi Suriyawong ona. "Katlanılması gerekene katlan."

Satyagraha halkına son çığlığıydı. Size yaşamanızı ve buna katlanmanızı emrediyorum.

Suriyawong’a teslim oldu ve ordusunun hayatını kurtardı. Suriyawong üzerinden Peter Wiggin’e teslim olmuş oluyordu.

Galip olmasına rağmen merhamet gösteren Wiggin’e. Bu kardeşi efsanevi Ender’in formiklere göstermediği bir merhametti. Onlar da kendilerini kabul etmeyen ölümün elini Ender’de görmüşler miydi? Dua edecekleri veya kendilerini teslim edecekleri tanrıları var mıydı, ya da yıkımı gördüklerinde küfredecekleri? Belki de evrenden silinmek onlar için daha kolay olmuştur.

Virlomi hayatta kaldı. Onu öldüremezlerdi -hâlâ Hindistan’da tanrıça olarak görülüyor ve tapılıyordu; onu idam etseler ya da hapse atsalar Hindistan’da karışıklık hiç bitmezdi ve yönetmesi imkânsız olurdu. Ortadan kaybolsaydı efsane haline gelir, ortadan yok olmuş ama bir gün dönecek bir tanrıça olurdu.

Bu yüzden kendisinden istenen videoları çekti. Halkından Dünya’nın Özgür Halkları'na katılmasını, Hegemon'un egemenliğini kabul etmesini, ordusunu dağıtmasını istedi. Karşılığında kendilerini yönetme özgürlükleri olacaktı.

Han Tzu aynısını Çin için yapmıştı. Kendisini aldatana kadar kocası olan Alai da Müslüman dünyası için. Hemen

hemen işe yaramıştı.

Hepsi sürgünü kabul etti. Ama Virlomi içlerinden sadece kendisinin bunu hak ettiğini biliyordu.

Sürgünlerini koloni yöneticisi olarak geçireceklerdi. Keşke ben de Ender Wiggin gibi zamanında bunu yapsaydım ve Dünya'ya dönüp bu kadar kan dökmeseydim! Ama yönetmeye değer görülmesi Hindistan'ı ezici bir Çin ordusundan kurtarıp birleştirilemez denilen bir ülkeyi birleştirdiği içindi. Yaptığım korkunç şeyler sayesinde, diye düşündü, yeni bir dünyanın kurulması bana emanet edilebiliyor.

Dünya'daki esareti sırasında -önce Tayland daha sonra Brezilya hapishanelerinde aylar geçirmiş, gözetlenmiş ama kötü davranılmamıştı- yıpranmaya başlamıştı ve gezegeni terk edip yeni hayatına başlayabilmeyi diliyordu.

Hesaba katmadığı şey yeni konaklama bölgesinin bir zamanlar Harp Okulu olan uzay istasyonu olduğuydu.

Bu inandırıcı bir rüyadan uyanıp kendini çocukluğunun geçtiği yerde bulmak gibi bir şeydi. Koridorlar değişmemişti; sömürgecileri kalacakları yerlere yönlendiren duvarlarda dizili renk-kodlu ışıklar hâlâ çalışıyordu. Kışla tabi ki değişmişti -sömürgeciler Harp Okulu öğrencilerinin katlandığı sıkışıklık ve tasnife katlanmak zorunda değillerdi. Ağırlıksız ortamda oyun gibi bir saçmalık da kalmamıştı. Savaş odası olarak bir şey kullanılıyorduysa bile ona söylemediler.

Hem subayların hem askerlerin yemek salonları duruyordu -ama şimdi bir öğrenci olarak hiç giremediği yerde, öğretmenler odasında yiyordu. Kendi sömürgecilerinin oraya girmesine izin yoktu; burası onlardan kaçış yeriydi. Onlar yerine Kolonileştirme Bakanlığından Graff'ın adamlarıyla etrafı çevrilmişti. Sessizlerdi ve ona ilişmiyorlardı. O da bu durumdan hoşnuttu; mesafelilerdi ve ondan uzak

duruyorlardı. Bu durum hoşuna gitmiyordu. Karşıt yanıtlar, sebepleri hakkında karşıt tahminler; nazik olmaya çalıştıklarını biliyordu ama sanki cüzzamlıymış gibi ayrı tutulmak inciticiydi. Arkadaşlık istese büyük ihtimal elde edebilirdi; büyük ihtimalle diğerleri onun ilk adımı atmalarını bekliyorlardı. İnsanlarla konuşmaya ihtiyacı vardı. Ama kendi masasıyla diğerlerininki arasındaki mesafeyi aşmıyordu. Yalnız başına yemek yiyordu çünkü bunu hak ettiğini düşünüyordu.

Onu sinir eden şey ise sömürgecilerin ona tapınır gibi davranmalarıydı. Harp Okulu'nda öğrenciyken herkes gibi biriydi. Kız olmak onu farklılaştırıyordu ve kendine göz kulak olmak zorundaydı -ama Ender Wiggin gibi bir efsane değildi. Lider de değildi. Bu sonra olacaktı, Hindistan’a dönüp kendi kanından ve anlayabildiği insanlarla olunca.

Problem ise bu sömürgecilerin büyük oranda Hintli olmalarıydı. Virlomi sömürgenin yöneticisi olacak diye bu programa katılmaya gönüllü olmuşlardı -içlerinden bazıları Virlomi'ye buraya gelebilmek için kaybedenlerin başvurmama şartı olan bir kura çekip şanslarını arttırdıklarını söylemişlerdi. Aralarına gidip onlarla konuştuğunda ve tanıştığında neredeyse bunu boşu boşuna yaptığını düşündü. Ona o kadar hayranlık besliyorlardı ki karşısında dilleri tutuluyordu. Konuşmayı başardıklarındaysa dili o kadar resmi konuşuyorlardı ki iletişim kurmak mümkün değildi.

Hepsi bir tanrıçayla konuşuyormuş gibiydiler.

Savaşta görevimi çok iyi bir şekilde yerine getirdim, dedi kendi kendine. Hintliler için yenilgi tanrıların onun tarafında olmadığının bir göstergesi değildi. Önemli olan onun buna nasıl katlandığıydı. Ve bu elinde değildi -ağırbaşlılığını korumuştu ve bu yüzden tanrısal bir özelliğe sahipmiş gibi duruyordu.

Belki de bu onları yönetmeyi kolaylaştırır. Ya da belki gözleri açıldığında bunu izlemek berbat olur.

Haydarabad'lı bir grup sömürgeci ona bir ricayla geldiler. "Gezegene kutsal nehrimizin adı olan Ganj ismini koydular," dediler, "ve bu iyi bir şey. Ama çoğumuzun güneyden geldiğini de göz önünde bulunduramaz mıyız? Biz Telugu dilini konuşuyoruz ve ne Hintçe ne de Urduca biliyoruz. Bu yeni koloninin bir kısmı bize ait olamaz mı?"

Virlomi akıcı bir şekilde Telugu dilinde -sadece Hintçe ve İngilizce bilerek Hindistan'ı birleştiremeyeceği için öğrenmişti- onlara cevap verdi ve sömürgecilerin ona izin verdiği ölçüde elinden geleni yapacağını söyledi.

Bu liderliğinin ilk sınavıydı. Oda oda dolaşıp insanlara yeni dünyada kuracakları köyün adını, Haydarabad'ın başkenti olduğu bölgenin adı olan "Andhra" koymanın onlar için sıkıntı yaratıp yaratmayacağını soruyordu.

Teklif eder etmez herkes kabul ediyordu. Dünyanın adı Ganj, ilk köyün adı da Andhra olacaktı.

"Ortakdili ana dilimiz olarak kabul etmeliyiz," dedi. "Hindistan'ın güzel dillerini örtmek hoşuma gitmiyor ama hepimiz tek dil konuşmalıyız. Çocuklarınız evlerinde ortakdili ana dilleri olarak öğrenmeli. Onlara Telugu ya da Hintçe'de öğretebilirsiniz ama önce ortakdil."

"Raj'ın dili," dedi yaşlı bir adam. Diğerleri hemen Virlomi'yle saygılı bir şekilde konuşması gerektiğini söylediler.

Ama Virlomi sadece güldü. "Evet," dedi. "Raj'ın dili. Bir zamanlar İngilizler, daha sonra da Hegemoni tarafından fethedilen... Ama hepimizin ortak dili bu. Biz Hintliler bu dili biliyoruz çünkü İngilizler bizi uzun süre yönetti ve sonra da Amerika'yla iş yapmaya başladık; Hindistanlı olmayanlarla. Ortakdili konuşmak bir zorunluluk. Yoksa yolculuğa dâhil olamazsınız."

Yaşlı adam da güldü. "Demek hatırlıyorsun," dedi. "Şu 'Ortakdil' denen şeyle olan tarihimiz İngiliz ve Amerikalılar dışında herkesten daha eski."

"İşgalcilerimizin dillerini alıp onları öğrenmekte hep çok iyi olduk. Bizim edebiyatımız onların, onlarınki bizim oluyor. Dili kendi tarzımızda konuşuyoruz ve onların kelimelerinin arkasına kendi düşüncelerimiz giriyor. Biz kimsek oyuz. Hiç bir şey değişmiyor."

Hintli sömürgecilerle işte böyle konuştu. Ama başkaları da vardı; sömürgecilerin beşte biri Hintli değildi. Bazıları onu ünlü olduğu ve verdiği özgürlük mücadelesi hayallerine hitap ettiği için seçmişti. Sonuç olarak Büyük Hint Duvarı'nı inşa eden kişiydi ve bu yüzden onu bir şöhret olarak görüp peşinden gidiyorlardı.

Ama kura çekimi sayesinde Ganj Koloni'sine atananlar da vardı. Hindistan'dan gelenlerin sömürgecilerin beşte dördünden fazla olmaması gerektiğine Graff karar vermişti. Bildirisi kısa ve özdü: "Kolonilerin tek bir grup tarafından oluştuğu bir gün gelebilir. Ama bu ilk kolonilerin kanunu bütün insanların eşit yurttaşlar olduğudur. Bu kadar çok Hintli almana izin vererek riske giriyoruz. Sadece Hindistan'daki politik durum beni kuralımdan vazgeçmeye yöneltti, çünkü bu kurala göre bir milletten en fazla beşte bir oranda kişi alınabilirdi. Hal böyle olunca Kenyalılar, Darfurlular, Kürtler, Mayalılar ve Quechua dilini konuşanların hepsi kendilerine ait bir yurda sahip olmak için bizden talepte bulunuyorlar. Madem Viromi’nin Hintlilerine veriyormuşuz da neden onlara vermiyormuşuz. İlla ki savaşmak mı zorundalarmış... vs. vs. Bu yüzden beşte birlik Hintli olmayan o kısma ihtiyacım var. Böyle durumlarda onları işaret edebilmeliyim. Yine bu yüzden hepsine eşit yurttaşlar olarak davranacağını bilmem gerek."

"Tamam Albay Graff tamam, istediğin gibi olsun. Ganj'a vardıktan sonra sen ışıkyılları uzaklıkta olacak olmana ve yaptığımızı etkileyemeyecek olmana rağmen sözümü tutacağım, ayrım yapmadan evlilik yapmayı teşvik edeceğim, herkese eşit davranacağım ve İngilizce -pardon, Ortakdil demek istedim- kullanımını teşvik edeceğim.

Ama en iyi çabalarıma rağmen o yüzde yirmi yutulacak. Altı, beş, belki de üç nesil içerisinde Ganj'ı ziyarete gelecekler ve sarışın ve kızıl saçlı Hintliler, çilli beyaz tenliler ve esmer siyah tenliler, Afrikalı ve Çinlilerin suratına sahip kişiler bulacaklar ve yine de bunların hepsi şöyle diyecekler, "Ben Hintliyim," ve onlara aksini söylemeye çalışırsan sana sinirlenecekler.

Hint kültürü kimsenin kontrol edemeyeceği kadar güçlü. Hindistan'ı Hint tarzına saygı gösterip Hint rüyalarını gerçekleştirerek yönettim. Şimdi Ganj Kolonisi'ni -Andhra köyünü- de Hintlilere diğerlerinden arkadaş edinip kendi tarzlarına çekerken bile onlara tolerans gösteriyormuş gibi yapmalarını öğreterek yöneteceğim. Yakın zamanda bu garip yeni dünyada biz Hintlilerin yerli, diğerlerinin ise "yerli olup" bizim bir parçamız haline gelene kadar fazlalık olduklarının farkına varacaklar. İşte bu Hintli inadı ve sabrıyla birleşmiş insan doğası.

Yine de Virlomi burada Harp Okulu'ndaki -Yol İstasyonu'ndaki- Hintli olmayanlarla iletişime geçmeye çalıştı.

Onu güler yüzle karşıladılar. Harp Okulu Ortakdili ve argosundaki akıcılığının ona bu konuda faydası dokundu. Savaştan sonra Harp Okulu argosu dünya çocukları arasında popüler olmuştu ve Virlomi de akıcı bir şekilde konuşabiliyordu. Dil çocukların ve gençlerin ilgisini çekiyor, yetişkinleri ise eğlendiriyordu. Virlomi'nin onlara

yaklaşabilmesini kolaylaştırıyordu, sanki şöhret değilmiş gibi.

Yeni gelen öğrencilerin -onlara başlılar deniyordu- kışlasında -hayır, yatakhanede- diğerlerinden uzak duran ve kucağında bir bebek olan bir kadın vardı. Virlomi buna anlayış gösteriyordu -herkesle yakın olmak zorunda değildi- ama zaman geçtikçe öğrendi ki Nichelle Firth sadece utangaç veya mesafeli değil, oldukça düşmanca bir tavra sahipti.

Virlomi ondan etkilenmişti ve onu tanımak, hakkında daha çok şey öğrenmek istiyordu. Ama doyasındaki biyografi o kadar eksikti ki bunun uydurulmuş olduğundan şüphelendi; böyle birkaç tane insan vardı. Bunlar koloniye geçmişlerini ve hatta kimliklerini arkalarında bırakmak için gelmişlerdi.

Ama onunla konuşulmuyordu. Ya boş bakışlarla suratınıza bakıyordu ya da kısa cevaplar veriyor, bazen de hiç cevap vermiyordu; cevap vermediği zaman insanın yüzüne bakıp sırıtıyordu ve Virlomi bu sırıtışın altında asabiyet yattığının farkındaydı. Bu yüzden üzerine gitmiyordu.

Ama kulak misafiri olabildiği zaman Nichelle'in konuşmalarını dinliyordu. Hegemoni, Peter Wiggin, Dünya'daki savaşlar, Dünya'nın Özgür Halkları ya da Kolonileştirme Bakanlığı'nın bahsi her açıldığında sinirlendiği ve rahatsız olduğu belli oluyordu. Anı zamanda Ender Wiggin, Graff, Suriyawong ve hepsinden çok Julian Delphiki'nin -"Bean"-adını duyduğunda bebeğini sıkı sıkı kavrıyor ve bir çeşit şarkı mırıldanmaya başlıyordu.

Virlomi onu denemek için kendisi gidip bu isimlerin bahsini açtı. Nichelle Firth'in savaşta yer almadığı kesindi - araştırılması için gönderdiğinde Peter'ın çalışanları böyle söylemişlerdi. Yine de tarihsel olayları kişisel olarak algılamış gibiydi.

Ancak hazırlık dönemi bitmeye yakın başka bir ismin bahsini açmak aklına geldi. Bir grup Belçikalıyla konuşuyordu ama Nichelle’in onları duyabileceği bir mesafede olmalarına özen göstermişti. "Achilles Flandres" dedi ve onu Belçika tarihindeki en önemli kişi olarak tanıttı. Tabi ki alındılar ve onun Belçikalı olduğunu kabul etmediler ama onları yatıştırırken aynı zamanda Nichelle’i izliyordu.

Verdiği tepki sertti, evet ve ilk bakışta her zamanki tepkisinden farklı değildi -bebeği sıkı sıkı kavrayıp ona bir şeyler söylüyordu.

Ama sonra Virlomi onun önceki seferlerdeki gibi tepki vermediğini fark etti. Bebeğine sevgiyle sarılıyordu. Nazikti ve mutluymuş gibi duruyordu. Gülümsüyordu.

Ve sürekli "Achilles Flandres" ismini tekrarlayıp duruyordu.

Bu o kadar rahatsız ediciydi ki Virlomi gidip ona bağırmak istedi: Ne cüretle o canavarın ismine saygı gösterirsin!

Ama kendi yaptığı korkunç şeylerin de bilincindeydi.Achilles'le aralarında farklar vardı, evet ama benzerlikler de vardı ve onun hakkında peşin yargılara varmak çok da akıllıca değildi. Nichelle ona karşı birazcık sempati besliyordu. Buna ne demeliydi?

Virlomi kışladan çıktı ve tekrar araştırmaya başladı. Kadın büyük ihtimalle Amerikalıydı ama Achilles onunla tanışabileceği bir yerde bulunmamıştı. Virlomi Nichelle’in Fransızca konuştuğunu düşünmüyordu. Eğitimli biri gibi durmuyordu -çoğu Amerikalı gibi tek bir dil bilen ve onu da kötü ve yüksek sesle konuşan birine benziyordu. Çocuk Achilles'ten olamazdı.

Ama kontrol etmek zorundaydı çünkü kadının davranışı böyle bir ihtimal varmış gibiydi.

Bebeğin genetik iziyle Achilles Flandres’in kayıtlarında karşılaştırma yapmadan ne gemiye binmelerine ne de Nichelle ve bebeğinin yolculukta uyumalarına izin verecekti.

Eşleşme yoktu. Babası Achilles değildi.

Peki o zaman, diye düşündü Virlomi. Kadın garip bir kadın. Sorun yaratabilir. Ama ben icabına bakabilirim. Dünya'dan uzaklaştıkça o canavara olan bağlılığı da sönüp gider. Diğerlerinin arkadaşlık baskılarını kabullenmek zorunda kalacaktır.

Ya da böyle olmaz ve diğerlerinin arkadaşlığını reddettiği için dışlanır ve kendini cezalandıran hareketlerde bulunmaya başlar. Ne olursa olsun, Virlomi bununla başa çıkabilirdi. Binlerce sömürgecinin yanında tek bir kadın ne kadar sorun çıkartabilirdi ki? Nichelle Firth lider falan olsa neyse... Onu kimse izlemez. Hiç bir şey yapamaz.

Virlomi Firthler'in artık uykuya yatırılmaları emrini verdi. Ama gecikme yüzünden Graff yolculukta uyanık olacaklarla konuşmaya geldiğinde hâlâ oradaydılar. Yaklaşık yüz civarı sömürgeci vardı -çoğu uyumayı tercih etmişlerdi- ve Graff onlara bütün kontrolün geminin kaptanında olduğunu ve sonsuz gücüyle neler yapabileceğini anlatmaya gelmişti. "Mürettebat sizden ne yapmanızı isterse yapacaksınız, hem de anında."

"Yoksa ne olur?"

Graff alınmamıştı -soruyu soranın sesinde meydan okuma değil, korku vardı. "Kaptan yaşam ve ölüme bile karar verebilir. Tabi bu, ihlalin ciddiyetine bağlıdır. Unutmayın ki buna karar verecek olan da yine kaptanın kendisidir. İtiraz etmek de size bir şey kazandırmaz. Tamam mı?"

Herkes anlamıştı. Hatta içlerinden birkaç tanesi fırsatı yakalayıp son anda uyumaya bile karar vermişlerdi -isyan çıkartmak istedikleri için değil, sadece üzerlerinde böyle bir güce sahip insanla seneler geçirmek istemedikleri için.

Görüşme bittiğinde bazıları son dakikada uykuya yatırılmayı görüşmek için görevlilerin masasına hücum edip bazıları da yatakhanelere gitmeye başladıklarında çok

büyük bir gürültü oldu. Graff’ın etrafında da birkaç kişi vardı -neredeyse Virlomi kadar ünlü olduğu ve daha önce kimse görüşme fırsatı bulamadığı için başına üşüşen şöhret delileri.

Virlomi uyutulmayla ilgili görevlilerin olduğu masaya doğru ilerlerken Graff’ın etrafındaki insanlar çok yüksek bir şekilde sesler çıkartmaya başladılar -nefes sesleri ve bağırışlar- o tarafa doğru baktı ama ne olduğunu göremedi. Graff öylece duruyor, gülümsüyor ve sanki bir şey olmamış gibi görünüyordu. Ama yanında duran bazılarının bakışları bir tarafa çevrilmişti. Oraya baktığında oflaya puflaya odadan çıkmaya çalışan bir kadın gördü. Belli ki daha önce Graff’ın yanındaydı.

Bu tabi ki Nichelle Firth'di ve bebeği Randall’ı sıkı sıkı tutuyordu.

Her ne yaptıysa belli ki bu Graff’ı rahatsız etmemişti. Ama yanındaki diğerleri için aynı şey söylenemezdi.

Yine de Nichelle’in Graff'la konuşmak için fırsat kollamış olması endişe vericiydi. Düşmanlığı eyleme dönüşmüştü; kötü haber.

Neden bana karşı düşmanca bir tavır sergilemedi? Ben de Graff kadar...

Ünlüyüm, ama neden? Çünkü Hegemoni beni yendi ve esir etti. Bana karşı dizilmiş düşmanlarım Suriyawong ve Peter Wiggin'di. Tabi bütün medeni dünya da onların yanındaydı... Achilles Flandres'ten nefret edip ona karşı olan kişilerle aynıları.

Demek bu yüzden başka bir koloniye değil benimkine gelmek için gönüllü olmuştu. Benim de aynı düşmanlar tarafından yenilgiye uğratılmış, onlara benzer bir kişi olduğumu düşünüyor. Anlamıyordu -ya da en azından kolonime gelmek için yazıldığında -, beni yenilgiye uğratanlarla aynı fikirde olduğumu bilmiyordu, yanlış yaptığımı bildiğimi ve durdurulmam gerektiğini

düşündüğümü de. Ben Achilles değilim. Ben Achilles’e benzemiyorum.

Eğer tanrıça Virlomi'yi kendisini onun dünyadaki hali gibi gösterdiği ve bu güçle Hindistan’ı birleştirdiği için cezalandırmak istiyorduysa bundan daha emin bir yöntem olamazdı; herkesin onun Achilles’e benzediğini düşünmesi - ve bu yüzden onu sevmeleri.

Neyse ki Nichelle Firth tek başınaydı ve o kimseyi sevmediği için kimse de onu sevmiyordu. Ne düşünürse düşünsün bunlar Virlomi'yi etkileyemezdi.

Sürekli kendime bunu telkin ediyorum, diye düşündü Virlomi. Yani bu aklımın en derin yerlerinde bu kadının garip fikirlerinin çoktan beni etkilemeye başladığını mı gösteriyor?

Elbette bunu gösteriyor.

Satyagraha. Buna da katlanacağım.

•12•

Alıcı: GovDes%ShakespeareKol@ColMin.gov/voy
Gönderen: MinCol@ColMin.gov
Konu: Tuhaf tesadüf

Sevgili Ender,

Evet, hâlâ hayattayım. Bu projenin nasıl sonuçlandığını görebilmek için senede 10 ay kan dolaşımımı durdurup uykuya yatırılıyorum. Bunu yapabiliyorum çünkü kelimenin tam anlamıyla hayatımı emanet edebileceğim çalışanlarım var. Hesaplamalarıma göre siz Shakespeare'e vardığınızda hâlâ hayatta olacağım.

Bu mektubu sana bir zamanlar Bean'le yakın olduğunuz için yazıyorum. Genetik hastalığına ilişkin bilgileri bu postaya eklenmiş şekilde bulabilirsin. Artık Bean'in gerçek isminin Julian Delphiki olduğunu biliyoruz; zamanında dondurulmuş bir embriyo olarak kaçırılmış ve yasadışı bir genetik deneyden hayatta kalan tek kişi olmuş. Genlerindeki değişim olağanüstü zeki olmasına yol açmış. Ama bu aynı zamanda büyüme şeklini de etkilemiş. Çocukken çok küçükmüş -senin de bildiğin gibi. Ergenlik döneminde de bir büyüme göstermemiş. Ölüme kadar peşini bırakmayan bir hastalık gigantizm. Hayatının sonunda hastanelere düşüp acınası bir hale gelmek istemeyen Bean ışık hızında bir keşif yolculuğuna çıktı. Ne kadar süre yaşayacağını bilmiyoruz ama diyebiliriz ki insanlara ve dünyaya hiçbir zaman dönmeyecek.

Sana söyleyen oldu mu bilmiyorum ama Petra ve Bean evlendi. Çocuklarının da kendisi gibi hasta olmasından korkmasına rağmen dokuz yumurta dölledi-ler-çünkü çocukların hastalığını geçirebilecekmiş gibi yapan bir doktorun oyununa geldiler. Petra bir tanesini doğurdu ama diğer sekiz tanesi kaçırıldı -Bean bir embriyoyken başına gelenler gibi-ve bebeklerinin nereden geldiğini bilmeyen taşıyıcı kişilere nakledildiler. Çok uzun araştırmalar sonucu kayıp sekiz bebeğin yedisini bulduk. Sonuncusu şimdiye kadar bulunamamıştı.

Bugün erken saatlerde tuhaf bir tesadüf yaşadığım için sana bunları anlatıyorum. Ellis Adası'ndayım -bir zamanlar Harp Okulu olan yere bu adı taktım. Sömürgeciler yolculuklarına çıkmadan önce buradan geçiyorlar. Sonra da onları gemilerine gönderiyoruz -Eros uygun bir yer değil çünkü çok uzak, bu yüzden gemileri daha yakın bir yerde tutup yolculuğa çıkartmayı tercih ediyoruz.

Ganj Kolonisi'ne giden bir gruba her zamanki zeka ve bilgeliğimle oryantasyon konuşmamı yaptıktan sonra yanıma bir kadın geldi -aksanından Amerikalı olduğunu tahmin ettim- ve kucağında bir bebek vardı. Hiçbir şey demedi. Sadece ayakkabıma tükürdü ve yürümeye devam etti.

Doğal olarak bu bende merak uyandırdı -cilveli kadınlar beni normalde göz ardı ederler. Onu araştırdım. Daha doğrusu Dünya'daki arkadaşlarımdan birisine bütün geçmişini araştırmasını rica ettim. Kolonide kullandığı isim sahte çıktı -bu o kadar da alışılmadık bir durum değil. Aynı zamanda bunu umursamıyoruz da. Seri katil ya da pedofil olmadıkları sürece kim oldukları farketmez. Önceki yaşamında kısır bir bakkalda müdür yardımcısıyla evli olduğu ortaya çıktı. Yani bebeği eski kocasından yapmış olamazdı ki bu da o kadar alışılmadık bir durum değildi.

Alışılmadık durum şu ki bebek kadının kendisinin de değilmiş.

Şimdi sana utandığım birşeyi itiraf edeceğim. Bean ve Petra'ya çocuklarının genetik izlerinin kayıtlarının her yerden silineceğine dair söz vermiştim. Ama bir gün bulamadığımız çocuğu bulma ihtimalimize karşın çocukları ararken kullandığımız kaydın bir kopyasını tuttum.

Bir şekilde şimdi Nichelle Firth olarak bilinen Randi Johnson (kızlık soyadı Alba) Bean ve Petra'nın çocuğunu taşıyor. Çocukta Bean'de de olan gigantizm hastalığı bulunmakta. Çok zeki olacak ama yirmili yaşlarda (belki daha erken) durmayan büyümesi nedeniyle ölecek.

Ve bir sebeple ayağıma tükürmenin gayet doğal olduğunu düşünen bu kadın tarafından yetiştiriliyor. Buna alınmadım ama ilgimi çekti çünkü bu hareketi bana diğer taşıyıcıların aksine oğlunun kim olduğunu biliyormuş izlenimi verdi. Daha olası bir ihtimalse başkaları tarafından yalan yanlış hikâyeler duymuş olması. Ne olursa olsun onu bu konuda sorgulayamıyorum çünkü ben bu bilgiyi doğrulatana kadar gitmişti.

Senin gibi bir Harp Okulu mezunu tarafından yönetilecek Ganj Koloni'sine doğru yola çıktı. Virlomi buradan ayrıldığında senin kadar küçük değildi-Dünya'da Harp Okulu sonrasında Hindistan'ı Çin'den kurtarıp Çin'i işgal etmeye çalışacak kadar zaman geçirdi. Güce geldikten sonra kendi kendine zarar veren bir fanatik haline geldi ve kendi propagandasına inanmaya başladı. Şimdi aklı başına geldi ve kendi halkını özgürleştirdi diye onurlandırılmak mı yoksa düşmanlarını işgal etmeye çalıştı diye hapis mi edilmeli; kararlarının arasından bir seçim yapılmak yerine ilk defa Dünya'daki kültür kökenlerini hesaba katan bir koloninin başına getirildi. Çoğu sömürgecisi Hintli ve Hindu dinine inanıyorlar-ama hepsi değil.

Bean’in oğlu çok zeki olacak -babası gibi ve üstüne annesinin de zekasını alacak. Ama Randy’nin anlattığı hikâyeler karakterinin uygunsuz şekilde gelişmesine sebep olabilir.

Bütün bunları sana neden mi anlatıyorum? Çünkü Ganj Kolonisi bizim aslen formik mülkü OLMAYAN bir dünyayı ilk kolonileştirme denememiz. Işık hızından birazcık daha yavaş bir hızda seyahat ediyorlar, yani zenobiyologlar gezegeni kolonileştirmeye hazır hale getirene kadar oraya varmayacaklar.

Shakespeare’i yönetmekten memnunsan ve hayatının geri kalanını orada geçirmek istiyorsan bu mesaj seni hiç ilgilendirmez. Ama birkaç sene geçip de yöneticilik yapmanın pek sana göre olmadığını düşünürsen Ganj’a gitmeni öneririm. Tabi ki oradaki koloni sen Shakespeare’de beş, belki on sene geçirene kadar kurulmuş olmayacak. Ve Ganj’a kadar olan mesafe o kadar çok ki orada yeni bir dünya kurulduktan ancak 14, belki 19 sene sonra oraya varabilirsin. O zaman çocuk (Randall Firth) yetişkin boyutunda olacak -hayır, daha bile büyük- ve o kadar zeki olacak ki Virlomi onun koloninin barışı ve güvenliğine bir tehdit oluşturmasını engelleyemez durumda olabilir. Belki de çoktan diktatörlüğünü ilan etmiş ya da onları Virlomi’nin deliliğinden kurtarmış ve özgürce seçilmiş bir yönetici olabilir. Belki de ölmüş olur. Ama belki de değersiz bir kişi olur. Kim bilir?

Tekrar söylüyorum: Seçim senin. Senin üzerinde yaptırım gücüm yok; Bean ve Petra’nın da üzerinde yaptırım güçleri yok. Ama Shakespeare’de kalmaktan daha ilginç gelirse oraya gidebilir ve belki de genç yönetici Virlomi'ye yardım edebilirsin. O da çok zeki ama arada sırada çok kötü kararlar almaya da yatkın.

İçinden çıkılmaz bir durum zira hiçbir bilgi yok. Ganj'da etkili olabilmek için Shakespeare'den ayrılman gereken zaman geldiğinde Ganj Sömürgecileri daha gemilerinden bile inmemiş olacaklar. Seni hiçbir problem olmayan ve dolayısıyla yapacak bir şey bulamadığın bir gezegene gönderiyor olabiliriz.

Planlanamayacak şeyleri nasıl planlamaya çalıştığımı görüyorsun. Ama bazen bunu yaptığım için çok memnun oluyorum. Ama artık planlarımın bir parçası olmak istemezsen bunu en iyi ben anlarım!

Dostun,
Hyrum Graff

Not: *Kaptanın sana söylememiş olması ihtimaline karşın, sen gittikten 5 yıl sonra U.F.'nun acil isteğime kulak verdiğini ve bir grup kurye gemisi kaldırdığını söyleyeyim. Bu gemiler her beş yılda bir kalkıyor ve her koloniye gidiyorlar. Tabi ki sömürgecileri taşıyan gemiler kadar büyük değiller ama ciddi bir kargo kapasiteleri var ve umuyoruz ki koloniler arası ticaret için kullanılmaya başlanabilirler. Amacımız bir geminin her koloniye beş yılda bir uğraması -ama sonra koloni koloni gezecek ve tam bir devir yaptıktan sonra Dünya'ya dönecekler. Mürettebatın isterlerse bütün yolculuğu yapmalarına, yapmak istemezlerse de kolonilerden yerlerine geçecek birini yetiştirip onlar görevi devralırken oraya yerleşmelerine izin verilecek. Böylece kimse hayatları boyunca ne tek bir gezegende ne de tek bir gemide tutsak olmayacak. Tahmin edebileceğin gibi, pek çok gönüllü başvurdu.*

Vitaly Kolmogorov yatağında yatıyor, ölmeyi bekliyordu ve oldukça sabırsızdı.

"Acele etme," dedi Sel Menach. "Kötü örnek oluyorsun."

"Acele etmiyorum. Sadece sabırsızlanıyorum. Sanırım ne istersem onu hissetmeye hakkım var!"

"Ve hissederim, ne düşündüğünü düşünmeye de," dedi Sel.

"Bakıyorum da espri anlayışın tam da şimdi gelişti."

"Bunun ölüm döşeğin olduğuna sen karar verdin, ben değil," dedi Sel. "Daha ziyade kara mizah bu duruma uygun gözüküyor."

"Sel, beni ziyaret etmeni bir sebepten dolayı istedim."

"Neşemi kaçırmak için."

"Öldüğümde koloniye bir yönetici gerekecek."

"Dünya'dan bir tane geliyor, değil mi?"

"Teknik olarak Eros'tan geliyor."

"Vitaly, hepimiz Eros'tan geliyoruz."

"Çok komik, ve çok klasik. Acaba Dünya-sistemindeki asteroidler ve Yunan tanrıları hakkındaki sözcük oyunlarına gülebilen insanların ne zaman nesli tükenecek."

"Her neyse, Vitaly, lütfen beni yönetici olarak atadığını söyleme."

"Hayır hayır," dedi Vitaly. "Sana yapacağın bir iş vereceğim."

"Ve sanırım bunu yaşlı bir zenobiyolog dışında kimse yapamaz."

"Kesinlikle," dedi Vitaly. "Bir mesaj var -şifreli, ve hayır, sana anahtarını vermeyeceğim- ve iletişim sisteminde gönderilmeyi bekliyor. Senden sadece şunu istiyorum: Tamamen öldüğümde ve diğerleri yeni bir yönetici seçmeden lütfen o mesajı gönder."

"Kime?"

"Mesaj nereye gittiğini biliyor."

"Çok akıllı bir mesajmış bu! Neden öldüğünü de fark edip kendisi gitmiyor?"

"Söz mü?"

"Evet, tabi ki."

"Bana başka bir söz daha ver."

"Yaşlanıyorum. Bu kadar çok sözü aklımda tutabileceğim konusunda bana güvenme."

"Seni yönetici seçtiklerinde, bunu reddetme."

"Beni yönetici seçmeyecekler."

"Seçmezlerse sorun yok," dedi Vitaly. "Ama seni seçtiklerinde bunu kabul et. Senin dışında herkes senin seçileceğini düşünüyor."

"Hayır."

"Ve işte bu yüzden bunu yapmalısın," dedi Vitaly. "İşe en uygun kişi sensin çünkü istemiyorsun."

"Aklı başında kimse istemez."

"Çoğu insan ister, işi gerçekten yapmak istediklerinden değil, işin beraberinde getirdiğini zannettikleri şereften ötürü. Prestij, rütbe..." Vitaly güldü ve bu gülümseme bir öksürük krizine dönüştü ve bir bardak su içip göğsündeki kasılmalar geçene kadar durmadı. "Öldüğümde *bunu* özlemeyeceğim."

"Rütbeni mi?"

"Öksürüğümden bahsediyordum. Göğsümdeki sürekli hırıltıdan. Mide gazından. Gözlüklerim ne kadar temiz ve ortam ne kadar aydınlık olursa olsun bulanık görmekten. Yaşlılığın bütün zayıflıklarından..."

"Kötü kokan nefesine ne demeli?"

"O *seni* öldüğüme sevindirmek için var. Sel, ciddiyim. Başkası yönetici seçilirse o işi isteyen biri olacak ve yeni yönetici geldiğinde görevi devretmekten memnun olmayacak."

"Eros'ta rahat rahat bize stok, ekipman ve bilirkişilerle birlikte bir diktatör gönderdikleri için bunu hak ediyorlar."

"Ben de ilk başlarda bir diktatördüm," dedi Vitaly.

"Daha yeni başlarken ve hayatta kalmamız imkânsız gibi gözüküyorken evet, bu gezegenin bizi öldürmek için yaptığı şeyleri çözmeye çalışırken sükûneti sağladın. Ama o günler geride kaldı."

"Hayır," dedi Vitaly. "Sana açıkça anlatayım. Bize gelen gemide iki tane amiral var. Bir tanesi gelecekteki yöneticimiz, diğeri de geminin kaptanı. Tahmin et bakalım hangisi yöneticimiz olacağını düşünüyor?"

"Tabi ki geminin kaptanı, yoksa bu şekilde söylemezdin."

"Bir bürokrat. Yükselmek isteyen birisi. Biz kendi yolculuğumuza çıkana kadar onu tanımıyordum ama şimdi onu tanıyorum."

"Yani gemi bize ihtiyacımız olan her şeyin yanında bir de güç çekişmesi getiriyor."

"Burada savaş istemiyorum. Kan dökülmesini istemiyorum. Burada Shakespeare'de yeni gelenlerin sonradan görme bir yöneticiye karşı koymak zorunda kalmalarını istemiyorum. Kolonimizin yeni sömürgecileri ve getirdiklerini hoş karşılamaya hazır olmasını istiyorum -ve Eros'ta bizim yöneticimiz olması için seçilen yöneticinin arkasında birleşmesini. Onu seçtiklerinde ne yaptıklarını biliyorlardı."

"Onun kim olduğunu biliyorsun," dedi Sel. "Biliyordun ve kimseye söylemedin."

"Tabi ki biliyorum," dedi Vitaly. "Son otuz beş yıldır yazışıyoruz, yani koloni gemisi kalkalı beri.

"Ve tek bir şey bile söylemedin. Kim peki? Duymuş olabileceğim biri mi?"

"Neyi duyup neyi duymadığını nerden bileyim?" dedi Vitaly. "Ben ölüyorum, beni rahatsız etme."

"Yani söylemeyeceksin."

"Işık hızından çıktığında seninle iletişime geçecek. Sonra istersen sömürgecilere onun kim olduğunu söyleyebilirsin - sana her ne söylerse onlara söyleyebilirsin."

"Ama sırrını tutacağıma inanmıyorsun."

"Sel, sen sır tutamazsın. Aklında olanı doğrudan söylüyorsun. Aldatmaca senin içinde yok. İşte bu yüzden harika bir yönetici olacaksın ve yine bu yüzden öğrenir öğrenmez herkese söylemeyesin diye sana bunu söyleyemem."

"Yalan da mı söyleyemem? O zaman sana yöneticiliği kabul edeceğime dair söz veremem çünkü yöneticilik falan yapmayacağım. Yapmak zorunda olmayacağım. Başka birini seçecekler. Beni senin dışında kimse sevmiyor Vitaly. Ben aksi ve yaşlı bir adamım. İnsanlara ne yapmaları gerektiğini söylüyor ve sakar asistanları ağlatıyorum. Bu koloni için yaptığım her şey geride kaldı."

"Ya sus be," dedi Vitaly. "Yaptığın işi yap ve ben de kendiminkini yapayım. Benim durumumda bu ölmek oluyor."

"Ben de onu yapacağım biliyorsun değil mi. Muhtemelen senden daha önce."

"O zaman acele etsen iyi olur."

"Bu yeni yönetici -bu yeni gelenlerin burada yaşayabilmesi için neler yapılmalı biliyor mu? Aşılardan haberi var mı? Solucanlar ihtiyacı olan proteinleri bulamasınlar diye genetiği değiştirilmiş domuzları nasıl beslediğimizi biliyor mu? Umarım bize vejetaryen göndermiyorlardır. Yeni gelenlerin indikleri andan itibaren bizden sayıca fazla olacaklarını bilmek çok sinir bozucu."

"Onlara ihtiyacımız var," dedi Vitaly.

"Biliyorum. Gen havuzunun onlara ihtiyacı var, aynı tarlaların ve fabrikaların olduğu gibi."

"Fabrikalar?"

"Formiklerden kalma güneş enerjisiyle çalışan jeneratörlerinden birini tamir etmeye çalışıyoruz. Başarabileceğimizi düşünüyoruz."

"Sanayi devrimi! Gezegene vardıktan sadece 36 yıl sonra! Ve bir de son zamanlarda insanlar için bir şey yapmadığını söylüyorsun."

"Ben yapmıyorum," dedi Sel. Sadece Lee Tee'yi araştırması için ikna ettim."

"Madem hepsi bu..."

"Söyle."

"Neyi söyleyeyim? Söyleyeceğim şeyi zaten söyledim."

"Birisine bir şeyi araştırmasını söylemenin senin 36 yıldır bizi yönetme biçimin olduğunu söyle."

"Zaten bildiğin bir şeyi neden söyleyeyim ki?"

"Ölme," dedi Sel.

"Çok duygulandım," dedi Vitaly. "Ama görmüyor musun? Ölmek istiyorum. İşim bitti. Tükendim. Savaşa gittim, savaştık, kazandık ve sonra Ender Wiggin ana gezegen savaşını kazandı ve bütün formikleri öldürdük. Birden asker değildim artık. Ve ben bir *askerdim,* Sel, bir bürokrat değil. Yönetici hiç değil. Ben bir amiraldim, askerleri yönetiyordum, bu benim görevimdi ve başardım."

"Ben senin kadar sorumluluk sahibi değilim."

"Şimdi senden bahsetmiyorum lan, sen ne istiyorsan onu yap. Kendimden bahsediyorum. Sana cenazemde ne diyeceğini söylüyorum.

"E iyiymiş."

"Yönetici olmak istemiyordum. Savaşta öleceğimi düşünüyordum ama gerçek şu ki geleceği senden daha fazla düşünüyor değildim. Buraya geliyorduk, bu formik koloni dünyasında hayatta kalabilmek için eğitilmiştik ama ben bütün bunların *senin* işin olacağını düşünmüştüm, senin ve diğer bilim adamlarının. Benim görevimin ise savaşı yönetmek olacağını düşünüyordum, tepelerin ardından, toprağın altından gelen formik sürülerine karşı mücadele vereceğimi... Nasıl yer tutacağız, nasıl alanı güvenliğe

alacağız, nasıl elimizde tutacağız... Hepsi kâbuslarıma giriyordu. Bütün evrende yeterli kurşun bulamayacağımızdan endişeleniyordum. Öleceğimizi düşünüyordum."

"Sonra Ender Wiggin seni hayal kırıklığına uğrattı."

"Evet. Bencil velet. Ben bir askerim ve benim savaşımı elimden aldı."

"Ve sen de bunun için ona minnettarsın."

"Ben görevimi yaptım Sel. Görevimi yaptım."

"Ben de," dedi Sel. "Ama seninkini yapmayacağım."

"Ben öldükten sonra yapacaksın."

"Sen burada olup göremeyeceksin."

"Ölümden sonra yaşam olduğunu umuyorum," dedi Vitaly. "Bilim adamı olmadığım için bunu söylememe izin var."

"Çoğu bilim adamı Tanrıya inanır," dedi Sel. "En azından buradaki bilim adamlarının çoğu."

"Ama ne yaptığını görmek için burada olacağıma inanmıyorsun."

"Tanrı'nın sana yapacak daha iyi şeyler vereceğini umuyorum. Ayrıca buradaki cennet formik cenneti. Umarım Tanrı cennetin insanların olduğu kısmına girmene izin verir."

"Veya cehenneme," dedi Vitaly.

"Siz Rusların ne kadar kötümser olduğunu unutmuştum."

"Bu kötümserlik değil ki. Sadece bütün arkadaşlarımın olduğu yerde olmak istiyorum. Tabi bir de şerefsiz babamın."

"Onu sevmez miydin? Ama şimdi beraber olmak istiyorsun?"

"Ayyaş herifi dövmek istiyorum! Sonra beraber balığa çıkarız."

"Yani balıklar için orası cennet olmayacak."

"Herkes için cehennem olacak. Ama arada güzel anlar olacak."

"Tıpkı şimdiki yaşamımız gibi," dedi Sel.

Vitaly güldü. "Askerler ilahiyata bulaşmamalı."

"Zenobiyologlar yöneticiliğe bulaşmamalı."

"Ölüm döşeğimde her şeyi belirsiz bir hale getirdiğin için teşekkürler."

"Yeter ki sen mutlu ol! Ve şimdi izin verirsen gidip domuzları beslemeliyim."

Sel çıktı ve Vitaly yataktan çıkıp mesajı kendisinin mi göndermesi gerektiğini düşünmeye başladı.

Hayır, kararı yerindeydi. Ender'le herhangi bir konuşmaya girmek istemiyordu. Mektubu cevaplamak için çok geç olduğu bir zamanda teslim alsın. Plan buydu ve iyi bir plandı. O akıllı ve iyi bir çocuk. Yapması gerekeni yapar. Tavsiyemi istemesini istemiyorum çünkü buna ihtiyacı yok ve beni dinlemesini istemiyorum.

•13•

Alıcı: GovDes%ShakespeareKol@ColMin.gov/voy
Gönderen: GovAct%ShakespeareKol@colmin.gov
Konu: Bu sana ben öldüğümde ulaşacak

Sevgili Ender,

Konu alanına açıkça yazdım. Lafı dolandırmanın âlemi yok. Bunu sana ölüm tohumlarını içimde hissettiğim için yazıyorum. Bu mektubun ben öldükten sonra sana gönderilmesi için gerekli ayarlamaları yaptım.

Yerime Sel Menach'ın geçmesini bekliyorum. Bunu yapmak istemiyor ama herkes tarafından seviliyor ve güveniliyor ve bunlar yöneticilik için çok önemli özellikler. Sen geldiğinde pozisyonunu elinde tutmaya çalışmayacak. Ama eğer yönetici o olmazsa bu tek başınasın demektir ve sana bol şans diliyorum.

Küçük topluluğum için bunun ne kadar zor olabileceğini biliyorsundur. 36 yıldır burada yaşıyoruz ve evleniyoruz. Yeni nesil cinsiyet dağılımı dengesini sağladı bile; neredeyse evlenme çağına gelmiş torunlarımız var. Sonra senin gemin gelecek ve birden nüfus beş katına çıkacak ve biz bunun yalnızca beşte birini oluşturuyor olacağız. Bizim için zor olacak. Bu her şeyi değiştirecek. Ama artık seni tanıdığımı düşünüyorum ve eğer yanılmıyorsam insanlarımın bir şeyden korkmasına gerek yok. Yeni sömürgecilerin bize ayak uydurmalarını ve adapte olmalarını sağlayacaksın çünkü biz buradaki yaşamı biliyoruz. Benim insanlarımın da yeni

sömürgecilere ayak uydurup adapte olmalarını sağlayacaksın çünkü onlarda Dünya'daki yaşamı biliyorlar.

Bir açıdan aynı yaştayız seninle ya da en azından hayatın aynı çağında... Ailelerimizi arkada bırakalı çok zaman oluyor. Dünyadan bakıldığında biz açık bir mezara girip yok olmuş gibiyiz. Burası benim için ölümden sonraki yaşam, kariyerim bittikten sonraki kariyerim, yaşamım bittikten sonraki yaşamım oldu. İyi de oldu, cennet gibi; yoğun, korkutucu, muzaffer ve sonunda huzurlu. Umarım senin için de böyle olur dostum. Ne kadar sürerse sürsün umarım her günün tadını çıkarırsın.

Galibiyetimizi, dolayısıyla bu ikinci hayatımı sana ve bize savaşta liderlik eden diğer çocuklara borçlu olduğumuzu hiç unutmadım. Şimdi sana mezarımdan tekrar teşekkür ediyorum.

Sevgi ve saygıyla,
Vitaly Denisovitch Kolmogorov

"Alessandra'ya yaptığın şey hoşuma gitmiyor," dedi Valentine.

Ender okuduğu şeyden başını kaldırdı ve "Ne yapıyormuşum ki?" dedi.

"Onu kendine âşık ettin ve bunu bal gibi biliyorsun."

"Öyle miymiş?"

"Bilmiyormuş gibi davranma! Sana aç bir yavru köpek gibi bakıyor."

"Benim hiç köpeğim olmadı. Harp Okulu'nda takımların maskotları olmasına izin vermiyorlardı ve hiç sokak köpeği de yoktu etrafta."

"Ve bunu ona kasten yaptırdın."

"İstediğimde bir kadını kendime âşık edebiliyorsam belki de bunu bir formüle döküp Dünya'da satıp zengin

olmalıyım."

"Bir *kadını* değil, duygusal olarak muhtaç, utangaç ve kabuğuna çekilmiş bir kızı kendine âşık ettin, ki bunu yapmak çok kolay bir şey. Tek yapman gereken ona fazlasıyla iyi ve nazik davranmaktı."

"Haklısın. Bu kadar bencil olmasaydım onu tokatlamam gerekirdi."

"Ender, karşında ben varım. Seni izlemiyor muyum zannediyorsun? Onu övmek için fırsat kolluyorsun. Anlamsız konularda nasihat istiyorsun. Ortada sebep yokken teşekkür ediyorsun. Ona gülümsüyorsun. Sen gülümsediğinde bunun demiri eritme gücüne sahip olduğunu kimse sana söyledi mi?"

"Bir uzay gemisinde çok da uygun bir şey değilmiş. Daha az gülümseyeceğim."

"Sanki yıldız sürüşüymüş gibi açıp kapatabiliyorsun. O gülüş -bütün suratınla birlikte, sanki ruhunu çıkartıp onun ellerine koyuyormuş gibi."

"Val," dedi Ender. "Bu okumaya çalıştığım önemli bir mektup. Ne demeye çalışıyorsun?"

"Şimdi ona sahipsin. Bu durumda onunla ne yapmayı planlıyorsun."

"Ben kimseye sahip değilim," dedi Ender. "Ona elimi bile sürmedim -kelimenin tam anlamıyla. Elini sıkmadım, omzuna dokunmadım, hiçbir şekilde dokunmadım. Fiziksel temasta bulunmadım. Ona kur da yapmadım. Seks çağrışımı yapan imalarda bulunmadım. Sadece ikimizin anlayabileceği şakalara sahip değiliz. Onunla baş başa zaman bile geçirmedik. Aylardır annesi bizi baş başa bırakmaya çalışıyor ama ben bir yolunu bulup bundan kurtuluyorum, bu kaba bir şekilde sessizce odayı terk etmek olsa bile. Bunun nasıl onu kendime âşık etmek olduğunu söyler misin?"

"Ender, bana yalan söylemen hoşuma gitmiyor."

"Valentine, dürüst bir cevap istiyorsan bana dürüst bir mektup yaz."

Val içini çekti ve yatağına oturdu. "Bu yolculuğun bitmesini dört gözle bekliyorum."

"İki aydan biraz daha fazla kaldı. Neredeyse bitti. Kitabını da gerçekten bitirdin."

"Evet, hem de çok güzel oldu," dedi Valentine. "Özellikle hiç birini tanımadığımı ve senin de bana hiç yardım etmediğini göz önünde bulundurursak."

"Sorduğun her soruyu cevapladım.

"İnsanları, okulu değerlendirmeni istediğim zamanlar dışında, ayrıca-"

"Tarihi benim düşüncelerim oluşturmuyor. Kitabın "Ender Wiggin'in ablası Valentine'a anlattığı *Okul Günleri"* olmaması gerekiyor, değil mi?"

"Bu yolculuğa seninle tartışmak için gelmedim."

Ender ona o kadar şaşkın bir şekilde baktı ki Valentine ona bir yastık fırlattı.

"Senin için bir anlam ifade eder mi bilmem ama," dedi Val, "sana hiç Peter'a davrandığım kadar kötü davranmadım."

"O zaman her şey yolunda."

"Ama sana kızgınım Ender. Bir kızın duygularıyla oynamamalısın. Tabi onunla evlenmeyi planlamıyorsan-"

"Öyle bir planım yok," dedi Ender.

"O zaman onu ayartmamalısın."

"Böyle bir şey yapmadım," dedi Ender.

"Ve ben yaptığını söylüyorum."

"Hayır Valentine," dedi Ender. "Yaptığım tek şey en çok istediği şeye sahip olabilmesi için ihtiyacı olan şeyi ona vermekti."

"Ki bu da sen oluyorsun."

"Kesinlikle hayır." Ender yatağa Valentine'ın yanına oturdu ve ona doğru eğildi. "Bir başkasını gidip sorgularsan

sevinirim."

"Ben herkesi sorguluyorum," dedi Val. "Herkesi yargılıyorum. Ama sen benim kardeşimsin. Sana patronluk taslayabiliyor olmam gerekiyor."

"Ve sen de benim ablamsın. Seni işeyene ya da ağlayana kadar gıdıklayabiliyor olmam gerekiyor, ya da her ikisi de aynı anda olana kadar." Dediğini yapmak için bir hamle yaptı ama o kadar ileriye götürmedi. Ya da en azından Valentine sadece birazcık altına kaçırdı. Sonra ise koluna vurdu ve Ender dalga geçer bir şekilde "ah" dedi. Acımamış gibi yapıyordu ama Val acıdığını biliyordu. Bunu hak etmişti. Alessandra'ya çok kötü davranıyordu ve bu umurunda bile değildi. Daha da kötüsü bunu inkar edebileceğini zannediyordu. Çok zavallıca.

O gün öğleden sonra Ender Valentine'ın ona söylediklerini düşündü. Ne planladığını biliyordu ve bu gerçekten Alessandra'nın iyiliği içindi, ama kızın ona gerçekten aşık olabileceğini hesaba katmayarak yanlışlık yapmıştı. Aralarındaki şeyin arkadaşlık, güven, belki de minnettarlık olacağını düşünüyordu. Kardeş gibi... Ama Alessandra Valentine gibi değildi. Ender'e yetişemezdi. Val gibi daha bir şey demeden söylediğini anlayamazdı -ya da en azından söylemek istediğini. Onun yerini tutması mümkün değildi.

Evlenebileceğim birini nereden bulabilirim ki? Ender cevabı bilmiyordu. Hiçbir yerde ve hiçbir zaman, eğer herkesi Valentine'la karşılaştırırsam.

Peki, evet, Alessandra'nın bana karşı bir şeyler hissetmesini sağlıyorum. Bana öyle bakmasını seviyorum. Petra bana hiçbir zaman o gözle bakmıyordu. Kimse bakmadı. Bu hoş bir his. Hormonlarım uyanıyor ve heyecanlanıyorlar. Eğlenceli. 15 yaşındayım. Ona niyetlerimi yanlış bir şekilde belirtmedim ve asla fiziksel bir temasta bulunmak istediğime dair bir şey yapmadım. Benden

hoşlanması hoşuma gidiyor, ne var? Onu böyle hissettirmek de hoşuma gidiyor. Bu işin kuralı ne ki? Ya onu tamamen göz ardı edip yokluğuyla baş başa bırakacağım ya da hemen evlenecek miyim? Tek seçeneklerim bunlar mı?

Ama aklını şu soru kurcalıyordu: Ben Peter mıyım? Planladığım şeyler için diğer insanları kullanıyor muyum? Niyetimin ona onu mutlu edecek bir şans vermek olması bir şey değiştiriyor mu? Ona sormuyorum, bir seçim şansı tanımıyorum ve onu manipüle ediyorum. Dünyasını benim istediğim seçimleri ve hareketleri yapsın diye şekillendiriyorum. Böylece o da diğer insanların istediğim şeyleri yapmalarına yol açıyor...

Sonra? Diğer seçenek ne? Hiçbir şey yapmayayım da sonra "Vah vah, ne kadar beceriksizce yapılmış bir iş" mi desinler? Herkes birilerini manipüle etmiyor mu? Onlardan bir seçim yapmalarını istediğimizde bile teklifi onların bizim istediğimiz şeyi tercih edecekleri şekilde sunmuyor muyuz?

Ona ne yapmak istediğimi söyleseydim büyük ihtimalle beni destekler ve bunu gönüllü olarak yapardı.

Ama annesine bir şey döndüğünü belli etmeyecek kadar iyi bir aktör mü? Onu zorlasa bile söylememeyi becerebilir mi? Ender'e göre Alessandra annesinin kontrolü altındaydı ve ondan uzun bir süre sır saklayamazdı. Ve eğer niyetimiz açığa çıksa bile Alessandra hiçbir bedel ödemez -ona hiçbir şey olmaz- ama ben her şeyimi kaybederim. Kendi geleceğimi ve mutluluğumu gözetmem yanlış bir şey mi? Ve düşük bir ihtimal olsa da Amiral Morgan'dan ziyade beni yönetici olarak seçtiklerinde sömürgecileri iyi yönetebiliyor olmam gerekmiyor mu?

Hâlâ bir savaş var. Tek fark bu savaşta silahlar yerine kelimeler ve gülümsemeler kullanılıyor. Sahip olduğum kuvvetleri ve saha avantajını kullanmak zorundayım. Düşmanla sahip olduğu avantajları kullanamayacağı

şartlarda çarpışmak zorundayım. Alessandra tek bir insan olabilir, evet -ama büyük bir oyunda bütün askerler ve bütün piyonlar da öyle. Savaşı kazanmak için beni kullandılar. Şimdi de ben birisini kullanacağım. Bunların hepsi "herkesin iyiliği" için.

Ama bütün ahlaki akıl yürütmesinin altında başka bir şey daha vardı. Bunu hissedebiliyordu. Bir kaşıntı, bir açlık, bir özlem... Valentine'a göre bu onun içindeki şempanzeydi. Alessandra'daki kadınlığın kokusunu almıştı. Bu planı, bu araçları en iyi oldukları için mi seçtim, yoksa benim kendisini sevmemi isteyen güzel bir kızın yanında olmamı sağlayacakları için mi?

Belki de Valentine tamamen haklıydı.

Ama bu durumda bile... ee? Alessandra'ya gösterdiğim bütün ilgiyi geri alamam ki. Birden, hiçbir sebep yokken ona soğuk davranmaya mı başlayacağım? Böyle yapınca daha az çıkarcı mı davranmış olacağım?

Arada sırada aklımı kapatıp uygun durumdaki bir kızı gözüne kestirmiş bir şempanzeye dönüşemez miyim?

Hayır.

"Ender Wiggin'le oynadığın bu oyunu ne kadar sürdüreceksin?" diye sordu Dorabella.

"Oyun mu?" diye sordu Alessandra.

"Senden hoşlandığı çok açık," dedi Dorabella. "Sürekli seninle ilgileniyor, sana nasıl gülümsediğini gördüm. Senden hoşlanıyor."

"Beni bir kız kardeşi sevdiği gibi seviyor," diye içini çekti Alessandra.

"Utangaç olduğu için," dedi Dorabella.

Alessandra içini çekti.

"Şunu yapma," dedi Dorabella.

"Ne yani, etrafta sen varken nefes almamam mı gerekiyor?"

"Bana zorla kendini çimdiklettirip ağzına kurabiye sokturtma."

"Anne, onun hareketlerini kontrol edemem."

"Ama kendi hareketlerini kontrol edebilirsin."

"Ender Amiral Morgan değil."

"Evet, değil. O bir çocuk. Hiç deneyimi yok. Onu yönetebilir, yardım edebilir ve öğretebilirsin."

"Neyi öğretebilirim, Anne? *Fiziksel* bir şey yapmamdan mı bahsediyorsun?"

"Benim sevgili peri kızım," dedi Dorabella, "bu *şeyim* ya da *benim* için değil, Ender'in kendi iyiliği için."

Alessandra gözlerini devirdi. Annesi tam bir ergendi.

"Gözlerini devirince bana cevap vermiş olmuyorsun, sevgili peri kızı."

"Anne, en korkunç şeyleri yapan herkes bunun diğer kişinin iyiliği için olduğunu söylüyorlar."

"Ama bu durumda ben haklı çıkıyorum. Amiral Morgan ve ben çok yakınlaştık. Çok çok yakınlaştık."

"Yatıyor musunuz?"

Dorabella kendisi bile ne yaptığını fark etmeden elini kızına vurmak için havaya kaldırdı. Ama kendisini zamanında durdurdu. "Bak," dedi. "Elim Anneannene ait olduğunu zannediyor."

Alessandra'nın sesi titredi. "Çok çok yakın olduğunuzu söylediğinde şey ima ediyorsun zannetmiştim-"

"Quincy Morgan'la iki yetişkin gibi bir ilişkimiz var," dedi Dorabella. "Birbirimizi anlıyoruz. Daha önce hayatında bulunmayan bir neşe getirdim hayatına ve o da ruhu şad olsun, babanın hiç sağlayamadığı erkeksi bir sağlamlık sağladı. Aynı zamanda fiziksel çekim de var aramızda ama

olgun yetişkinleriz ve libidomuza sahip çıkıyoruz. Ve hayır, bana elini sürmesine izin vermedim."

"O zaman şu an neyden bahsediyoruz?" diye sordu Alessandra.

"Senin yaşında bir kızken," dedi Dorabella, "bilmediğim şeyler vardı. Tamamen iffet sahibi olmakla bebek oluşumuna yol açan şeyi yapmak arasında bir erkeğe yaptığı yaklaşımların belli bir dereceye kadar hoş karşılandığını belirtecek çok fazla adım ve aşama vardır."

"Bunun gayet farkındayım Anne. Okulda fahişe gibi giyinip her şeylerini sergileyen kızlar gördüm. Okşamalar, kavramalar ve çimdikler... Biz İtalyan'ız, ben bir İtalyan okuluna gittim ve bütün erkek çocuklar büyüyünce İtalyan erkekleri olmak istiyorlardı."

"Beni etnik stereotiplerine sinirlendirerek dikkatimi dağıtmaya çalışma," dedi Dorabella. "İnişten önce sadece birkaç haftamız kaldı-"

"İki ay, "birkaç hafta" değil."

"Sekiz hafta birkaç haftayla aynı şey. Shakespeare'e vardığımızda kesin olan bir şey var. Amiral Morgan koloniyi 15 yaşında bir çocuğa teslim etmeyecek. Bunu yapmak sorumsuzluk olurdu. Ender'i seviyor -herkes onu seviyor- ama Harp Okulu'nda tek yaptıkları bütün gün oyun oynamaktı. Bir koloniyi yönetebilmek için liderlikte deneyimi olan birisine ihtiyaç var. Bu hiç bu kadar açıkça söylenmedi ama insanların konuştuklarını duyduğumda buna benzer şeyler söylediklerini duydum."

"Gizli gizli insanların konuşmasını dinledin yani."

"Şans eseri bazı yerlerde bulundum ve istediğim zaman kulaklarımı kapatabilmek gibi bir özelliğim yok. Demek istediğim şey şu: bence her şeyin en iyi şekilde çözümlenebilmesi için Ender Wiggin yönetici olduğunda Amiral Morgan'ın nasihatlerini dinlemesi gerekiyor."

"Her konuda."

"Bu, Ender'in kan dolaşımının durdurulup Eros'a gönderilmesinden iyidir."

"Hayır! Bunu yapamaz!"

"Böyle bir tehdit daha önce savurdu ve bunun gerekli olabileceğine işaret eden ipuçları var. Bir de şunu düşün: Ender ve güzel bir sömürgeci kız birbirlerine âşıklar. Evlilik yeminlerini ediyorlar. Ender nişanlanıyor. Aynı zamanda kayınvalidesi de-"

"Kendisinin ve kızının peri olduğunu zanneden dengesiz kadından mı bahsediyorsun?"

"Kayınvalidesi de deyim yerindeyse kesinlikle tahtın arkasında olacak olan güç sahibi amiralle evleniyor. Ender onu rahatsız etmediği sürece tabi, yoksa elinden taht alınır. Ama Ender onu rahatsız *etmeyecek* çünkü bunun için bir sebebi olmayacak. Genç ve güzel eşi bazı şeyleri annesine danışacak ve o da bunları kendi kocasıyla konuşacak. Böylece hiçbir problem olmayacak."

"Diğer bir deyişle senin casusun olabileyim diye onunla evleniyorum."

"Geminin amiralleri arasında herhangi bir anlaşmazlık olmasın diye seven ve sevilen bir çift olacaksınız."

"Ender'in isteklerini saman altı edip onu Quincy'nin isteklerine göre yönlendirerek."

"Kendisi büyüyüp deneyim sahibi olana kadar," dedi Dorabella.

"Ki bu da en azından Quincy'ye göre hiçbir zaman olmayacak," dedi Alessandra. "Anne, ben aptal değilim. Bu işin içindeki kimse aptal değil. Amiral Morgan'ın gücü ele geçireceğinden eminsin ve böylece onunla evlenerek koloninin yöneticisinin eşi olacaksın. Ama Ender Wiggin'in başarılı olabileceği ihtimalini de göz önünde bulundurduğun için benim de *onunla* evlenmemi istiyorsun. Böylece güç

çekişmesini kim kazanırsa kazansın *biz* kar edeceğiz. Haklı mıyım?"

"Alessandra "kar" sözcüğünü İngilizce söylemişti. Dorabella bu fırsatı değerlendirdi. "Tatlım, Shakespeare Kolonisinde kar edecek bir şeyleri olmayacak," dedi Dorabella. "Sadece takas ve taksimle geçindiler şimdiye kadar. Gelecekteki kolonimiz hakkında yeterince araştırma yapmamışsın."

"Anne," dedi Alessandra. "Planın *bu,* değil mi?"

"Aşağı yukarı," dedi Dorabella. "Ben âşık bir kadınım. Sen de öyle. Bunu inkar etme!"

"Sürekli onu düşünüyorum," dedi Alessandra. "Her gece onu hayal ediyorum. Eğer bu aşksa, bunu geçirecek bir ilaç bulmalılar."

"Böyle hissetmenin sebebi sadece sevdiğin çocuğun duygularını sana, hatta kendisine bile açıklayabilecek kadar onların farkında olmaması. Bunca zamandır sana bunu anlatmaya çalışıyorum."

"Hayır Anne," dedi Alessandra. "Bana anlatmak *dışında* her şeyi yaptın. Söylemek istemediğin ama yapmamı istediğin şey onu baştan çıkarmam."

"Hayır."

"Anne!"

"Bunu zaten *söyledim.* Onu istemekle baştan çıkartmak arasında yapacak çok şey var. Küçük dokunuşlar mesela."

"Dokunulmaktan hoşlanmıyor."

"Böyle *zannediyor* çünkü daha sana âşık olduğunun farkında değil."

"Vay be," dedi Alessandra. "Bütün bu çıkarımları psikolojide kariyer yapmadan bile yapabiliyorsun."

"Bir perinin psikoloji *okumasına* gerek yoktur, bu bilgilerle doğar."

"Anne!"

"Böyle deyip duruyorsun, sanki bundan emin değilmişsin gibi... Evet tatlım, ben gerçekten de annenim."

"Hayatında bir kez olsun ne demek istediğini söyleyemez misin?"

Dorabella gözlerini kapadı. Kendini açık açık ifade etmesi hiçbir zaman iyi sonuçlanmamıştı. Yine de Alessandra haklıydı. Kızı Dorabella'nın neyden bahsettiğini bilemeyecek kadar saftı. Bu aciliyeti ve ihtiyacı anlamıyordu -ve bu konuda ne yapması gerektiğini de.

Samimiyetten kaçınması mümkün değildi. O zaman çabucak olupbitsindi bari.

"Otur canım," dedi Dorabella.

"Yani daha karmaşık bir aldatmaca olacak," dedi Alessandra. "Oturup dinlenmemiz gerekiyor ya."

"Eğer böyle konuşmaya devam edersen seni mirasımdan men ederim."

"Benim istediğim bir şey bırakabilecek duruma gelene kadar bu tehdit bir işe yaramayacak."

"Otur seni arsız şey," dedi Dorabella şakayla karışık sert sesiyle.

Alessandra yatağına uzandı. "Dinliyorum."

"Senden istediğimi değil, illa başka bir şey yapmak zorundasın, değil mi?"

"Dinliyorum. Ayrıca benden bir şey istemedin, bana emrettin."

Dorabella derin bir nefes alıp konuşmaya başladı. "Önümüzdeki dört hafta içerisinde Ender Wiggin'le bir ilişki kurup onu korunaklı ve meşgul bir hale sokmazsan, Amiral Morgan koloninin ne durumda olduğunu görmek için gemiden indiğinde Ender çok yüksek ihtimalle gemide bırakılacak ve yanında ya korumalar olacak ya da uyutulacak. Ama eğer Ender Amiral Morgan'ın gelecekteki-damadı olursa Shakespeare Kolonisi'ndekilere büyük

ihtimalle yeni yönetici olarak tanıtılacak. Yani ya unvan olarak yönetici olan ve insan ırkının kurtarıcısı olan Ender'le nişanlanırsın ya da ondan ayrı tutulur ve evlenme zamanın geldiğinde kolonideki palyaçolardan birisini seçmek zorunda kalırsın."

Alessandra o kadar uzun süre cevap vermeden gözleri kapalı şekilde durmuştu ki Dorabella onu uyandırmak için suratına su atmayı düşünmüştü.

"Teşekkürler," dedi Alessandra.

"Ne için?"

"Ne kastettiğini gerçekten söylediğin için," dedi Alessandra. "Planın ne olduğunu söylediğin için. Ne yaparsam yapayım anladığım kadarıyla bu Ender'in iyiliği için olacak. Ama ben 15 yaşındayım Anne ve bildiğim tek yöntem okuldaki en kötü kızların yöntemi. Bunun Ender Wiggin üzerinde pek iyi etkileri olacağını düşünmüyorum. Yani demek istediğini yapmak istiyor olsam bile nasıl yapacağımı bilmiyorum."

Dorabella Alessandra'nın yatağının yanına eğildi ve kızını yanağından öptü. "Sevgili kızım, tek yapman gereken sormaktı."

•14•

Alıcı: smenach%ShakepeareKol@colmin.gov
Gönderen: GovDes%ShakespeareKol@colmin.gov/voy
Konu: Biz yaklaştıkça

Sevgili Dr Menach,

Yolculuk süresince incelediğim çalışmalarınıza hayran oldum -ve minnettar. Vitaly Kolmogorov sizden hayranlıkla bahsetti -huşu ve dostluk da yetersiz kelimeler- ve sizi onun kadar tanımasam da başardıklarınızı gördüm. Ben ve benimle birlikte gelen 1000'lerce sömürgecinin Shakespeare Kolonisi'ni kurtarılacak bir yer yerine başarılı bir iş olarak bulacak olmamız gerçeğini sömürgecilerinize borçluyuz ama sizin hastalıklar ve protein uyuşmazlığına bulmuş olduğunuz çözümler olmasaydı biz geldiğimizde büyük ihtimalle kimseyi bulamazdık.

Vitaly'nin bana söylediğine göre yöneticiliği kabul etmek konusunda çekinceleriniz varmış ama gördüğüme göre kabul etmiş ve neredeyse beş yıldır çok iyi bir iş çıkarmışsınız. İlkelerinizi birazcık eğip politik bir işi kabul ettiğiniz için teşekkürler. Ben de işi kabul etmekte en az sizin kadar çekingen olduğum konusunda sizi temin ederim ama benim durumumda gidecek başka bir yerim yoktu.

Bir yöneticiye göre genç ve deneyimsizim ama sizin gibi askerlik görevimi yaptım. Geldiğimde sizi yerinizde bulabilmeyi umuyorum. 4000 "yeni sömürgeci" ile 1000 "eski sömürgeci"yi nasıl sorunsuzca bir arada tutabileceğimiz konusunda size yardım etmek ve bu konuda

sizden bir şeyler öğrenmek isterim. Çabalarımız sonunda umarım belli bir zaman sonra hepsi kendilerine Shakespeare vatandaşı diyebilirler.

Benim adım Andrew Wiggin ama bana çoğunlukla çocukluk lakabım Ender diye hitap edilir. Savaş sırasında şimdi sömürgeci olduğunuz sistemde pilotluk yaptığınız için sesimi duymuş olma ihtimaliniz epey yüksek; en azından kumandan arkadaşlarımdan birinin sesini duymuşsunuzdur. Son harekat sırasında kaybettiğimiz pilotlar için yas tutuyorum; hatalarımızın insan hayatına mal olabileceğini bilmiyorduk ama bu, sorumluluğu bizim omuzlarımızdan kaldırmıyor. Sizin için kırk yıldan fazla zamanın geçmiş olduğunu fark ettim; benim için savaş sadece 3 yıl önceydi ve hiçbir zaman aklımdan çıkmadı. Savaşta gerçekten savaşmış olan ve benim hatalarım yüzünden hayatlarını kaybetmiş askerleri hatırlayan askerlerle bir araya gelmek üzereyim.

Yurttaşlarınızın çocukları ve torunlarıyla tanışmak için sabırsızlanıyorum. Tabi ki onlar için savaşlar eski tarih olacak ve hiçbir şekilde savaşı bilmeyecekler. Benim kim olduğumu bilmeyecek, 15 yaşındaki bir çocuğun yöneticileri haline getirilmesinin neden onlara bir hakaret olduğunu anlamayacaklar.

Neyse ki benimle birlikte deneyimli Amiral Quincy Morgan da geliyor ve burada kaldığı sürece gemiyle beraber koloniye de liderlik edebileceğini önerdi. Vitaly ve ben liderliğin ve komutanın ne olduğunu tartıştık ve Quincy Morgan'ın barış ve otoriteyi temsil ettiğine karar verdik; bunun koloni için ne demek olduğunu siz benden daha iyi bilirsiniz.

Gelişimizin size yaratacağı külfet için özür diliyorum ve şimdiden minnettarlığımı iletiyorum.

Saygılarımla,
Andrew

Alıcı: GovDes%ShakespeareKol@colmin.gov/voy
Gönderen: smenach%ShakespeareKol@colmin.gov
Konu: Kötü planlama

Sevgili Ender,

Düşünceliliğin ve mektubun için teşekkür ederim. Amiral Morgan'ın barış ve otorite insanı olmasıyla neyi kastettiğini çok iyi anladım ve onu uygun bir şekilde karşılayacak imkânlara sahip olmak isterdim. Ama aramızda sadece benim kadar yaşlı olan askerler var; gençlerimiz hiç bir zaman askeri disiplin ya da beceriye sahip olmak durumunda kalmadılar. Manevra çabalarımızın ne kadar gülünç olduğunu görseydin beni anlardın. Sizin gelişiniz için hazırlanacak seremoniler tamamen sizin eseriniz olmalı. SENİN yaptıklarını senin benim işlerimi incelediğin kadar incelemiş biri olarak söylüyorum ki bu işin altından da çok güzel bir şekilde kalkarsın.

"Bir işin altından kalkmak" deyişini Vitaly öldükten sonra hiç kullanmamıştım. Belki de sen yönetici olacağın için (ve bu içimi rahatlatıyor) seninle konuşurken onunla konuşma şeklimi kullanmaya başlamışımdır.

Maalesef sizin geldiğiniz zaman ben acil ve uzun bir yolculuğa çıkmış olacağım. Artık baş zenobiyolog ben değilim ama bu bütün görevlerimin bir anda yok olduğu anlamına gelmiyor. Hazır siz de geliyorken güneyimizdeki geniş ve keşfedilmemiş arazilere gidebiliriz. İlk geldiğimizde burada yarı tropik bir iklim bulduk, bu yüzden yakıt veya barınak bulmasaydık bile soğuktan donarak ölmezdik. Ama şimdi Dünya iklimine uygun sebzeler getirdiğiniz ve onlar da

yetişebilmek için daha soğuk toprağa gereksindikleri için onlara uygun toprak bulabiliyor muyuz diye araştırmam gerekiyor. Aynı zamanda işimize yarayabilecek yerel meyve, sebze ve çimler var mı diye de bakmalıyım. Bize aynı zamanda ulaşım araçları da getireceğiniz için bir bölgede yetiştirip diğer bölgede tüketmemiz mümkün olacak.

Sizin de tahmin edebileceğiniz sebeplerden ötürü yaşlı bir adamın ayak altında dolaşması sandığınız kadar iyi bir şey değil. İki kişi aynı anda “yönetici” unvanına sahipse insanlar daha çok tanışıklığı olanı takip etmeye meyilli olacaktır. Yeni gelenler uykuda oldukları için eskilerin uygulamalarını takip edeceklerdir. Benim yokluğum sizin için kıymetli bir fırsat. Baş zenobiyolog lx Tolo seni şu andaki projeler hakkında bilgilendirebilir.

Eminim ki yokluğumun sana yardım etmek ya da seninle tanışmaktan çekinmekle bir alakası olmadığının farkındasındır. Eğer ki hazır bulunmamın koloni için daha iyi olacağını düşünseydim büyük bir zevkle bizi galibiyete taşıyan kumandanın elini sıkmak isterdim. Koloninin eski toprakları arasında hâlâ sana hayranlık duyan pek çok kişi bulacaksın. Karşında dilleri tutulduğunda onları mazur gör lütfen.

Saygılarımla,
Sel

Sel yavaş yavaş güneye yapacakları keşif için hazırlanmaya başladı. Yürüyerek gideceklerdi -ilk keşiflerinde yanlarında yük hayvanları yoktu ve koloniyi sahip olduğu araçlardan mahrum bırakmak istemiyordu. Ve çoğu yenebilir türün yayılmış olmasına rağmen onların yaşayabildiği topraklardan geçmeyi planlamıyordu, bu da yiyeceğini yanında taşıması gerektiği anlamına geliyordu.

Neyse ki çok yemek yemezdi ve yanında yerel proteinleri metabolizmasında üretebilen genetiği değiştirilmiş altı tane köpek götürüyordu. Köpekler avlanacak ve sonra Sel de içlerinden ikisini yanına alacak, diğer dördünü serbest bırakacaktı. Onlar da üreyebilen iki çift olacak ve başka bir yerde çoğalabileceklerdi.

Yeni avcı türler doğaya bırakılmışlardı -Sel bunun yerel ekoloji için ne kadar tehlikeli olabileceğini biliyordu. Ama nasılsa bütün türleri yiyemezler ve bitki örtüsüne de zarar veremezlerdi. Sonraki keşif ve kolonileştirme gezilerinde yenebilir ve evcilleştirilebilir türler bulmak önemli bir hale gelecekti.

Buraya yerel ekolojiyi bir müze gibi muhafaza etmek için gelmedik. Burayı kolonileştirip dünyayı kendimize uygun bir hale getirmek için geldik.

Formiklerin Dünya'ya yapmaya başladıkları şey de tam olarak buydu. Ama onların yaptıkları çok daha şiddetliydi -her şeyi yakmış ve kendi gezegenlerinden bitkiler ekmişlerdi.

Yine de bir sebepten buraya da aynı şeyi yapmamışlardı. Neredeyse yüz yıl önce Çin'in Temizlenmesi sırasında formiklerin Dünya'ya ektikleri hiç bir türü bulamamıştı. Burası formiklerin en eski kolonilerinden biriydi ve flora ve faunası genetik olarak formik çeşitlilikle ortak özelliklere ve atalara sahip olamazmış gibi duruyordu. Bunlar Dünya'da kullanmaya başladıkları formikleştirme stratejilerinden önce dikilmiş olmalı.

Sel şimdiye kadar bütün yıllarını koloniyi yaşanabilir hale getirmek için genetik araştırma yaparak geçirmişti ve son beş senedir ise koloniyi yönetiyordu. Artık keşfedilmemiş yerlere gidip öğrenebildiği kadar şey öğrenme fırsatı vardı.

Ix Tolo söylene söylene -her zamanki gibi- bavulunu hazırlamasına yardım etti. Az ekipman alıyorsun, çok

alıyorsun, yeterince yemek almamışsın, çok fazla su almışsın, şu neden şöyle, bu neden böyle... İşini iyi yapabilmesini sağlayan şey bu ayrıntılara sürekli dikkat etmesiydi ve Sel bunu komik buluyordu.

Ve tabi ki Ix Tolo'nun kendi düşünceleri de vardı.

“Diğer çantayı hazırlamayı bırakabilirsin," dedi Sel ona, “çünkü sen benimle gelmiyorsun."

“Diğer çanta mı?"

“Ben aptal değilim. Yanıma almaktan vazgeçtiğim şeylerin yarısını alıp başka çantaya koydun. Ayrıca yanına yemek ve mat da yerleştirdin."

"Aptal olduğunu hiç düşünmedim. Ama her iki baş zeno-biyoloğumuzu da aynı yolculuğa gönderip koloniyi tehlikeye atacak kadar da ben aptal değilim."

"Peki hazırlık kimin için?"

"Oğlum Po için."

"Ona fazla romantik Çinli bir şairin adını vermiş olman beni hep rahatsız etmiştir. Neden Maya tarihinden bir kişinin adını kullanmadın ki?"

"Popol Vuh'taki karakterlerin isimleri değil numaraları var. Oğlum duyarlı bir çocuk. Güçlü. Durum olursa seni tek başına eve geri bile taşıyabilir."

"O *kadar* da yaşlı ve kart değilim."

"Ama o bunu gerçekten de yapabilir," dedi Ix. "Ama tabi yaşıyorsan. Yoksa durup ayrışma sürecini kaydeder ve sonra da senin DünyadaDoğan cesedini kemiren mikrop ve solucanlardan örnekler toplar."

"Hâlâ duygusal bir şapşal değil de bir bilim adamı olarak düşündüğünü görmek ne güzel."

"Po sana iyi bir yol arkadaşı olacak."

"Sen burada kalıp koloni gemisinin getirdiği şeylerle oynarken o da benim istediğim kadar eşya taşımama izin versin de yararlı olduğunu görelim."

"Beraberlerinde gönderdikleri zenobiyologları da eğiteceğim," dedi Ix. "Kesin Wiggin'e ona yardım edeceğimi söylemişsindir. Etmeyeceğim. Yeni yöneticiye bakıcılık yapmakla uğraşamam, kendi alanımda yapmam gereken yeterince işim var."

Sel mızmızlanmasını duymazlıktan geldi. Ix'ın Wigin'e istediği her konuda yardım edeceğini biliyordu. "Peki Po'nun annesi, oğlu benimle seyahate çıkıyor diye mutlu mu?"

"Hayır," dedi Ix. "Ama ona izin vermese kendisiyle bir daha hiç bir zaman konuşmayacağının da farkında. Böylece o da onaylamış oldu. Aşağı yukarı."

"O zaman yarın sabah yola çıkıyoruz."

"Yeni yönetici sana izin verirse tabi."

"Bu gezegene ayak basana kadar herhangi bir otoritesi yok. Daha yörüngeye bile girmedi."

"Mal beyanlarına bakmadın mı? Dört tane hızlı kepçeleri var."

"İhtiyacımız olursa telsizden onlara ulaşırız. Aksi halde nereye gittiğimizi onlara söyleme."

"Formiklerin gezegendeki bütün avcı hayvanlardan kurtulmuş olmaları güzel bir şey."

"Kendine saygısı olan hiç bir avcı hayvan zaten benim gibi aksi ve kart bir adamı yemezdi."

"Ben oğlumdan bahsediyordum."

"Yemeğimiz bitse bile o da beni yemek istemeyecektir."

O gece Sel yatağa erken gitti ve sonra her zaman olduğu gibi birkaç saat uyuduktan sonra işemek için kalkıp tuvalete gitti. İletişim kutusunun yandığını gördü. Bir mesaj.

Bana ne.

Ama onu ilgilendiriyordu aslında, değil mi? Wiggin'in otoritesi gezegene ayak basana kadar yoksa Sel hâlâ yöneticiydi. Yani Dünya'dan gelen bütün mesajlara bakmak zorundaydı.

Oturdu ve mesajı almaya hazır olduğuna dair işaret verdi.

Kayıtlı iki mesaj vardı. İlkini oynattı. Kolonileştirme Bakanı Graff'ın suratı çıktı ve kısa bir mesajı vardı.

"Wiggin oraya inmeden oradan ayrılmayı planladığını biliyorum. Gitmeden onunla konuş. Seni durdurmaya çalışmayacaktır, merak etme."

Mesaj bu kadardı.

Diğer mesaj Wiggin'dendi. Suratından yaşı belli oluyordu ama boyu uzundu. Kolonide onun boyundaki gençlerden yetişkinlerin işlerini yapmalarını beklerlerdi ve buluşmalarda da yetişkinlerin oy hakkına sahiplerdi. Yani belki de görevi Sel'in zannettiği kadar garip durmaz.

"Lütfen bu mesajı alır almaz bana iletişim ağından ulaşın," dedi Ender. "Telsiz sinyali uzaklığındayız ama sinyale başkasının karışmasını istemiyorum."

Sel bir an için mesajı Ix'e aktarıp ona cevaplatmayı düşündü ama sonra vazgeçti. Wiggin'den saklanmaya çalışmıyordu, değil mi? Sadece meydanı onun için boş bırakacaktı.

Bağlantı kurmak istediğini belirten sinyali gönderdi. Wiggin bir iki dakika içerisinde karşısındaydı. Gemi izafi hızdan çıktığı için artık zaman farkı yoktu ve bu yüzden iletişim ağından anında görüntü alınabiliyordu. Telsiz sinyalinin gecikmesi bile yoktu.

"Yönetici Menach," dedi Ender Wiggin. Gülümsedi.

"Efendim," dedi Sel. O da gülümsemeye çalıştı... Ama bu karşısındaki Ender Wiggin'di!"

"Ayrıldığınızı öğrenir öğrenmez ilk aklıma gelen kalmanızı istemekti."

Sel bunu duymazlıktan geldi. "Mal beyanınızda yük hayvanları dışında süt, yün, yumurta ve et veren hayvanlar olduğunu da görmek sevindirici. Dünya'ya mı alışkınlar

yoksa genleri yerel bitki örtüsünü tüketebilmeleri için değiştirildi mi?"

"Gemimiz kalktığı zamanlarda metotlarınız çok etkili gibi duruyordu ama biz yola çıkana kadar işe yaradıkları daha tam olarak kanıtlanmamıştı. Getirdiğimiz bütün bitki ve hayvanlar bu yüzden Dünya'ya alışkınlar. Hepsi uykuda ve gemi dönüş yoluna çıkmaya başlayana kadar bile yüzeyde de bu durum muhafaza edilebilir. Yani sonraki nesil için değişimleri yapmak için zamanımız olacak."

"Ix Tolo şu an bazı projeler üzerinde çalışıyor ama yeni zenobiyologlarınızı bu teknikte eğitecek zamanı olacaktır."

"Ix Tolo siz yokken baş zenobiyolog olmaya devam edecek," dedi Wiggin. "Geçtiğimiz haftalarda -size göre yıllarda- çalışmalarını gördüm. Onu çok iyi eğitmişsiniz ve gemimizdeki zenobiyologlar da ondan öğrenmek niyetindeler. Ama sizin dönmenizi de dört gözle bekliyorlar. Sizinle tanışmak istiyorlar. Onlar için bir kahramansınız, içinde formik formunda flora ve fauna olmayan tek dünya bu. Diğer koloniler de aynı genetik gruplarla çalışıyorlar - sadece bu dünyada olan bazı sorunlara karşı siz tek başınıza uğraştınız. Diğerleri ise işbirliğiyle bunu yaptı."

"Darwin'le beraber yaptık."

"Darwin sizden daha çok yardım almıştı," dedi Wiggin. "Umarım telsizinizi kapatmaz, beklemeye alırsınız çünkü ihtiyacım olursa tavsiyenize danışabilmek istiyorum."

"İhtiyacınız olmaz. Şimdi uyumaya gidiyorum. Yarın çok yol yürüyeceğim."

"Arkanızdan hızlı kepçelerden birini gönderebilirim, böylece yanınızda götürdüklerinizi siz taşımak zorunda kalmazsınız. Ve götürebileceğiniz eşya sayısı da artmış olur."

"Ama o zaman buradaki insanlar benim yakın zamanda dönmemi beklerler. Sana güvenmek yerine beni beklemeye başlarlar."

"Sizin izinizi süremiyor ve sanki sizi bulamıyormuşuz gibi davranamam."

"Ama ben istediğim için bunları yapmadığını onlara söyleyebilirsin."

"Evet," dedi Ender. "Bunu yapabilirim."

Diyecek pek bir şey kalmamıştı. Bağlantıyı kestiler ve Sel yatmaya gitti. Rahat bir uyku çekti. Ve her zamanki gibi tam uyanmak istediği zamanda uyandı -şafak sökmeden bir saat önce.

Po onu bekliyordu.

"Anneme babama hoşça kalın dedim bile," dedi.

"İyi," dedi Sel.

"Gelmeme izin verdiğiniz için teşekkürler."

"Seni istesem bile durdurabilir miydim ki?"

"Evet," dedi Po. "Size itaatsizlik yapmayacağım Sel Amca." Bütün torun nesli ona böyle sesleniyordu.

Sel başıyla onayladı. "Güzel. Kahvaltı ettin mi?"

“Evet."

"O zaman hadi yola çıkalım. Benim öğlene kadar yemek yememe gerek yok."

Bir adım atıyorsun. Sonra bir adım daha. Yolculuk işte bu. Ama gözlerin açıkken adım atmak yolculuk falan değil, kendi aklını keşfetmek resmen. Daha önce görmediğin şeyler görüyorsun, hiç bir insanın daha önce görmediği şeyleri. Ve kendi gözlerinle görüyorsun; herhangi bir tanesini değil, özellikle *bu* ekolojik konumdaki *bu* bitkiyi görebilmek için eğitilmiş gözlerinle. Bitkilerin arasında birkaç fark oluyor sadece.

Ve gözlerin 40 yıl boyunca yeni dünyanın motiflerine alıştığında, mikroskobik hayvanları ilk keşfeden Antonie van Leemvenhoek oluyorsun; canlıları aile, cins ve türlerine göre

ilk kez sınıflandırmış Cari Linnaeus oluyorsun; türden türe evrimsel geçişin hatlarını çizmiş Charles Darwin'sin.

Yani bu hızlı bir yolculuk değildi. Sel kendini çok yavaş ilerlemeye zorlamalıydı.

"Gördüğüm her yeni şeyi inceleyerek çok zaman harcamama izin verme,"demişti Po'ya. "Büyük keşif yolculuğumun güneye doğru sadece 10 km sürmesi benim için utanç verici olur. En azından ilk dağ sırasını aşmalıyım."

"Fotoğraf çekip, örnek toplayıp, onları muhafaza edip kayıtlarını tutarken bunu tam olarak nasıl yapacağım?"

"Yapmayı reddet. Ayağa kalkıp yürümeye başlamamı söyle."

"Bana hayatım boyunca büyüklerime itaat edip onları izleyerek bir şeyler öğrenmem gerektiği öğretildi. Ben sizin asistanınızım. Çırağınız."

"Tek istediğin cesedimi uzun bir yol boyunca taşıma diye çok mesafe kat etmemiş olmak."

"Babam size söyledi zannediyordum -eğer gerçekten ölürseniz yardım çağıracağım ve cesedinizin ayrışma sürecini inceleyeceğim."

"Evet doğru. Eğer hâlâ nefes alıyorsam beni taşıyacaktın."

"Yoksa şimdiden başlamamı mı istiyorsunuz? Her elli metrede bir durup yeni bir bitki türü keşfedemeyeseniz diye şimdiden sizi omuzlarıma mı alayım?"

"Saygılı ve itaatlar bir genç adama göre oldukça kinayeli konuşabiliyorsun."

"Sadece biraz iğneleyiciydim. İsterseniz daha çok iğneleyici olabilirim."

"Bu kadarı iyi. Beni o kadar meşgul ettin ki bu kadar mesafeyi hiç bir şeye dikkat edemeden geçtik."

"Ama köpekler bir şey buldular."

Görünüşe göre tavşan -iri dişli ve yaprak yiyen bir tür, sadece köşeye sıkıştırıldığında hırçınlaşırdı- oyuğuna girmiş

boynuzlu bir sürüngen ailesi bulmuşlardı. Sel'e göre boynuzlar silah gibi durmuyordu -çok körlerdi- ve bu yaratıkların havaya zıplayıp kafalarını tokuşturdukları bir çiftleşme törenini düşündüğünde, bunların birbirlerinin beyinlerini dağıtmak dışında ne işe yarayacağını anlamamıştı, çünkü kafatasları çok inceydi.

"Büyük ihtimalle sağlık göstergesi," dedi Sel.

"Boynuzlar mı?"

"Evet," dedi Sel.

"Sanki kopup yeniden çıkmışlar gibi," dedi Po. "Sence bu hayvanlar deri değiştiriyorlar mıdır?"

"Hayır."

"Ben gidip dökülmüş deri arayacağım."

"Çok ararsın," dedi Sel.

"Neden, derileri yiyorlar mı?"

"Deri değiştirmiyorlar."

"Nasıl bu kadar emin olabiliyorsunuz?"

"Emin değilim," dedi Sel. "Ama bu formiklerin getirdiği bir tür değil, yerel bir tür. Daha önce deri değiştiren yerel bir tür hiç görmedik."

Yolculukları boyunca böyle konuşuyorlardı -ama araştırmalarını da aksatmıyorlardı. Fotoğraflar da çekiyorlardı. Arada sırada da yeni bir şey bulduklarında durup numune alıyorlardı. Ama yürümeye hep devam ediyorlardı. Sel yaşlı olabilirdi, arada sırada değneğine yaslanması gerekebilirdi, ama belirli bir hızda yol alıyordu. Arada sırada önden yürüyen Po'ydu ama kısa bir dinlenmeden sonra gitme zamanı diyen Sel, sızlanan ise Po'ydu.

"Şu değneği neden taşıdığınızı anlamıyorum," dedi Po.

"Yorulduğumda yaslanayım diye."

"Ama yürüdüğünüz süre boyunca onu taşıyorsunuz."

"O kadar da ağır değil."

"Ağır gibi duruyor."

"Balsa ağacından yapılmış -yani, benim "balsa" dediğim ağaçtan- ve çok hafif."

Po eline alıp kontrol etti. Sadece yarım kilo kadar ağırdı ama kalındı, boğumluydu ve tepesi bir sürahi gibi açıktı. "Yine de ben taşısam yorulurdum."

"Bunun sebebi senin sırt çantanda benimkinden daha fazla yük olması olurdu."

Po tartışmaya girmeye gerek görmedi.

"Dünya'nın ayına ve diğer gezegenlere gidenler rahattı," dedi Po yüksek bir tepeye tırmanırlarken. "Önlerinde sadece boş uzay ve varmak istedikleri yer vardı. Durup incelemek isteyebilecekleri hiç bir şey yoktu."

"İlk deniz yolcuları gibi. Karadan karaya gidip denizi umursamıyorlardı çünkü derinleri araştırabilecek araçları yoktu."

"Konkistadorlar biziz," dedi Po. "Tek farkımız karaya basmadan oradaki herkesi öldürmek."

"Bu bir fark mı yoksa benzerlik mi?" diye sordu Sel. "Su çiçeği ve başka hastalıklar konkistadorlardan önce oralara gitmişti."

"Keşke onlarla konuşabilseydik," dedi Po. "Onlar hakkında çok şey okudum -biz Mayalıların onları anlamaya çalışmak için geçerli sebepleri var. Sırf tercümanlarının bildikleri dilleri konuşamadıkları için Kolomb yerlilerin "dilleri olmadığını" yazmıştı."

"Ama formiklerin sahiden de konuştukları bir dilleri yoktu."

"Ya da biz böyle zannediyoruz."

"Gemilerinde iletişim araçları yoktu. Ses ya da görüntü ileten hiç bir şey yoktu. Çünkü onlara ihtiyaçları yoktu. Zihin iletişimi. Hislerin direkt aktarımı. Mekanizmaları her ne idiyse dilden daha iyiydi, ama seninle konuşamadıkları için bir açıdan da kötü."

"O zaman dilsiz olan kim oluyor?" diye sordu Po. "Biz mi onlar mı?"

"Her iki taraf da," dedi Sel. "Aynı zamanda sağır da."

"Keşke içlerinden bari bir tanesi hayatta olsaydı."

"Ama tek bir tanesinin yaşayıp diğerlerinin olmaması mümkün değil," dedi Sel. "Kovanda yaşıyorlardı. Zeka oluşturabilmek için gerekli olan kritik kütleye ulaşabilmeleri için yüzlerce, hatta binlercesinin olması gerekiyordu."

"Belki de öyle değildir,"dedi Po. "Belki de sadece Kraliçe akıllıydı. Yoksa neden Kraliçeleri ölünce hepsi ölsün ki?"

"Yani belki Kraliçe bağlantı noktasıydı, sinir sisteminin merkeziydi. O ölünce bu yüzden hepsi ölüyordu. Ama o zamana kadar hepsi birer bireydi."

"Dediğim gibi, keşke bir tanesi hayatta olsaydı," dedi Po, "böylece parçalanmış cesetleri araştırıp tahmin etmek yerine bir şeyler öğrenebilirdik."

Sel bu koloninin yeni nesillerinden birinin bir bilim adamı gibi en azından bir tane sormuş olmasına sessizce sevindi. "Burada diğer kolonilerden daha çok onların cesetlerinden var. Burada onların leşlerinden beslenebilecek hayvanlar da az. Gezegenin yüzeyine çıkıp onları dondurana kadar cesetler dayandı. Yapılarını inceleyebildik."

"Ama kraliçelerin değil."

"Hayatımın üzüntüsü,"dedi Sel.

"Gerçekten mi? En büyük pişmanlığınız bu mu?"

Sel cevap vermedi.

"Özür dilerim,"dedi Po.

"Sorun değil. Sadece sorun üzerine düşünüyordum. En büyük pişmanlığım. Ne soru ama! Kurtarılmasına yardım etmek için Dünya'yı terk ettiğime nasıl pişman olabilirim? Buraya gelerek diğer bilim adamlarının rüyalarını süsleyen şeyleri yapma fırsatı kazandım. Şimdiye kadar beş binden fazla yeni tür buldum ve bütün yerel biyota için basit bir

sınıflandırma sistemi bile geliştirdim. Bu, diğer formik dünyalarında yapılan şeylerden çok daha fazla."

"Neden?"

"Çünkü formikler diğer gezegenleri soyup soğana çevirdiler ve oralara kendi flora ve faunalarının sadece altkümesini kurdular. Çoğu türünün yerel olarak geliştiği tek gezegen burası. Karışık olan tek yer. Formikler kolonilerine binden az tür taşırlardı. Ve büyük ihtimalle daha çok türün bulunduğu ana gezegenleri artık yok."

"Yani buraya geldiğinize pişman değilsiniz."

"Tabi ki pişmanım," dedi Sel. "Ama buraya gelmiş olmaktan da memnunum. Yaşlı bir adam olmaktan pişmanım. Ölmediğime memnunum. Görünen o ki pişman olduğum her şey memnun olduğum bir şeyle dengeleniyor. O zaman ortalama olarak hiç pişmanlığım yok. Ama aynı zamanda azıcık bile mutlu değilim. Mükemmel denge. Hiç bir şey hissetmiyorum bile. Sanırım ben yokum."

"Babam diyor ki absürt sonuçlara ulaşıyorsanız bilim adamı değil filozofsunuzdur."

"Ama sonuçlarım absürt değil ki."

"Siz varsınız. Sizi görebiliyor ve duyabiliyorum."

"Genetik açıdan konuşursak yokum. Hayat ağının bir parçası değilim."

"Yani hayatınızı onu anlamsız kılabilecek tek standarda göre mi değerlendiriyorsunuz?"

Sel güldü. "Annene benziyorsun."

"Babama benzemiyor muyum?"

"Tabi, ona da benziyorsun. Ama aralarında saçmalığa tahammülü olmayan annen."

"Bu arada, bir boğa görmek için sabırsızlanıyorum."

Gemi Shakespeare’e yaklaştıkları için hız azaltıyordu ve mürettebat hiç olmadıkları kadar meşguldü. İlk işleri kırk yıl önce savaş filosunu bu dünyaya getiren nakil gemisine yanaşmaktı. Geri dönüş için stoğu olmayan gemi bu koloni alanının direkt üzerinde sabit yörüngeli bir uydu olarak bırakılmıştı. Yıllardır güneş enerjisi bilgisayar ve iletişim için yeterli enerjiyi sağlamıştı.

Şimdi sömürgeci olmuş olan ilk tayfa savaş uçaklarını iniş araçları olarak kullanmışlardı; koloninin ilk yıllarında onlara yetecek stok ve ekipmanları savaş uçaklarına doldurmuşlardı. Hepsinde iletişim araçları da vardı. Ama savaş uçakları tek bir kez inebilecekti çünkü gezegenin yüzeyinden kalkış yapamıyordu.

Amiral Morgan’ın personeli nakille ilgilenecekti. Yeni iletişim araçları ve hava uyduları getirmişlerdi ve bunları sabit aralıklarla gezegenin etrafına yerleştireceklerdi. Sonra eski nakilin başına bir kaptan ve tayfa temin edilecek ve onlar da Eros’a değil başka bir koloniye doğru yol alacaklardı.

Bütün bu işlere rağmen Ender Morgan’ın hâlâ pür dikkat şekilde kendisini izlediğinin farkındaydı. O tam bir plancı ve entrikacıydı ve hiç bir şey yapmayıp ayak sürüyen bir "barış adamı" olarak gözükse de her zaman saldırıya hazırdı.

Önemli ana yaklaştıkça -Shakespeare’e varış- Ender Morgan’ın kendisinden şüphe duymaması için çok düzgün davranmak zorundaydı. Morgan Ender'den 15 yaşında hevesli ve zeki bir çocuk olmasını bekliyordu ve Ender bu beklentilere uygun davranmalıydı; yine de Morgan Ender’in içinde bastırılamaz bir yöneticilik yapma isteği olduğunun farkındaydı. Ender’in onun yönetici olmasına rıza gösterdiğinden emin olmalıydı.

Bu yüzden Ender Shakespeare'deki zenobiyologlarla konuşabilmek için Morgan'dan izin istemeye gitmişti.

"Formiklerin biyolojik sistemlerini incelediğimi biliyorsunuz ve artık onlarla eşzamanlı konuşabilirim. Çok fazla sorum var."

"Onları rahatsız etmeni istemiyorum," dedi Morgan. "Zaten yapacakları çok iş var. İnişle uğraşıyorlar."

Ender gezegendekilerin ayak altında dolaşmamak dışında yapacak hiç bir şeyleri olmadığını çok iyi biliyordu. Morgan iniş yapacak ve sonra dönüş yolculuğu için neler gerekiyorsa onlardan onu isteyecekti. Morgan içinde olsun olmasın, gemi Dünya'ya dönecekti.

"Efendim, zenobiyologlar elimizde hangi otlak hayvanlarının olduğunu bilmeliler ki onları yabancı proteinlere adapte olmaya hazırlayabilsinler. Bu çok kapsamlı bir iş ve eğer adapte olmuş yeni nesil hayvanlarımız olmazsa yiyecek et bulamayız. Gezegendekilerin ne kadar beklenti içinde olduğuna inanamazsınız. Ve ben bütün listeyi çok iyi biliyorum çünkü Eros'tayken mal beyanı üzerinde çalışmıştım."

"Onlara beyanı çoktan yolladım."

Aslında Ender daha gemi kalkmadan mal beyanını onlara göndermişti. Ama boş yere tartışmanın anlamı yoktu. "Listede her şey "inekler", "domuzlar" şeklinde yazılı ve bundan daha çok bilgiye ihtiyaçları var. Bende bu bilgi mevcut ve bunu gönderebilirim; hem de kimsenin iletişim aracını kullanmam efendim. Bu gerçekten çok önemli." Ender neredeyse üç kere "gerçekten" diyecekti ama bunun çok çocukça olacağını ve Morgan'ın bir şeyden şüphelenebileceğini düşünerek vazgeçti.

Morgan içini çekti. "İşte bu yüzden çocuklara yetişkin görevleri verilmemeli. Önceliklere duyduğun saygı yetişkinlerinki kadar çok değil. Ama... mürettebat iletişim ağını kullanmak istediği anda cihazı bıraktığın sürece

istediğini yapabilirsin. Şimdi izin verirsen, yapacak *ciddi* işlerim var."

Ender Morgan'ın *ciddi* işinin inmekten ziyade gemide düğün yapmak olduğunu biliyordu. Dorabella Toscano için duyduğu arzudan dolayı çıldırıyordu -hayır, sevgiden dolayı, sonsuza kadar beraber olacak olmanın derin bağları sayesinde- ve onun Shakespeare'e sıradan bir sömürgeci olarak değil, amiralin eşi olarak inme isteğini kabul etmişti.

Ender için bunda sıkıntı yoktu. Hiç bir şekilde bu işe karışmayacaktı.

Ender iletişim odasına gitti ve hemen mesajlarını gönderdi. Eğer kendi masasından gönderseydi mesajlar kayıt altına alınacaktı ve boş zamanlarında birileri tarafından karıştırılacaklardı. Ender bir an için gözlem sistemini kapatmayı düşündü, böylece Sel Menach'a dedikleri duyulmayacaktı, ama sonra vazgeçti. Güvenlik protokolü U.F. standardındaydı ve bu da Harp Okulu'ndaki çoğu çocuk tarafından sızılabileceği anlamına geliyordu ya da Ender gibi içine girip yanıltma yapabilirlerdi. Ama buna rağmen Morgan Ender'in odadaki videosunu görmek istese ve böyle bir videonun olmadığı ortaya çıksa hoş olmazdı.

Ayrıca Graff'a içinde bulunduğu durum konusunda yardım isteyen tek bir kısa mesaj gönderecekti ve sonra Morgan'a yapacağını söylediği işi yapmaya başlamadan bir iki dakika boş vakit bulabilecek ve dinlenebilecekti.

Tamamen yalnız kalma fırsatı bulduğunda hep yaptığı şeyi yaptı. Başını kollarının arasına aldı ve gözlerini kapattı. Birkaç dakika uyuyup aklını tazelemeye çalıştı.

Birisi kibarca omzunu dürttüğünde uyandı. "Ah canım," dedi Alessandra. "İşinin ortasında uyuyakalmışsın."

Kız omuz, sırt ve boynunu ovmaya devam ettiği için Ender dik bir konum aldı. *Gerçekten* yakınlardı ve yaptığı şey ona kendini iyi hissettiriyordu. Eğer Alessandra ona teklif etseydi

reddederdi -aralarında fiziksel temas olmasını istemiyordu- ve eğer uyanıkken gelip üstüne çıkıp yapmaya başlasaydı da çekinirdi çünkü insanların onun rızası olmadan ona dokunabileceklerini düşünmesinden nefret ediyordu.

Ama uyanıp böyle bir durumda kendini bulunca onu durduramayacağı kadar hoşuna gitmişti. "Pek bir şey yapmıyorum," dedi. "Abesle iştigal çoğunlukla. Zor işleri yetişkinler olsun. Benim zamanım geçti." Alessandra'ya refleks olarak yalan söylemişti.

"Beni kandıramazsın," dedi. "Sandığın kadar aptal değilim."

"Aptal olduğunu düşünmüyorum," dedi Ender. Gerçekten de böyle düşünmüyordu. Harp Okulu'na giremezdi ama aptal da değildi.

"Annemin ve Amiral Morgan'ın evlenmesinin hoşuna gitmediğini biliyorum."

Bunu neden umursayacaktım ki? "Hayır, sorun değil," dedi Ender. "Sanırım aşkın nerede seni bulacağını bilemiyorsun ve annen hâlâ genç. Ve güzel."

"Gerçekten öyle, değil mi?" dedi Alessandra. "Umarım benim de onun gibi bir vücudum olur. Babamın tarafındaki bütün kadınlar sıskaydı. Hatları belli olmuyordu."

Ender buraya neden geldiğini anlamıştı. Masaj yaparken vücut hatlarından bahsetmesi başka hiç bir anlama gelemezdi. Ama bunun nasıl devam edeceğini görmek istedi, ve neden. Daha da önemlisi, neden şimdi.

"Sıska ya da değil, doğru şartlar altında herkes çekicidir."

"Senin için doğru şartlar neler Ender? Herhangi birisi senin hoşuna ne zaman gidecek?"

Kendisinden ne beklendiğini biliyordu. "Sen çekicisin Alessandra. Ama çok gençsin."

"Seninle aynı yaştayım."

"Ben de çok gencim," dedi Ender. Bunu daha önce konuşmuşlardı -ama yüzeysel bir şekilde. Yakın arkadaş olup birbirlerine karşı cinsel istek duymadıklarını söylemiş ve buna sevinmişlerdi. Belli ki programda bir değişiklik olmuştu.

"Bilmiyorum," dedi Alessandra. "Dünya'da insanlar giderek daha ileri yaşlarda evlenip, erken yaşlarda seks yapıyorlar. ikisini ayırmak yanlış, biliyorum ama hangi yönün yanlış olduğunu kim söyleyebilir ki? Belki de vücutlarımızın biyolojisi evlenmemiz için olması gereken bütün sebeplerden daha bilgecedir. Belki de vücutlarımız onlara ayak uydurabilelim diye genç yaşta çocuk büyütmek istiyorlardır."

Ender bunun ne kadarının annesi tarafından ezberletildiğini merak ediyordu. Herhalde küçük bir kısmı. Alessandra gerçekten böyle düşünüyordu -sosyopolitik konularda çok konuşmuşlardı ve bunlar onun söylemeyeceği şeyler değildi.

Sorun Ender'in ne olup bittiğini çok iyi anlamasına rağmen bunun hoşuna gidiyor olmasıydı. Durmasını istemiyordu.

Ama durmalıydı. Ya durmalı ya da değişmeliydi. Masaj sonsuza kadar süremezdi.

Ama birdenbire de durduramazdı. Oynaması gereken bir rol vardı. Morgan, Ender'in Alessandra'ya bağlı olduğuna inanmalıydı. Böylece Dorabella'yla evlendiğinde Ender'in kayınpederi olacağını düşünecekti. Ender'i kontrol edebileceği yeni bir kontrol düzeni. Ender bu işi platonik yapmayı planlamıştı. Alessandra'yla geçirdiği zaman ve gösterdiği ilginin her şeyi yoluna koyacağını düşünüyordu.

Şimdiye kadar. Şimdi Alessandra dolayısıyla -Ender bu karşılaşmayı Alessandra'nın planladığını zannetmiyordu- üzerine geliyorlardı. "Anneni ve Amiral Morgan'ı düşününce," dedi Ender, "onları kıskanıyor musun?"

Bu laf ona ellerini üzerinden çektirtti. "Hayır," dedi. "Hiç te bile. Omuzlarına masaj yapmamla onların evlenmesinin ne alakası var?"

Ellerini çektiği için artık Ender sandalyeyi çevirip suratına bakabilirdi. Farklı... giyinmişti. Çok belirgin bir şey değildi, yani en azından Dünya'da güya seksi moda olarak tabir edilen şeylerin videolarındaki gibi. Sadece Ender'in daha önce görmediği bir kıyafet giymişti. Ama bir düğmesi açıktı. Tek fark bu muydu? Belki de bir an öncesine kadar kendisine dokunduğu için ona yeni gözlerle bakıyordu.

"Alessandra," dedi, "burada ne olup bittiğini bilmiyormuş gibi davranmayalım, ne dersin?"

"Ne olup bitiyor?"

"Ben uyuyordum ve sen daha önce hiç yapmadığın bir şey yaptın."

"Daha önce hiç böyle hissetmemiştim," dedi. "Omuzlarında ne kadar ağır bir yük taşıdığını gördüm. Sadece yöneticilik falan da değil, ve... önceden olanlar da dahil. Ender Wiggin olmanın yükü. Dokunulmaktan hoşlanmadığını biliyorum ama bu diğer insanların sana dokunmak istemedikleri anlamına gelmez."

Ender elini uzattı, Alessandra'nın elini tuttu ve avcunun içine aldı. Bunu yaparken bile yapmamış olması gerektiğini biliyordu. Yine de bunu yapma arzusu çok fazlaydı ve içinden bir ses ona bunu tehlikeli bir şey olmadığını söylüyordu. Elele tutuşmak mı? Bunu herkes sürekli yapıyor.

Evet, ve başka şeyleri de sürekli yapıyorlar dedi aklının başka bir bölümü.

Kapa çeneni dedi Alessandra'ya dokunmaktan hoşlanan bölüm diğerine.

Ya işler Alessandra'nın planladığı gibi giderse -ya da annesinin? Daha kötü bir kader olabilir miydi? Bir koloni dünyasına gidiyordu ve orada en önemli şey çoğalmaktı. Bu

kızdan hoşlanıyordu. Kolonide pek fazla seçeneği olmayacaktı; uykuda olanlar arasında kendi yaşına uygun olan çok az kız vardı. Büyük ihtimalle Shakespeare'de doğmuş kızlar arasından seçim yapmak zorunda kalacaktı ve onlar da -Dünyalı olmayacaklardı.

Kendi kendine tartışırken Alessandra elini daha sıkı kavradı ve ona yaklaştı. Yanına geldi. Şimdi sıcaklığını hissedebiliyordu -ya da hissettiğini hayal ediyordu. Alessandra'nın vücudu Ender'in kolunun üst bölgesine değiyordu; boş olan eliyle Ender'in saçını okşamaya başladı. Sonra Ender'in elini alıp kendi göğsüne koydu. Elini göğsüne bastırıyordu -göğüslerine değil, çünkü bu çok bariz olurdu-, kalbinin üstüne koymuştu elini. Yoksa elinde hissettiği Ender'in kendi nabzı mıydı?

"Bu yolculuk sayesinde seni tanıdım," diye fısıldadı Alessandra. "Dünya'yı kurtaran meşhur çocuğu değil, benim yaşlarımda, düşünceli, herkese karşı sabırlı bu genç adamı. Bana ve anneme de çok sabırlı davranan bu genci... Bunu farketmedim mi sanıyordun? Kimseye zarar vermek veya gücendirmek istemeyen, ama kız kardeşi dışında kimsenin yanına yaklaşmasına izin vermeyen çocuk. Geleceğin bu mu Ender? Kızkardeşinle beraber kimseyi içine almadığınız bir duvarın içinde yaşamak mı?"

Evet, diye düşündü Ender. Buna karar vermiştim. Valentine benimle geldiğinde şöyle düşündüm: Evet, ona güvenebilirim, sadece ona.

Sana güvenemem Alessandra, diye düşündü Ender. Başka birisinin planlarına hizmet etmek için buradasın. Belki dediğin şeylerde içten ve samimisindir. Ama aynı zamanda kullanılıyorsun. Kalbime yöneltilmiş bir silahsın. Bugün seni birisi giydirmiş. Sana neyi nasıl yapacağını anlatmış. Eğer bunların hepsini kimse sana öğretmediyse o zaman bana

fazlasın. Kendimi buna fazla kaptırdım. Sunuyor gibi göründüğün şeyi yapmamızı çok fazla istiyorum.

Bunun devam etmesine izin vermeyeceğim, diye düşündü Ender.

Ama bu kararı vermiş olmasına rağmen Joseph'in Potiphar'ın eşine dediği gibi... diyemedi. Onun durmak *istemesini* sağlamalıydı. Böylece Amiral Moıgan'ın gözünde kızı reddetmiş olmazdı. Kendi evliliğinin arifesinde Morgan, Ender'in Alessandra'yı reddettiğini görmemeliydi.

"Alessandra," dedi Ender, demin Alessandra'nın konuştuğu kadar yumuşak bir şekilde. "Gerçekten annenin hayatını mı yaşamak istiyorsun?"

İlk defa Alessandra belirsizliğe, tereddüte düştü.

Ender elini kurtardı, sandalyesine yaslandı ve ayağa kalktı. Alessandra'nın elinden tuttu ve ona sarıldı, ama bunun işe yaraması için onu öpmesi gerektiğini düşündü.

Ve böyle de yaptı. Öpüşmekte iyi değildi. Neyse ki Alessandra da pek iyi sayılmazdı. Garip olmuştu, dudaklarını denk getirememiş ve yeniden pozisyon almak zorunda kalmışlardı. İkisi de ne yapması gerektiğini bilmiyordu. Yine garip bir şekilde bu öpücük ortamdaki bulutları dağıttı ve bittiğinde ikisi de güldü. "İşte," dedi Ender. "Yaptık. İlk öpüşmemiz. *Benim* herhangi biriyle ilk öpüşmem."

"Benim de," dedi Alessandra. "Hatta ilk kez öpüşmek istedim."

"Daha ileri gidebiliriz," dedi Ender. "İkimiz de bunun için donanımlıyız -uyum derecemizin oldukça yüksek olduğuna eminim."

Alessandra tekrar güldü. Tabi, diye düşündü Ender. Gülmek güzel, diğeri değil.

"Annenle ilgili dediklerimde ciddiydim," dedi Ender. "Bunu senin şu anda olduğun yaşta yaptı. 14 yaşında seni yaptı ve

15 yaşındayken de doğdun. Şimdi senin olduğun yaşta... Ve bir çocukla evliydi değil mi?"

"Ve harikaydı," dedi Alessandra. "Annem bana pek çok kez onunla çok mutlu olduğunu söyledi. Ne kadar iyi geçindiklerini ve beni ikisinin de ne kadar çok sevdiğini."

Tabi ki annen böyle diyecek, diye düşündü Ender. O iyi biri ve sana 15 yaşındayken o kadar sorumluluğunun olmasının aslında ne kadar berbat olduğunu söylemeyecek.

Ama belki de *gerçekten* iyidir, dedi aklının bir başka bölümü. Vücutlarının hâlâ birbirine değdiğinin, parmaklarının kızın sırtında olup kıyafetinin altındaki vücudunu yavaşça okşadığının farkında olan bölüm.

"Annen kendisinden daha güçlü birisinin etkisi altındaydı," dedi Ender. "Anneannenin. Özgür kalmak istiyordu."

İşte bu! Alessandra ondan uzaklaştı. "Ne demeye çalışıyorsun? Anneannem hakkında ne biliyorsun?"

"Annenin bana söyledikleri dışında başka bir şey bilmiyorum," dedi Ender. "Senin önünde söylediklerinden başka bir şey söylemedi."

Suratında kızın hatırladığını görebiliyordu ve siniri dindi ama tekrar sarılma pozisyonuna girmedi. Ender de onu zorlamadı. Yarım metre ötedeyken daha açık düşünebiliyordu. Bir metre daha bile iyi olurdu."

"Annem anneanneme hiç benzemiyor," dedi Alessandra.

"Tabi ki," dedi Ender. "Ama ikiniz hayatınız boyunca beraber yaşadınız. Sürekli yakındınız."

"Ondan uzaklaşmaya çalışmıyorum," dedi Alessandra. "Seni böyle kullanmam." Ama yüzünden başka bir şey okunuyordu. Belki de Ender'i kullandığını fark etmişti - ziyaretiyle ilgili her şeyin annesi tarafından organize edildiğini.

"Düşünüyordum da," dedi Ender, "içinde mutluca yaşıyormuş gibi yaptığı neşeli periyurdunda bile-"

"Sen ne zaman -" diye başladı ama sonra kendisini durdurdu çünkü Dorabella pek çok kişi önünde peri-kraliçe gibi davranmış ve öyle konuşmuştu.

"Düşünüyordum da,"dedi Ender, "bu kadar zamandan sonra hayatını periyurdunda geçirmek istemeyebilirsin. Belki de senin dünyan senin için onun hayali diyarlarından daha iyidir. Bunları düşünüyordum. Senin için çok güzel bir koza örmüş ama belki de sen yine de çıkıp uçmak istiyorsundur."

Alessandra eli ağzında öylece duruyordu. Sonra gözleri doldu. "Per tutte sante," dedi. "Ben... onun istediklerini yapıyordum. Kendi düşüncemin bu olduğunu zannediyordum ama aslında onundu... Beni sevmeni istedim, bunu uydurmadım, gerçekten istedim, ama buraya gelme fikri... ondan kaçmıyordum, ona *itaat* ediyordum."

"Öyle mi," dedi Ender ve zaten bunu tahmin etmemiş gibi yapmaya çalıştı.

"Bana ne yapmam gerektiğini söyledi, ne kadar ileri..." Alessandra gözleri yaşlı bir halde bluzunun düğmelerini açmaya başladı. İçine bir şey giymemişti. "Beni görecek ve dokunabilecektin, ama daha fazlası olmayacaktı..."

Ender ona doğru bir adım attı, sarıldı ve düğmelerini çözmesini engelledi. Çünkü bu duygusal anda bile bir tarafı kızı değil, sadece bluzu ve açığa çıkaracaklarını umursuyordu.

"Beni gerçekten umursuyorsun," dedi Alessandra.

"Tabi ki," dedi Ender.

"Ondan daha çok," dedi. Gözyaşları kıyafetlerini ıslatıyordu.

"Zannetmiyorum," dedi Ender.

"Acaba beni birazcık da olsa umursuyor mu," dedi Alessandra Ender'in göğsüne yaslanmış bir halde. "Acaba tıpkı onun anneannemin kuklası olduğu gibi ben de onun için hep bir kukla mıydım? Belki annem evde kalmış olup hiç

evlenmeyip beni doğurmasaydı Anneannem de periyurdu ve güzelliklerle çevrili olurdu -çünkü işler onun istediği gibi olmuş olurdu."

Harika, diye düşündü Ender. Dürtülerim ve biyolojik dikkat bozukluğuma rağmen işler yolunda gitti. Amiral Morgan işleri istediği gibi gitmemesine rağmen bizim hâlâ yakın olduğumuzu ve hâlâ aramızda bir bağ olduğunu düşünecek -artık buna ne demek isterse o adı verebilir. Oyun devam ediyor. Ama romantizm birazcık askıya alındı.

"Bu odanın kilidi çalışmıyor," dedi Ender.

"Biliyorum," dedi Alessandra.

"İçeri her an biri girebilir." Etrafın, ama özellikle bu odanın güvenlik kameralarıyla dolu olduğunu ve zaten izleniyor olabileceklerini söylemenin şu an akıllıca bir şey olmadığını düşündü.

Alessandra Ender'in ne demek istediğini anladı ve ondan uzaklaştı. Düğmelerini bu sefer her zaman yaptığı gibi, yani hepsini ilikledi. "Benim içimi okudun," dedi.

"Hayır," dedi Ender. *"Seni* okudum. Belki annen bunu yapamıyordur."

"Bunu yapamadığını biliyorum," dedi Alessandra. "Bundan eminim. Beni buraya başarılı genç bir erkek bulayım diye getirdi ama o çok başarılı birini buldu. Ben de bir şekilde planlarına uyuyorum, hepsi bu. Ben-"

"Bunu yapma," dedi Ender. "Annen seni seviyor. Şaka yapmıyorum. Sana istediğin şeyi almanda yardım ettiğini düşünüyordu."

"Belki de," dedi Alessandra ve acı acı güldü. "Ya da belki de bu da *senin* periyurdundur? Herkes benim mutlu olmamı istiyor bu yüzden etrafıma sanal bir gerçeklik inşa ediyorlar. Evet, mutlu olmak istiyorum ama yalanlarla değil!"

"Ben sana yalan söylemiyorum," dedi Ender.

Sert bir şekilde ona baktı. "Beni arzuladın mı gerçekten?"

Ender gözlerini kapadı ve başını evet anlamında salladı.

"Bana bak ve söyle."

"Seni istedim," dedi Ender.

"Peki ya şimdi?"

"Elde etmemin doğru olmayacağı ama yine de istediğim pek çok şey var."

"Sanki bunları demeyi sana annen öğretmiş gibi konuşuyorsun."

"Eğer annem tarafından yetiştirilmiş olsaydım bu söylediğin doğru olabilirdi," dedi Ender. "Ama bunu Harp Okulu'na gitmeye ve oranın kurallarıyla yaşamaya karar verdiğimde öğrendim. Kimse koymamış olsa bile her şeyin bir kuralı vardır. Bunun adı oyun olmayabilir. Eğer işlerin yolunda gitmesini istiyorsan kuralları bilmek en iyisidir. Ve onları sadece başka bir oyun oynamaya başlayıp o kurallara uymak zorunda olduğun zaman bozsan iyi olur."

"Bu söylediğin mantıklı falan mıydı?"

"Benim için öyle," dedi Ender. "Seni istiyorum. Sen beni istedin. Bunu bilmek güzel. İlk öpüşmemi yaşadım."

"Kötü değildi, değil mi? Çok mu berbattım?"

"Şöyle diyelim," dedi Ender. "Tekrarlanmamasını istemem. İleride bir zaman."

Alessandra kıkırdadı. Ağlaması durmuştu.

"Gerçekten yapmam gereken işler var," dedi Ender. "Ve inan bana beni çok güzel ayılttın. Hiç uykulu değilim. Çok yardımcı oldun."

Güldü. "Anlıyorum. Gitme zamanım geldi."

"Sanırım öyle,"dedi Ender. "Ama sonra görüşürüz. Hep yaptığımız gibi."

"Evet," dedi Alessandra. "Çok garip davranmamaya çalışacağım."

"Kendin gibi davran," dedi Ender. "Sürekli olmadığın biri gibi davranırsan mutlu olamazsın."

"Annem öyle ama."

"Nasıl? Başka biri gibi davranıyor hakkında mı, mutlu hakkında mı?"

"Mutluymuş gibi davranıyor."

"Belki de sen büyüdüğünde mutluymuş gibi davranmak zorunda olmayıp gerçekten mutlu olursun."

"Belki,"dedi. Ve sonra gitti.

Ender kapıyı kapatıp oturdu. Arzuladığı şeyi elde edememenin hayal kırıklığıyla, böyle bir şey yapması için kızını yollayan bir anneye sinirle, bunları gerekli kıldığı için Amiral Morgan'a ve böyle bir yalancı olduğu için kendisine bağırmak istedi. "Sürekli olmadığın biri gibi davranırsan mutlu olamazsın." Hayatında bu cümleyle çelişecek bir şey kesinlikle yoktu. Hiç bir zaman kendisi gibi davranamıyordu ve mutlu falan da değildi.

•15•

Alıcı: GovDes%ShakespeareKol@colmin.gov/voy
Gönderen: vwiggin%ShakespeareKol@colmin.gov/voy
Konu: rahat ol be oğlum

A'ya karşı olan tavrından dolayı ne şaşırmalı ne de utanmalısın. Eğer arzu beyni karartmasaydı kimse ne evlenir, ne sarhoş olur ne de şişmanlardı.

-V

Po ve Sel gideli bir gece geçmişti ve 200 km yol kat etmişlerdi. Bu sürede akıllarına gelebilecek her konu hakkında en az iki kere konuşmuşlar ve sonra çoğunlukla sessiz bir şekilde yürümüşlerdi. Sadece yolculuk onları zorladığı zaman bir şeyler söylüyorlardı.

Tek kelimelik uyarılar: "O asmaya dokunma, tekin değil."

Bilimsel kuramlar: "Acaba şu parlak ve kurbağaya benzeyen şey zehirli mi?"

"Sanmıyorum, taşlar genelde zehirli olmaz."

"O kadar canlı duruyordu ki zannettim-"

"İyi bir tahmin. Jeolog değilsin, nasıl bir taşı ayırt etmen beklenebilir ki?"

Nefes sesleri, ayak sesleri, ve kendini oradan geçen insanlara gösteren yeni dünyanın sesi, koku ve manzaraları dışında pek bir şey yoktu.

200 km sonra durma zamanı gelmişti. Yemeklerini dikkatlice kullanmışlardı ama şimdiden yarısı bitmişti.

Berrak bir su kaynağının yanında kamp kurdular, güvenli bir nokta seçip tuvalet olarak kullanmak için bir çukur kazdılar ve çadırın demirlerini daha da derinlere çaktılar. Burada bir hafta boyunca kalacaklardı.

Burada bir hafta kalacaklardı çünkü o öğleden sonra kestikleri iki köpeğin etinin onlara bu kadar süre yeteceğini düşünüyorlardı.

Sel, kalanların içinden sadece iki köpeğin kalan deri ve kemiklerden efendilerinin artık güvenilir yol arkadaşları olmadığı çıkarımını yapabildikleri için üzülüyordu. Giden ikisi -diğer çifti taşlarla uzaklaştırmak zorunda kalmışlardı.

Bu aşamada kolonideki herkes gibi Sel ve Po da eti nasıl muhafaza edeceklerini biliyorlardı, fümeleyerek; etin sadece bir kısmını taze pişiriyorlardı, ama ateşi söndürmüyorlardı ve böylece geri kalan eti eğreltiotu tarzı bir ağacın dalına asıp tütsüleyebiliyorlardı.

Beraberlerinde taşıdıkları uydu haritasına bir daire çizdiler ve her sabah farklı bir yöne gidip ne bulabileceklerine bakıyorlardı. Bazen numuneler topluyor, fotoğraflar çekip onları yörüngedeki nakil gemisinin büyük bilgisayarına kayıt edilsin diye gönderiyorlardı. Gönderdikleri test sonuçları ve fotoğraflar güvendeydi -Sel'e ve Po'ya bir şey olsa bile onlar kaybolmayacaktı.

Aldıkları numuneler ise en değerli şeylerdi. Onları geri götürdüklerinde çok daha gelişmiş ekipmanla incelenebilirlerdi -koloni gemisindeki yeni zenobiyologların getirdiği ekipmanlarla.

Geceleri Sel uzun süre uyanık duruyordu ve neler gördüklerini düşünüyordu. Kafasında bunları sınıflandırıyor ve bu dünyanın biyolojisini anlamaya çalışıyordu.

Ama uyandığında önceki gece ulaştığı anlayışa ulaşamıyordu ve gün ağardığında ise hiç bir şey

hatırlamıyordu. Atılım yapamıyorlardı; zaten yapmış oldukları işe devam ediyorlardı.

Kuzeye, ormanlara gitmeliydim.

Ama ormanları araştırmak daha tehlikeli. Ben yaşlı bir adamım. Ormanlar beni öldürebilir. Bu ılıman düzlük koloniden daha soğuk çünkü kutba biraz daha yakın ve rakım daha yüksek. Kendisine saldıracak tehlikeli bir şeyin olmadığı ve rahatça gezebileceği bir yer olan burası yaşlı bir adam için aynı zamanda daha güvenli -en azından yazın.

Beşinci günde bir patikadan geçtiler.

Yanlış görmüyorlardı. Kesinlikle bir yol değildi ama bu şaşırtıcı da değildi çünkü formikler çok az yol yapmışlardı. Onların, üzerinden binlerce kez geçile geçile oluşan patikaları vardı.

Buradan birileri geçmişti ama bu olalı 40 yıl oluyordu. Ama patika o kadar belirgindi ki bu kadar yıl sonra üzerinde büyümüş çimlere rağmen çıplak gözle çakıllı toprak üzerinden geçen dar bir alüvyonlu patika seçilebiliyordu.

Artık fauna ve flora araştırmanın mantığı yoktu. Formikler burada değerli bir şey bulmuşlardı ve zenobiyoloji, en azından birkaç saat için, arkeolojiye yerini bıraktı.

Patika dağa doğru çıkıyordu ama çok sürmeden mağara girişlerinin orada sonlanıyordu.

"Bunlar mağara değil," dedi Po.

"Öyle miymiş?"

"Bunlar tünel. Daha yeni yapılmışlar çünkü etraflarındaki toprak normal mağaralarda olduğu gibi şekillenmemiş. Bunlar giriş kapısı olarak kazılmış. Hepsinin boyu aynı, görüyor musun?"

"İçeri girmemizi zorlaştıracak yükseklikteki lanet kapılar!"

"Buradaki amacımız bu değil efendim," dedi Po. "Bir yer bulduk. Tünelleri araştırmak için diğerlerini çağıralım. Yaşayanlar için buradayız, ölüler için değil."

"Burada ne yaptıklarını bilmeliyim. Kesinlikle tarım değil -başıboş bırakılmış ekin izi yok. Meyve bahçesi de değil, çöp yığını hiç değil -burada büyük bir yerleşim yoktu. Yine de bu tek patika üzerinde çok fazla kişi yürümüş.

"Madencilik?" dedi Po.

"Başka bir amaç aklına geliyor mu? Bu tünellerin içinde formiklerin kazmaya değer gördüğü bir şey varmış. Büyük miktarlarda. Uzun bir süre boyunca."

"Çok da büyük miktarlarda değil," dedi Po.

"Değil mi?"

"Dünya'daki sac yapımı gibi. Amaç demiri eritip çelik yapmak olsa ve kömürü sadece tasfiye fırınlarına ve dökümhanelere ateş sağlamak için kullansalar bile kömürü demire taşımazlar, demiri kömüre taşırlar -çünkü çelik elde etmek için demirden çok kömür gerekir."

"Coğrafya notların çok iyi olmalı."

"Annem ve babam burada doğmuş olabilir ama ben bir insanım. Dünya hâlâ benim evim."

"Yani diyorsun ki bu tünellerden her ne çıkardılarsa burada bir şehir kurmaya değecek kadar büyük miktarlarda değildi."

"Şehirlerini yiyecek ya da yakıt olan yerlere kuruyorlardı. Burada ne buldularsa onu işlemek için burada bir şehir kurmak yerine kendi şehirlerine küçük miktarlarda taşımak daha ekonomik olmuş olmalı."

"Büyüdüğünde senden adam olabilir Po."

"Zaten büyüdüm efendim," dedi Po. "Ve adam da oldum. Sadece evlenecek bir kız bulamıyorum."

"Dünya’nın ekonomik tarihinin ilkelerini bilmek bu konuda sana yardımcı olacak mı zannediyorsun?"

"Kesinlikle efendim. Peki içeri giriyor muyuz?"

Sel küçük yağ lambalarından birini değneğinin başına yerleştirdi.

"Ben de değneğinizin üstündeki açıklığı dekoratif bir şey zannetmiştim," dedi Po.

"Amacı oydu," dedi Sel. "Aynı zamanda ağaç da yerden öyle çıkıyordu."

Sel battaniyelerini topladı ve ekipmanlarını ve kalan yiyeceklerini çantasına koydu.

"Geceyi orada mı geçirmeyi planlıyorsunuz?"

"Harika bir şey bulursak inceleyemeden tünelleri geri tırmanmak zorunda mı kalalım?"

Görev bilinciyle Po da toplandı. "İçeride çadıra ihtiyacımız olacağını zannetmiyorum."

"Çok yağmur yağacağını zannetmiyorum,"diyerek Sel de aynı fikirde olduğunu gösterdi.

"Ama mağara duvarlarından damlalar akabilir"

"Kuru bir yer seçeriz."

"İçeride ne yaşayabilir ki? Doğal bir mağara değil. Balık bulacağımızı sanmam."

"Karanlığı seven kuşlar ve başka hayvanlar var. Bazı hayvanlar da kapalı yerleri daha güvenli ve sıcak olduğu için tercih ederler.İçeride belki de daha önce görmediğimiz omurgalı bir hayvan, böcek, solucan ya da mantar bulabiliriz."

Girişte Po içini çekti. "Keşke tüneller daha yüksek olsaydı."

"Bu kadar uzun olman benim suçum değil." Sel dışarıda buldukları bir meyvenin yağıyla lambayı yaktı. Ona "zeytin" adını verdi. Ama Dünya'daki yağlı meyve olan meyveyle yağı olması dışında bir benzerliği yoktu ama olsun. Tadı veya besleyicilik değeri açısındansa hiç benzemiyordu.

Sömürgeciler onu şimdi meyve bahçelerinde yetiştiriyorlardı ve yılda üç kere basıp filtreliyorlardı. Yapı dışında meyve sadece gübre olarak kullanılabiliyordu. Işık elde etmek için temiz yanan bir yakıttı. Böylece her binaya elektrik sağlamak için kablolarla boğmalarına gerek

kalmıyordu ve bu özellikle dış yerleşimlerde önemliydi. Sel'in bulduğunda en çok sevindiği keşiflerinden biriydi -özellikle formikler bunun kullanımını keşfedememiş oldukları için. Tabi ki formikler evlerinde karanlıkta oturuyorlardı. Sel onların tünellerde sadece koku ve duyma ile rahatça yollarını bulabildiklerinden emindi.

İnsanlar mağaralarda değil ağaçlarda yaşayan yaratıklardan evrimleşmişlerdi diye düşündü Sel, ve insanlar geçmişte pek çok kez mağaraları kullanmış olmalarına rağmen mağaralara karşı hep mesafeli olmuşlardı. Derin ve karanlık yerler hem çekici hem de korkutucuydu. Formikler bu gezegende avcı hayvanların yaşamasını engellemiş olmalılardı çünkü kendileri de tüneller açıyor ve mağaralarda dolaşıyorlardı.

Keşke formik ana gezegeni savaşta yok edilmemiş olsaydı. Zeka oluşumuna evrimleşmiş uzaylı evrimini inceleyerek kim bilir neler öğrenebilirdik!

Ama Ender Wiggin gezegeni havaya uçurmasaydı savaşı kaybederdik. Sonra incelemek için elimizde *bu* dünya bile olmazdı. Buradaki evrim zeka oluşumuna yol açmamıştı -ya da açmışsa bile ilk duyarlı yerlilerin arkalarında bırakmış olabileceği herhangi bir şeyi formikler çoktan yok etmişti.

Sel çömelerek tünele girdi. Bu şekilde ilerlemek kolay değildi -sırtı çok ağrıyordu. Değneğine de yaslanamıyordu çünkü yer yoktu ve arkasından sürüklemek zorunda kalmıştı. Tepedeki bölmeden yağ damlamasın diye elinden geldiğince dik tutmaya çalışıyordu.

Bir süre sonra bu şekilde devam edemediği için durdu. İkisi de oturdular.

"Böyle olmaz," dedi Sel.

"Sırtım ağrıyor," dedi Po.

"Bir dinamit olsa ne güzel olurdu."

"Kullanmazdınız ki," dedi Po.

"Bu etik olarak yanlış olmazdı demedim," dedi Sel. "Sadece uygun olurdu." Sel elindeki değneği Po'ya verdi. "Sen gençsin, bunu atlatırsın. Benim başka bir pozisyon denememem gerek."

Sel sürünmeyi denedi ama hemen vazgeçti -dizleri direk taş yere değdiği için çok acımıştı. Sonunda oturup, ellerini uzatıp ağırlığını onlara vermeye ve arkasından bacaklarını ve kalçasını sürümeye karar verdi. Yavaş hareket edebiliyordu.

Po da sürünmeyi denedi ama sonra o da vazgeçti. Değneği taşıdığı için eğilip dizleri kırılı halde yürümeye devam etmek zorunda kaldı.

"Kötürüm olacağım," dedi Po.

"En azından annenle babanın oğullarına ne yaptığım konusunda söylenmelerini dinlemek zorunda kalmayacağım çünkü buradan canlı çıkacağımı sanmıyorum."

Sonra birden ışık karardı. Sel lambanın söndüğünü zannetti ama hayır -Po ayağa kalkmış ve değneği dik bir konuma getirmişti. Bu yüzden Sel'in süründüğü tünel şimdi karanlıktı.

Fark etmezdi. Sel ileriyi görebiliyordu. Doğal bir mağaraydı ve dikit ve sarkıtlar tavanı destekleyen sütunları oluşturuyorlardı.

Ama bunlar tavandan damlayan kireçli suyla oluşan ve arkasında tortu bırakan, dümdüz aşağı inen ya da yukarı çıkan türde sütunlar değillerdi. Bu sütunlar sarmallar halindelerdi. Resmen kıvrılıyorlardı.

"Bunlar doğal tortular değil," dedi Po.

"Hayır. Bunlar yapılmış. Ama sarmallık da tasarlanmış gibi durmuyor."

"Kısımsal bir rastlantısallık vardır belki?"

"Sanmıyorum," dedi Sel. "Rastgele olduklarına şüphe yok ama bütün için durum bu. Matematiksel değil."

"Köpek dışkılaması gibi," dedi Po.

Sel sütunlara bakıyordu. Gerçekten de yukarıdan bırakılan uzun bir köpek dışkısının kıvrılma motifine sahipti. Üst tarafta çıkıntılar vardı ama yine de tavana bağlıydı.

Sel yukarı baktı. Po'dan değneği aldı ve yukarı kaldırdı. İçlerinde bulundukları yer sonsuza kadar uzuyor gibiydi. Her yer kıvrık taş sütunlarla destekleniyordu. Yarısı erimişti, ama eski bir tapınağın kemerlerini andırıyordu."Bir taş alaşımı," dedi Po.

Sel çocuğa baktı ve elinde bir mikroskopla sütunlardan birini incelediğini gördü.

"Görünüşe göre yerle aynı mineral alaşımına sahip," dedi Po. "Ama yüzeyi daha damarlı. Sanki yıkılıp tekrar yapıştırılmış gibi."

"Ama yapıştırılmış olamaz ki," dedi Sel. "Bağlanmış ya da çimentoyla tutturulmuş olabilir mi?"

"Bence yapıştırılmış," dedi Po. "Bence tamamen organik."

Po değneği geri aldı ve lambasının ateşini en kıvrık sütunlardan birinin dönemeçlerinden birine tuttu. Madde yanmıyordu ama terleyip damlamaya başlamıştı.

"Dur," dedi Sel. "Üzerimize yıkma şimdi şunu!"

Şimdi doğru düzgün yürüyebildikleri için mağaranın daha da içine girdiler. Po'nun aklına battaniyelerinden parçalar koparıp yola bırakarak yollarını işaretlemek geldi. Düz bir çizgiyi izlediklerinden emin olmak için zaman zaman arkasına dönüp bakıyordu. Sel de arkasına bakıyordu ve yolu işaretlemeselerdi geldikleri girişi bulmanın ne kadar imkansız olacağını düşünüyordu.

"Peki bana bunun nasıl yapıldığını söyle," dedi Sel.

"Tavanda ya da yerde alet edevat izleri yok. Bu sütunlar yerdeki taşları birbirine yapıştırarak yapılmış, bu büyüklükte bir yerin tavanını desteklemeye yetecek kadar güçlü bir

çeşit yapıştırıcı ile... Yine de etrafta ne ezme ya da delme aletleri var, ne de yapıştırıcıyı taşıdıkları kovalar."

"Taş-yiyen kocaman solucanlar," dedi Po.

"Ben de böyle düşünüyordum," dedi Sel.

Po güldü. "Şaka yapıyordum."

"Ben ciddiydim," dedi Sel.

"Solucanlar nasıl taş yesin?"

"Yeniden uzayan çok keskin dişlerle. Yollarını açarak. Taş bağları bir çeşit yapışkan sümükle birleştirip bu sütunları oluşturup onları tavana bağlayarak."

"Ama böyle bir yaratık nasıl evrimleşebilir?" dedi Po. "Taşta besin yok. Bunların hepsini yapmak için de muazzam enerji gerekir. Ve dişlerinin hangi maddeden yapılmış olabileceği sorusunu sormuyorum bile."

"Belki de evrimleşmemişlerdir," dedi Sel. "Şuraya bak -o ne?"

İleride parlayan bir şey vardı. Lambanın ışığını yansıtıyordu.

Yaklaştıkça sütunun taşlarının arasında da yer yer yansımalar olduğunu gördüler. Tavanda bile.

Ama hiç biri yerde yatan şey kadar parlak değildi.

"Yapıştırıcı kovası mı?" diye sordu Po.

"Hayır," dedi Sel. "Koca bir böcek. Bir tür böcek. Bir karınca. Şey gibi -şuna bak Po."

Şimdi ne olduğunu görecek kadar yakınlaşmışlardı. Altı bacağı vardı ama ortadaki ikisi tırmanıp tutunmaktan çok yürüyüp bir şeyleri kavramaya yarıyormuş gibi duruyordu. Öndeki ikisi yakalayıp parçalamak içindi. Arkadakiler de kazmak ve koşmak için.

"Ne düşünüyorsun? İki ayağı üzerinde mi yürüyormuş?" diye sordu Sel.

"Sadece ihtiyacı olduğunda. Onun dışında dört ya da altı." Po ayağıyla böceği dürttü. Tepki vermedi. O şey kesinlikle

ölmüştü. Po eğildi ve arka bacaklarını açtı ve döndürdü. Sonra aynısını ön bacakları için yaptı. "Sanırım tırmanma, sürünme, yürüme ve koşmayı aynı derecede iyi yapabiliyormuş."

"Pek de evrimsel bir yol gibi değil," dedi Sel. "Anatomi bunların içinden bir tanesine yönelmeye meyillidir."

"Senin de dediğin gibi. Evrimleşmemiş. Üretilmiş."

"Ne için?"

"Madencilik için," dedi Po. O şeyi sırtı yukarı gelecek şekilde çevirdi. Ağırdı; bu yüzden bir iki kere denemek zorunda kaldı. Ama şimdi ışığı yansıtan şeyin ne olduğunu daha iyi görebiliyorlardı. Bu şeyin sırtı tamamen altındı. Bir böceğin kabuğu kadar pürüzsüzdü ama o kadar kalındı ki en azından on kilo geliyor olmalıydı.

25-30 santimetre uzunluğunda, kalın ve sert. Dış iskeleti inceydi ama sırtında resmen altından bir kalkan vardı. "Sence bunlar altın madenciliği için mi kullanılıyorlarmış?" diye sordu Po.

"Bu ağızla bu imkansız," dedi Sel. "Ve bu ellerle." "Ama bir şekilde altın içine girmiş. Ve kabuğuna depolanmış."

"Sanırım haklısın," dedi Sel. "Ama bu yetişkin. Son hali. Bence formikler bunları madenden götürüp arıtıyorlarmış. Organik şeyleri yakıp geride saf metali bırakmak için." "Yani larva halindelerken altın enjekte edip..."

"Kozaya koyuyorlar..."

"Ve kozadan çıktıklarında da vücutları altınla kaplanmış oluyormuş."

"İşte," dedi Sel ışığı tekrar yükselterek. Sütunlara yaklaştıkça ışığı yansıtan şeyin daha tam gelişmemiş yaratıkların vücutları olduğunu gördüler. Yaratıkların sırtları taşların içindeydi ve kafaları ve karınları ince bir altın tabakasıyla kaplıydı ve parlıyordu.

"Sütunlar aslında kozalar," dedi Po.

"Organik madencilik," dedi Sel. "Formikler bu şeyleri altın çıkartmak için özellikle türetmişler."

"Ama ne için? Formikler para kullanmıyorlardı ki. Altın onlar için sadece yumuşak bir maden."

"Aynı zamanda kullanışlı bir maden. Ayrıca eminim ellerindeki böcekler sırf bunlar değildi. Aynı zamanda demir, platin, alüminyum, bakır, hatta istedikleri herhangi bir maden için bunları kullanabilirlerdi."

"Yani madencilik için alete ihtiyaçları yoktu."

"Hayır, Po -aletler bunlar. Ve aynı zamanda rafineriler." Sel eğildi. "Bakalım bunlardan DNA örneği alabiliyor muyuz."

"Bunca zamandır ölüler miymiş?"

"Bunların bu gezegenin yerel türleri olmalarına imkan yok. Onları buraya formikler getirmiş. Demek formik ana gezegenininde bulunan hayvanlarmış. Ya da oradaki hayvanlardan birisi benzermiş ki bunları yapabilmişler."

"Böyle olması gerekmez," dedi Po, "yoksa diğer koloniler çok daha önceden bulmuş olurlardı."

"Bulmak *bizim* kırk yılımızı aldı, değil mi?"

"Ya bu melez bir türse?" diye sordu Po. "Belki sadece bu dünyada vardır."

Sel DNA örneğini almıştı ve bu sandığından da kolay olmuştu. "Po, bu şeyin kırk yıldır ölü olması mümkün değil."

Elinin altında böceğin bacakları seğirdi.

"Hatta yirmi dakikadır bile," dedi Sel. "Hâlâ refleksleri var. Ölü değil."

"O halde ölüyor," dedi Po. "Hiç gücü yok."

"Bahse girerim açlıktan ölüyordur," dedi Sel. "Belki de dönüşümünü yeni tamamlamıştır. Tünelin girişine ulaşmaya çalışırken de burada durup ölmüştür."

Po örnekleri ondan aldı ve Sel'in çantasına koydu.

"Yani formikler onlara yemek getirmeyi 40 yıl önce bırakmış olmalarına rağmen bu böcekler hâlâ yaşıyor mu?

Bu dönüşüm ne kadar sürüyor?"

"40 yıl değil," dedi Sel. Ayağa kalktı ve sonra altın böceğe bakmak için tekrar eğildi. "Bence bu sütunlardaki kozalanmış böcekler yeni. Taze." Ayağa kalktı ve hızla mağaranın daha derinine doğru yol almaya başladı.

Gittikçe böceklerin sayısı artıyordu ve çoğu yerdeydi -ama ilk bulduklarının aksine bunlar yok edilmiş, oyulmuşlardı. Bacakları bir kenara atılmış, sadece sırtlarındaki altın kabuk kalmıştı, sanki...

"Tükürülmüşler," dedi Sel. "Bunlar yenmiş."

"Ne tarafından?"

"Larvalar," dedi Sel. "Yiyecek bir şey olmadığından yetişkinleri yemişler. Her yeni nesil boyut olarak küçülüyor -şunun ne kadar büyük olduğunu görüyor musun? Yetişkinlerin cesetlerini yedikleri için her biri giderek küçülüyor."

"Ve kapıya ulaşmaya çalışıyorlar," dedi Po. "Besin bulabilecekleri dış dünyaya çıkmaya."

"Formikler gelmemeye başlayınca..."

"Kabukları çok ilerleyemeyecekleri kadar ağır," dedi Po. "Bu yüzden ilerledikleri kadar ilerliyorlar, sonra larvalar yetişkinlerin cesetleriyle besleniyorlar ve gidebildikleri kadar girişteki ışığa gitmeye çalışıyorlar. Kozalanıyorlar, yeni nesil çıkıyor ve öncekilerden daha küçülmüş oluyorlar."

Şimdi etraflarında çok daha büyük kabuklar vardı. "Herhalde bir metreden uzunlar," dedi Sel. "Girişe yakınlaştıkça boyutları küçülüyor."

Po durdu ve ışığı göstererek "ışığa doğru mu ilerliyorlar?" dedi.

"Belki bir tanesini görebiliriz."

"Kayaları yiyip öğüten ve dışkıları bağlı taş sütunlar olan larvaları mı?"

"Yakından görmek istediğimi söylemedim."

"Ama istiyorsun."

"Yani, evet."

Şimdi ikisi de etrafına bakıyor, gözlerini kısmış, mağarada hareket görmeye çalışıyorlardı.

"Ya ışıktan daha çok sevdiği bir şey varsa?" diye sordu Po.

"Yumuşak etli yemek gibi mi?" diye sordu Sel. "Bunu ben de düşündüm. Formikler onlara yemek getiriyordu. Şimdi belki biz de aynı şeyi yapmışızdır."

Tam o anda Po birden havaya doğru yükseldi.

Sel değneği ona doğrulttu. Hemen üstünde tavana tutunmuş sürüngen gibi bir larva vardı. Ağzıyla Po'nun çantasını sıkı sıkı tutuyordu.

"Çantanın askısını çöz ve kendini aşağı bırak!" diye bağırdı Sel.

"Numunelerimiz!"

"Her zaman yenilerini toplayabiliriz! Bu taşlardan *senin* parçalarını toplamak istemiyorum!"

Po askıyı çözdü ve yere düştü.

Çanta larvanın çeneleri içinde kayboldu. Larvanın dişleri metal parçaları öğütürken çıkan sesleri duyabiliyorlardı. Bekleyip izlemediler. Girişe doğru ilerlemeye başladılar. İlk altın böcek cesedini geçtiklerinde yoldaki battaniye parçalarını takip etmeye başladılar.

"Benim çantamı al," dedi Sel. Yürürken bir yandan da askısını çıkarıyordu, "İçinde telsiz ve DNA örnekleri var - dışarı çık ve telsizden yardım iste."

"Seni burada bırakmayacağım," dedi Po. Ama Sel'in söylediklerini yapıyordu.

"O sürünen şeyden daha hızlı bir şekilde çıkıştan çıkabilecek tek kişi sensin."

"Ne kadar hız yapabildiğini görmedik."

"Evet gördük," dedi Sel. Bir an için geriye doğru bir adım atıp değneği arkasına tuttu.

Larva 30 metre kadar arkalarındaydı ve onlardan daha hızlıydı.

"Işığı mı vücut ısımızı mı takip ediyor?" diye sordu Po. Arkalarını dönüp tekrar acele etmeye başlamışlardı.

"Belki nefesimizdeki karbondiyoksiti, belki adımlarımızın titreşimlerini, belki de kalp atışlarımızı takip ediyordur." Sel değneği ona uzattı. "Al ve koş."

"Sen ne yapacaksın?" dedi Po ve değneği almadı.

"Eğer ışığı takip ediyorsa sen koştuğunda sana yetişemez."

"Ve ışığı takip etmiyorsa?"

"O zaman çıkıp yardım çağırırsın."

"Bu sırada da seni öğle yemeği niyetine yer."

"Etim sert ve kıkırdaklı."

"O şey taşı bile yiyor!"

"Işığı al," dedi Sel, "ve buradan çık."

Po bir an daha tereddüt etti ama sonra değneği aldı. Sel çocuğun itaat sözünü tutmasına sevinmişti.

Durum ya buydu ya da Po larvanın ışığı takip edeceğini düşünüyordu.

Doğru tahmin etmişlerdi -Sel yavaşlayıp larvanın yaklaşmasını izledi. Ona doğru değil, biraz kenardan yaklaşıyordu ve Po'ya yöneldiği belliydi. Po koşmaya başladıkça larva da hızlanmaya başlamıştı.

Sel'in hemen yanından geçti. Yarım metreden daha büyüktü. İleri geri hareketlerle yerde sürünerek bir yılan gibi hareket ediyordu. Sütunlara benziyordu aslında, tek farkı yatay olmasıydı. Tabi bir de *hareket ediyordu.*

Tünelden geçmeye çalışırken Po'ya ulaşacaktı.

"Işığı bırak!" diye bağırdı Sel. "Işığı bırak!"

Birkaç saniye içinde Sel ışığın mağaranın duvarına yaslanmış bir şekilde durduğunu gördü. O duvar alçak

tünelin hemen dışındaydı, yani Po çoktan tünele girmiş olmalıydı.

Larva ışığı umursamamış ve Po'nun ardından tünele girmişti. Larva'nın sürünmesine ya da dizleri kırılı yürümesine gerek yoktu -Po'yu kolayca yakalayacaktı.

"Hayır. Hayır, dur!" Ama sonra şöyle düşündü: Ya Po beni duyabiliyorsa? "Koşmaya devam et Po! Koş!"

Sonra Sel sözcüklere ihtiyaç duymadan aklının içinde bağırdı: Dur ve buraya gel! Mağaraya geri dön! Çocuklarına geri dön!

Sel bunun çılgınca olduğunu biliyordu ama aklına gelen tek şey buydu. Formikler akıllar arası iletişim kuruyorlardı. Belki bu da formiklerin ana gezegenlerinden gelen büyük bir böcek türü yaşam formuydu. Belki de Sel onunla kovan kraliçelerinin işçi ve asker formiklerle konuştuğu gibi konuşabilirdi.

Konuşmak mı? Bu çok ahmakçaydı. Onların dili yoktu. Konuşamazlardı.

Sel durdu ve aklında mağarada yerde yatan altın böceğin imgesini oluşturdu. Sadece bacakları titriyordu. Ve bunu aklında canlandırmaya çalışırken kendisini aç hissetmeye çalıştı, ya da en azından aç olmanın nasıl bir şey olduğunu. Birkaç saattir yemek yememişti ve belki de açlığı olabilirdi.

Sonra kafasında larvanın altın böceğe gelip etrafında döndüğünü canlandırdı.

Larva tünelden geri çıktı. Po'nun çığlık attığını duymamıştı -yakalanmamıştı. Belki de gün ışığına fazla yaklaşmış ve kör olmuştu, dolayısıyla kovalamaya devam edememişti. Ya da belki de Sel'in aklındaki imgelere ve hislere tepki vermişti. Ne olursa olsun Po güvenli bir şekilde dışarıdaydı.

Tabi belki de larva koşan avla uğraşmayıp durup sütunlardan birisine yaslanmış olan av için geri gelmişti.

•16•

Alıcı: GovDes%ShakespeareKol@ColMin.gov/voy
Gönderen: MinCol@ColMin.gob
Konu: İstek üzerine
El sıkışma Anahtarı: 3390ac8d9afff9121001

Sevgili Ender,

İsteğin üzerine ben ve Kumandan Bakossi Wuri geminin iletişim ağı yazılımına holografik bir mesaj gönderdik. Programın söylediğin gibi işlerse geminin bütün iletişimini ele geçirecek. Ayrıca Amiral Morgan'a çıktısını alıp resmi bildiriyi verebilesin diye bu postaya ek olarak sana gönderiyorum. Umarım bunları kullanmana izin vereceği kadar güvenini kazanmışsındır. Sildiğin andan itibaren bu mesaj arkasında hiç bir iz bırakmayacak.

İyi şanslar,
Hyrum

Amiral Morgan *geçici* yönetici Ix Tolo'yla -gülünç bir isim- iletişime geçmişti çünkü geçici yönetici gücün resmi ve kamuya açık transferi sırasında kendisine ihtiyaç duyulmasına rağmen tamamen anlamsız bir geziye çıkacak kadar saygısızdı. Büyük ihtimalle işini devretmeye dayanamıyordu. Ah şu bazı insanlardaki kibir yok mu.

Morgan'ın ikinci kaptanı Commodore das Lagrimas yörüngeden belirlenebildiği kadarıyla sömürgecilerin inşa ettiği pistin usule göre yapılmış olduğunu onayladı. Neyse ki

artık o şeyleri döşemek zorunda değillerdi -uçan araçların tekerlekleri üzerine inmek zorunda olduğu o günler tam bir kabus olmalı.

Onu endişelendiren tek şey Ender Wiggin çocuğunu kendisiyle beraber ilk iniş sırasında götürmekti. Eski yerleşimcilere Morgan'ın önden gelip Wiggin için yolu hazırladığını söylemek kolay olurdu. Böylece Wiggin'in genç biri olduğunu ve gerçek yönetici olmasının zor olduğunu onlara anlatması için yeteri kadar fırsatı olurdu.

Dorabella da onunla aynı görüşteydi. Ama sonra "tabi kolonideki yaşlı insanların hepsi Ender'in emrinde savaşmış pilotlar ve askerler. Onu görmedikleri için hayal kırıklığına uğrayabilirler. Ama hayır, o sonra indiğinde çok daha özel bir şey olur." dedi.

Morgan durumu değerlendirdi ve Ender'in onunla olmasının, onunla olmamasından daha yararlı olacağına karar verdi. Efsanevi çocuğu görsünler. Bu yüzden Wiggin çocuğunu kamarasına çağırmıştı.

"İlk fırsatta sömürgecilere bir şey demen gerekiyor mu emin değilim," dedi Amiral Morgan. Bu bir sınavdı -Wiggin sessiz kalacağı için gücenecek mi?

"Bana fark etmez," dedi Wiggin hemen. "İyi bir konuşmacı değilim."

"Harika," dedi Morgan. "Bir tür direniş planlanıyor olabilir diye deniz kuvvetlerini hazır tutacağım -asla emin olamazsın. Bütün iş birlikleri aslında bir dalavere olabilir. 40 yıldır kendi başlarınalar -40 ışık yolu uzaklıktan kendilerine otorite verilmesine içerlemiş olabilirler.

Wiggin ciddi bir bakış takındı. "Bu hiç aklıma gelmemişti. Gerçekten isyan edeceklerini mi düşünüyorsunuz?"

"Hayır," dedi Morgan. "Ama iyi bir kumandan her şeye hazırlıklıdır. Eminim zamanla sen de böyle alışkanlıklar edineceksin."

Wiggin içini çekti. "Öğrenecek o kadar çok şey var ki."

"Oraya varır varmaz rampayı indireceğiz ve deniz kuvvetleri etrafın güvenli olduğundan emin olacaklar, insanlar rampanın etrafında toplandıklarında biz dışarı çıkacağız. Seni tanıtacağım ve birkaç şey söyleyeceğim. Sonra ben yerleşkede senin için güvenli bir alan ayırana kadar sen geminin içine dönüp bekleyeceksin."

"Toguro," dedi Wiggin.

"Ne?"

"Pardon. Harp Okulu argosu."

"Ben Harp Okulu'na gitmedim." Velet kendisinin aksine Morgan'ın Harp Okulu'na gitmediğini ona sürekli hatırlatmak zorundaydı. Ama argo kullanması iyiydi. Wiggin ne kadar çocuksu dursa, onu marjinalleştirmek de o kadar kolay olurdu.

"Valentine ne zaman inebilir?"

"İlk birkaç gün yeni sömürgecileri indirmeye başlamayacağız. Bu işi düzgün yapmamız gerekiyor -hepsi için barınma ve yiyecek olduğunu kesinleştirmeden yeni sömürgecilerin hepsini bir anda bırakmak istemiyoruz. Aynısı stoklar için de geçerli."

"Elimiz boş mu ineceğiz?" diye sordu Wiggin şaşkınca.

"Tabi ki hayır," dedi Morgan. Olaya bu açıdan bakmamıştı. Yanlarında birkaç önemli stokla inmeleri güzel bir jest olurdu. "Ne dersin, yemek mi indirelim? Çikolata?"

"Bizden daha iyi yiyecekleri var," dedi Ender. "Taze meyve ve sebzeler -bu onların *bize* hediyesi olacak. Ama eminim kepçeleri görseler fıttırırlar."

"Kepçeler! Çok ileri teknoloji."

"Zaten gemide bir işimize yaramıyorlar," dedi Ender gülerek. "Ama zenobiyolog ekipmanlarından bazılarını sonra verebiliriz. Bizim gelişimizin onlar için ne kadar iyi olduğunu göstermemiz lazım. Yani bizi iyi karşılamayacaklarından

endişe ediyorsan onlara işe yarar teknolojik aletler vermek bizi kahraman yapar."

"Tabi ki -benim de planım buydu. Sadece *ilk* inişte kepçeleri de indirmeli miyiz ondan emin olamıyordum."

"Kargoyu yerleştirileceği yere taşımada yardımcı olur. Eminim eşyaları elleriyle ya da arabalarda ya da artık her ne kullanıyorlarsa öyle taşımak zorunda kalmayacakları için minnettar olurlar."

"Harika," dedi Morgan. "Bu liderlik işine şimdiden ısınıyorsun." Çocuk *gerçekten* zekiydi. Ve yüksek teknoloji ekipmanı ve kepçeleri indirmenin övgüleri Morgan'a yönelecekti. Eğer durup düşünmeye vakti olsaydı o da bunların hepsini düşünürdü. Çocuğun oturup düşünecek zamanı vardı ama Morgan'ın yoktu. Sürekli çağırılıyordu ve çoğu işi das Lagrimas'ın hallediyor olmasına karşın Morgan Dorabella'yla uğraşmak zorundaydı.

Ama Dorabella beklenti içinde ya da talepkar değildi. Aslında inanılmaz derecede kendisine destek oluyordu. Hiç bir işe karışmaya çalışmıyor ve kendisini ilgilendirmeyen şeylere burnunu sokmuyordu. Hiç bir şeyden şikayet etmiyor, onun planlarına uyum gösteriyor, sürekli gülümsüyordu. Morgan'ı yüreklendiriyor ve sempati gösteriyordu. Nasihat ya da akıl vermeye çalışmıyordu.

Ama Morgan'ın dikkatini dağıtıyordu. İyi bir açıdan. Bir toplantıda olmadığında sürekli onu düşünüyordu. Resmen inanılmaz bir kadındı. Çok istekli. Memnun etmeye hevesli. Sanki Morgan bir şey düşündüğünde onu yapıyordu. Morgan kamarasına çekilmek için bahaneler üretmeye başlamıştı ve Dorabella hep orada oluyor ve onu gördüğüne hep seviniyordu. Dinlemeye hep hevesliydi ve elleri ona dokunduğu için onu göz ardı etmek ya da bir yere gitmek imkansız hale geliyordu.

Diğerlerinden evliliğin cehennem gibi olduğunu duymuştu. Balayı bir gün sürer, diyorlardı ve sonra bir şeyler talep etmeye, ısrar etmeye ve şikayet etmeye başlarlardı. Hepsi yalan.

Belki de sırf Dorabella böyleydi. Durum buysa Morgan beklediğine memnundu. Böylece bir erkeği gerçekten mutlu edebilecek insanın karşısına milyonda bir çıkan birini bulmuştu.

Resmen abayı yakmıştı. Adamlarının gizli gizli arkasından dalga geçtiklerini biliyordu -iş gününün ortasında Dorabella'yla 1-2 saatlik bir randevudan döndüğünde pişmiş kelle gibi sırıttığını görüyorlardı. Gülsünler! Hepsi kendisini kıskanıyordu.

Efendim?" diye sordu Wiggin.

"Evet," dedi Morgan. Yine olmuştu -bir konuşmanın ortasında Dorabella'yı düşünmeye başlamıştı. "Aklımda çok şey var ve sanırım işimiz bitti. 0800'de araçta ol -şafak devriyesi tarafından her şey o zaman yüklenmiş olacak ve kapıları kapatacağız. Araç pilotunun söylediğine göre iniş birkaç saat sürecekmiş ama kimse uyuyamayacak -dinlenmiş olmak istiyorsan bu gece erken uyusan iyi olur. Ve atmosfere aç karınla girmek daha iyi olur, anlarsın ya."

"Evet efendim," dedi Wiggin.

"Çekilebilirsin," dedi Morgan.

Wiggin selam verdi ve çıktı. Morgan neredeyse kahkaha atıyordu. Çocuk Morgan'ın gemisinde tuğamiral kıdemi dolayısıyla nezaket görmesi gerektiğinin farkında değildi. İstese sanki astıymış gibi "çekilebilirsin" emri almadan da odayı terk edebilirdi. Ama çocuğun haddini bilmesi güzeldi. Sırf Morgan kendisininkine hak *kazanmadan* çocuğa amiral rütbesinin verilmesi Morgan'ın cahil bir ergene saygı göstermesi gerektiği anlamına gelmiyordu.

Morgan daha gelmeden Wiggin kendi yerine geçmişti. Askeri üniforma yerine sivil kıyafet giymişti -ki bu iyi bir şeydi çünkü insanların aynı üniformaya ve apoletlere sahip olup Ender'in çok daha fazla madalyaya sahip olduğunu görmeleri Morgan için çok da iyi olmazdı. Morgan sadece başıyla selam vermiş ve geminin ön tarafında bütün iletişim araçlarının elinin altında olduğu kendi koltuğuna geçmişti.

İlk başta uzay aracı normal seyrindeydi -sakin ve kontrollü bir şekilde ilerliyordu. Ama gezegenin yörüngesine girmeye başladıklarında gemi kalkanını ısıyı karşılayacak şekilde pozisyon aldı ve bu da ortalığı karıştırdı. Gemi sarsılmaya, yalpalamaya ve zıplamaya başladı. Pilot "bunlar bir şey değil, eğer düşmeye başlarsak *o zaman* sıkıntılı olur," dedi.

Gemi 10.000 metreye kadar inip yine sakin bir şekilde uçmaya başlayana kadar Morgan'ın midesinin bulantısı durmadı. Ama zavallı Wiggin -çocuk resmen arkaya *uçmuştu* ve kesinlikle öğürüyordu. Tabi o da yemek yememeyi unutmuş ve kusacak bir şeyi varsa mümkündü.

İnişte sıkıntı olmadı ama Wiggin koltuğuna dönmemişti -iniş ona yaramamıştı. Ve mürettebat insanların toplandığını bildirdiğinde Wiggin hâlâ içerideydi.

Morgan kapısına gitti ve kapıya vurdu. "Wiggin," dedi, "zamanı geldi."

"Bir dakika efendim," dedi Wiggin. Sesi titrek ve zayıf çıkıyordu. "Gerçekten. Kepçeleri izlemek onları bir süre meşgul eder. Sonrasında bizi tezahüratlarla karşılarlar."

Kepçeleri daha kendisi inmeden önden göndermek Morgan'ın aklına gelmemişti ama Wiggin haklıydı. İnsanlar Dünya teknolojisi ürünü güzel bir şeyler görürlerse kendisi indiğinde inişi çok daha etkileyici olur, insanlar da onu daha şevkli bir şekilde karşılarlardı. "Sonsuza kadar kepçeleri izleyemezler Wiggin," dedi Morgan. "Çıkma zamanı geldiğinde umarım bana eşlik etmeye hazır olursun."

"Olacağım," dedi Wiggin. Ama sonrasında çıkan öğürme sesi bu ifadenin gerçekliğine şüphe düşürdü.

Tabi öğürme sesi mide bulanıklığı olmadan da çıkarılabilirdi. Morgan şüphelendi ve haber vermeden içeri daldı.

Wiggin tuvaletin dibinde oturuyor ve elleriyle midesini tutup öğürüyordu. Ceketini ve gömleğini çıkarmış ve kapının yanına atmıştı -en azından çocuk bu kadarını düşünmüş, takım elbisesine kusmuk bulaştırmamayı akıl etmişti. "Yapabileceğim bir şey var mı?" diye sordu Morgan.

Wiggin ona baktığında suratından midesinin bulandığı belli oluyordu. "Bu sonsuza kadar devam edemez," dedi sessizce ve belli belirsiz güldü. "Birazdan iyileşirim."

Sonra tekrar dönüp suratını tuvalete gömdü. Morgan gülümsemesini zar zor bastırarak kapıyı kapattı. Çocuğun planlarını bozma ihtimali yoktu. Wiggin kendi büyük girişini kaçıracaktı ve bu Morgan'ın hatası olmayacaktı bile.

Wiggin'e gönderdiği asteğmen çocukla değil, bir mesajla dönmüştü. "Mümkün olan en kısa zamanda çıkacağını söylüyor."

Bir an için Wiggin'in gecikmesinin kendi konuşmasını yapmasına engel *olmayacağı* mesajını göndermeyi düşündü ama sonra bundan vazgeçti. Ama hayır, asil ruhlu davranmayı göze alabilirdi. Zaten Wiggin kısa bir süre içerisinde hazır olacağa benzemiyordu.

Shakespeare gezegeninin havası tuhaf ama hoştu; hafif bir esinti vardı ve içinde bir çeşit polen taşıyordu. Morgan sadece nefes alarak en başta neredeyse bütün koloniyi öldüren kan emici solucanları soluyor olabileceğinin farkındaydı ama tedavisini bulmuşlardı ve yakın zamanda ilk dozlarını alacaklardı. Bu yüzden havayı içine çekip tadını çıkardı -bu yolculuk başlamadan en son 6 sene önce Dünya'da bulunmuştu.

Bulundukları yerden aşağısı ovaya benziyordu -orada burada ağaçlar vardı ve her yer çimdi. Ama pistin her iki tarafında yetişen ekinler vardı ve piste indiklerinde bunlara zarar vereceklerdi. Sömürgeciler bu duruma büyük ihtimalle içerlerlerdi -iyi ki önden kepçeleri göndermeyi akıl etmişti. Böylece inişlerinin ekinlere verdiği zararı çok da umursamazlar, kafaları meşgul olurdu.

Şaşırtıcı bir şekilde çok insan vardı. İlk yolcuların arasında nispeten az kadın bulunmasına rağmen şimdiye tavşan gibi üremiş, sayıları 100 civarından iki katına çıkmış olmalıydı.

Önemli olan şey o indiğinde alkışlamalarıydı. Bu alkış ondan ziyade kepçeler için de olabilirdi ama herhangi bir direniş olmadığı sürece buna razıydı.

Yaverleri kalabalığa seslenebilsin diye ses sistemi kurdular ama Morgan buna gerek olacağını düşünmüyordu. Kalabalıklardı ama çoğu çocuktu ve rampanın üzerinden sesini duyurması kolay olacaktı. Ama kürsü kurulmuşken bunu kullanmaması da aptalca gözükebilirdi. Bu yüzden büyük adımlarla gidip iki eliyle birden mikrofonu kavradı.

"Shakespeare Kolonisi'nin erkek ve kadınları, size Uluslarası Filo'nun ve Kolonileştirme Bakanlığı'nın selamlarını getirdim."

Alkış beklemişti ama hiç bir şey olmamıştı.

"Ben yeni sömürgeciler, ekipmanlar ve stokları buraya, yerleşkenize getiren geminin kaptanı Tuğamiral Quincy Morgan'ım."

Yine, çıt yoktu. Dinliyorlardı ve düşmanca bir tavırları yoktu ama içlerinden sadece birkaç tanesi kafasını sallıyordu ve hepsi buydu. Sanki bir şey bekliyor gibilerdi. Ama ne?

Wiggin'i bekliyorlar. Düşünce aklına mide suyu ağzına gelir gibi gelmişti. Wiggin'in yöneticileri olması gerektiğini biliyorlar ve onu bekliyorlar.

Eh, kısa bir süre içinde Wiggin’in ne olup ne olmadığını görecekler.

Sonra Morgan aracın içinden koşma sesleri duydu. Wiggin’in zamanlaması daha iyi olamazdı. Kalabalığın onu böyle görmesi Morgan için iyi olacaktı.

Kitlenin dikkati Wiggin’e kaydı ve Morgan gülümsedi. "Size..."

Ama ne dediğini dinlemediler. Gelenin kim olduğunu biliyorlardı. Alkış ve bağırış sesleri Morgan’ın sesini bastırdı. Zaten kalabalık Wiggin’in adını haykırdığı için onun da söylemesine gerek yoktu.

Morgan çocuğu selamlamak için döndüğünde üniformasını giymiş olduğunu gördü ve şok oldu. Madalyaları neredeyse bütün üniformasını kaplamıştı -Morgan’ın göğsündekiler devede kulak kalmıştı. Gülünç bir durumdu -Wiggin sadece bilgisayar oyunu oynamıştı ve her muharebe için kendisine madalya verilmişti. Tabi bir de savaştan sonra verilenler vardı.

Küçük piç kasten onu aldatmıştı. Sivil kıyafet giymiş, sonra tuvalette üstünü değişmiş ve Morgan’ı bu hale düşürmek için uğraşmıştı. Bu büyük girişini yapabilsin diye acaba mide bulantısı da mı yalandı? Morgan sahte bir gülümseme takınacak ve bunu ona sonra ödetecekti. Belki de Wiggin’i kuklası yapmaktan bile vaz geçerdi.

Ama Wiggin Morgan’ın kendisine gösterdiği yere, kürsüye geçmedi. Morgan’a katlanmış bir kağıt verdi ve koşarak rampadan indi -iner inmez kalabalık etrafını sardı ve "Ender Wiggin" bağırışları yerini şimdi konuşmalar ve sevinç kahkahalarına bırakıyordu.

Morgan kağıda baktı. Kurşun kalemle üzerine şu yazılıydı: "bu araç yere indiğinde üstünlüğün bitti. Bu rampadan indiğinde otoriten de bitiyor." Altını "Amiral Wiggin" diye

imzalamıştı. Limanda rütbesinin kendisininkinden üstün olduğunu bir kez daha hatırlatmak için.

Şu çocuktaki yüzsüzlüğe bak! Böyle iddiaların herhangi bir otoriteden 40 yıl uzaklıkta bir anlamı olduğunu mu zannediyordu? Hem de emri altında bu kadar iyi eğitimli deniz kuvvetleri varken?

Morgan kağıdı açtı. Bir mektup. Kumandan Bakossi Wuri ve Kolonileştirme Bakanı Hyrum Graff tarafından imzalanmıştı.

Ender Ix Tolo'yu görür görmez tanıdı. Vitaly ona Ix Tolo'yu tarif etmişti ve direk ona koştu. "Ix Tolo," diye bağırdı koşarken. "Tanıştığımıza memnun oldum!"

Tolo'ya ulaşıp elini sıkmadan Ender'in gözleri yaşlı erkek ve kadınları tarıyordu. Çoğunun etrafı gençlerle çevriliydi ama Ender onları tesbit etti ve daha bu yolculuk başlamadan çalışıp ezberlediği suratları tanımaya çalıştı.

Neyse ki ilk iki tahmini doğruydu. Onlara rütbeleri ve isimleriyle seslendi. Savaşta bizzat bulunmuş olan pilotlara öncelik vermeye dikkat etti. "Sonunda sizinle tanışmaktan onur duydum," dedi. "Çok zaman geçti."

Çok süre geçmeden kalabalık Ender'in ne yaptığını anladı ve etrafını boşalttılar. Yaşlıları Ender onları daha kolay bulabilsin diye öne çıkarıyorlardı. Çoğu Ender'in elini sıkarken ağlıyorlardı; yaşlı kadınların bazıları ona sarılmakta ısrar ediyorlardı. Onunla konuşmaya? O, ona bir şeyler anlatmaya çalışıyorlardı ama Ender gülümseyip elini kaldırıyor, tanışacak başkaları olduğunun işaretini görüyordu.

Her askerin tek tek elini sıktı ve arada yanlışlıkla bir ismi bilemediğinde ya da yanıldığında gülerek onu düzeltiyorlardı.

Arkasında ise hoparlörler sessizdi. Ender Morgan mektubu okuduğunda ne yapacağını bilmiyordu ama Morgan

kendisini iliştirebileceği bir aralık bulamasın diye Ender burada her şeyi canlı tutmalıydı.

Son askerin de elini sıktıktan sonra bu eli tuttu ve kaldırdı. Diğer insanların etrafına toplanmasını istiyordu. Toplandılar da -hatta çoktan toplanmışlardı ve kalabalığın tam ortasında Ender vardı. "Söyleyemediğim isimler," dedi, "ve tanışamadığım insanlar var. Sonra ezberinden savaşta ölen herkesin isimlerini saydı. "Çok kayıp var. Hatalarımın bedellerinin ne olduğunu bilseydim belki azaltabilirdim."

Bazıları ağlarken bazıları da "Ne hatası!" diye bağırıyorlardı.

Sonra Ender ezberinden başka isimler saydı -yerleşkenin ilk yıllarında ölen sömürgecilerin isimlerini. "Bu koloni onların ölümü ve sizin kahramanca çabalarınız sayesinde kuruldu. Nasıl yaşayıp neler başardığınızı Yönetici Kolmogorov bana anlattı. Siz buradaki hastalıklarla mücadele ederken ben Eros'ta 12 yaşında bir çocuktum. Ve siz bensiz bir zafer elde ettiniz."

Ender ellerini yukarı kaldırıp onları ciddi bir surat ve yüksek bir sesle alkışladı. "Uzayda ve burada ölenleri yad ediyorum."

Tezahüratlar havada uçuştu.

"Size 36 yıl boyunca savaşta ve barışta sahip çıkan Yönetici Kolmogorov'u yad ediyorum!" Tezahüratlar. "Ve Sel Menach'ı alkışlıyorum. Bugün burada olsaydı göreceği ilgi ve minnettarlığa rağmen mütevazi kalmayı tercih etti!" Kahkahalar ve tezahüratlar. "Size hizmet edebilmem için bilmem gereken her şeyi bana Sel Menach öğretecek. Artık geldiğime göre o da *asıl* işinin başına dönebilir." Tezahüratlar ve sloganlar.

Ve sonra kalabalığın arkasındaki hoparlörlerden Morgan'ın sesi duyuldu. "Shakespeare Kolonisi'nin erkek ve kadınları,

lütfen beni mazur görün. Bugünkü program akışı böyle planlanmamıştı."

Ender’in etrafındaki kalabalık şaşkın bakışlarla rampanın üst tarafına bakıyorlardı. Morgan nazik, hatta neşeli bir ses tonuyla konuşuyordu. Ama demin olan şeyleri fark etmemişti. Bu seremoninin devam etmesine engel oluyordu. Ender Wiggin’in zafer kazanmış bir komutan olarak gazilerle konuştuğunu görmüyor muydu? Quincy Morgan bu işe neden burnunu sokuyordu?

Mektubu okumamış mıydı?

Wiggin’in kalabalığa daldığını gören Morgan o kadar sinirlenmişti ki mektuba sadece göz ucuyla bakıyordu. Wiggin ne yaptığını zannediyordu? Bu insanların gerçekten *isimlerini* mi biliyordu?

Ama sonra mektup dikkatini cezbetti ve pürdikkat okumaya başladı.

Sayın Tuğamiral Morgan,

Shakespeare Kolonisi'ne vardığınız zaman sorumluluklarınızın neler olduğu konusunu çok açık bir şekilde anlamamış olabileceğinize dair emekli Kumandan Chamrajnagar bizi uyardı. Böyle bir yanlış anlaşılmanın bütün sorumluluğunu üstlendi ve eğer yanılmışsa yaptıklarımız için özür dileriz. Ama gezegene vardığınızda geçici bir süreyle bile otoriteye sahip olacağınızı zannetmenizi düşünmemiz bizi önleyici bazı yaptırımlara sevk etti. Eğer ki yanlış bir hareket yapmazsanız siz ve Yardımcı-Amiral Wiggin dışında hiç kimse böyle bir durumda nasıl davranmış olacağımızı öğrenmeyecek.

Doğru hareket şudur: Shakespeare’e ayak bastığınız anda Yardımcı-Amiral Wiggin’in Yönetici Wiggin olduğunu ve koloniyle ilgili her konuda tek ve tam otorite sahibi

olduğunu kabul ediyorsunuz. Bütün kişi ve ekipman transferinden de o sorumlu. Yardımcı-Amiral rütbesine de hâlâ sahip olduğu için geminiz dışında sizin üstünüz ve siz de onun emirlerine uymakla yükümlüsünüz.

Gemiye ayak basmadan geminize dönüyorsunuz. Kolonideki kimseyle tanışmıyorsunuz. Yönetici Wiggin'in belirttiği şekilde bütün kargo ve kişilerin tam ve düzenli bir şekilde gemiden koloniye aktarılmasından da sorumlusunuz. Yönetici Wiggin'in emrettiği her şeyi yaptığınızı UFCom'a ve KolBak'a saat başı bildiriyorsunuz.

Başından beri niyetinizin bu olduğunu düşünmek istiyoruz. Ama Kumandan Chamrajnagar'ın uyarısı üzerine farklı planlarınız olduğunu ve bunları uygulamaya geçirmeye çalışma ihtimalinizi göz önünde bulundurduk. Sizinle aramızdaki 40 yıllık yolculuk süresi bizi görevinizi başarıyla bitirip ışık hızıyla geri dönmeniz halinde geri alabileceğimiz bazı uygulamalar getirmemizi gerekli kıldı.

Her 12 saatte bir Yönetici Wiggin bizimle holografik görüşmede bulunacak ve bizi sizin iş birliği yaptığınız konusunda temin edecek. Eğer rapor veremezse ya da biz onun bir çeşit baskı altında olduğunu düşünürsek şu anda geminizin bilgisayarında bulunan bir programı etkinleştirmek zorunda kalacağız. Program aynı zamanda yazılımı eski haline döndürmeye çalışmanız ya da programı yeniden yazmaya çalışmanız hallerinde de devreye girecek.

Bu program geminizdeki ve Shakespeare Kolonisi'ndeki bütün iletişim araçlarını, bütün hoparlör ve bilgisayar ekranlarını kullanarak sesli ve görüntülü bir şekilde askeri bir isyanda bulunduğunuzu, kimsenin size itaat etmemesini ve başkaldırıdan yargılanacağınız Eros'a döndürülürken uyutulmanızı bildiren bir mesaj anons edecek.

Bu mesajın böyle davranmayı planlamadıysanız sizin tarafınızdan hakaret olarak algılanabileceğinin farkındayız.

Ama bu durumda doğru davranışlarınız mesajı kimsenin görmemesine yol açacak ve görevinizi başarıyla tamamlayıp ışık hızıyla dönmenizden sonra geminizin bilgisayarından silinecek ve kaydı hiç bir yerde bulunamayacak. Görevi layıkıyla yerine getirmiş olup bunun karşılığını alacaksınız ve kariyeriniz lekelenmeyecek.

Bu mektubun bir kopyasını ikinci kaptanınız Commodore Vlad das Lagrimas'a da gönderiyoruz ama Yönetici Wiggin bize sizin doğru şekilde davrandığınızı söylediği sürece o bu mektubu açamayacak.

Hedefine varan ilk koloni gemisi sizinki olduğu için davranışlarınız bütün U.F. için bir örnek teşkil edecek. Harika haberlerinizi bütün filoya bildirebilmeyi dört gözle bekliyoruz.

Saygılarımızla,
Kumandan, Bakossi Wuri
Kolonileştirme Bakanı, Hyrum Graff

Morgan mektubu okuduğunda öfkelendi ve aynı zamanda dehşete kapıldı. Ama kısa bir süre sonra farklı bir tavır takındı. Wiggin'in gücü ele geçirmesine izin vermeyeceğini mi zannetmişlerdi? Ne cüretle Chamrajnagar onlara Morgan'ın başka bir niyeti olduğunu düşündürecek bir şey söylemişti?

Onlara kendisine böyle büyüklük taslayan ve tamamen gereksiz bir mektup gönderdikleri için hayal kırıklığına uğradını bildiren sivri dille yazılmış bir mektup göndermeliydi.

Hayır, bir mektup gönderirse kayda girerdi. Sicilini temiz tutmalıydı. Ayrıca görevini tamamlayan ilk koloni gemisinin

kaptanı olması da büyük bir coşkuyla karşılanacaktı -bu kariyeri için büyük bir artı olacaktı.

Bu mektup yokmuş gibi davranmalıydı.

Kalabalık tezahürat yapıyordu. Morgan'ın mektubu okuduğu süre boyunca alkış tutmuş tezahürat yapmışlardı. Hiç kimsenin ne rampaya ne uzay aracına ne de kendisine bakmadığını ve gözlerini Ender'den ayırmadıklarını gördü. Dediği her şeye ya alkış tutuyor, ya ağlıyor ya da gülüyorlardı.

İnanılmaz bir şekilde onu seviyorlardı.

Bu mektup olmasa, UFCom veya KolBak müdahele etmese bile Ender Wiggin üniformasıyla gözüküp askerlere adıyla hitap edip ölüleri yad ettiğinde güç savaşı Morgan için kaybedilmişti. Wiggin kalplerini nasıl kazanacağını biliyordu ve bunu aldatmaca ya da zorlama olmadan yapıyordu. Tek yaptığı isimlerini öğrenip fotoğraflarını ezberleyip hatırlayacak kadar onları umursamaktı. Tek yaptığı, 41 yıl önce Morgan bir asteroid kuşağında bir tedarik operasyonundayken onları zafere taşımaktı.

Adım gibi eminim ki bu mektup düzmece. Wiggin bunu kendi yazdı. O halkla ilişkiler darbesini yaparken beni meşgul etmek ve dikkatimi dağıtmak için bunu yaptı. Eğer araya girip arkasından iş çevirsem, ona olan güvenlerini azaltabilsem ve yönetici olarak itibarını azaltıp benim olaya müdahale etmek *zorunda* olduğum bir durum yaratabilirsem...

Wiggin geçici yöneticinin adını söylediğinde insanlar tekrar alkış tuttu.

Hayır, Morgan onların Wiggin'e olan güvenini sarsamazdı. Ender'in yöneticileri olmasını istiyorlardı. Onlar için Morgan önemsizdi. Bir yabancı. Fazlalık. Artık U.F.'da değillerdi. Otorite ya da rütbe onlar için önem taşımıyordu. Şimdi bu koloninin vatandaşılar ama burasının nasıl kurulduğuyla

ilgili efsaneler hâlâ anlatılıyor. Büyük Ender Wiggin bu gezegendeki bütün formikleri başarıyla yok etti ve buraya gelip yaşayabilsinler diye insanların önünü açtı. Ve şimdi bizzat kendisi teşrif etmişti. Sanki İsa'nın tekrar gelişi gibi. Morgan'ın en ufak şansı yoktu.

Yaverleri dikkatle onu izliyorlardı. Mektupta ne yazdığı hakkında bir fikirleri yoktu ama okurken yüzünün istediği kadar kayıtsız gözükmemesinden korkuyordu; kayıtsızlığı bile başlı başına önemli bir mesaj olurdu. Morgan onlara gülümsedi. "Evet, bizim rolümüz bu kadar. Görünüşe göre Yönetici Wiggin'in programın nasıl olacağı konusunda kendi planları varmış. Bize haber vermiş olsaydı iyi olurdu ama... Bu çocukların yaptığı şakalara akıl sır ermez."

Yaverleri güldüler çünkü kendilerinden bunu beklediğini biliyorlardı. Morgan onların burada ne olup ne bittiğini tamamen anladığına emindi. Mektuptaki tehditleri bilmiyorlardı ama Wiggin'in zaferini görüyorlardı. Yine de Morgan baştan beri her şey zaten böyle olacakmış gibi davranacaktı ve onlar da buna ayak uydurunca gemideki disiplin bozulmayacaktı.

Morgan mikrofonu eline aldı. Kalabalığın sesi biraz diner gibi olduğunda arkadaşça, şakacı bir tonla konuşmaya başladı. "Shakespeare Kolonisi'nin erkek ve kadınları, lütfen beni mazur görün. Bugünkü program akışı böyle planlanmamıştı."

Kalabalık dikkatleri dağılmış ve sinir olmuş bir şekilde ona doğru döndü. Sonra hemen tekrar Wiggin'e döndüler. O da Morgan'a bakıyordu ama suratında galibiyetin kendini beğenmiş gülümsemesi değil, gemide hep takındığı ciddi ifade vardı. Küçük piç. Bunca zamandır bunu planlamış ve tek bir şey bile belli etmedi. Kendi odasında veya Dorabella'nın kızıyla olduğu zamanların görüntülerini izlediğinde bile gardını düşürmemişti.

Neyse ki bu dünyada kalacak ve ben U.F.’da yükselmeye çalışırken rakibim olmayacak.

"Sadece bir dakikanızı istiyorum," dedi Morgan. "Adamlarım beraberimizde getirdiğimiz bütün ekipmanları derhal boşaltacaklar ve deniz piyadeleri Yönetici Wiggin’e istekleri doğrultusunda eşlik etmek için bekleyecekler. Ben gemiye dönüp Yönetici Wiggin’in gemiden malzemelerin ve insanların transferi konusunda vereceği zaman ve düzenle ilgili talimatları yerine getireceğim. Buradaki işim bitti. Burada başardıklarınızdan dolayı sizi tebrik ediyorum ve dinlediğiniz için teşekkür ediyorum."

Birkaç kişi alkışlasa da herkesin Andrew Wiggin’e kahraman gibi davranabilmeye devam etmeleri için susup gitmesini beklediğini biliyordu.

Neyse. Gemiye bindiğinde Dorabella orada olacaktı. O kadınla evlenmek yaptığı en iyi şeydi.

Tabi kendinin ve kızının sömürgeci olmayacağını öğrendiğinde nasıl tepki vereceğini bilmiyordu -Dünya’ya dönerken ona eşlik edeceklerini öğrenince. Ama bu şikayet edilecek bir şey miydi? Kolonideki yaşam ilkel ve zor olurdu. Bir amiralin karısı olmaksa -hem de yeni yerleşimcileri ve stokları bir koloniye teslim eden ilk amiral- hoş olacaktı. Dorabella bu sosyal konumda başarılı olacaktı; kadın bu konuda gerçekten çok iyiydi. Ve kızı da -eh işte, üniversiteye gider, normal bir hayatı olurdu. Hayır, normal değil, olağanüstü -çünkü Morgan pozisyonu dolayısıyla ona en iyi fırsatların sunulmasını sağlayabilirdi.

Gemiye binmek için arkasını döndüğünde Wiggin’in adını söylediğini duydu. "Amiral Morgan! Bizim için ne yapmış olduğunuzu buradaki insanların tam olarak bilmediklerini düşünüyorum ve bunu bilmeye hakları var."

Graff ve Wuri’nin mektubundaki kelimeler daha hâlâ aklındayken Morgan, Wiggin’in kelimelerindeki niyet ve

ironiyi hemen fark etti. Neredeyse çocuğu duymamış gibi yapıp gemiye binecekti.

Ama çocuk yöneticiydi ve Morgan'ın emirleri vardı. Şimdi çocuğa aldırış etmezse bu adamlarının gözünde bir çeşit yenilginin kabullenişi gibi durabilirdi -hem de korkakça bir kabulleniş. Saygınlığını korumak için çocuğun diyeceklerini dinlemeye karar verdi ve arkasını döndü.

"Bizi buraya güvenli bir şekilde getirdiğiniz için teşekkürler efendim. Bunu sadece kendi adıma değil, bu dünyaya sonradan gelip yerel halka katılacak herkes adına söylüyorum. İnsan ırkının eviyle uzaydaki bu kişiler arasındaki bağları tekrar oluşturdunuz."

Sonra Wiggin sömürgecilere döndü. "Amiral Morgan, mürettebatı ve deniz piyadeleri buraya savaşıp insanlığı kurtarmaya gelmedi ve düşman elinde de ölmeyecekler. Ama buradaki ilk yerleşimcilerin bulunduğu türden bir fedakarlıkta bulundular. Bildikleri ve sevdikleri her şeyi ve herkesi geride bırakıp uzay ve zamanda yıldızların arasında yeni bir yaşam bulmak için yola çıktılar. Ve gemideki bütün sömürgeciler de her şeylerinden vazgeçtiler ve sizin aranızda yeni bir hayata başlamaya karar verdiler."

Sömürgeciler alkışlamaya başladı -ilk başta bir kaçı alkışladı ama sonra hepsi onlara katıldı. Amiral Morgan, deniz kuvvetleri ve hâlâ tanışmadıkları yeni sömürgecileri alkışlıyorlardı.

Ve o kahrolası Wiggin denen çocuk selam duruyordu. Morgan'ın da selam durup onun minnettarlığını ve sömürgecilerin saygısını bir hediye olarak kabul etmekten başka seçeneği yoktu.

Sonra Wiggin uzay aracına yaklaştı -ama Morgan'a bir şey deme niyeti yoktu. Deniz piyadelerinin başındaki kişiye yöneldi ve ona ismiyle hitap etti. Çocuk Morgan'ın mürettebatının ve askerlerinin de mi isimlerini öğrenmişti?

Wiggin yüksek sesle "akranınızla tanışmanızı istiyorum," dedi. "İlk keşif sırasında deniz piyadelerine komuta etmiş kişi işte bu." Onu yaşlı bir adamla tanıştırdı ve onlar da birbirlerini selamladılar. Birkaç dakika içinde deniz piyadelerinin etrafını yaşlı erkek ve kadınlar sarmıştı, hatta gençler bile oradaydı.

Morgan Wiggin'in yaptığı çok az şeyin doğrudan onunla ilgili olduğunu o an anladı. Evet, Morgan'a haddini bildirmeliydi. Bunu ona mektubu verdiği ilk anda başarmıştı. Bu sırada yerleşimcilere isimleriyle hitap etmiş ve gazilerle 41 yıl sonra galibiyetin kumandanı olarak kucaklaşmıştı.

Ama Wiggin'ın asıl amacı bu topluluğun Morgan'a, deniz kuvvetlerine, mürettebata ve en önemlisi de yeni sömürgecilere karşı nasıl davranması gerektiğini şekillendirmekti.

Ve çocuk konuşma yapmayı sevmediğini söylemişti. Nasıl bir yalancı! Tam olarak söylenmesi gereken şeyleri söyledi. Onun yanında Morgan çaylak, hatta beceriksizin teki sayılırdı.

Morgan emir bekleyen yetkililere Yönetici Wiggin'in talimatları doğrultusunda kargonun boşaltılacağını söyledikten sonra gemiye girdi.

İletişim merkezine gidip öğle yemeğini yedi. Yemeğini yerken, tam da Wiggin'in tahmin ettiği gibi, teğmeninin eşlik ettiği birkaç sömürgeci taze meyve ve sebze getirdiler. Çok lezzetliydi ve Morgan yemekten sonra uyudu. Yaveri onu uyandırıp kargonun boşaltılması bitti diyene kadar da uyanmadı. Yanlarına yemek stoğu ve taze su almışlardı ve dönüş yolculuğuna hazırlanıyorlardı.

"Wiggin veletinden iyi bir yönetici olacak mı dersin?" dedi Morgan.

"Evet efendim, öyle sanıyorum efendim," dedi yaveri.

"Ve ben de yardımıma ihtiyacı olabileceğini düşünüyordum..." Morgan güldü. "Neyse, yönetmem gereken bir gemi var. Herkes işinin başına!"

Larvanın mağaraya tekrar girişini Sel dikkatlice izledi. Ona doğru mu geliyordu yoksa geldiği yere mi dönüyordu? Hareket ederek bunu öğrenmeye çalışabilirdi ama bu hareketi kesinlikle dikkatini ona yönlendirmesine sebep olabilirdi.

"Güzel larva," diye fısıldadı Sel. "Biraz kurutulmuş köpeğe ne dersin?"

Yemeği çıkarmak için çantasına uzandı ama yerinde yoktu. Çantayı Po'ya vermişti.

Ama günlük yürüyüşlerinde yanına alıp yemek koyduğu küçük çantası belindeydi. Açtı ve kurutulmuş köpek etini ve sebzeleri çıkardı. Bunları larvaya doğru fırlattı.

Larva durdu. Yerdeki yemeği eşeledi. Eğer akılda görüntü yöntemi demin işe yaramışsa diye Sel şimdi de yemeği ölen bir altın böceğin karnı olarak hayal etti. Bu büyülü bir düşünce, diye düşündü kendi kendine. Aklımda imgesini oluşturduğum şeyin bu yaratığın davranışını etkileyeceği düşüncesi. Ama larvanın yemeğini küçük parçalar halinde mi yoksa iki ayaklı ve bütün halinde mi sevdiği sorusunun cevabını öğrenmeyi beklerken aklını meşgul ediyordu işte.

Larva başını kaldırdı ve sonuna kadar açtığı ağzını yemeğe bir sülüğün insana yapışması gibi daldırdı.

Sel bunların küçüklerinin gerçekten de kendilerinden büyük canlılara yapışıp kanlarını emen türde olabileceklerini düşündü. Belki de içlerine yuva yapıyorlardı?

Koloni ilk kurulduğunda insanları öldüren küçük parazitleri hatırladı. Bunları püskürtmek için Sel kendisi uğraşıp kana bir şeyler ekleyerek bunu başarmıştı.

Bu yaratık *gerçekten* de melez bir tür. Yarısı bu dünyada yetişmiş, yarısı da formik dünyadaki organizmalar tarafından oluşturulmuş.

Hayır, "organizmalar" değil. Formiklerin kendilerinden oluşturulmuşlar. Vücut yapıları esasen formiklerin şeklinde. Tamamen farklı genetik mirasa sahip iki türü alıp bu şekilde birleştirebilmek için çok ciddi ve yaratıcı bir gen-bölümü bilgisi gerekir. Belki de kovan kraliçeleri onlarla mental iletişim kurup diğer formikleri kontrol edebildikleri gibi kontrol edebilsinler diye yarı formik yapılmışlardı. Yine de kraliçeye direkt bağlı olmayacakları kadar farklıydılar -bu yüzden bu dünyanın kovan kraliçeleri öldüklerinde altın böcekler ölmedi.

Ya da belki de zaten ayak işlerini yaptırdıkları, kraliçeyle mental bağı zayıf olan bir tür vardı ve *bunu* parazit özellik gösteren solucanlarla çiftleştirip çoğaltmışlardı. Deri, kıyafet, ten ve kemiği delebilen dişler, ama yine de kraliçelerin akıllarıyla kontrol edebilecekleri kadar duyarlı.

Belki ben de aklımla onu kontrol edebilirim. Benim çağrıma cevap verdiği için mi geri geldi? Yoksa kolay öğünün mü peşine düşmüştü?

Larva bütün yemekleri silip süpürmüştü -zeminin yemeğin üzerinde bulunan bazı bölümlerini de. O şey *gerçekten* açtı.

Sel aklında bir imge oluşturdu. Kendisini ve Po'yu tünele yemek getirirken düşündü. Larvayı beslediklerini. Po ve Sel sürekli mağaraya yemek getiriyorlardı. Bir sürü yemek. Yapraklar. Tahıl. Meyve. Küçük hayvanlar.

Larva ona doğru geldi ve etrafında döndü. Bacaklarına süründü. Tıpkı bir boğa yılanına benziyordu. Yoksa aynı türdenler miydi?

Hayır, daha fazla sıkmadı. Daha ziyade kedi gibiydi.

Sonra onu arkasından itip tünele yönlendirdi.

Sel karşı koymadı. O şey anlıyordu. Aralarında ilkel bir iletişim vardı.

Sel tünele doğru aceleyle gitti, dizlerinin üzerine çöktü ve oturdu. Geldiği gibi çıkmaya çalışıyordu.

Larva da tünele girdi ve yanından geçip ilerisinde durdu.Bekliyordu.

Sel'in aklına aniden yeni bir imge geldi. Bunu o düşünmemişti. Larvaya tutunuyordu.

Sel yaratığın kuru ve pürüzsüz sırtına tutundu ve tekrar hareket etmeye başladılar. Onu duvara sürtmemeye dikkat etse de arada sırada kazalar oluyor ve Sel küçük yaralanmalar geçiriyordu. Canı acıyordu ve büyük ihtimalle yaraları kanıyordu ama kemiklerinin hiç biri kırılmamıştı ve yaralar derin değildi. Belki de formikler yaşıyorken onları da böyle taşıyorlardı. Formikler duvara biraz sürtünmekten şikayetçi olmazlardı.

Larva durdu ama Sel artık gün ışığını görebiliyordu. Larva da öyle. Dışarı çıkmadı; ışıktan saklandı ve tünelde biraz geriledi.

Sel gün ışığına çıkıp ayağa kalktı. Po koştu ve ona sarıldı. "Seni yememiş!"

"Hayır, beni bıraktı," dedi.

Po bunu mantığına oturtmaya çalışıyordu.

"Bütün yemeklerimizi getir," dedi Sel. "Onu besleyeceğimize söz verdim."

Po karşı çıkmadı. Çantayı açtı ve yemekleri Sel'e vermeye başladı. Sel de yemekleri gömleğinin içine istifledi. "Şimdilik bu kadar yeter," dedi.

Birkaç dakika içinde yemekle dolmuş gömleğini çıkardı ve ıkına sıkıla tünelden aşağı inmeye başladı. Kısa bir süre sonra larvayı gördü ve gelip yine ona süründü. Sel yemeği önüne bıraktı. Larva iştahla önündeki yemeği yemeye

başladı. Tünelin çıkışı Sel’in çömelerek çıkabileceği kadar yakındı.

"Daha fazla yemek lazım," dedi Sel.

"Larvalar ne yer?" diye sordu Po. "Çim? Çalı?"

"Bel çantamdaki sebzeleri yedi."

"Buralarda yetişen yenebilir bir şey olduğunu zannetmiyorum."

"Biz yiyemeyiz," dedi Sel. "Ama eğer haklıysam o şey bu dünyanın kısmen yerlisi ve yerel besinleri büyük ihtimalle öğütebilir."

Tek bir şey yapmayı biliyorlardıysa bu da yerel florayı bulmaktı. Kısa bir süre içerisinde tünelden aşağı gömlekler dolusu sebze attılar. Larvaya yemekleri nöbetleşe verdiler.

Morgan araca binmişti; Ender emir vermiş, geminin mürettebatı araçtan kargoları boşaltmaya başlamışlardı. Yerel halk da bunları kepçelere yükleyip götürmeleri gereken yere götürüyorlardı. Bu işlerin nasıl yürütüleceğini Ender'den daha iyi bilen kişiler vardı, bu yüzden onları bu işle görevlendirdi ve kendisi de Ix'le birlikte genel iletişim araçlarıyla birlikte Sel’in de iletişim aracının bulunduğu zenobiyoloji istasyonuna gitti. "Eros’a kısa bir mesaj göndermem gerek," dedi Ender.

Mesajı hâlâ yazıyorken telsizden genç Po Tolo'nun sesini duydu.

"Hayır, ben baban değilim," dedi Ender. "Ona haber vereyim."

Bunu yapmasına gerek yoktu -Ix oğlunun sesini duymuştu ve hemen Ender’in yanına gelmişti. Ender kulak ucuyla Ix’in oğluyla konuşmasını dinlerken mesajını yazmayı bitirdi. Tam Ix "tahmin edebileceğinizden daha kısa bir süre içinde orada

oluruz" dediğinde Ender mesajı Graff ve Wuri'ye göndermişti.

Ix Ender'e döndü. "Bir kepçe alıp Po ve Sel'in yanına gitmeliyiz. Stokları bitmiş."

Ender Sel'in bu kadar kötü bir yolculuk planlaması yapmış olabileceğine inanamıyordu. Ama bir şey diyemeden Ix devam etti.

"Bir yaratık bulmuşlar," dedi Ix. "Melez bir tür. Mağarada yaşıyormuş. Yetişkin boyda 6 bacağa sahipmiş. Solucan türünde koca bir larva. Taşı çiğniyor ama sindirmiyormuş. Açlıktan ölüyormuş, bu yüzden bütün yemeklerini ona vermişler."

"Ne kadar cömert bir adam," dedi Ender.

"Kepçe o uzaklığa gidebilir mi? Engebeli arazide 200 km civarı?"

"Tabi ki," dedi Ender. "Güneş enerjisiyle şarj oluyor ama şarj olmak için durmadan 500 km aralıksız gidebiliyor."

"Buraya bu zamanda geldiğin için çok sevinçliyim."

"Bu bir tesadüf değil," dedi Ender. "Sel yolculuğa *ben geliyorum diye* çıktı, hatırlamıyor musun?"

"Ama gitmesine gerek yoktu,"dedi Ix.

"Biliyorum, ama dediğim gibi, çok cömert bir adam."

20 dakika içinde iki kepçeye ağzına kadar yemek doldurdular ve şoför olarak aldığı denizciler dışında Ix'le kendisi de bunlara bindiler. İki araçtan daha az dolu olana bindiler.

Yeni zenobiyologların daha uyandırılmamış olmaları kötü olmuştu. Kesinlikle onlarla beraber gelmek isterlerdi. Ama neyse, sonra da fırsat bulabilirlerdi.

Ix yolda oğluyla konuştuğu şeyleri Ender'e aktarıyordu. "Po hemen çıkarımlar yapmak istemedi -o ihtiyatlı bir çocuk- ama dediğine göre Sel o yaratığın yerel bir solucanla formik türü bir canlının genetik birleşiminden olduğunu

düşünüyormuş -solucan türünün de ilk neslimizi yok etmeye çalışan kansolucanı olduğunu iddia ediyor."

"Şu iğnelerle kontrol altına aldıklarınız mı?"

"Artık daha iyi metodlarımız var," dedi Ix. "Koruyucudan ziyade engelleyici metodlar. Artık yapışamıyorlar. Esas sorun biz daha bir sorun olduğunu fark etmeden çoktan enfekte olmuş olmamızdı -kopartılıp atılmalıydılar. Ama benim neslim hiç aşı olmadı. Sen de aşı olmak zorunda kalmayacaksın. Görürsün."

"'Formik türü'yle neyi kastettiğini açıklasana," dedi Ender.

"Ben de tam olarak bilmiyorum, Po'yla uzun uzun konuşamadık. Ama... ama onun formik türü demesi bizim insan yerine "memeli", ya da "omurgalı" dememiz gibi bir şey sanırım."

Ender hayal kırklığına uğramışa benziyordu. "Ben formiklere kafayı taktım. Eski düşmanlarım, anlarsın ya? Onları anlamamı kolaylaştıracak her şey..."

Ix hiç bir şey demedi. Bunu anlıyor da olabilirdi, anlamıyor da olabilirdi. *Onu* ilgilendiren şey oğlunun ve akıl hocasının yanlarında yemek olmaması ve Dünya'yı ve bütün kolonileri etkileyecek bir bilimsel keşif yapmış olabileceklerdi.

Gökte henüz tek bir uyduları -ilk nakil gemisi- vardı ve bu yüzden global bir yer tespit sistemi yapmaları mümkün değildi. Bu ancak Morgan'ın adamları yörüngeye sabit ağlar yerleştirdiklerinde mümkün olacaktı. Şimdi ellerindeki tek şey daha inmeden çizilmiş haritalardı ve Po'nun yön tarifine uymak zorundaydılar. Ender çocuğun mükemmel bir tarif yapmış olmasına şaşırdı. Tek bir yer şeklini şaşırmamış, tek bir yanlış dönüş bildirmemişti. Gecikme olmadı.

İhtiyatlı ilerlemelerine rağmen zamanında yetiştiler. Po onları arayalı beri 5 saat geçmişti ve gün hâlâ ışısa da bu çok uzun sürmeyecekti. Bütün mağara girişlerini tararlarken Ender ona el sallayan genç adamın ondan sadece birkaç yaş

büyük olduğunu gördü. Neden Po'nun bir işi doğru düzgün yapabileceğinden şüphe duymuştu ki? Kendisi de yıllardır yetişkinlerin görevlerini yapmamış mıydı?

Daha kepçe durmadan Ix araçtan atladı ve oğluna koşup ona sarıldı. Ender yönetici olabilirdi ama burada komuta Ix'teydi. Denizcilere nereye park edeceklerini ve kargoyu boşaltacaklarını söylüyordu. Ender göz kırparak talimatları yerine getirmeleri için onay verdi ve adamlara işlerini yaparlarken yardımcı olmaya başladı. İki yetişkin ve eğitimli denizci kadar olmasa da onun boyu da bu iş için yeterince uzundu. Çalışırlarken muhabbet edebilecekleri konular olduğu ortaya çıktı ve Ender neredeyse bütün yolculuk boyunca düşünmüş olduğu bir konuyu onlarla paylaştı.

"Böyle bir dünyaya gelmek,"dedi Ender, "insanı nedense buradan dönmek zorunda olduğunu bildiği için kahrediyor değil mi?"

"Beni değil,"dedi içlerinden biri. "Her şey çok pis. Bana güverte hayatı ve boktan yemeklerimi geri verin!''

Ama diğeri hiç bir şey demedi, önce Ender'e baktı sonra da kafasını çevirdi. Demek bunu kafasında tartıyordu. Burada kalmayı. Ender bu konuyu Morgan'la tartışmak zorunda kalacaktı. Morgan'ın planlarını bozması mürettebatın bazılarının burada kalmasını zorlaştıracaktı, belki de böyle bir şey artık mümkün değildi. Yine de belki çözülebilirdi. Bir alışveriş yapılabilirdi -çünkü Shakespeare'de doğmuş ve artık burada yaşamak istemeyen, bu küçük köy yerine büyük dünyalar görmek isteyen yeni nesilden birileri olmalıydı. Denizin eski geleneği böyleydi. Ve sirkin. Her liman ya da kasabada mürettebattan birileri eksilirdi ama yerinde duramayan ya da hayalci yeni birileri katılırdı.

Mağaradan dışarı yaşlı bir adam çıktı ve doğrulması biraz zaman aldı. Bir süre boyunca Ix ve Po'yla konuştu ve sonra

yanlarında kök ve meyveler dolu bir kızağı -Ix bunu kepçeye yüklemeleri konusunda ısrar etmişti- sürükleyerek mağaranın içine girmeden bir an önce Sel ilk defa dönüp Ender'e baktı.

"Ender Wiggin," dedi.

"Sel Menach," dedi Ender. "Po burada koca bir solucanla uğraştığınızı söyledi."

Sel ellerini bellerindeki silahlara atmış denizcilere baktı. "Silaha gerek yok. Tam olarak o şeylerle iletişim kuramıyoruz ama basit imgeleri anlıyorlar."

"Şeyler mi?" diye sordu Ender.

"Biz bir tanesini beslerken iki tanesi daha çıkageldi. Nüfusun devam edebilmesi için yeterli sayıda olup olmadıklarından emin değilim ama tek bir örneği kalmış, ya da soyu tükenmiş bir tür bulmaktan iyidir."

"'Formik türü' diye bir kavram ortaya atılmış," dedi Ender.

"Genetik materyallerini alıp inceleyene kadar tam bir şey söyleyemeyiz," dedi Sel. "Eğer gerçekten formiklerdiyse ölmüş olurlardı. Yetişkinlerin kabukları var; tüylü değiller ve iç iskeletleri var. Formiklerle olan bağları bizim Madagaskar maymunlarıyla olan bağımız gibi alakasız olabilir -ya da şempanzeler kadar yakın. Ama Ender," dedi Sel gözleri parlayarak. "Onunla konuştum. Hayır, ona düşündüm. Ona bir imge gösterdim ve o da cevap verdi. Ve o da bana bir imge iletti. Tüneli çıkmak için ona tutunabileceğimi gösterdi."

Ender Sel'in yırtık pırtık kıyafetine baktı. "Zor bir yolculuk olmuş."

"Zor olan içinde bulunduğumuz tüneldi. Yolculuk gayet iyiydi."

"Buraya formikler için geldiğimi biliyorsun," dedi Ender.

"Ben de," dedi Sel sırıtarak. "Onları öldürmek için."

"Ama şimdi onları anlamak istiyorsun," dedi Ender.

"Bence burada bir anahtar bulduk. Belki bütün kapıları açmıyordur ama bazılarını kesinlikle açacak." Sonra bir elini Ender'in omzuna koydu ve diğerlerinden uzaklaştılar. Ender genelde bu durumdan hoşnut olmazdı -bir insan diğer insanlığa bu şekilde üstünlüğünü göstermeye çalışırdı. Ama Sel'in hareketinde bu çeşit bir niyetten eser yoktu. Bu daha ziyade bir dostluğun tasdiği gibiydi. Hatta sırdaşlığın. "Açıkça konuşamayacağımızı biliyorum," dedi Sel, "ama bana direkt cevap ver. Yönetici misin değil misin?"

"Hem de her anlamda," dedi Ender. "Tehdit saf dışı bırakıldı ve gemiye bindi. Sanki en baştan beri niyet buymuş gibi iş birliği yapıyor."

"Belki de niyeti gerçekten buydu," dedi Sel.

Ender güldü. "Ve belki bu senin larva da gün bitmeden bize matematik dersi verir."

"Beşe kadar saymayı bilse benim için kafi."

Karanlık çöktükten sonra ateşin başına toplanıp Po'nun annesinin hazırladığı yemeği yemeye başladılar. Sel sürekli konuşuyordu ve umut doluydu. "Bu yaratıklar altını öğütüp kabuklarına işliyorlar. Belki bunu madendeki bütün metaller için yapabiliyorlardı, ya da belki de ihtiyaçları olan her metal için formikler farklı türler yetiştirmişlerdir. Belki de hayatta kalan tek tür bu değildir. Belki de demir, bakır, kalay, gümüş ve alüminyum işçilerini de tespit edebiliriz. Ama eğer bu grup ortalamaysa o zaman hepsi ölmüş başka gruplar da bulabiliriz, ya da çoğu hâlâ yaşayan. Bunun hayatta kalmış tek tür olması garip olurdu."

"Hemen işe koyulacağız," dedi Ender. "Hem bize yardım edecek denizciler de var. Ve gemi kalkmadan... yerel insanlara kepçeleri nasıl kullanmaları gerektiğini öğretebilirler."

Ix güldü. "Neredeyse "yerel" yerine "yerli" diyecektin."

"Evet," dedi Ender kabul edercesine.

"Sorun değil," dedi Ix. Formikler de evrimlerini burada geçirmediler. Yani "yerliler" demek sadece "burada doğmuş" anlamına geliyor ve bu Po ve benim için de geçerli -Sel'in neslinden olan yaşlılar dışında herkes için geçerli. Yerliler ve yeni gelenler. Ama yeni nesille birlikte herkes yerli olacak."

"Yani sence bu terimi mi kullanmalıyız?"

"Shakespeare yerlileri," dedi Ix. "Biz buyuz."

"Umarım bu kabileye kabul olmak için bir tür kan ayini yapmamız gerekmez."

"Hayır," dedi Ix. "Kepçe getiren beyaz tenliler her zaman kabulümüzdür."

"Sırf beyaz tenli olmam-" Sonra Ender Ix'in gözlerindeki gülümsemeyi gördü ve o da güldü. "Kimseyi gücendirmemeye çalışıyorum," dedi Ender. "Bu sırada kendim gücendim."

"Bizim Mayalı espri anlayışımıza zamanla alışırsın," dedi Ix.

"Hayır," dedi Sel. "Kimse alışamıyor."

"Senin dışında kimse için sorun yok yaşlı adam," dedi Ix.

Sel de diğerleriyle birlikte kahkaha attı ve sonra muhabbetleri başka bir yöne kaydı. Denizciler eğitimlerini anlatıp ve Dünya'da ve güneş sistemi boyunca yayılmış yüksek teknolojiye sahip toplumlarda hayatın nasıl olduğundan bahsettiler.

Ender Sel'in uzaklara daldığını fark etti ve bunu yanlış yorumladı. Uykuya hazırlanıyorlarken Ender Sel'e "Geri dönmeyi düşünüyor musun hiç? Eve? Dünya'ya?" diye sordu.

Sel ürperdi. "Hayır! Orada ben ne yapardım? Sevdiğim ve önemsediğim her şey ve herkes burada." Sonra yine daldı. "Hayır, sadece burayı 30, 20, hatta 10 yıl önce bulamamış olduğum için lanet okuyorum. Sürekli meşguldüm, sürekli bir şeylerle uğraşıyordum ama bu gezi de aklımdaydı. Ve

zamanında yapsaydım belki de o yaratıklardan daha fazlası hayatta olurdu ve ben daha uzun bir süre onları inceleyebilirdim. Pişmanlık olmadan hayat olmaz!"

"Ama onları şimdi bulduğun için mutlusun."

"Evet öyle," dedi Sel. "Herkes bir şeyleri kaçırıp başka şeyler buluyor. Bu bulunmasına benim de yardımcı olduğum bir şey. Harcanacak tek bir dakika bile yok." Sonra gülümsedi. "Bir şey fark ettim. Bu önemli mi bilmiyorum ama... larva bulduğumuz altın böceğini yemedi, hâlâ canlı olanı yani. Hem de açlıktan ölüyor olmasına rağmen."

"Sadece leşleri mi yiyorlar?" diye sordu Ender.

"Hayır hayır, kaplumbağalar mevzubahis olduğunda yediler. Dünya'daki kaplumbağalar değiller tabi de biz onlara böyle diyoruz. Canlı eti seviyorlar. Ama altın böcekleri yemek, bunu yamyamlık olarak gördü, anlıyor musun? O onun ailesinin neslindendi. Yiyecek başka bir şeyleri olmadığı için onları yiyorlardı. Ama ölene kadar bekliyorlar. Anlıyor musun?"

Ender başıyla onayladı. Kafasında tamamen canlandırabiliyordu. Canlılara karşı ilkel bir saygı. Diğerlerinin yaşama hakkına duyulan saygı. Bu altın böceklerinin ne olduklarını bilmiyorlardı, ama basit birer hayvan değillerdi. Formik de değillerdi ama belki de Ender’in formiklerin düşünce yapılarına girmesine yardım edebilirlerdi. En azından bir adım daha.

•17•

Alıcı: MinCol@ColMin.gov
Gönderen: Gov%ShakespeareKol@ColMin.gov
Konu: Hadi sessiz sedasız devrim yapalım

Sevgili Hyrum,

Uzak mesafeden yaptığın müdahale ve yerlilerin hevesi sayesinde yönetici olmam memnuniyetle karşılandı.

Sömürgecileri gemiden indirmeye başladık. Bunun hızı onlar için ev inşa etmemize bağlı şekilde ayarlanıyor. Dört yerleşkeye ayrılıyoruz -ilk yerleşke Miranda ve Falstaff, Polonius ve Mercutio. Bir Caliban yerleşkesi de kurulma fikri vardı ama sonra insanlar ileride bir okul kurulduğunda maskotunun neye benzeyeceğini gözlerinin önüne getirince bundan vazgeçildi.

Yerel özerkliğin kolonilerde kaçınılmaz olduğunu ve bunun ne kadar çabuk gerçekleşirse o kadar iyi olacağını sen de biliyorsun. Senin iyi niyetli olduğunu biliyorum ve Dünya'nın bir gün kendi parasını çıkarır diye zayıf bir umutla astronomik (sözcük oyunu yapmak istedim) fiyatlara mal olan uzay uçuşunu finanse etmeye devam etmesinin de çok önemli olduğunu biliyorum ama nüfus bunu istemedikçe U.F.'nun insanların başına zorla bir yönetici geçirmesi uzun vadede başarılı olamaz.

U.F. gemilerinin elçilikle görevli işlerle gelip ticareti teşvik etmesi ve koloniler arasında iyi ilişkiler kurulmasına yardımcı olması, sömürgecileri ve stokları taşıması çok daha

iyi olur. Yerel ekonomiye yük oluyorlar ve bunu telafi etmek için bu bence iyi bir yöntem.

İki sene boyunca yöneticilik yapmayı düşünüyorum. Bu sürede bir anayasa hazırlanmasıyla ilgileneceğim. Anayasayı KolBak'a onay için değil -bu bizim anayasamız, bizim hoşumuza giderse kabul ederiz- senin KolBak diğer insanları Shakespeare'e göndermeye teşvik eder mi diye değerlendirebilmen için göndereceğiz. Sen gücünü bundan alıyorsun -sömürgecilerin bir koloniye katılıp katılamayacağına karar vererek.

Ve belki de her koloniden bir temsilci tarafından oluşturulacak bir düzenleyici komisyon kurulabilir. Böylece kimlerin düzgün ticaret yapabildiği açık olur. Böylece çok kötü bir hükümete sahip bir koloni yeni sömürgecilerden ve ticaret ortaklığından mahrum bırakılabilir -ama tabi kimse ulaşması yarı ömür süren bir koloniye savaş açmak (başka bir deyişle kendi politikalarını dayatmak) gibi bir saçmalığa kalkışmamalı.

Bu mektup bir çeşit özgürlük bildirgesi gibi mi oldu? Öyleyse bile çok da destekli değil. Bu mektubun tek amacı resmi olsun olmasın özgür olduğumuzu bildirmek. Bu insanlar 41 yıl boyunca kendi başlarına hayatta kaldılar. Yemek, teknoloji ve yeni üreme stokları (bitki, hayvan, insan) getirdiğimiz için memnunlar ama bunlar olmadan da yaşamaya devam edebilirlerdi.

Bir açıdan bütün koloniler birer melez -gen ve kültürel geçmiş olarak insan, ama altyapı olarak formik. Formikler inşaatta iyiymiş; arazi açmak ya da su bulmak ya da onu işlemek zorunda değiliz, ve kanalizasyon sistemleri çok uzun zamandır buradaymış gibi olmasına rağmen düzgün işliyor. Güzel bir anıt! Bize hâlâ dışkılarımızdan kurtularak yardım ediyorlar. Formiklerin yaptıkları ve Sel Menach gibi başarılı

bilim adamlarının yaptığı her şey kolonilerde olduğu için U.F. ve KolBak neler kaçırdığını bilmiyor.

Ayrıca umarım her koloninin en azından senede bir kere ziyaret edildiği bir duruma geliriz. Büyük ihtimalle buna senin ve benim ömrüm yetmez ama amaç bu olmalı.

Ama eğer tarih bize bir şey öğrettiyse o da böyle bir amacın 50 yıl içerisinde gayet yapılabilir bir şey olduğunu görecek olmamızdır. Gemiler her 6 ayda bir, ya da her ay, hatta her hafta bile böyle bir yolculuğu yapar hale gelebilir. Umarım ikimiz de o günleri görecek kadar yaşarız.

-Andrew

Çocukların işine akıl sır ermez. Alessandra bebekken Dorabella onun yapmaya çalıştığı garip şeylere sadece gülerdi. Sonra konuşacak yaşa geldiğinde sorduğu sorular o kadar rastgele bir düşünme sürecini işaret ediyordu ki Dorabella kızının gerçekten periler tarafından gönderilmiş olabileceğini düşünmeye başlamıştı.

Ama okula gitme yaşına geldiğinde çocuklar daha mantıklı davranmaya ve konuşmaya başlarlardı. Bunu sağlayan öğretmenler ya da ebeveynler değil, kendi normallik standartlarına uyum göstermeyen çocuklarla dalga geçip küçük düşüren diğer çocuklar olurdu.

Yine de Alessandra Dorabella'yı hâlâ şaşırtmaya devam ediyordu ve saçmalamak için tam da Ender'in bürokratik manevralarla zavallı Quincy'yi alt ettiği bu anı seçmişti.

"Anne," dedi Alessandra, "uykudakilerin çoğu uyandı ve Shakespeare'e indiler. Bavullarımı günler önce hazırladım ama biz hâlâ inemedik. Biz ne zaman gidiyoruz?"

"Bavullarını mı topladın?" dedi Dorabella. "Ben de bir düzenlilik nöbeti geçiriyorsun zannetmiştim ve garip bir hastalığın mı var acaba diye doktorlara soracaktım."

"Ben şaka yapmıyorum Anne. Koloniye katılmak için imza attık. Şimdi koloniyle aramızda sadece bir araçlık mesafe var. Kontratımızı unuttun mu?"

Dorabella güldü ama kızını bu şekilde vazgeçirmesi mümkün değildi. "Benim canım kızım," dedi Dorabella. "Ben artık evli bir kadınım. Kocam bu gemiye kaptanlık yapan amiral. Bu gemi nereye giderse o da oraya gidiyor. O nereye giderse ben oraya gidiyorum. Ben nereye gidersem sen de oraya gidiyorsun."

Alessandra hiç bir şey demedi. Tartışmaya hazırlanıyormuş gibi bir hali vardı.Ama tartışmaya da girmedi. "Peki Anne. Yani iki sene boyunca daha kapalı alanda yaşayacağız."

"Sevgili Quincyciğimin dediğine göre bir sonraki durağımız Dünya kadar uzakta olmayan başka bir koloniymiş. Sadece birkaç aylık bir uçuştan sonra oraya varmış olacakmışız."

"Ama ben çok sıkıldım," dedi Alessandra. "Sıkıcı olmayan herkes gitti."

"Ender Wiggin'i kast ediyorsun," dedi Dorabella. O başarılı genç adamı etkileyebileceğini gerçekten de ummuştum. Ama o bizi bir kenara atmayı tercih etmiş gibi duruyor."

Alessandra şaşırdı. "Bizi mi?" diye sordu.

"O çok zeki bir çocuk.Sevgili Quincyciğimi Shakespeare'den ayrılmaya zorladığında senin ve benim de gitmek zorunda kalacağımızı biliyordu."

"Hiç bu açıdan düşünmemiştim," dedi Alessandra. Tamam, küstüm o zaman ona."

Dorabella kızının bu tavrından şüphelendi. Alessandra hiç bir şeye itiraz etmiyordu. Normalde böyle davranmazdı. Ve Ender'e küstüğünü söylemesi de kendisinin çocukça peri konuşmasının bir parodisi gibiydi.

"Ne planlıyorsun?" diye sordu Dorabella.

"Ne planı? Bütün mürettebat meşgulken ve denizciler gezegendeyken ne planlayabilirim ki?"

"İznim olmadan araçtan kaçıp haberim olmadan gezegene gitmeyi planlıyorsun."

Alessandra Dorabella'ya bir deliye bakar gibi baktı. Alessandra yalan söyleyeceği zaman bu surat ifadesine bürünürdü. Dorabella buna hazırlıklıydı ve yalanı duyduğunda şaşırmadı. "Tabi ki hayır," dedi Alessandra. "İznini almayı planlıyorum."

"Ama vermiyorum."

"Anne, bunca yol geldik." Şimdi kendisi gibi konuşuyordu ve söylediklerinde samimi olduğuna inanılabilirdi. "Hiç olmazsa bir gezmek istiyorum. Yolculukta edindiğimiz arkadaşlarımıza elveda demek istiyorum. Gökyüzünü görmek istiyorum. İki yıldır gökyüzünü görmedim!"

"Gökyüzündeydin," dedi Dorabella.

"Ne kadar zekice bir cevap," dedi Alessandra. "Böyle deyince dışarı çıkma isteğim puf diye uçuverdi."

Alessandra bahsini açınca fark etmişti ki Dorabella da dışarı çıkmak istiyordu. Gemideki spor salonu sürekli mürettebat ve denizcilerle doluydu. Her gün belli bir mesafe boyunca yürüyüş bandına çıkmak zorundalardı ama çıkıp yürüyünce bir yere gitmiş olmuyorlardı ki.

"Bu çok da mantıksız değil," dedi Dorabella.

"Gerçekten mi?"

"Ne yani, sence mantıksız mı?"

"Senin bunun mantıklı olduğunu fark edeceğini hiç düşünmemiştim."

"Kırıldım," dedi Dorabella. "Ben de insanım. Ben de gökyüzündeki bulutları görmeyi özlüyorum. Burada bulut var değil mi?"

"*Ben* nerden bileyim Anne?"

"Beraber gidelim," dedi Dorabella. "Ana-kız arkadaşlarımıza hoşça kalın deriz. Monopoli'den ayrılırken bunu yapmaya fırsatımız olmamıştı."

"Bizim hiç arkadaşımız yoktu ki," dedi Alessandra.

"Bal gibi de vardı. Ve onlara güle güle demeden gittiğimiz için çok kaba insanlar olduğumuzu düşünmüşlerdir."

"Eminim buna takmışlardır. "40 yıl önce bize hoşça kal demeden giden şu Alessandra'dan haber var mı?"

Dorabella güldü. Alessandra böyle iğneleyici espriler de yapabiliyordu.

"Hanimiş benim zeki küçük peri kızım. Titania şirretlikte senin yanında halt etmiş."

"Keşke Shakespeare okumayı *Taming of the Shrew*'dan sonra bıraksaydın."

"Bütün hayatımı *Bir Yaz Gecesi Rüyası*'nda geçirmişim de haberim yokmuş," dedi Dorabella. "Bana yuva hissini işte o kitabı okumak verdi, yabancı bir gezegene gelmek değil."

"Ben de *Fırtına*'nın içinde yaşıyorum," dedi Alessandra. "Bir adada kısılıyım ve buradan kaçmak için çıldırıyorum."

Dorabella tekrar güldü. "Babana sorayım bakayım araçlardan biriyle gidip biraz dolaşıp geri dönebiliyor muymuşuz. Olur mu?"

"Süper. Teşekkürler Anne."

"Dur bakayım," dedi Dorabella.

"Ne, ne oldu?"

"Dediğimi çok çabuk kabul ettin. Ne planlıyorsun? Kaçıp ormana saklanacaksın, ben de sensiz gitmek zorunda kalana kadar bekleyeceksin, böyle bir şey mi olacak zannediyorsun? Mümkün değil canım. Sensiz gitmeyeceğim ve Quincy de bensiz gitmeyecek. Eğer kaçmaya çalışırsan denizciler izini bulup seni bana *zorla* getirirler. Anladın mı?" "Anne," dedi Alessandra. "En son kaçtığımda 6 yaşındaydım."

"Canım benim, Monopoli'den ayrılmadan birkaç hafta önce de kaçtın. Okulu ekip Anneanneni görmeye gittin."

"Ona kaçmak denmez," dedi Alessandra. "Geri geldim."

"Anneannenin Şeytan'ın dul karısı olduğunu öğrendikten sonra."

"Şeytanın öldüğünden haberim yoktu."

"Hem *onunla* evli olup hem nasıl kendini öldürmesin?"

Alessandra güldü. İşte işler böyle yürüyordu -yapılması gerekeni söylüyorsun ve sonra sana itaat ettikleri için onları güldürüp mutlu ediyorsun.

"Shakespeare'i gezip sonra gemiye döneriz. Gemi artık bizim evimiz. Bunu unutma."

"Unutmam," dedi Alessandra. "Ama Anne,"

"Efendim canım peri kızım?"

"O babam değil."

Alessandra'nın neyden bahsettiğini anlaması Dorabella'nın bir dakikasını aldı. "Kim senin neyin değil?"

"Amiral Morgan," dedi Alessandra. "Babam değil."

"Ben senin annenim. O benim kocam. Ee, Quincy senin yeğenin mi oluyor?"

"Babam. Falan. Değil."

"Çok üzgünüm," dedi Dorabella. "Ben de işte öyle kendi kendime benim adıma mutlu olduğunu sanmıştım."

"Senin adına çok mutluyum," dedi Alessandra. "Ama benim babam gerçek bir adamdı. Perilerin kralı falan değildi ve ormanda hüküm sürmek için kaybolmadı. Öldü. Evlendiğin kişiler senin kocan olabilir ama benim babam olamazlar."

"Ben *herhangi* biriyle değil, kendisine çocuk doğuracağım harika bir adamla evlendim. Onun baban olduğunu reddediyorsan mirasını bırakacağı varisler bulmakta zorlanmaz."

"Miras istemiyorum."

"O zaman evlenirken dikkatli olsan iyi olur," dedi Dorabella, "çünkü benim gibi çocuklarını yokluk içinde büyütmek istemezsin."

"Babam olduğunu söyleyip durma yeter," dedi Alessandra.

"Ona bir şekilde seslenmek zorundasın, ben de öyle. Biraz makul ol kızım."

"O zaman ona Prospero diyeceğim," dedi Alessandra, "çünkü bu duruma tam uygun."

"Ne? Neden?"

"Çünkü o tamamen kontrolü altında olduğumuz kuvvetli bir yabancı. Sen efendisini seven tatlı Ariel'sin. Ben de sadece özgür kalmak isteyen Caliban'ım."

"Sen ergensin. Büyüyünce geçer."

"Hayır."

"Özgürlük diye bir şey yok," dedi Dorabella, sabrı taşıyordu. "Sadece bazen efendini seçme fırsatı yakalarsın."

"Öyle olsun Anne. Sen kendininkini seçtin. Ama ben daha seçmedim."

"O Wiggin denen çocuğun hâlâ seni umursadığını düşünüyorsun."

"Bunu düşünmüyorum, biliyorum ama umutlarımı da ona bağlamıyorum."

"Kendini ona sundun ve seni geri çevirdi tatlım. Farketmediysen söyleyeyim, bayağı bayağı küçük düştün.

Alessandra'nın yüzü biraz kızardı ve odanın kapısına meyletti. Arkasını tekrar döndüğünde suratında öfke ve acı okunuyordu. "İzlemişsin," dedi. "Quincy kaydetmiş ve sen de izlemişsin!"

"Tabi ki izledim," dedi Dorabella. "Ben izlemeseydim o ya da mürettebattan birisi izleyecekti. Seni röntgenlemelerini istemedim."

"Beni Ender'in karşısına soyunmam için gönderdin ve bunu kaydettiklerini biliyordun. Ve bunu *izledin.* Beni

izledin."

"Sonuç olarak soyunmadın değil mi? Soyunsaydın ne olacaktı ki? Kıçını sildiğim yıllarda çıplak vücudunu öyle açılardan gördüm ki inanamazsın."

"Senden nefret ediyorum Anne."

"Beni seviyorsun çünkü sana göz kulak oluyorum."

"Ve Ender beni küçük düşürmedi. Reddetmedi de. *Seni* reddetti. Senin beni soktuğun hali reddetti."

"Teşekkürler Anne! Artık sevdiğim adamdan nefret ediyorum'a ne oldu?"

"Böyle bir şey demedim."

"Bana teşekkür ettin, kıkırdadın, ve sonra tekrar teşekkür ettin. Seni onu ayartacak bir orospuya çevirirken halinden gayet memnundun. Seni ne zaman isteğin dışında bir şey yapmaya zorladım?"

"Ender'in beni sevmesi için ne yapmam gerektiğini söyledin. Ama sadece Ender gibi bir adam senin oyunlarına kanmaz!"

"Adam mı? Çocuk demek istedin herhalde. O 'oyuna' kanmamasının tek sebebi cinsel olgunluğa erişmemiş olması. Tabi eğer heteroseksüelse."

"Ağzından çıkanı kulağın duysun Anne," dedi Alessandra. "Önce Ender şöyle iyi böyle iyi, bulabileceğin en iyi adam diyorsun, sonra da seni utandıran eşcinsel bir velet diyorsun. Onu işine geldiği gibi yargılıyorsun."

"Hayır benim miniğim. Küçük kızımın işine geldiği gibi yargılıyorum."

"O şu anda hiç işime gelmiyor," dedi Alessandra.

"Ben de bunu demek istiyordum," dedi Dorabella. "Yine de bunu dediğim için beni azarlıyorsun. Kararını ver küçük Caliban." Sonra Dorabella gülmeye başladı ve hiç istemese de Alessandra da ona katıldı. Güldüğü için kendine, ya da onu güldürdüğü için annesine o kadar kızgındı ki odadan

çıktı ve arkasından kapıyı çarptı. En azından denedi -kapının süspansiyonu devreye girdi ve oldukça yavaş kapandı.

Zavallı Alessandra. Hiç bir şey istediği gibi gitmiyordu.

Gerçek dünyaya hoş geldin evladım. Bir gün Quincy'yi kendime aşık etmemin senin için yaptığım en iyi şey olduğunu göreceksin. Çünkü her şeyi senin için yapıyorum. Karşılığında tek beklediğim de karşına çıkarttığım fırsatları değerlendirmen.

Valentine sakin kalabilmek için odada yürüyordu ama Ender'e o kadar kızgındı ki kendine hakim olamıyordu. Yorgunluktan zar zor konuşabildiği zamanlarda bile herkese "uygun"du. Yeni sömürgeciler ve eski yerlilerle konuşuyor, sorularını cevaplıyor, 2 yıl önce ayak üstü konuştuğu ve dolayısıyla hatırlamasının mümkün olmadığı konuları tartışıyordu. Ama yakın ve özel bir ilişkisi olan birisi onunla konuşmak istediğinde ortada yoktu.

Bu davranış tıpkı ebeveynlerine mektup yazmamasına benziyordu. Bunu yapmayı reddetmemişti ve yapacağına dair söz vermişti. Sonra ise yapmamıştı. O kadar.

Son iki yıldır -imalarla- zavallı Alessandra aşık olursa bunu hoş karşılayacağını söylüyordu. Şimdi annesiyle beraber "etrafı gezmeye" gelmişlerdi. Kızın belli ki görmek istediği tek bir şey vardı: Ender Wiggin. Ve o ortada yoktu.

Valentine bıkmıştı. Çocuk gerçekten cesurdu ama yapmasına gerek olmayan duygusal bir karşılaşma söz konusuysa bu cesaretten söz etmek mümkün değildi. Bu kızdan kaçabilirdi ve belki de bunun da bir tür net bir mesaj olduğunu düşünüyordu ama ona birkaç söz borçluydu. Ona en azından bir hoşça kal demeliydi. Bunu isteyerek ya da severek yapmasına da gerek yoktu. Sadece bunu yapmalıydı.

Sonunda Zenobiyolog iletişim odasında onu buldu. Bir şeyler yazıyordu -Graff'a ya da bu yeni dünyadaki hayatlarını hiç alakadar etmeyen başka birisine bir mektup.

"Burada olduğuna göre," dedi Valentine, "hiç bir bahanen olamaz."

Ender ona baktı ve gerçekten şaşırmış gibiydi. Büyük ihtimalle numara yapmıyordu -büyük ihtimalle kızı aklından o kadar çıkarmıştı ki Valentine'ın neyden bahsettiğine dair hiç bir fikri yoktu.

"Elektronik postanı kontrol ediyorsun. Bu demektir ki bu araç gezisinin yolcu listesini görmüşsün."

"Yeni sömürgecilerle çoktan görüştüm."

"Bir tanesi hariç,"

Ender bir kaşını havaya kaldırdı. "Alessandra artık bir sömürgeci değil."

"Seni arıyor,"

"Herhangi birisine benim nerede olduğumu sorarsa öğrenir. Nerede olduğum çok büyük bir sır değil."

"Soramaz."

"Peki o zaman beni nasıl bulmayı planlıyor?"

"Bana aptal numarası yapma. Her ne kadar inanılmaz derecede aptalmışsın gibi davransan da aptal olduğunu düşünecek kadar aptal değilim."

"Peki, aptallıkla ilgili kısmı anladım. Biraz ayrıntı verir misin?"

"İnanılmazzzzz aptal."

"Aptallığımın derecesiyle ilgili değil ablacığım."

"Duygusuzsun."

"Valentine," dedi Ender, "arada bir, hiç ne yaptığımı biliyor olabileceğimi düşünmüyor musun? Bana birazcık olsun güvenemez misin?"

"Bence duygusal olarak zor bir yüzleşmeden kaçınıyorsun."

"O zaman neden senden de saklanmıyorum?"

Valentine ava giderken avlandığı için sinirlenmeli mi yoksa Ender kendisiyle yapacağı bir yüzleşmenin duygusal olacağını düşündüğü için rahatlamalı mıydı emin olamadı. Val kendisinin Aslında yüzleşmelerinin Ender üzerinde duygusal bir etki bıraktığından emin değildi.

Ender önündeki ekrana bakıp içini çekti. "Neyden bahsettiğim hakkında hiç bir fikrin olmasa bile zamanlaman her zamanki gibi kusursuz."

"E söyle o zaman, ne oldu?"

Ender ayağa kalkmıştı ve Valentine onun ne kadar uzamış olduğunu yeni fark etmişti. Ondan daha uzundu. Onun uzadığını fark etmişti ama kendisini geçtiğinin farkında değildi. Ve ayakkabı da giymiyordu.

"Val," dedi Ender usulca. "Dediklerime ve yaptıklarıma baksaydın neler olduğunu anlardın, ama analiz etmiyorsun. Doğru olmayan bir şey görüyorsun ve üzerine düşünmeyip hemen ' Ender yanlış bir şey yapıyor ve buna engel olmalıyım' diyorsun."

"Düşünüyorum! Analiz de ediyorum!"

"Herkesi ve her şeyi analiz ediyorsun. Harp Okulu'nun tarihini yazdığın kitabın bu yüzden çok doğru ve güzel."

"Okudun mu?"

"Üç gün önce vermiştim. Tabi ki okudum."

"Hiç bir yorumda bulunmadın."

"Kitabı bitirdiğimden beri ilk defa karşılaştık. Val, düşün lütfen."

"Bana büyüklük taslama!"

"Büyüklük taslandığını *hissetmek* maalesef *düşünmek* değil," dedi Ender. Artık siniri bozulmuştu. "Beni anlayana kadar yargılama. Beni zaten yargıladıysan anlayamazsın. Alessandra'ya kötü davrandığımı düşünüyorsun ama durum böyle değil. Ona oldukça iyi davrandım ve hayatını

kurtarmak üzereyim. Ama sen benim doğru şeyi yapabileceğime inanamıyorsun. Benim doğru şeyi yapmadığıma karar vermeden önce doğru olan şeyin *ne* olduğunu bile düşünmüyorsun."

"Yaptığın ve benim yapmadığını düşündüğüm şey ne? Kız sana aşık ve-"

"Duygusal davranıyor, mantıklı değil. Onun için iyi olan şeyi düşünmüyor. Karşı karşıya olduğu en büyük tehlikenin kalbinin kırılması olduğunu düşünüyorsun."

Valentine sinirden deliye döndü. Ne tehlikesinden bahsediyor? Alesandra'nın Ender'den başka neye ihtiyacı var? Valentine neyi gözden kaçırıyordu?

Ender ona sarıldı ve sonra yanından geçip önce odadan sonra da binadan çıktı. Valentine'ın onu takip etmek dışında bir seçeneği yoktu.

Ender bilim tesisinin -aslında sadece 4 tane tek katlı binalardan oluşan ve koloninin ve sömürgecilerin hayatlarını idame ettirebilmesi için bir avuç bilim adamının biyoloji ve teknoloji konularında çalıştığı bir yer olan- ortasındaki çim ekili alandan yavaşça geçti. Gerçi artık gemiyle yeni gelenler sayesinde evler dolup taşıyordu ve Ender de işçilerle konuşup önceliği yeni bilim binaları yapılmasına vermelerini söylemişti. Binalardan gelen ses sağır edici değildi çünkü çok az güç kaynakları vardı. Ama talimatlar ve uyarılar bağırılıyor, balta ve çekiç sesleri geliyordu ve hepsi toplanınca ortaya coşkulu bir ses çıkıyordu. Maksatlı ve hoş karşılanan değişimin sesi.

Ender gerçekten Toscanolar'ın nerede olacağını biliyor muydu?görünüşe göre tam doğru yere gidiyordu. Ve şimdi düşündüğünde -analiz ettiğinde, teşekkürler Ender!-Ender'in gezileri bitene kadar beklemiş olacağını fark etti. Araç yüklenmiş ve dönüşe hazırdı. En son araç değildi, ama içinde denizcilerin ve mürettebatın nispeten az sayıda

olduğu araçlardan biri. Çok da önemli olmayan yolcuları taşıyan bir araç.

Yine de son anda gelmişti. Alessandra tek başına rampanın dibinde duruyordu. Annesi de giysisinin koluna yapışmış onu araca bindirmeye çalışıyordu. Ender'in ona doğru geldiğini görünce annesinden kurtuldu ve Ender'e doğru koşmaya başladı. Zavallı kız kendini çok belli ediyordu.

Kollarını Ender'e sardı ve Ender de isteyerek ona sarıldı. Valentine Ender'in bu kadar içten davranmasına şaşırmıştı. Bunu yaparak ne mesaj vermek istiyordu? Kız bu hareketten ne çıkarım yapacaktı? Ender, gerçekten bu kadar duyarsız mısın?

Kız kollarına atladığında Ender bir adım geri çekilip sarsıntıyı karşılamaya hazırlandı ama kulağına yaklaşabilecek kadar yakın durdu.

"16 yaşındakiler ailelerinin izni olmadan kolonilere katılabilirler," dedi usulca.

Alessandra geri çekildi ve Ender'in gözlerine baktı.

"Hayır," dedi Ender. "Aramızda hiç bir şey olmayacak. Benim için kalmanı istemiyorum."

"O zaman neden kalmamı teklif ediyorsun?"

"Sana kalmanı teklif etmiyorum," dedi Ender. "Sana bunun *nasıl* yapılacağını söylüyorum. Tam şimdi, tam burada seni annenden azat edebilirim. Onun yerine geçmek ya da hayatını kontrol etmek için değil, senin kendi hayatının kontrolünü eline alman için. Tek soru, bunu istiyor musun?"

Alessandra'nın gözleri doldu. "Beni sevmiyor musun?"

"Sana değer veriyorum," dedi Ender. "Hiç özgür olamamış iyi bir insansın. Her şeyini annen kontrol ediyor. Sana hikayeler anlatıyor ve sonunda ona inanıp onun istediğini yapıyorsun. Ne istediğini bildiğinden bile emin değilsin. Burada Shakespeare'de kalırsan bunu öğrenebilirsin. Annen

ve Amiral Morgan'la beraberken ise böyle bir şey olur mu bilemem."

Anladı ve başını salladı. "Ne istediğimi biliyorum. Kalmak istiyorum."

"O zaman kal," dedi Ender.

"Ona sen söyle," dedi Alessandra. "Lütfen."

"Hayır."

"Onunla ben konuşursam saçmaladığımı gösteren sebepler bulacak."

"Ona inanma."

"Bana kendimi suçlu hissettirecek. Sanki ona kötülük yapıyormuşum gibi..."

"Böyle bir şey yapmıyorsun. Bir anlamda *onuda* özgür bırakıyorsun. Morgan'dan çocuk sahibi olur ve senin için endişelenmez."

"Ondan da mı haberin var? Çocuk yapacaklarını biliyor musun?"

Ender içini çekti. "Şu anda bunu konuşacak zamanımız yok. Araç kalkmak üzere ve annen seni almaya geliyor. Kalmaya karar verirsen sana arka çıkarım. Eğer isteyerek onunla gidersen seni durdurmak için kılımı bile kıpırdatmam."

Bunu dedikten sonra Ender geri çekildi ve Dorabella geldi.

"Ne yaptığını biliyorum," dedi Anne. "Kal ve oyuncağı ol diye sana istediğin her şeyi vaat ediyor."

"Anne," dedi Alessandra, "alakası bile yok."

"Sana söylediği her şey yalan. Seni sevmiyor."

"Beni sevmediğini biliyorum," dedi Alessandra. "Bunu söyledi."

Annesinin suratındaki şaşkınlık ifadesini görmek hoştu. "Peki o sarılma da neyin nesiydi? Sana öyle sokulması?"

"Kulağıma bir şey fısıldadı."

"Ne dedi?"

"Bana zaten bildiğim bir şeyi hatırlattı," dedi Alessandra.

"Bana bunları araçta anlatırsın benim canım periciğim, çünkü insanlar sabırsızlanmaya başladılar. Geç kalıp babanı sinirlendirmek istemiyorlar."

Alessandra annesine Quincy'den *asla* 'babası' olarak bahsetmemesi gerektiğini söyleyeli daha bir gün bile geçmemişti ve daha şimdiden bunu yapmaya başlamıştı. Hep böyle oluyordu -işlerin nasıl yürüyeceğine Annesi karar veriyordu ve Alessandra'nın bunu değiştirebilmek için yapabileceği hiç bir şey yoktu. Değişmek zorunda kalan hep Alessandra'ydı. Annesi bir şey istediğinde eninde sonunda Alessandra buna uyum göstermek zorunda kalıyordu çünkü böylesi daha kolaydı. İşlerin onun istediği gibi olmasının daha iyi olduğuna Annesi onu hep inandırıyordu.

Ona sadece bir kez karşı çıktım ve bunu da arkasından yaptım. Bakmıyorken. Haberi olmayacağına ikna olduğumda. Ondan korkuyorum, ki anneannem gibi bir canavar olmamasına rağmen. Ya da... ya da belki de öyledir, ama asla ona karşı çıkıp bunu öğrenme fırsatım olmadı.

Onunla gitmek zorunda değilim. Burada kalabilirim.

Ama Ender beni sevmiyor. Burada başka kimim var ki? Hiç arkadaşım yok. Yolculuktan tanıdıklarım var ama onların Annemle alakası var, benle yok. Benimle konuştukları zaman hep Annemin onlara söylettiği şeyleri söylüyorlardı.Hiç arkadaşım yok.

Bana bir birey gibi davranan tek kişiler Ender ve Valentine. Ve Ender beni sevmiyor.

Neden beni sevmiyor? Benim neyim var? Güzelim, akıllıyım. Ender ya da Valentine kadar akıllı değilim belki ama Dünya'da bile *kimse* o kadar akıllı değil ki! Beni istiyor, ama sevmiyor. Onun için herhangi birisiyim, koca bir hiç! Ve burada kalırsam bu sürekli suratıma çarpılacak.

"Benim periciğim," dedi Annesi ve yine koluna yapıştı. "Benimle gel. Yıldızların arasında gezeceğiz ve çok mutlu olacağız! Deniz Harp Okulu'ndan harika bir eğitim alacaksın -baban bana söz verdi- ve uygun yaşa geldiğinde Dünya'nın yakınlarında olacağız. Böylece gerçek bir üniversiteye gidebilir ve kendine o pis ve bencil çocuk yerine gerçek bir *erkek* bulabilirsin.

Annesi onu araca doğru sürüklüyordu. İşler hep böyle yürüyordu. Annesinin planlarına uyum sağlamak kaçınılmaz gibiydi. Alternatifler de hep korkunçtu. Alessandra'yı Annesi gibi kimse anlamıyordu.

Ama Annem anlamıyor, diye düşündü Alessandra. *Beni*- anlamıyor. Kafasında yarattığı beni anlıyor. Peri kızım.

Alessandra arkasına baktı ve gözleri Ender'i aradı.Yüzünde hiç bir ifade olmadan duruyordu. Bunu nasıl yapabiliyor? Hiç duygusu yok mu? Beni özlemeyecek mi? Beni aramayacak mı? Bu duruma müdahale etmeyecek mi? Hayır. Bunu yapmayacağını söyledi. Bana... kendi seçimim... isteyerek...

Onunla kendi isteğimle mi gidiyorum?

Beni sürüklüyor ama hiç güç uygulamıyor. Her adımda beni telkin ediyor ve ben de gidiyorum. Fareli köyün kavalcısının arkasından giden fareler gibi onu takip ediyorum. Sesinin müziği beni transa sokuyor ve ben de takip ediyorum ve sonunda kendimi... burada, rampada, araca binmeye giderken buluyorum.

Ve bunu yapınca yine onun kontrolünde olacağım. Quincy'le yapacağı çocuklara bir rakip ve sonunda da bir başbelası... O zaman ne olacak, bana düşman olduğunda? Bunun olmaması sadece benden istediği her şeye rıza gösterirsem mümkün.

Alessandra durdu.

Annesinin eli kolundan kaydı -gerçekten de annesi onu tutmuyordu, sadece eli üzerindeydi.

"Alessandra," dedi Annesi. "Ona baktığını gördüm ama anlamıyor musun? Seni istemiyor. Seni çağırmıyor. Burası sana göre bir yer değil. Ama yukarıda, yıldızlarda seni benim sevgim bekliyor. Beraber olacağımız büyülü ve harika bir yer orası.

Ama beraber olacakları orası büyülü değildi. Annesinin büyülü diye *adlandırdığı* bir kabustu. Ve şimdi o "harika yer "de başka birisi daha vardı ve Annesi onunla beraber olup ona çocuk doğuracaktı.

Annem sadece bana değil kendisine de yalan söylüyor. Benim gelmemi aslında o da istemiyor. O kendine yeni bir yaşam buldu ve bu hiç bir şeyi değiştirmeyecekmiş gibi davranıyor. Ama aslında Annem benden kurtulmak istiyor. Böylece kendisi mutlu olabilecek. 16 yıl boyunca ona sadece yük oldum ve hayal ettiği şeyleri gerçekleştirmesine mani oldum. Şimdi rüyalarının erkeğini buldu -en azından ona hayallerindeki yaşamı verebilecek bir adam. Ve ben buna engel oluyorum.

"Anne," dedi Alessandra. "Ben seninle gelmiyorum."

"Geliyorsun."

"16 yaşımdayım," dedi Alessandra. "Kanuna göre artık bir koloniye katılıp katılmama tercihini kendim yapabilirim."

"Saçmalık."

"Ama doğru. Valentine Wiggin koloniye daha 15 yaşındayken katıldı. Ailesi bunu istemedi ama yine de geldi."

"Sana böyle mi söyledi? Yalan! Şimdi bunu yapmak sana romantik ve cesurca bir hareket gibi gelebilir ama böyle bir şey yaparsan burada hep *yalnız* olursun."

"Anne," dedi Alessandra. "Ne yaparsam yapayım, öyle ya da böyle yalnızım zaten."

Annesi bunu duyunca irkildi. "Bunu hangi cüretle söylüyorsun seni nankör velet," dedi. "Seninle beraberim.

Hiç yalnız değilsin."

"Hep yalnızım," dedi Alessandra. "Ve sen *hiç* benimle beraber değilsin. Sen sevgili peri kızınla berabersin. Ve bu *ben* değilim."

Alessandra arkasını döndü ve rampadan aşağı doğru yürümeye başladı.

Annesinin ayak seslerini duydu. Hayır, bunu hissetti çünkü rampa ayaklarının altında hafifçe titriyordu.

Sonra Annesi onu arkasından itti ve dengesini kaybetti. "Git o zaman seni küçük orospu!" diye bağırdı Annesi.

Alessandra dengesini sağlamaya çalıştı ama vücudunun üst tarafı alt tarafından daha ilerideydi ve rampadan yuvarlanmaya başlayacaktı. Rampadan yuvarlanacak, düşecek ve çok kötü bir şekilde yere çarpacaktı. Ellerini de kendine siper edemeyecekti.

Bir saniyeden daha kısa bir zamanda aklından bunlar geçti ama sonra arkadan uzanan bir el onu yakaladı. Böylece rampada yuvarlanmamış, sadece biraz sarsılmıştı. Onu yakalayan Annesi değildi. O, kendisini demin itmiş olduğu birkaç adım gerideydi. Onu tutan ve suratında nazik ve endişeli bir ifade olan Ensign Akbar'dı.

"İyi misin?" dedi Alessandra doğrulur doğrulmaz.

"İşte böyle!" diye bağırdı Annesi. "O nankör veleti hemen buraya getir."

"Bizimle gemiye gelmek istiyor musun?" diye sordu Ensign Akbar.

"Tabi ki istiyor," dedi Annesi. Akbar'ın hemen arkasına kadar gelmişti. Alessandra Annesindeki değişimi görebiliyordu. Alessandra'ya orospu ve velet diyen ve çığlık çığlığa bağıran bir kadından sevgi dolu peri kraliçesine dönüşmüştü. "Sevgili peri kızım sadece Annesiyle beraberken mutlu."

"Sanırım burada kalmak istiyorum," dedi Alessandra usulca. "Beni bırakır mısın?"

Ensign Akbar ona doğru eğildi ve tıpkı Ender gibi kulağına fısıldadı. "Keşke ben de seninle burada kalabilseydim," dedi. Sonra askeri selam durdu. "Güle güle Alessandra Toscano. Bu güzel yeni dünyada mutlu bir hayatın olsun."

"Ne diyorsun sen! Kocam bu davranışın yüzünden seni askeri mahkemeye verecek!" Annesi Ensign Akbar'ın yanından geçti ve elini Alessandra'ya uzattı. Ölümün kemikli eli gibi duruyordu.

Ensign Akbar onu bileğinden tuttu.

"Bu ne cüret," diye suratına kükredi. "Kendi ölüm fermanını imzaladın, isyandan yargılanacaksın!"

"Amiral Morgan karısının kanuna karşı gelmesini engellediğim için bu davranışımı onaylayacaktır," dedi Ensign Akbar. "Bu sömürgecinin kontratının yükümlülüklerini yerine getirdiğini bilecek ve şimdi kuralına göre bu kolonide kalmasına izin vermeme karşı çıkmayacaktır."

Annesi suratını Akbar'ınkine yaklaştırdı ve Alessandra Annesinin saçtığı tükürüklerin nasıl Akbar'ın suratına sıçradığını görebiliyordu. Yine de yerinden kıpırdamadı bile. "Bu yüzden değil seni aptal," dedi Annesi. "Gemideki karanlık bir odada bana tecavüz etmeye çalıştığın için."

Bir an için Alessandra böyle bir şeyin ne zaman olmuş olabileceğini ve Annesinin neden bundan hiç bahsetmemiş olduğunu düşündü.

Sonra fark etti: Böyle bir şey olmamıştı ki. Annesi oldu diyecekti. Ensign Akbar'ı bu yalanla tehdit ediyordu. Ve kesin olan bir şey vardı -Annesi iyi bir yalancıydı çünkü kendi yalanlarına inanıyordu.

Ama Akbar sadece gülümsedi. "Bayan Dorabella Morgan bir şeyi unutuyor."

"Neymiş o?"

"Her şey kaydediliyor." Sonra Akbar Annesinin kolunu bıraktı, arkasını döndü ve rampayı çıkması için onu hafifçe dürttü.

Alessandra kendini tutamadı ve kısa bir kahkaha attı.

Annesi sinirden köpürmüş bir halde arkasını döndü. Anneannesine benzemişti. "Anneanne," dedi Alessandra bağırarak. "Onu Dünya'da bıraktık zannediyordum ama bak, meğerse bizimle gelmiş."

Bu Alessandra'nın diyebileceği en zalimce şeydi. Annesi bunu duyunca şok oldu. Aynı zamanda en basit haliyle gerçek buydu ve Alessandra bunu Annesini incitmek için söylememişti. Ağzından öyle çıkıvermişti. "Güle güle Anne," dedi Alessandra. Amiral Morgan'la bol bol çocuk yap. Hep mutlu ol. Keşke olabilsen. Umarım olursun." Sonra Ensign Akbar eşliğinde rampadan indi.

Ender oradaydı -Annesine bakarken yaklaşmıştı ve Alessandra fark etmemişti. Gerçekten de kendisi için gelmişti.

Ensign'la beraber rampadan indiler; Ender'in rampaya çıkmamış olduğu Alessandra'nın dikkatini çekti.

"Ensign Akbar," dedi Ender, "Amiral Morgan konusunda yanılıyorsun. Sırf onun istediği olsun diye bile olsa ona inanacaktır."

"Korkarım haklısın," dedi. "Ama ne yapabilirim ki?"

"Görevinden istifa edebilirsin. Hem gerçek hem de izafi zamana göre görev süreni doldurdun."

"Yolculuk sırasında böyle bir şey yapamam."

"Ama yolculukta değilsin," dedi Ender. "Hegemoni'nin kontrolünde olan bir limandasın ve burada yönetici benim."

"Bana izin vermez," dedi Akbar.

"Verir," dedi Ender. "Bu kanuna uymak zorunda çünkü bir yolculuk sırasında ona mutlak güç sağlayan da aynı kanun.

Eğer bunu sana karşı çiğnerse o zaman kendisine karşı da çiğnenebilir. Bunu biliyor."

"Ve eğer bilmiyorduysa da," dedi Akbar, "bunu şu anda ona söylüyorsun."

"Evet," dedi Ender. "Bu yüzden Bayan Morgan'a karşı çıkmanın sonuçlarıyla yüzleşmek zorunda değilsin. Sen doğru tavır sergiledin. Burada, Miranda Kasabası'nda layık olduğun saygıyı görerek yaşayabilirsin." Ender döndü ve eliyle bütün yerleşkeyi işaret etti. "Kasabamız küçük ama bak -gemiden çok daha büyük."

Bu doğruydu. Alessandra bunu ilk kez fark ediyordu. Burası kocamandı. Birisini sevmiyorsan ondan kaçacak yer bulabilirdin. Kendine özel bir alan yaratıp orada kimsenin duymasını istemediğin şeyleri söyleyebilir, kendi başına kalabilirdin.

Doğru kararı vermişim.

Ensign Akbar da Alessandra da rampadan indi. Rampanın üst tarafında Annesi bir şeyler söylüyordu ama Alessandra sözcükleri seçemiyordu. Bir şeyler dediği kesindi ama Alessandra anlamıyordu.

Duymasına gerek te yoktu. Anlamasına gerek yoktu. Artık Annesinin dünyasında yaşamıyordu.

•18•

Gönderen: MinCol@ColMin.gov
Alıcı: Gov%ShakespeareKol@ColMin.gov
Konu: Davetsiz Sömürgeciler

Sevgili Ender,

Shakespeare Kolonisi'nde işlerin iyi gittiğini duyduğuma sevindim. Yeni sömürgeciler her yerde aynı derecede uyum gösteremiyorlar. Koloni IX'ın dilekçesi üzerine onlara yeni sömürgeci -ya da yönetici- göndermemeye razı olduk. Kısacası, sizden bile daha bağımsız olduklarını ilan ettiler. (Shkespeare'in artık dışarıdan yönetici kabul etmeyeceğine yönelik bildiriniz onların da yeni sömürgeci kabul etmeyebilecekleri düşüncesine yol açtı, yani bir açıdan bunların hepsine siz sebep oldunuz diyebilir miyiz?)

Maalesef onların bu bildirisi bana ulaştığında, birkaç bin sömürgeci, bir yönetici ve bol stoğun içinde olduğu bir gemi o gezegene doğru çoktan yola çıkmıştı. Sizin gemiyle neredeyse aynı anda kalkmışlardı. Şimdi evden 39 ışık yılı uzaktalar ve davetli oldukları parti iptal edildi.

Ama Shakespeare rotaları üzerinde ve şu anda onları ışık hızından çıkarıp döndürürsek sizin gezegeninize bir sene içerisinde ulaşabilirler.

Bu sömürgeciler size yabancı gelecek. Kendi yöneticileri var -ne adını ne sanını bilmediğin. Kendi yerleşkelerini kursalar en iyisi olur. Onlara yol gösterebilir ve tıbbi yardımda bulunabilirsiniz ama kendilerini yönetirler.

Zaten dört köye bölündüğünüz için onların kuracağı yerleşke sizinkinden çok daha büyük olur. Sizin geminiz indiğinde yaşadığınızdan daha büyük bir uyum sıkıntısı yaşarlar ve onları sizin koloninizle birleştirmek yerine iki koloninin federasyonunun kurulmasını öneriyorum. Ya da isterseniz beş şehrin bir federasyonu kurulur ama beşte bir söz hakkına sahip olacakları için bu sanki onlar için pek iyi olmaz ve gerginlik yaratabilir.

Bana onları göndermememi söylersen buna uygun davranırım; onları beklemeye alırım ve mürettebatın büyük bir bölümünü de uykuya yatırırım. Şu anda yaşanılabilirbir hale getirdiğimiz gezegenler hazır hale gelene kadar onları bekletebilirim.

Ama bu yeni duruma uyum sağlayıp yeni sömürgecileri kabul edecek bir koloni varsa bu da sizinki.

Bu postaya ek olarak biyografileri ve mal manifestoları dahil ilgili bütün bilgileri gönderiyorum.

-Hyrum

Gönderen: Gov%ShakespeareKol@ColMin.gov
Alıcı: MinCol@ColMin.gov
Konu: Cevap: Davetsiz Sömürgeciler

Sevgili Hyrum,

Geldiklerinde onlar için bir alan ve evler hazırlamış oluruz. Onları bir formik şehrinin yakınlarına yerleştiririz ve böylece bizim gibi teknolojilerini madencilikle geliştirip tarlalarını sürebilirler; bize bir yıl öncesinden haber verdiğin için sebze ve meyve bahçeleri hazırlayabilir, buralara yerel ekinler ve genetiği değiştirilmiş Dünya ekinlerinden dikebiliriz. Bu teklifini oyladık ve Shakespeare yurttaşları olarak şevkle

kabul ettik. Uygun bir alan bulmak için yakın zamanda yola çıkacağım.

-Andrew

11 yıllık hayatı boyunca Abra’nın başına gelen en önemli şey Ender Wiggin’in gelişiydi.

O gelene kadar hep çalışmıştı. Çocuklardan becerilerinin yettiği şeyleri yapmaları bekleniyordu ve Abra da ellerinin çok becerikli olması gibi bir şanssızlığa sahipti. Daha konuşmaya başlamadan düğümleri çözebiliyordu. Bir şekilde makinelerin nasıl çalıştığını anlıyordu. Yetişkin aletleri kullanacak yaşa geldiğinde de makineleri tamir edip kendisi bir şeyler üretmeye başladı. Metal parçaların içinden geçen güç akışını anlıyordu. Bu yüzden diğer çocuklar oyun oynarken onun her zaman yapacak bir işi oluyordu.

Babası Ix oğluyla gurur duyuyordu, ve bu yüzden Abra da kendiyle gurur duyuyordu. Yetişkinlerin işleri için ihtiyaç duyulan bir çocuk olmaktan memnundu. Sel Amca'yla gidip altın böcekleri bulan ağabeyi Po'dan yaşça çok küçüktü; ama insanların mağaraya girip çıkmak için kullandıkları mekanizmayı tamir etmesi için onu çağırmışlardı. Mağaraya bunlarla yemek taşınıyor, böcekler besleniyor ve sonra altın kabukları toplanıyordu.

Yine de Abra kendi yaşındaki çocukların (onlara arkadaş diyemiyordu çünkü beraber neredeyse hiç zaman geçirmiyorlardı) havuza gidip meyve bahçesindeki ağaçlara tırmanmasını ya da tahta silahlarla dövüşmelerini izlerken içi özlemle doluyordu.

Onu sadece annesi Hannah fark ediyordu. Bazen yaptığı işi bırakıp diğerleriyle dışarı çıkmasını söylüyordu. Ama çok geçti. Bir çocuk tarafından bakılmış ve dolayısıyla üzerine insan kokusu sinmiş yavru bir kuş gibi Abra’nın da üzerinde

yetişkinlerle yaptığı işlerin izi vardı. Yetişkinler buna içerlemiyorlardı ama onu içlerinden biri gibi de görmüyorlardı. Onlarla bir yere gitmek istese bu, yetişkinlerin çocuklarla oynamak istemesi gibi bir şey olur ve uygunsuz kaçardı. Her şey mahvolurdu, özellikle de Abra çocuk oyunlarında çok kötü olduğunu düşündüğü için. Küçükken bir şeyler inşa etmeye çalıştığında diğer çocuklar gelip yaptıklarını yıkınca ağlardı. Diğer çocuklar da yıkılmak için değilse hangi amaçla bir şeyler inşa ettiğini anlamıyordu.

Ender'in gelişi Abra için şu anlama geliyordu: Ender Wiggin gençti, Po'yla aynı yaştaydı ama yöneticiydi. Yetişkinler Ender'le sanki içlerinden biriymiş gibi konuşuyorlardı. Hayır, sanki onlardan üstünmüş gibi davranıyorlardı. Çözümlenmesini istedikleri sorunları ona danışıyorlardı. Anlaşmazlığa düştüklerinde onun kararlarına güveniyor, açıklamalarını dinliyor, sorular soruyor ve *onun* anlayışını kabulleniyorlardı.

Ben de onun gibiyim, diye düşündü Abra. Yetişkinler Ender'e sorun çıktığında danıştıkları gibi makinelerle ilgili bir problem olduğunda bana danışıyorlar. Durup açıklamalarımı dinliyorlar. Sorunu çözmek için onlara ne söylersem onu yapıyorlar. Onunla ben aynı hayatı yaşıyoruz -biz çocuk değiliz. Arkadaşımız yok.

Yani, tabi Ender'in ablası var ama kendi köşesine çekilmiş bir halde yazları yaptığı sabah yürüyüşü ve kışın öğleden sonra çıktığı yürüyüşler dışında bütün gününü evde geçiriyor. Kitap yazdığını söylüyorlar. Bütün yetişkin bilim adamları kitap yazıp başka dünyalara yolluyorlar ve gönderilen kitap ve makaleleri okuyorlar. Ama yazdığı şeyler bilimle ilgili değil ki. Tarih. Geçmiş. Bunun nesi önemli ya, özellikle de şu anda yapacak ve keşfedecek pek çok şey varken? Ender böyle şeylerle ilgileniyor olamaz. Abra ne

konuştuklarını bile hayal edemiyordu. "Bugün Lo ve Amato'ya boşanmaları için izin verdim." "Bu olay yüz yıl önce mi oldu?" "Hayır." "O zaman bana ne."

Abra'nın da kardeşleri vardı. Po ona çok iyi davranıyordu. Hepsi ona çok iyi davranıyordu, ama onunla oyun oynamıyorlardı. Birbirleriyle oyun oynuyorlardı.

Po buna içerlemiyordu. Abra "oynamak" *istemiyordu.* Gerçek, önemli olan şeylerle uğraşmak istiyordu. Makineleri tamir edip bir şeyler üretmekten en az çocukların boğuşmak veya güreşmekten aldığı kadar zevk alıyordu. Ve Annesi artık okula gitmek zorunda olmadığını söylemişti. Böylece artık okuyup yazamadığı için küçük düşmek zorunda kalmayacaktı. Abra boş zamanlarını Ender'in peşine takılarak geçiriyordu.

Yönetici Wiggin onu fark ediyordu çünkü arada sırada Abra'yla konuşuyordu -bazen bir şeyleri açıklıyor, arada da soru soruyordu. Ama çoğu zaman Abra'nın onunla takılmasına izin veriyordu. Ve etrafta yetişkinler varsa ve önemli konulardan konuşuyorlarsa Ender'e bakışlarıyla neden bu çocuğun da onlarla beraber olduğunu sorar gibi oluyorlardı. Ender ise bunu hiç umursamıyordu ve sanki Abra orada yokmuş gibi muhabbet devam ediyordu.

İnecek yeni yıldız gemisi için alan bulmak için bir geziye çıkacağı zaman Abra'nın da onunla gidiyor olmasını bu yüzden kimse garipsemedi. Babası Abra'yı kenara çekip "bu ağır bir sorumluluk. Tehlikeye girme. Eğer yöneticiye bir şey olursa ilk işin derhal bana bunu uydu telefonundan bildirmek. Nerede olduğunuzu zaten takip ediyor olacağız ve hemen yardım gönderebiliriz. Biz haber alana kadar kendi başına bir şey yapmaya kalkışma. Anlıyor musun?" demişti.

Tabi ki anlıyordu. Babasına göre Abra sadece Ender'e destek olmak için gidiyordu. Annesinin nasihati Abra'nın

değeri hakkında daha iyimserdi. "Onunla tartışma' dedi. "Önce dinle, sonra tartış."

"Tabi ki Anne."

"'Tabi ki' diyorsun ama dinlemek konusunda pek iyi değilsin Abra. Her zaman insanların ne diyeceğini bildiğini düşünüyorsun ama izin ver de konuşsunlar, çünkü bazen yanılabiliyorlar."

Abra başını salladı. *"Ender*'i dinlerim Anne."

Annesi gözlerini devirdi -hem de diğer çocuklar bunu kendisine yapınca sinirlenmesine rağmen. "Evet, herhalde dinlersin. Sadece Ender Abra'mdan daha çok şey bilecek kadar bilgili!"

"Her şeyi bildiğimi düşünmüyorum Anne." Neden yetişkinlere sadece makinelerden anladıklarını zannedip aslında anlamadıklarını fark etmediklerine kızdığını anlayamıyordu? Başka konularda konuşmuyordu ki. Ama çoğu zaman yetişkinler bozuk bir makinenin ne problemi olduğunu bildiklerini zannettiklerinde ve çoğu zaman yanıldıklarında, konuşmalarının büyük bir bölümü onları düzeltmekle geçiyordu -ya da onları dinlemiyordu. Makineler dışında ne hakkında konuşacaklardı ki? Ve Abra bu konuda hepsinden daha bilgiliydi. Ama Ender'le neredeyse hiç makineler hakkında konuşmuyorlardı. *Her şey* hakkında konuşuyorlardı ve Abra da çok dikkatli bir şekilde dinliyordu.

"Sen eve dönene kadar Po'nun Alessandra'yla evlenmesini ertelemeye çalışırım," dedi Annesi.

"Beni ilgilendirmiyor ki," dedi Abra. "Beni beklemelerine gerek yok. Düğün gecesi bana ihtiyaçları olmayacak ya."

"Bazen tam dayaklık oluyorsun Abra," dedi Annesi. "Ama Ender sana katlanıyor. Tam bir aziz. Santo Andre."

"San Ender," dedi Abra.

"Hristiyan ismi Andrew," dedi Annesi.

"Ama onu kutsal yapan ismi Ender," dedi Abra.

"Benim ilahiyatçı oğlum. Ve her şeyi bilmediğini söylüyorsun!" Annesi belli ki ona sinirlenmişti, ve Abra'nın kafasını hafifçe itti.

Böyle tartışmaların nasıl başladığını Abra hiç anlayamıyordu, aynı şekilde tartışmaların sonunda neden yetişkinlerin başlarını iki yana sallayıp uzaklaşmasıyla bittiğini de... *Onların* düşüncelerini ciddiye alıyordu (makineler hakkındaki fikirleri dışında); neden onlar da aynısını Abra için yapamıyorlardı ki?

Ender böyle değildi. Ve günlerini -belki de haftalarını- Ender Wiggin'le geçirecekti. Sadece ikisi.

Kepçeye üç hafta boyunca yetecek kadar erzak yüklediler ama Ender gezilerinin o kadar uzun süreceğini düşünmüyordu. Po onları yolculamak için geldi ve yanında da ona sülük gibi yapışmış Alessandra vardı. "Ender'in başına bela olmamaya çalış Abra," dedi Po.

"Seni değil beni götürdüğü için kıskançlıktan çatlıyorsun," dedi Abra.

Alessandra söze girdi. Görünen o ki sülükler konuşabiliyormuş. "Po hiç bir yere gitmek istemiyor." Bunun anlamı da Po'nun ondan bir an bile uzak kalmaya dayanamadığıydı.

Ama Po ifadesizce onlara baktı. Böyle yapınca Abra şunu anlamıştı: Kız için deliriyor olabilirdi ama Ender'le geziye gitmeyi Alessandra'yla şehirde kalmaya tercih ederdi. Annesinin hakkındaki kanısının aksine Abra hiç bir şey demedi. Po'ya göz bile kırpmadı. Suratı Po'nunki gibi ifadesizdi. Bu, kabalık yapmadan ya da kavga çıkartmadan birisinin suratına gülmenin Mayalılar tarafından uygulanan yöntemiydi.

Yolculuk Abra için ilginç bir deneyimdi. İlk başta yerleşkelerinin etrafındaki alandan geçtiler. Tanıyıp bildikleri yerlerden. Sonra Miranda'nın batı tarafına, Falstaff'a doğru

olan yola saptılar; buralar da bildiği yerlerdi çünkü Abra'nın ablası evlendiğinde buraya taşınmıştı. Kocası Simon adında tam bir geri zekalıydı. Çocukları altlarını ıslatana kadar gıdıklayıp sonra bebek gibi altlarına işedikleri için onlarla dalga geçiyordu. Ender sadece köyün başkanını selamlayıp başka bir gecikmeye mahal vermeden buradan geçtikleri için Abra sevindi.

İlk gece rüzgardan korunmak için dar ve yeşil bir vadide kamp kurdular. Gece fırtına çıktı ama onlar çadırlarının içine sokulmuşlardı ve daha Abra sormadan Ender ona hikayeler anlatmaya başlamıştı. Harp Okulu zamanları, oyunun nasıl olduğu, muharebe odası, her şeyin nasıl aslında bir oyun olmadığı ve onları savaşa hazırlama olduğu hakkında konuştu. "Bazı insanlar liderlik etmek için doğar," dedi Ender. "Bunu isteseler de istemeseler de bu şekilde düşünürler. Bazı insanlar da otorite sahibi olmak için çıldırırlar ama liderlik vasıfları yoktur. Çok yazık."

"İnsanlar neden iyi yapamadıkları bir şeyi yapıyorlar ki?" Abra kafasında okuma sıkıntısına rağmen araştırmacı olduğunu canlandırmaya çalıştı. Bu çok saçmaydı.

"Liderlik etmek garip bir şey' dedi Ender, "İnsanlar liderlik ettiğini görüyorlar ama işlerin nasıl yürüdüğü hakkında hiç bir fikirleri yok."

"Biliyorum," dedi Abra. "Çoğu insanın makinelerle olan ilişkisi de böyle. Ama yine de tamire kalkışıp her şeyi daha kötü bir hale getiriyorlar."

"Beni çok iyi anlıyorsun," dedi Ender. "Bir liderin ne *yaptığını* görmüyorlar. Onlar sadece herkesin lidere nasıl saygı duyduğunu görüyorlar ve bunu kazanmak için ne yapman gerektiğini anlamadan o ilgi ve saygıyı elde etmek istiyorlar."

"Sana herkes saygı duyuyor," dedi Abra.

"Ama ben hiç bir şey yapmıyorum," dedi Ender. "İşlerinde yardım edebilmem için insanların işlerini öğreniyorum çünkü benim yapacak işim yok. Bu koloniyi yönetmek tam zamanlı bir işe göre çok kolay."

"Sana göre," dedi Abra.

"Sanırım," dedi Ender. "Ayrıca, başka işler yapıyor olsam da yine de yönetici olarak görevimi yapıyor oluyorum. Çünkü sürekli yeni insanlarla tanışıyorum. Tanımadığın ya da en azından anlamadığın insanlara önderlik edemezsin. Örneğin savaşta askerlerinin neler yapabileceğini bilmiyorsan onları savaşa götürüp nasıl zafer kazanmalarını bekleyebilirsin ki? Düşmanı da tabi. Düşmanı da tanımalısın."

Abra çadırın içinde karanlıkta yatarken bunları düşündü. O kadar uzun süre düşündü ki bir ara Ender'i oturup bunu böceklere -sadece yeni gelenler böceklere formikler diyorlardı- anlatırken, sonra da birbirlerine yılbaşı hediyesi verirken gördüğünü zannetti. Belki de uyanıkken rüya görmüştü, çünkü Ender'e "bu yüzden mi altın böcekleriyle bu kadar çok zaman geçiriyorsun?" diye sorduğunda uyanıktı.

Sanki Ender de aynı şeyi düşünüyormuş gibiydi çünkü Neyden bahsediyorsun? gibi sabırsız bir yetişkin cevabı vermemişti. Abra'nın hâlâ önceki konuşmaları hakkında düşündüğünün farkındaydı. Ender'in sesi uykulu geliyordu ve Abra acaba onu konuşarak uyandırmış mı olduğunu düşündü. Olan buysa da buna rağmen Ender neyden bahsettiğini biliyordu.

"Evet," dedi Ender. "Kovan kraliçelerini onlara karşı zafer kazanabilecek kadar iyi anlamıştım. Ama buna neden izin verdiklerini anlayacak kadar değil."

"İzin mi verdiler?"

"Hayır, bana var güçleriyle karşı koydular, galip gelmemi engellemeye çalıştılar. Ama aynı zamanda hepsini tek bir çatışmada yok edebileceğim bir yerde toplandılar. Ve bunu yapabilecek bir silahım olduğunu biliyorlardı. Hatta bu silah hakkındaki bilgileri de bizden çoktu çünkü silahı onlardan almıştık. *Hâlâ* daha nasıl çalıştığını tam anlayamadık. Ama onlar biliyordu. Yine de toplanıp beni beklediler. Anlamıyorum. Bu yüzden de... altın böcek larvalarıyla iletişim kurmaya çalışıyorum, kraliçelerin nasıl düşündüğü hakkında bir şeyler öğrenmek için."

"Po bu işte kimsenin senin eline su dökemediğini söylüyor."

"Öyle miymiş?"

"Herkesin altın böceklerin beyninden ufak bir imge bile olsa yakalamak için uğraştığını ama senin ilk seferinde bunu yapabildiğini söyledi."

"Bu kadar tuhaf olduğumun farkında değildim," dedi Ender.

"Bunları sen etrafta yokken konuşuyorlar. Babamla Po."

"İlginç," dedi Ender. Koltukları kabarmış ya da mütevazilik yapıyormuş gibi değildi -Ender altın böceğiyle konuşmasının çok basit ve doğal olduğunu düşünüyor gibiydi.

Düşününce bu Abra'ya mantıklı geldi. Eğer bir şeyi doğuştan gelen bir şekilde iyi yapabiliyorsan bununla *gurur* duymamalısın. Bu iki bacak sahibi olmak, bir dil konuşmak ya da tuvalete gidebilmekle gurur duymak gibi bir şey olur.

Ender'le beraber olduğu için aklına gelen bu şeyi söyledi ve Ender güldü. "Doğru söylüyorsun Abra. Elde etmek için uğraştığın şey ise başka. Neden onunla gurur duymayasın ki? Neden bu sana kendini iyi hissettirmesin? Ama doğuştan gelen bir şey zaten kimliğinin parçasıdır. Sana referans versem olur mu?"

Abra Ender’in referans vermekten neyi kast ettiğini bilmiyordu. Araştırma makalesi mi yazacaktı? Mektup? "Tabi," dedi Abra.

"Peki... Altın böcekleriyle konuşmakta çok yetenekliyim." dedi. "Bunu bilmiyordum. Ama ona tam konuşmak da denemez. Daha çok hatırladıkları bir şeyi yanına bir duygu iliştirip sana gösteriyorlarmış gibi bir şey. Mesela, işte yemekten anladığım şeyin hatırası, ve üzerine açlığı iliştiriyorlar. Ya da aynı yemeğin imgesi ve korku ya da tiksinti hissi, yani yemek zehirli ya da tadını sevmiyorum vs... anladın değil mi?"

"Kelime kullanmadan," dedi Abra.

"Aynen."

"Ben de makineleri böyle görüyorum," dedi Abra. "İnsanlara açıklayabilmek için bunu sözcüklere dökmem gerekiyor ama gördüğümde sorunun ne olduğunu anlıyorum. Tabi makinelerin benimle konuştuğunu düşünmüyorum. Duygu yok."

"Konuşma olmayabilir," dedi Ender, "ama bu duyamadığın anlamına gelmez."

"Evet! Evet! Doğru!" Abra neredeyse çığlık atacaktı. Gözleri yaşlarla dolmuştu ve nedenini bilmiyordu. Belki de biliyordu. Daha önce hiç bir yetişkin bu hissi anlayamamıştı.

"Bir zamanlar bir arkadaşım vardı ve o da savaşları bu şekilde görürdü. Ben kuvvetleri nasıl yerleştirdiğimizi düşünmek zorundaydım ve kafa yorardım, ama Bean basitçe, sadece *görüyordu.* Diğer insanların onun anladığı şeyi anlamalarının daha çok zaman aldığının farkında bile değildi -bazen hiç anlayamıyorlardı. Onun için ise her şey apaçık ortadaydı."

"Bean mi? İsmi bu mu?"

"Yetimdi. Bean bir sokak adı. İsminin gerçekte ne olduğunu çok sonra öğrendi, embriyo halindeyken kaçırılıp genleriyle

oynandıktan sonra dahi olması sağlanmıştı. Bu araştırma yapıldığı zaman ismi de ortaya çıktı."

"Ya," dedi Abra. "Demek aslında dahi değildi."

"Hayır Abra," dedi Ender. "Genlerimiz neyse biz de oyuz. Onların sağladığı yeteneklere sahibiz. Doğduğumuzda elimizde sadece onlar var. Sırf genleri suçlu bir bilim adamı tarafından değiştirildi ve bizimkiler anne ve babamızın genlerinden rastgele seçildiği diye onunkiler bizimkilerden daha kötü biçiminde bir çıkarım yapamayız. Ben de kasten şekillendirildim. Yasadışı bilimsel yöntemlerle değil tabi ama annem ve babam birbirlerini kısmen ikisi de çok zeki diye seçmişler. Sonra ilk iki çocukları çok zeki oldu ama tam olarak Uluslararası Filo'nun istediği seviyede olmadıkları için onlardan üçüncü bir çocuk yapmalarını istediler. Bu benim *aslında* kendim olmadığım anlamına mı geliyor? Annem beni doğurmasaydı ben kim olurdum?"

Abra muhabbeti takip etmekte zorlanıyordu. Uykusu geldi ve esnemeye başladı.

Sonra Ender Abra'nın anlayabileceği bir örnek verdi.

"Bu şey demek gibi bir şey, bu pompa, pompa olmasaydı ne olurdu?"

"Bu çok aptalca. Bu bir pompa. Pompa olmasaydı hiç bir şey olmazdı."

"Şimdi anladın."

Abra sonraki sorusunu fısıldayarak sordu. "O zaman sen de babam gibi ruhumuz olduğuna inanmıyorsun?"

"Hayır," dedi Ender. "Ruhlar hakkında bir bilgim yok.Tek bildiğim şu ki canlıyken, bu bedenlerin içinde, bedenlerimizin izin verdiği şeyleri yapabiliyoruz. Benim ebeveynlerim ruhlara inanıyorlar. Ruhların var olduğundan kesin emin olan insanlarla tanışmıştım. Akıllı ve iyi insanlarla. Sırf anlamadığım ve bilmediğim için doğru olmadığından eminim diyemem."

"Bu Babamın dediğine benziyor."

"Gördün mü? Ruhlara inanmıyorum demiyor."

"Ama Annem... Annem gözlerime baktığında ruhumu görebildiğini söylüyor."

"Belki de görebiliyordur."

"Senin altın böceği larvasına bakıp ne düşündüğünü görebildiğin gibi mi?"

"Belki de öyledir," dedi Ender. "Ama tam olarak ne düşündüğünü görebildiğim söylenemez. Sadece benim aklıma aktardığı kadarını görebiliyorum. Ben de *onun* aklına bir şeyler iletmeye çalışıyorum ama bunu yapabildiğimi düşünmüyorum. Düşünce yoluyla iletişim kurma yeteneğine sahip olan sadece larva. O benim aklıma bir şeyler iletiyor ve ben her ne gösterirsem onları benden alıyor. Ben hiç bir şey yapmıyorum."

"Hiç bir şey yapmıyorsan nasıl bu işte diğer insanlardan daha iyi olabiliyorsun?"

"Eğer gerçekten onlardan daha iyiysem -bunu bilme imkanlarının olmadığını unutma- bu belki de benim aklım altın böceğinin girmesine daha elverişli olduğu içindir."

"Neden?" diye sordu Abra. "Neden Dünya'da doğmuş birinin aklına girmek altın böceği için daha kolay olsun?"

"Bilmiyorum," dedi Ender. "Bu dünyaya cevaplarını öğrenme niyetiyle geldiğim birkaç sorudan biri bu."

"Bu doğru olamaz," dedi Abra. "Daha beyninin bunu yapabildiğini bilmeden buraya gelip böceklerin nasıl aklının içine daha kolay girdiklerini öğrenmek için buraya gelmiş olamazsın!"

Ender güldü. "Kuso'ya resmen hiç tahammülün yok."

"Kuso ne?"

"Mierda," dedi Ender. "Zırvaya."

"Bana yalan mı söylüyordun?"

"Hayır," dedi Ender. "Olay şu. Eros'ta savaşırken rüyalar görüyordum. Savaştığımı bilmiyordum ama savaşıyormuşum işte. Bir rüyamda formikler benim üzerimde deney yapıyorlardı. Vücudumu kesip açmak yerine anılarımı kesip açıp ekranlara bunları yansıtıyorlar, anlamaya çalışıyorlardı.Neden o rüyayı gördüm Abra? Savaşı kazanıp bir simülasyon başında veya öğretmenime karşı değil, kovan kraliçelerine karşı bizzat savaşta bulunduğumu öğrenince görmüş olduğum bazı rüyaları düşündüm ve garipsedim. Ben onları anlamaya çalıştığım sırada onlar da beni mi anlamaya çalışıyorlardı? O rüyaları bir şekilde kafama girdiklerinin farkında olduğum ve bundan korktuğum için mi görmüştüm?"

"Vay be," dedi abra. "Ama aklını okudularsa neden sana karşı kazanamadılar?"

"Çünkü zaferlerim aklımda gerçekleşmedi," dedi Ender.

Garip olan da bu. Savaşlar üzerine kafa yoruyordum, evet, ama onları Bean'in *görebildiği* gibi göremiyordum. Bunu yerine ben *insanları* görüyordum. Altımdaki askerleri. O çocukların neler yapabileceklerini biliyordum. Bu yüzden onları verecekleri kararların hayati olacağı durumlara soktum, onlara onlardan ne yapmalarını beklediğimi söyledim ve sonra benim istediğim şeyi elde edecek kararlar vermelerine güvendim. Aslında ne yapacaklarını bilmiyordum. Yani kafamın içine girmek kovan kraliçelerinin işine yaramadı çünkü planım yoktu, en azından bana karşı kullanabilecekleri türden bir planım."

"Bu yüzden mi öyle düşünüyordun? Planlarını okuyamasınlar diye?"

"Oyunun gerçek olduğunu bilmiyordum. Bunları sadece sonradan düşünebildim. Anlamaya çalışırken."

"Ama bu doğruysa o zaman sen böceklerle -formiklerle-ve kovan kraliçeleriyle en başından beri iletişim halindeymişsin

demektir."

"Bilmiyorum. Belki de *denediler* ama anlam veremediler.Aklıma bir şey iletmediler ya da en azından benim anlayabileceğim şekilde bir şey... Ve benim düşüncelerimden ne alabilirlerdi ki? Bilmiyorum. Belki de bunların hiç biri olmadı ve sürekli bunları düşündüğüm için hepsini rüyamda gördüm. *Gerçek* kovan kraliçeleriyle karşılaşırsam ne yaparım? Simülasyon gerçek bir savaş olsaydı bir kovan kraliçesi nasıl düşünürdü? Bu çeşit şeyler."

"Babam bu konuda ne düşünüyor?" diye sordu Abra. "Babam zekidir ve altın böcekleri hakkında herkesten daha çok şey biliyor."

"Babana bunları anlatmadım."

"Öyle mi?" Abra bu lafın ağırlığını kavramaya çalıştı.

"Abra," dedi Ender. "Bunları *kimseye* anlatmadım."

"Öyle mi?" Abra Ender'in kendisine aşırı güvendiğini hissetti. Konuşamadı.

"Hadi uyuyalım," dedi Ender. "Şafak söker sökmez uyanmış ve yola çıkmış olmamızı istiyorum. Bu yeni koloni kepçeyle bir iki günlük mesafede olmalı. Ve alanı bulur bulmaz binalar, tarlalar ve iniş alanı gibi şeyler için özel yerleri işaretlemeliyim."

"Belki başka bir altın böcek mağarası buluruz."

"Belki," dedi Ender. "Ya da başka bir maden, senin bulduğun boksit mağarası gibi."

"Sırf bütün alüminyum böcekleri öldüğü için içinde yaşayan böcekler olan başka bir mağara bulamayacağız diye bir kaide yok değil mi?"

"Tek sağ kalan böcekleri bulmuş olabiliriz," dedi Ender.

"Ama babam bu pek olası değil diyor. En uzun süre hayatta kalmayı başarmış olan böceklerin tam da Sel Amca ve Po'nun bulduğu mağaradakiler olması çok tesadüfi olurmuş."

"Baban belli ki matematikçi değil," dedi Ender. "Olasılık konusundan anlamıyor."

"Nasıl yani?"

"Sel ve Po, içinde yaşayan altın böcek larvası olan mağarayı *buldular.* Bu yüzden o mağarayı bulmuş olma ihtimalleri bu nedensellik ilkesi bulunan evrende yüzde yüz. Çünkü buldular."

"Öyle mi?"

"Ama etrafta kaç böcek mağarası olduğunu ya da nerede olduğunu bilmediğimiz için yeni bir tanesini bulabilmek için yürüteceğimiz tahmin olasılık içermez -sadece tahmin edebiliriz. Matematiksel bir olasılık hesaplamak için elimizde yeterli veri yok."

"İkinci bir mağara olduğunu biliyoruz," dedi Abra. "Hiç bir şey bilmiyor da değiliz."

"Ama elimizdeki veriye göre bir mağarada canlı altın böcekleri, diğerinde de ölü alüminyum böcekleri var. Bundan ne sonuç çıkarabilirsin?"

"Canlı böcek bulma ihtimalimiz ölü bulma ihtimalimize eşit. Babam böyle söylüyor."

"Ama bu doğru değil," dedi Ender. "Çünkü Sel ve Po'nun bulduğu mağarada böcek sayısı fazla değildi. *Neredeyse* soyları tükenmişti. Ve diğer mağarada soyları *tamamen* tükenmişti. Şimdi ihtimal hakkında ne dersin?"

Abra bunun üzerine kafa yordu. "Bilmiyorum," dedi. "Kolonileşmenin büyüklüğüne ve bu böcekler gibi ebeveynlerinin cesetlerini yiyip yemediklerin bağlı olarak değişkenlik gösterir. Hatta belki bilmediğim başka parametreler de vardır."

"İşte şimdi bir bilim adamı gibi düşünüyorsun," dedi Ender. "Şimdi lütfen uyumayı düşün. Yarın uzun bir gün olacak."

Ertesi gün hiç durmadan ilerlediler ve bir süre sonra Abra'ya hep aynı yerde dönüyorlarmış gibi geldi. "Buralar neden olmuyor?" deyip duruyordu. "Böc... Formikler burada tarım yapıyorlarmış ve sıkıntı da çekmemişler. Ve şuraya da bir iniş alanı inşa edilebilir."

"Çok yakın," dedi Ender. "Yeni gelenlerin kendi kültürlerini oluşturabilmeleri için yeterli alan yok burada. O kadar yakın ki eğer Falstaff köyünü kıskanırlara orayı ele geçirmeye çalışabilirler."

"Bunu neden yapsınlar ki?"

"Çünkü insanlar," dedi Ender. "Ve o zaman bizim bildiğimiz ve yapabildiğimiz her şeyi bilen insanları olur."

"Ama yine de *bizim* insanımız olurlar," dedi Abra.

"Çok uzun sürmez," dedi Ender. "Köyler artık ayrıldığı için Falstafflılar artık köyleri için en iyi olanın ne olduğunu düşünmeye başlayacaklar. Onların patronu olmaya çalıştığımızı düşünüp miranda'ya içerleyebilirler ve belki de kendiliklerinden yeni gelenlere katılırlar."

Abra yaklaşık 10 km boyunca bunu düşündü. "Bunun nesi yanlış ki?"

Bu sefer cevap vermeden önce düşünme sırası Ender'deydi. "Falstaff'ın yeni gelenlere kendiliğinden katılması. Bunda yanlış bir şey olup olmadığını bilmiyorum. Tek bildiğim bütün köylerin -yenisi dahil- kendi gelenek ve kültürlerini oluşturabilmesi için ayrı olmalarını *istediğim...* Aynı zamanda da kaynakların sahipliği konusunda tartışmamayacakları kadar uzak, ama ticaret ve köyler arası evlilik yapabilecekleri kadar da yakın olmalılar. En azından uzun bir süre için savaşmayacakları kadar iyi bir mesafe ayarlayabilmeyi umuyorum."

"Sen yöneticimiz olduğun sürece biz kaybetmeyiz ki," dedi Abra.

"Kimin kazandığı umrumda değil," dedi Ender. "Savaşmak başlı başına kötü bir şey olur."

"Formiklerle savaşırken böyle düşünmüyordun ama!"

"Hayır," dedi Ender. "Mevzubahis insan ırkının bekası olduğunda tabi ki kimin kazandığını umursuyorsun. Ama bu gezegende koloniler arasındaki bir savaşta kimin kazandığını neden umursayayım ki? Her şekilde iki tarafta da ölüm, yas, kayıplar, nefret ve üzücü anılar oluşur ve bunlar da ilerideki bir savaşın tohumları demektir. Ve iki taraf da insan olduğu için ne olursa olsun insanlar kaybeder, kaybeder, ve kaybetmeye devam ederler. Bazen dua ediyorum biliyor musun? Çünkü ebeveynlerim de dua ederlerdi. Bazen onun hakkında hiç bir şey bilmesem de Tanrı'yla konuşuyorum. Ondan savaşların bitmesini istiyorum."

"Bittiler," dedi Abra. "Dünya'da. Hegemon bütün dünyayı birleştirdi ve artık savaş kalmadı.

"Evet," dedi Ender. "Dünya'da barışı elde ettikten sonra burada, Shakespeare'de savaşmaya başlasalar bu gülünç olmaz mı?"

"Hegemon senin kardeşin, değil mi?" diye sordu Abra.

"Valentine'ın kardeşi," dedi Ender.

"Ama Valentine senin ablan," dedi Abra.

"Valentine'ın kardeşi," dedi Ender. Yüzü karanlığa gömülmüştü ve Abra ona ne saçmaladığını sormadı.

Gezilerinin üçüncü günündelerdi ve güneş batı ufkunun iki el üzerindeyken -zaman ve saatler burada bir anlam ifade etmiyordu çünkü Dünya'da Dünya günleri için yapılmışlardı ve Shakespeare'in günlerini saat ve dakikalara dökülme şeklini kimse sevmemişti- Ender kepçeyi bir tepenin üstünde durdurdu. Önlerindeki manzarada fazla büyümüş meyve bahçeleri ve 40 yıllık ağaçlarla kaplı alanlar vardı. Etraftaki

tepelerin bazılarında tünel girişleri vardı ve gördükleri bacalar burada üretim yapıldığına işaret ediyordu.

"Burası uygun gözüküyor," dedi Ender. Koloninin yeri böylece seçilmişti.

Çadır kurdular ve Ender yemek hazırladı. Sonra Abra'yla beraber gidip birkaç mağaranın içine baktılar. Böcekler yoktu tabi, çünkü burası bir yerleşim yeri değildi ama daha önce görmedikleri türden mekanizmalar vardı ve Abra hemen öne atılıp bunların ne işe yaradığını öğrenmek istedi. Ama Ender "bu makinelere bakan ilk kişi olacaksın, sana söz veriyorum. Ama şimdi, bu gece değil. Görevimiz bu değil. Koloni için hazırlık yapmalıyız. Tarlaların nerede olacağına karar verip su kaynağını bulmalıyız -ayrıca formik kanalizasyon sistemini bulup bunca zaman beklemiş makinelerini çalıştırabiliyor muyuz diye bakmamız lazım. Sen doğmadan çok önce Sel Menach'ın nesli de bunları yaptı. Ama çok geçmeden formik makinelerine zaman ayırabiliriz. Ve o zaman günlerini, hatta haftalarını onları inceleyerek geçirebilirsin."

Abra çocuk gibi sızlanmayı düşündü ama Ender'in haklı olduğunu biliyordu. Bu yüzden Ender'in sözüne güvendi ve geceleyin ona yürüyüşünde eşlik etti.

Onlar kampa dönmeden önce güneş batmıştı -uyumak için geldiklerinde havada sadece belli belirsiz bir ışık vardı. Bu sefer Ender sormuş ve Abra anlatmaya başlamıştı. Babasının Maya hikayelerini, annesinin Çinli hikayelerini ve ikisi de Katolik olduğu için Katolik hikayeleri anlattı. Bu bütün gece sürdü ve Abra sonunda hikayeleri bittiğinde gözlerini zar zor açık tutuyordu ve hemen arkasından uyudular.

Ertesi gün Ender ve Abra tarlaları ve yolları işaretlediler. Ender'in saha masasındaki holografik haritalarına her şeyi kaydettiler ve bunlar da otomatik olarak yörüngedeki bilgisayara aktarılıyordu. Uydu telefonundan Babayı

aramasına bile gerek yok çünkü bütün bu bilgileri zaten otomatik olarak alacak ve ne iş yaptıklarını böylece görebilecek.

İkindi vaktine doğru Ender içini çekti ve "Bu çok sıkıcı aslında." dedi.

"Gerçekten mi?" dedi Abra alay eder gibi.

"Köleler bile arada sırada mola verirler."

"Kimler?" Bu okulda öğrenmesi gereken bir şey olduğu ve okula gitmeyi bırakıp öğrenemediği için Abra korktu.

"Neyden bahsettiğimi bilmiyor olman beni ne kadar mutlu ediyor sana anlatamam."

Eh, Ender mutluysa Abra da mutluydu.

"Bence bir saat mola verip ne istiyorsak onu yapalım," dedi Ender.

"Ne gibi?" diye sordu Abra.

"Ne yani, senin yerine senin adına eğlenceli olan şeye ben mi karar vereceğim?"

"Sen ne yapacaksın?"

"Nehirde yüzülüyor mu bakmaya gideceğim."

"Böyle tehlikeli bir şeyi kendi başına yapmamalısın."

"Boğulursam babanı ara gelip seni alsın."

"Kepçeyi sürüp kendim de gidebilirim ki."

"Ama cesedimi kepçeye yükleyemezsin," dedi Ender.

"Ölmekten bahsetme!" dedi Abra. Sesinin sinirlenmiş gibi çıkmasını istiyordu. Ama sesi titredi ve korkmuş gibi çıktı.

"Yüzmeyi iyi biliyorum," dedi Ender. "Su beni hasta eder mi diye kontrol edeceğim ve sadece akıntı yokken yüzeceğim, tamam mı? Ve istersen sen de benimle yüzebilirsin."

"Ben yüzmeyi sevmiyorum." Doğru düzgün yüzmeyi hiç öğrenememişti.

"Peki o zaman -mağaralara gidip makineleri kurcalama tamam mı?" dedi Ender. "Çünkü o makineler gerçekten

korkutucu."

"Anlamadığın için sana öyle geliyor."

"Evet," dedi Ender. "Ama ya bir şeyler yanlış giderse? Ya ben *senin* ezilmiş ya da yanmış bedenini ailene götürmek zorunda kalırsam?"

Abra güldü. "Yani ben yöneticinin ölmesine göz yumabilirim ama sen aptal bir çocuğun ölmesine göz yumamazsın öyle mi?"

"Kesinlikle doğru," dedi Ender. "Ben senden sorumluyum ama eğer ben ölürsem senin tek sorumluluğun bunu bildirmek.

Ender kepçeye gidip su analizi ekipmanını aldı. Abra Ender'in nehri analiz etmek zorunda olduğunu bildiği için aslında Ender'in kendisi için değil Abra için mola verdiğini fark etti. Eh, o zaman o da bu oyunu bozmayacaktı. O da uzaktaki tepenin doruğunu inceleyerek diğer tarafta ne olduğuna bakarak zamanını geçirecekti. Bu işlerine yarardı ve yapılması gereken gerçek bir işti. Böylece Ender nehirde yüzerken Abra da haritaya eklemeler yapardı.

Yol Abra'nın sandığından daha uzun sürmüştü. Uzaktaki tepeler aldatıcı bir şekilde yakındaymış gibi durmuştu. Tepeyi tırmandıkça Ender'i daha rahat görebilmeye başlamıştı ve yüzdüğünü gördü. Ender'in de onu görüp görmediğini merak etti. Birkaç kez el salladı ama Ender ona el sallamadı. Büyük ihtimalle Ender Abra'yı uzaktaki bir nokta gibi görüyordu çünkü o da Ender'i bir nokta gibi görüyordu. Ya da Ender ona bakmıyordu ve bu da Ender'in onun işleri berbat etmeyip yaralanmayacağı ya da kaybolmayacağına güvendiği anlamına geliyordu.

Tepeye çıkınca Abra arkasında kalan vadideki nehrin neden genişlediğini gördü -tepelerin arasında bir baraj vardı ve böylece nehrin genişlemesi barajın arkasında bir göl oluşturuyordu. Ama su çok kısıtlı olarak akmıyordu çünkü

bazı bent kapakları sürekli açıktı ve nehir sürekli olarak üç ayrı kanala akıyordu. Bir tanesi asıl nehir yatağıydı ve diğer ikisi suyu vadinin kuzey tarafında nispeten yüksek kanallara taşıyordu. Nehrin bu tarafında, yani güney tarafında kanallar boştu ve Abra barajın yarattığı farkı görebiliyordu. Vadinin her iki alçak tarafı da yemyeşildi. Islak kısımda ağaçlar vardı ve kuru olan tarafta da çim ve alçak çalılar vardı.

Güney tarafına bakarken -çimli tarafa- yer şeklinin garip olduğunu fark etti. Ender'in bulunduğu yüksek vadi gibi düz bir ova olması gerekirken düzlükte birkaç tane tümsek olduğunu gördü. Ve duruşlarına bakılırsa oluşumları doğal yollarla gerçekleşmemişti.

Bunları formikler yapmış olmalıydı. Ama ne işe yarıyorlar?

Şimdi daha yakından bakınca etrafta önceki gördüklerinden daha bile suni gözüken yapılar fark etti. Normal formik binaları gibi de durmuyorlardı. Bu yeni ve garip bir şeydi ve üstlerini yeşillik bürümüş olsa da hâlâ gözle görülebilliyorlardı.

Abra tepeyi zar zor indi -koşmuyordu çünkü zemini tanımıyordu ve en son istediği şey bileğini burkup Ender'e yük olmaktı. En büyük suni tepeciklerden birinin yanına geldi. Köşeleri sivriydi ama üzerini çim bürümüştü, bu yüzden üstüne çıkmak çok da zor değildi. Üzerine çıktı ve içinin boş olduğunu fark etti. İçinde su birikmişti.

Abra yükseltinin üstünde yürüyünce öbür tarafta iki bacak gibi uzanmış yükseltilerin devam ettiğini gördü ve arasında da genişleyen bir alçaklık vardı. Arkasını döndüğünde iki kol sayılabilecek alçak yükseltilerin de olduğunu gördü ve kafanın durması gereken yerde de koca bir beyaz taş vardı. Güneşin altında parlıyordu ve kafatasına benziyor gibiydi.

İnsana benziyordu. Formiklere değil -insana.

Titrediğini hissetti -korkmuştu, ürpermişti ve heyecanlanmıştı.

Birisinin adını seslendiğini duydu. Kafasını kaldırdığında Ender’in kepçeyle uzaktaki tepenin üzerine çıkıp onu aradığını gördü. Abra el salladı ve "Hey! Ender!" diye bağırdı.

Ender onu gördü ve Abra’nın tırmandığı tepeye doğru kepçeyle geldi. "Gel," dedi Abra.

Ender tepeden inerken -Abra'dan daha ağır ve büyük olduğu için- daha çok zorlandı ve birkaç taş aşağı kaydı. Ender yaklaşınca Abra vücuda benzeyen suni yapıları gösterip "buna inanabiliyor musun?" dedi.

Belli ki Ender bunları Abra’nın gördüğü şekilde görmemişti. Baktı ama hiç bir şey demedi.

"Sanki bir dev ölmüş," dedi Abra, "ve toprak da cesedini örtmek için uğraşmış."

Abra Ender’in nefesinin kesildiğini fark edince artık aynı şeyi gördüklerini düşündü.

Ender etrafına baktı ve tek kelime etmeden daha küçük, asmalarla sarılmış yapılara işaret etti. Dürbününü çıkarıp uzun süre baktı. "İmkansız," diye mırıldandı.

"Ne? Ne ki bunlar?"

Ender cevap vermedi. Çıkıntı boyunca yürüyüp kafa’ya doğru ilerledi. Abra boyun bölgesini geçip çeneye çıktı. "Bunlar inşa edilmiş olmalı," dedi Abra. Beyaz yüzeye birkaç çizik attı. "Bak, şu kafatasının durması gereken yere bak, bu taş değil, beton."

"Biliyorum," dedi Ender. "Benim için inşa etmişler."

"Ne?"

"Burayı tanıdım Abra. Böcekler burayı benim için inşa ettiler."

"Daha Büyükanne ve Büyükbaba bile buraya gelmeden hepsi çoktan ölmüştü."

"Haklısın, bu imkansız, ama bildiğim şeyden eminim." Ender elini Abra’nın omzuna koydu. "Abra, seni yanımda

götüremem."

"Nereye?"

"Oraya." Ender parmağıyla işaret etti. "Tehlikeli olabilir. Beni burayı inşa edecek kadar iyi tanıyorlarsa, belki de..."

"Seninle ödeşmeyi planlıyor olabilirler," dedi Abra.

"Onları öldürdüğüm için," dedi Ender.

"O zaman gitme. Yapmanı istedikleri şeyi yapma."

"Abra, intikam almak istiyorlarsa anlarım. Ama belki de bunu istemiyorlardır. Belki de konuşmaya en yaklaştıkları an budur. Bana bir not bırakmaya..."

"Okuma yazma bilmiyorlardı. Okuma ve yazma gibi *kavramlardan* bile haberleri yoktu' -Babam böyle demişti. Not bırakmaktan ne anlasınlar?"

"Belki de ölmeden önce öğreniyorlardı," dedi Ender.

"Sen bir yere gidiyorsan ben de burada kalmayacağım, orası kesin. Seninle geliyorum."

Ender gülerek başını iki yana salladı. "Hayır, çok gençsin ve-"

"Bırak bu ayakları!" dedi Abra. "Sen *Ender Wiggin'sin.* 11 yaşındaki çocukların neyi yapıp neyi yapamayacaklarını bari sen söyleme!"

İlk yapı sırasına ulaşana kadar kepçeyle yol aldılar. Sonra durup araçtan indiler. Yapılara şeklini veren, asmaların altında onları destekleyen metal bir iskelet vardı. Abra bunların tıpkı Miranda parkındaki gibi salıncak ve kaydıraklar olduğunu fark etti. Miranda'dakilerin boyutu daha küçüktü çünkü çocuklar için yapılmışlardı. Ama bunların ne olduğuna şüphe yoktu.

Ama formiklerin bebekleri yoktu, larvaları vardı. Solucanlar salıncağa binip kaydıraktan kaymazlardı ki.

"İnsanlar için aletler yapmışlar," dedi Abra.

Ender sadece başıyla onayladı.

"Gerçekten de aklından bir şeyler almışlar," dedi Abra.

"Açıklamalardan biri bu," dedi Ender. Sonra kepçeye binip ilerlemeye devam ettiler. Ender yolu biliyormuş gibiydi.

En uzaktaki binaya yaklaşmaya başladılar. Bu bir kuleydi ve etrafındaki alçak duvarları sarmaşıklar kaplamıştı. Kulenin üst tarafında bir tane pencere vardı.

"Bunun burada olduğunu biliyordun," dedi Abra.

"Kabusumda bunu gördüm,"dedi Ender. "Fantazi oyunuyla ilgili anılarım."

Abra 'fantazi oyun'un ne olduğunu bilmiyordu ama bunun Ender'in daha önce anlattığı, formiklerin onu canlı canlı incelediği kabusun bir parçası olduğunu anladı.

Ender kepçeden indi. "Peşimden gelme," dedi. "Bir saate kadar dönmezsem burasının tehlikeli bir yer olduğunu farz et ve eve gidip onlara her şeyi anlat."

"Hadi lan ordan, seninle geliyorum," dedi Abra.

Ender suratı ifadeden yoksun bir şekilde ona baktı. "Git şuradan yoksa ağzına çamur doldururum."

Kelimelerinde ve sesinde şaka seziliyordu ama gözleri ciddiydi ve Abra Ender'in ciddi olduğunu anladı.

Abra kepçede durup Ender'in kaleye -çünkü bu resmen bir kaleydi- doğru koşmasını izledi. Sonra Ender kuleye tırmanıp pencereden içeri girdi.

Abra uzun bir süre boyunca durup kuleye baktı. Arada sırada kepçedeki saati kontrol ediyordu. Sonunda gözü dalmaya başladı. Kuşları, böcekleri, çimdeki küçük hayvanları ve gökteki bulutları izliyordu.

Bu yüzden Ender'in kuleden çıktığını görmedi. Ancak kepçeye doğru yürürken onu fark etti. Ceketini koltuğunun altına sıkıştırmış geliyordu.

Ama ceketinin içinde bir şey vardı. Abra Ender'e ne bulduğunu sormadı. Ender bilmesini istese söylerdi.

"Yeni koloniyi buraya kurmayacağız,"dedi Ender.

"Tamam," dedi Abra.

"Kampa dönelim,"dedi Ender.

Buldukları yerin doğu ve batısına doğru beş gün daha aramaya devam ettiler ve sonunda yeni bir alan buldular. Burası nispeten daha büyük bir formik yerleşkesiydi. Tarlalar daha büyüktü ve yıllık yağış oranının daha fazla olduğunu gösteren işaretler vardı. "Burası uygun bir yer,"dedi Ender. "İklimi daha iyi, hava daha sıcak. Toprak da iyi, zengin."

Bir hafta boyunca bu alanın ayrıntılarını haritada işaretlediler.

Sonunda eve dönme zamanı gelmişti. Ayrılacakları günün arifesinde gece dışarıda yatmaya karar verdiler -çadırın içi çok sıcaktı- ve Abra sonunda dayanamadı. Ender'in kuleden ne aldığını değil -bunu asla sormazdı- daha derin bir soru sordu.

"Ender, ne kast etmişler? Onu senin için inşa ederek?"

Ender uzun süre sessiz kaldı. "Sana bütün gerçeği söylemeyeceğim Abra çünkü kimsenin bilmesini istemiyorum. Umarım insanlar buraya gelmeden her şey çürür yıkılır ve yok olur. Gerçi nasılsa kimse anlamaz ya, neyse. Ve gelecekte orayı formiklerin yaptığına da kimse inanmayacak. İnsan sömürgecilerin inşa ettiği bir şey sanacaklar."

"Bana her şeyi söylemek zorunda değilsin,"dedi Abra. "Ve ne bulduğumuzu kimseye söylemeyeceğim."

"Söylemeyeceğini biliyorum," dedi Ender. Tekrar duaksadı. "Sana yalan söylemek istemiyorum, bu yüzden sadece doğruları söyleyeceğim. Cevabı buldum Abra."

"Neyin cevabını?"

"Sorumun."

"Bana anlatamaz mısın?"

"Soruyu hiç sormadın. Umarım ne olduğunu asla öğrenmezsin."

"Ama mesaj sanaydı."

"Evet Abra. Bana neden öldüklerini anlatan bir mesaj bırakmışlar."

"Neden ölmüşler?"

"Hayır Abra. Bu tamamen benim yüküm ve buna ben katlanmak zorundayım." Ender uzanıp Abra'nın kolunu tuttu. "Ender Wiggin buraya geldiğinde ne bulduğu hakkında dedikodular dolaşmasın."

"Merak etme," dedi Abra.

"Yani 11 yaşında ömrünün sonuna kadar saklaman gereken bir sır öğrenmeye hazır mısın?"

"Evet," dedi Abra tereddüt etmeden. "Ama umarım bu çok yakın zamanda olmaz."

Ender güldü. "Ben de öyle umuyorum. Umarım uzun bir yaşamın olur."

"Ne olduğunu bilmesem de sırrı ömrümün sonuna kadar saklayacağım."

Ender Valentine'ın Formik Savaşları hakkında sondan bir önceki kitabı üzerine çalıştığı eve geldi. Valentine'ın karşısındaki masaya oturdu. Val kafasını kaldırıp ona baktı. Ender gülümsedi -mekanik bir şekilde- ve yazı yazmaya başladı.

Kanmamıştı. Gülümseme sahteydi ama arkasındaki mutluluk gerçekti.

Ender gerçekten de *mutluydu.*

Yeni koloniye uygun bir yer bulmak için çıktığı gezide ne olmuştu?

Ender söylemedi. Valentine sormadı. Val için kardeşinin mutlu olması yeterliydi.

•19•

Alıcı: pwiggin%ret@gso.nc.pub, twiggin%em@uncg.edu
Gönderen: Gov%ShakespeareCol@ MinCol.gov
Konu: Üçüncü

Sevgili Anne ve Baba,

Bazen insanın elinden bir şey gelmiyor. Sizin açınızdan üçüncü ve en genç çocuğunuzdan haber almadan 47 sene geçti. Benim açımdan ise hayatımın altı yılı sadece formikleri yok etmeyi düşünerek geçti. Zaferimizin ertesi yılında başka iki öğrenciyi öldürdüğümü, hiç bir zaman anlayamadığımı düşündüğüm düşünme yetisine sahip bir türü yok ettiğimi ve her hatamın bedelinin ışık yılları uzaktaki erkek ve kadınlar tarafından hayatlarıyla ödendiğini öğrendim. Sonraki iki yıllık yolculuğumda ise bir an için bile gerçek duygu ve düşüncelerimi dışarı vuramadım.

Bütün bunlar olurken bana verdiğiniz yaşamın ne anlama geldiğini düşünüyordum. İstenildiği takdirde hükümete verilmek üzere sözleşme yapıp bir çocuk sahibi olmak -bu biraz Rumpelstiltskin'in hikayesine benzemiyor mu? Hikayeye göre bir aile çocuklarını bir cüceye vereceklerken birisi bu anlaşmayı bozma hakkını onlara veren gizli ismi duyar. Bizim senaryomuzda evren olayları bizim lehimize döndürmedi ve Rumpelstilsk'in geldiğinde çocuğu teslim ettiniz. Beni.

Ben de bir tercih yaptım -ama 6 yaşında ne kadar bilinçli olduğum da tartışmaya açık. Zaten kendim olduğumu düşünüyordum; düşünüp karar verme yetimde eksiklik

olmadığını... Ama şimdi geçmişe dönüp baktığımda neden bu tercihi yaptığımı anlayamıyorum. Kısmen Peter'ın tehdit ve baskılarından kaçmak istiyordum çünkü Valentine onu durduramıyordu ve sizin olaylardan haberiniz bile yoktu. Kısmen de tanıdığım insanların hayatlarını kurtarmak istiyordum. Özellikle de kendi koruyucum Valentine'ı.

Sonunda az da olsa önemli ve ünlü bir çocuk olacağımı umut ediyordum. Kısmen rekabeti, kumandan olmak isteyen diğer çocukları arkada bırakmak istiyordum. Kısmen yasadışı, istenmeyen, iğrenilen ve dünyanın kaynaklarını ailelerine düşen paydan daha çok almalarına yol açan Üçüncü olmanın ağır yükünden ve sürekli olarak bunların hatırlatılmasından kaçmak istiyordum.

Kısmen gitmemin senin ağlaman (Anne) ve senin bağırıp çağırman (Baba) üzerinde ailemiz açısından iyi bir etkisi olacağını düşünüyordum. Ekstra bir çocukları olduğu için kanunen yaptırım uygulanan insanlar olmayacaktınız. Bu ekran gidince görünürde bir bahane kalmayacaktı. Sizin insanlara "doğumuna askeri eğitim alabilsin diye devlet yetki verdi ama zamanı gelince gitmeyi reddetti," dediğinizi duyabiliyor gibiydim.

Tek bir sebep için vardım. Zamanı geldiğinde yaratımımın amacını yerine getirmek dışında bir seçeneğim olmadığını düşünüyordum.

Yaptım da, değil mi? Harp Okulu'nda diğer çocuklara üstün geldim, hem de en iyi strateji uzmanı olmamama rağmen (en iyi Bean'di). Çocuklardan oluşan ordumu ve pilotları bilmeyerek de olsa tam bir zafere taşıdım -ama yine de söylemem gerekir ki hayati bir anda beni kendime getiren Bean'di. Yardıma ihtiyaç duyduğum için utanmıyorum. Görev boyumdan çok büyüktü, hatta Bean ve diğer çoğu çocuk için de, ama benim ayrıca görevim herkesten en iyi şekilde yararlanmaktı.

Ama zafer kazandıktan sonra eve gidemedim. Graff'ın askeri mahkemesi, uluslararası durum gibi şeyler vardı. Uluslar büyük savaş kahramanı Amerika'nın dünyadaki askerlerine liderlik etse olabileceklerden korkuyorlardı.

Ama başka bir şey daha olduğunu itiraf ediyorum. Hem ablam hem de ağabeyimin benim tekrar Dünya'ya dönmemin engellenmesine yol açan yazılar yazdıklarının farkına vardım. Peter'ın sebebini tahmin edebiliyordum; bebekken aramızda olanların devamı gibi bir şeydi. Peter benimle aynı dünyada yaşayamazdı. O zamanlar durum böyleydi.

Bu işte bir gariplik vardı. Hayatının çoğunu Eros'ta geçirmiş bir çocuktum ve Dünya'ya dönemiyordum. Kardeşlerim beni uzak tutmaya çalışan insanlarla iş birliği yapıyorlardı. Ve hiç bir haber videosunda ebeveynlerimin çocuklarının eve dönmesini istediklerini bildiren bir sesleniş ya da bildiri göremedim. Ayrıca ben size gelemediğim için sizin gelip beni görmeye çalışmanız gibi bir çaba da duymadım.

Bunların yerine Valentine çıkageldi ve bir şekilde, bir sebepten benim SİZE yazmam gerektiğini söyledi. İki senelik yolculuğumuz boyunca -sizin zamanınıza göre 40 sene- Valentine bana sizle olan konuşmalarını bildirdi ve size yazmam gerektiğini söyleyip durdu. Posta adresimi kolaylıkla alabilirdiniz ve Valentine'a yazdığınız şekilde bana da yazabilirdiniz ama sizden haber alamadım.

Ben de bekledim.

Şimdi oldukça yaşlısınız. Peter neredeyse 60 yaşında ve dünyayı yönetiyor -bütün hayallerini gerçekleştirdi ama pek çok kabus yaşamış gibi bir hali var. Haberlerden öğrendiğime göre hep onun yanındaydınız ve ona yardım ettiniz. Basına onu desteklediğinizi bildiren demeçler

verdiniz ve kriz zamanlarında cesurca arkasında durdunuz. Harika ebeveynlik yapıyorsunuz. İşinizi iyi biliyorsunuz.

Ve bekledim.

Son zamanlarda sizlerle alakasız birkaç sorunun cevabını öğrendim ve aramızdaki sessizliğin yarısından ben sorumlu olduğum için size yazmaya karar verdim. Yine de bu kapıyı açmak nasıl benim yükümlülüğüm oluyor anlamıyorum. 6 yaşındaki bir çocuğun sorumsuzluğundan ilişkimizi tekrar kurulabileceği bir zamanda sürdürmek için adım atan kişi haline nasıl geldim?

Benden utandığınızı düşündüm. "Zafer"im cinayetlerimin skandallarıyla örtülüydü; böylece beni aklınızdan çıkarmak istediğinizi düşündüm. O zaman hangi hakla beni fark etmenizi beklerim? Daha sizin evinizde yaşayan bir çocukken bir çocuk öldürdüm. Bundan Harp Okulu'nu sorumlu tutamazsınız. Neden beni yaratıp altı yıl yetiştirmenizin sorumluluğunu almadınız?

Başarıma hayran kaldığınızı ve kendinizi bana layık görmediğiniz için ilişki kurmaktan çekindiğinizi düşündüm ve bu yüzden benim sizi davet etmemi beklediğinizi. Ama Peter'ın başarıları da büyük sayılır -Dünya'da barışı sağladı sonuçta!- ve onun yanında olmaktan çekinmediniz. Bu yüzden hayranlık duymak çok geçerli bir bahaneymiş gibi gelmedi.

Sonra aileyi bölmüş olabileceklerini düşündüm. Valentine benim yardımcı ebeveynim ve onlar da Peter'a ebeveynlik yapıyorlar. Diğer insanlar beni dünyayı kurtarmam için eğittiler ve bunu üstlendiler ama Peter'ı kim eğitecek, ona göz kulak olacak ve tiran olmaya çalışırsa ona doğru yolu gösterecekti? Size ihtiyaç duyulan alan buydu: hayatınızın emeli. Valentine kendi hayatını bana, siz de sizinkini Peter'a adayacaktınız. Ama bunu düşündüyseniz bence yanlış bir karar vermişsiniz. Valentine hatırladığım kadar iyi ve zeki bir

insan çıktı. Ama beni ya da ihtiyaçlarımı bana güvenecek kadar anlayamıyor ve bu onu deli ediyor. O benim annem ya da babam değil; ablam ama yine de kendine ebeveynlik görevi biçildi -ya da bunu kendisi istedi. Elinden gelenin en iyisini yapıyor. Umarım bu yolculuğa gelebilmek için yaptığı pazarlıklara pişman değildir. Benimle olabilmek için çok büyük bir fedakarlıkta bulundu. Ve korkarım benden bunun karşılığını göremediğini düşünüyor.

Sizi, seksenli yaşlarındaki bir adamı ve kadını tanımıyorum. Kendi olağanüstü kariyerlerinin peşinden giden ve bir zamanlar kafalarının üzerinde U.F. ekranları taşımış olağanüstü çocuklar yetiştirmiş 30'lu yaşlarda genç bir adamı ve kadını tanıyordum. Bana hep başkaları göz kulak oldu. Hep başkasına ait oldum. Hiç bir zaman tamamen sizin çocuğunuz olduğumu düşünmediniz.

Yine de ben sizin çocuğunuzum. İçimde, becerilerimde, vermiş olduğumun farkında olmadığım kararlarımda, sizin gizlice inandığınız ve benim de boş zamanlarımda araştırabildiğim dinler hakkındaki derin hislerimde sizden bir parça var. Açıklanamaz gözüken çoğu şeyin açıklaması sîzsiniz.

Ve bazı şeyleri aklımdan tamamen çıkarabilme becerim -diğer işler üzerinde çalışabileyim diye onları bir kenara itmek- de sizden aldığım bir özellik, çünkü bence siz bana böyle yaptınız. Beni bir kenara ittiniz ve ben şimdi ancak direkt olarak talep ettiğimde dikkatinizi çekebiliyorum.

Ebeveynler ve çocukları arasında pek çok üzücü ilişkiye şahit oldum. Çocuklarını kontrol eden ebeveynler, çocuklarını ihmal eden ebeveynler, yaptıkları hataların çocuklarını derinden yaraladığı ebeveynler ve çok kötü şeyler yapmış çocuklarını affeden ebeveynler gördüm. Asalet ve cesarete tanık oldum; korkunç derecede bencillik

ve körlük gördüm; ve bunların hepsini aynı çocukları yetiştiren AYNI ebeveynlerde gördüm.

Şimdi şunu anlıyorum ki ebeveynlikten daha zor bir iş yok. Bu kadar yapıcılığı ve yıkıcılığı içinde barındıran başka bir insan ilişkisi türü yok. Ve bunun hakkında yazan onca uzmana rağmen herhangi bir çocuk üzerinde hangi davranışın iyi, kötü ya da doğru olduğu hakkında kimsenin en ufak bir fikri yok. Düzgün yapması mümkün olmayan bir iş.

Sizin elinizde olmayan nedenlerden ötürü size tamamen yabancılaştım; anlamadığım nedenlerden ötürü beni savunmaya, eve götürmeye ya da neden bunları yapamayacağınıza dair açıklama yapmaya gelmediniz. Ama ablamın sizin hayatınızdan çıkıp yanıma gelmesine izin verdiniz, ondan vaz geçtiniz. Bu harika bir hediye oldu, tabi bunda Valentine'ın da isteği vardı. Buna şimdi pişman olsa bile bu yaptığı fedakarlığın değerini azaltmıyor.

İşte yazma sebebim bu. Ne kadar uğraşırsam uğraşayım kendi kendime yetemiyorum. Psikoloji ve soyoloji üzerine yeterince kitap okudum, son iki yılda pek çok aileyi gözlemledim ve fark ettim ki bir insan için ebeveynlerin yeri doldurulamaz ve onlarsız hayata devam etmek mümkün değil. 15 yaşımda tarihteki en büyük insanların becerebildiği şeylerden daha fazlasını başardım. Kayıtlara bakıp bunun böyle olduğunu rahatça söyleyebiliyorum.

Ama buna inanmıyorum. Kendime baktığımda sadece hayatlar karartmış birisini görüyorum. Bir tiranın bu koloninin kontrolünü zorla ele geçirmeye çalışmasını engellediğimde ve genç bir kızın baskıcı annesinden kurtulmasına yardım ettiğimde bile içimde bir sesin bana sürekli "kumanda etmekteki beceriksizliğin yüzünden ölen pilotlarla karşılaştırıldığında bu ne ki? Sana kötü davranmış ama yine de genç çocuklar olan iki kişinin ölümüne yol

açmanın yanında bu ne? Yok edilmesi gerekip gerekmediğini anlamadan yok ettiğin bir canlı türünün yanında bu ne ki?" dediğini duyuyorum.

Sadece ebeveynlerin sağlayabileceği bir şey var ve ben bunu gereksiniyorum. Sizden bunu istediğim için utanmıyorum.

Annemden, hâlâ bir yere ait, senin bir parçan olduğumu ve yalnız olmadığımı duymak istiyorum.

Babamdan da bu dünyadaki yerimi hak ettiğimi duymak istiyorum.

Sizin hayatlarınızda büyük önem taşıdığını bildiğim yazıtlardan alıntılarla konuşayım. Annemden, hayatımı izlediğini ve "bütün söylemleri kalbinde tuttuğunu" duymak istiyorum. Babamdan da şu kelimeleri duymak: "aferim, seni iyi ve sadık yardımcı... Tanrı'nın nuruna gel."

Hayır. Sizin Tanrı kendimin de İsa olduğunu düşünmüyorum. Sadece Meryem'in verdiği şeye her çocuğun sahip olması gerektiğine inanıyorum ve Yeni Ahit'in Tanrı'sı bize bir babanın çocuklarının hayatında nasıl bir şekilde bulunması gerektiğini gösteriyor.

Ama ironi de şu: Sizden bunları ben istediğim için cevaplarınıza şüpheyle yaklaşacağım. Yani bana sadece bu hediyeleri vermenizi değil, dediklerinizi kast ettiğinize inanmamda bana yardımcı olmanızı bekliyorum.

Karşılığında ben de size şunu veriyorum: benim gibi bir çocuğa sahip olmanın ne kadar zor bir şey olabileceğini anlıyorum. Her durumda benim için en iyisi olduğuna inandığınız şeyi yaptığınıza inanıyorum. Tercihlerinize katılmasam da -ve üzerlerine ne kadar çok düşünürsem o kadar az katılıyorum- sizin durumunuzdaki kişilerin daha iyi kararlar verememiş olacağını düşünüyorum.

Çocuklarınıza bakın: Peter dünyayı yönetiyor ve bunu görünürde az bir kan ve vahşetle yapıyor. Ben bizi en çok

korkutan düşmanı yok ettim ve şimdi de küçük bir kolonide yöneticilik yapıyorum, hem de çok kötü de değilim bu işte. Valentine ise sevgi ve özverinin vücut bulmuş hali -ve insan ırkının geçmiş hakkındaki düşüncelerine şekil veren kitaplar yazdı ve yazmaya da devam ediyor.

Biz olağanüstü çocuklarız. Bize genlerinizi verdiniz ve sonra da bizi yetiştirmeye çalışmak gibi zorlu bir göreve göğüs gerdiniz. Valentine ve onun Peter hakkında anlattıklarından gördüğüm kadarıyla çok iyi bir iş yaptığınızı söyleyebilirim, hem de hayatlarına çok fazla müdahale etmeden.

Ve bana gelince, eve hiç dönmemiş harika çocuğa, sizin izlerinizi hâlâ hayatımda ve ruhumda hissediyorum ve bunları fark ettiğimde mutlu oluyorum. Oğlunuz olduğuma seviniyorum.

Size yazabileceğim üç senelik bir zamanım vardı; aklımı ve kalbimi toparlayıp doğru düzgün bir şeyler yazabilecek hale gelmem bu kadar uzun sürdüğü için üzgünüm. Siz ise sanırım 41 yıl boyunca benden haber almayınca konuşmak istemediğimi düşündünüz.

Şimdi sizden çok uzaktayım ama en azından zamanda bir kez daha aynı hızda ilerliyoruz, günlerimiz ve yıllarımız aynı. Koloninin yöneticisi olduğum için iletişim araçlarına istediğim zaman erişebiliyorum; Hegemon'un ebeveynleri olduğunuza göre eminim siz de aynı imkana sahipsinizdir. Ben yolcuyken bana cevap yazmanız haftalar sürerdi ve bu benim için bir güne denk gelirdi. Ama şimdi ne kadar sürerse sürsün, ben de o kadar bekleyeceğim.

Sevgi,pişmanlık ve umutla,
oğlunuz Andrew

Valentine, Ender’in küçük kitabının çıktısını alıp kardeşinin yanına geldi. "Buna ne isim veriyorsun?" diye sordu. Sesi titriyordu.

"Bilmem," dedi Ender.

"Kovan kraliçelerinin hayatlarını hayal edip savaşı onların perspektifinden anlatmak... Onlar için tarih uydurmaya cüret etmek ve bunların hepsini kovan kraliçesinin ağzından yapmak

"Uydurma yok," dedi Ender.

Valentine masanın öbür ucuna oturdu. "Abra'yla yeni koloni alanını aramaya gittiğinizde ne buldunuz?"

"Şu an elinde tutuğun şeyi," dedi Ender. "Kovan kraliçeleri onları öldürmeme izin verdiklerinden beri aradığım şeyi buldum."

"Bu gezegende canlı formikler bulduğunu mu söylüyorsun?"

"Hayır," dedi Ender, ve teorik olarak bu doğruydu -sadece tek bir formik bulmuştu. Hem hareket edemeyen bir krizalit canlı sayılır mıydı ki? Tek bir krizalid bulsam "canlı kelebekler" bulduğumu söyleyebilir miydim?

Yani, evet. Ama herkese yalan söylemek dışında bir seçeneğim yok. Çünkü bu dünyada hâlâ bir kovan kraliçesinin yaşadığı ortaya çıksa, o koza ne kadar süre yok edilmeden dururdu? Kozanın içinden milyonlarca döllenmiş yumurtayla çıkacağı, kendinden önceki bütün kovan kraliçelerinin yaşadıklarını geniş aklıyla bileceği, ve bize karşı kullanılmış teknolojik bilgilere ve daha korkunç silahlar yaratma kapasitesine sahip olduğu bilinse ne kadar süre yaşamasına izin verilirdi? Onu korumaya çalışanlara ne olurdu?

"Ama bir şey buldun," dedi Valentine, "ve bu sayede hikayenin sadece güzel değil, doğru olduğundan da emin oluyorsun."

"Daha fazlasını söyleyebilsem söylerdim."

"Ender, hiç birbirimize her şeyi anlattık mı?"

"Kimse kimseye her şeyi anlatmaz."

Valentine uzandı ve Ender'in elini tuttu. "Dünya'daki herkesin bunu okumasını istiyorum."

"Umursayacaklar mı ki?" Ender biraz umutlu, biraz da umutsuzdu. Kitabının her şeyi değiştirmesini istiyordu. Hiç bir şeyi değiştirmeyeceğini düşünüyordu.

"Birileri umursar," dedi Valentine. "Yetmez mi?"

Ender güldü. "Peki, diyelim bir yayımcıya gönderdim bunu ve o da yayımladı, peki ya sonra? Telif çeklerini alırım ve burada bozdurup -burada ne satın alabiliriz ya?"

"İhtiyacımız olan her şeyi," dedi Valentine ve ikisi de güldü. Sonra Valentine ciddileşerek "O zaman altına imza atma," dedi.

"Ben de atmam gerektiğini düşünüyordum."

"Bunun senden, Ender Wiggin'den geldiği bilinirse eleştirmenler sadece senin psikanalitik analizini yapıp kitaptan bahsetmezler bile. Yazar burada günahlarıyla vicdanı arasında çatışma içerisinde.'"

"Bundan fazlasını beklemiyorum."

"Ama isimsizce basılırsa kitap okunur, sen değil."

"İnsanlar bunun kurmaca olduğunu düşünecek. Benim uydurduğu mu."

"Ne yaparsan yap bunu düşünecekler," dedi Valentine. "Ama kurmaca gibi durmuyor, gerçek gibi duruyor. Ve birileri bunu böyle görecektir."

"O zaman imzalamıyorum."

"İmza at, çünkü insanların sana bir isimle hitap etmesi lazım. Tıpkı benim hâlâ kullandığım Demosthenes gibi."

"Ama kimse Peter dünyayı ele geçirmeden önce ortalığı karıştıran Demosthenes'le aynı kişi olduğunu düşünmüyor."

"Bir isim bul."

"'Locke'a ne dersin?"

Valentine güldü. "Ona böyle seslenen insanlar hâlâ var."

"Kitabın adını 'Ölüm İlanı' koyup, şey diye imzalasam... ne bileyim, 'Levazımatçı?'"

"Kitabın adını 'Methiye' koyup 'Cenazedeki Konuşmacı' olarak imzalamaya ne dersin?"

En sonunda kitaba basitçe Kovan Kraliçesi adını koydu ve "Ölülerin Sözcüsü" adıyla imzaladı. Yayımcısıyla izi sürülemez ve isimsiz bir görüşme yaparak telif hakkı olmadan basılması konusunda ısrar etti. Yayımcı vazgeçmek üzereyken Ender daha ısrarcı bir şekilde konuştu. "İnsanların bu kitabı istedikleri kadar çoğaltıp yayabileceklerine dair kapağa bir not düşün. Ama sizin baskınızın daha hoş olduğunu, istedikleri yere taşıyıp içine yazı yazabileceklerini ve altını çizebileceklerini de eklemeyi unutmayın."

Valentine bu durumdan keyif alıyordu. "Ne yaptığının farkında mısın?" diye sordu.

"Ne?"

"Kitabına sanki kutsal kitapmış muamelesi yaptırıyorsun. İnsanların bunu gerçekten böyle okuyacaklarına inanıyor musun?"

"İnsanların ne yapacağını bilmiyorum," dedi Ender, "ama evet, kutsal bir kitap olduğunu düşünüyorum. Kitap üzerinden para kazanmak istemiyorum. Parayı ne yapayım ki? Sadece herkesin okumasını ve kovan kraliçelerinin kim olduklarını öğrenmelerini istiyorum. Onları yok edince neler kaybettiğimizi bilsinler."

"Hayatımızı kurtardık," dedi Valentine.

"Hayır," dedi Ender. "Bunu yaptığımızı zannediyorduk ve buna göre yargılanmalıyız -ama aslında bizimle barışıp bizi anlamaya çalışan bir canlı türünü katlettik -ama konuşmanın ve dilin ne olduğunu anlamıyorlardı. İlk defa kitabım sayesinde bir şeyler deme fırsatları oldu."

"Çok geç," dedi Valentine.

"Trajediler böyledir işte," dedi Ender.

"Ve trajik kusurları neydi, dilsizlik mi?"

"Hayır, kibirdi -tanıyabilecekleri türden bir zeka, yani akıllar arası konuşabilen türden varlıklar bulunmayan bütün gezegenleri sömürebileceklerini zannediyorlardı."

"Altın böceklerinin bizimle konuşması gibi."

"Altın böcekleri akıllar arası hırlıyorlar, konuşamıyorlar," dedi Ender.

"Bir tane bulmuştun," dedi Valentine. "Sana "formikler" buldun mu diye sormuştum ve sen hayır demiştin, ama bir tane bulmuştun."

Ender bir şey demedi.

"Bir daha asla sormayacağım," dedi Valentine.

"Güzel," dedi Ender.

"Ve o bir tanesi -o tek başına."

Ender omzunu silkti.

"Sen onu öldürmedin, o da seni öldürmedi. Kitabına koyduğun bütün anıları sana o anlattı -hayır, gösterdi."

"Bir daha sormayacağını söyleyen bir insana göre çok fazla soru soruyorsunuz hanımefendi," dedi Ender.

"Benimle şöyle konuşma."

"54 yaşında adamım, nasıl konuşacağımı sana mı soracağım?" dedi Ender.

"54 yıl önce doğmuş olabilirsin," dedi Valentine, "ama 16 yaşındasın ve kaç yaşında olursan ol, ben senden iki yaş büyüğüm."

"Koloni gemisi geldiğinde ona bineceğim," dedi Ender.

"Tahmin ediyordum," dedi Valentine.

"Burada kalamam, uzun bir yolculuğa çıkmalıyım. Bütün insanlardan uzaklaşmak istiyorum."

"Gemiler sadece üzerlerinde insan olan dünyalar arası dolaşıyor."

"Ama yolculuk uzun sürüyor," dedi Ender. "Ardı ardına yolculuk yaparsam insan ırkının şu anki halinde olmadığı bir zamana ulaşabilirim."

"Bu uzun ve yalnız bir yolculuk olur."

"Yalnız gidersem evet."

"Bu bir davet mi?"

"Seni, ilgini çektiği sürece benimle gelmeye davet ediyorum," dedi Ender.

"Pekiyi," dedi Valentine. "Sürekli korku içinde olmadığında daha iyi bir yolculuk arkadaşı olacağını tahmin ediyorum."

"Sanmıyorum," dedi Ender. "Bütün yolculukları uykuda geçirmeyi planlıyorum."

"Nasıl yani? Oyun okumalarını kaçırcak mısın?"

"Gitme zamanımız gelmeden kitabını bitirebilir misin?" diye sordu Ender.

"Herhalde bitiririm," dedi Val. "En azından bu cildi kesin bitirmiş olurum."

"Bunun yazdığın son kitap olduğunu zannediyordum."

"Sondan bir önceki," dedi Valentine.

"Formik Savaşları'yla ilgili her şeyi yazdın ve şu anda da son savaşı yazıyorsun."

"Çözülmesi gereken iki düğüm daha var."

Ender gözlerini kapadı. "Benim kitabımın bir tanesini çözdüğünü düşünüyorum."

"Evet," dedi Valentine. "Son cildimin bitişine onu eklemek istiyorum."

"Telif hakkı saklı değil, ne istersen yapabilirsin."

"Diğer düğümün ne olduğunu öğrenmek ister misin?" diye sordu Valentine.

"Herhalde savaş bittikten sonra Peter'ın bütün dünyayı birleştirmesi hakkındadır," dedi Ender.

"Bunun Formik Savaşları'nın tarihiyle ne ilgisi var?" dedi Valentine. "Son düğüm sensin."

"Ben kördüğümüm. Çözme, bıçakla kes."

"Senin hakkında yazacağım."

"Ben onu okumam."

"İyi," dedi Valentine. "Sana göstermem."

"Bekleyemez misin?" Aslında "ben ölene kadar" demek istiyordu ama o kadar ayrıntıya girmedi.

"Belki biraz beklerim," dedi Valentine. "Bakarız."

Ender kalan günlerini yeni koloniyle ilgili ayrıntılarla uğraşarak geçirdi. İlk iki, hatta üç hasat boyunca pek bir ürün toplayamasalar bile açlık olmaması için yeni koloni alanı dahil dört köyde de ekinlerin yetiştirilmesi ve fazla fazla ürün toplanmasıyla ilgilendi. "Ve paraya da ihtiyacımız olacak," dedi Ender. "Hepimiz birbirimizi tanıdığımız için bu tür ad hoc komünizm başarılı oldu. Ama ticaretin düzgün işleyebilmesi için alıp verilebilecek bir şeye ihtiyacımız var."

"Po ve ben size altın böceklerini bulduk," dedi Sel Menach. "Yani altınınız var. Bozuk para üretin."

Abra bozuk paraların üretilebilmesi için gerekli olan düzenlemeyi yaptı ve yağ sıkacağını bozuk para baskısı yapan bir alete dönüştürdü. Kimyagerlerden biri de para el değiştirdikçe üstündeki altın dökülmesin diye bir alaşım buldu. Yetenekli gençlerden biri Sel Menach'ın, yaşlı kadınlardan birisi de hafızasından Vitaly Kolmogorov'un resmini çizdiler. Sel, Kolmogorov'un suratının daha değersiz olan bozuk paranın üzerine basılması konusunda ısrar etti "çünkü en çok bu suratı görecekler. Her zaman en değerli kişiyi en değersiz paraya koyarsın."

Yeni sömürgeciler gelmeden sistem otursun diye parayı kullanmaya başladılar. İlk başta ciddiye alınmıyordu. "Beş tavuk bir inek etmez." Ve paraya "beşlik" ve "birlik" demek yerine "Sellik" ve "Vitlik" demeye başladılar. "Sel'in hakkı Sel'e ama asıl güven Vit'e." "Sel'lik çokluk Vit'lik bokluk."

Ender bozuk paralarla Hegemon'un uluslararası doları arasında bir parite hesaplamaya çalışıyordu ama Valentine onu bundan vazgeçirdi. "Bırak kendi değerini kendisi bulsun. Nasılsa insanların bunu neye ne kadar harcayacağı ve ne ihraç ettiğimize göre belirlenecek." Sonuç olarak bir süre için para birimi kendi dünyalarında kaldı.

Kovan Kraliçesi'nin ilk baskısı ilk başta çok satmadı ama satışları giderek arttı. Peter'ın "Dünya'nın Özgür Halkları"nın -yeni uluslarası hükümeti için seçtiği propagandacı isim buydu- resmi dili Ortakdil olmasına rağmen pek çok dile çevrildi.

Ücretsiz kopyaları internette dolaşıyordu ve bir gün kitap kendisine gönderilen bir elektronik posta aracılığıyla zeno-botaniklerden birisinin eline geçti. Miranda'daki herkese bundan bahsetmeye başladı ve kitabı basıp çoğaltmaya başladılar. Ender ve Valentine bu duruma ses çıkarmıyorlardı; Alessandra bir kopyayı Ender'e verince Ender kitabı aldı, bir süre bekledi ve sonra iade etti. "Harika değil mi?" diye sordu Alessandra.

"Bence öyle, evet," dedi Ender.

"O analitik bakış, o serinkanlılık yok mu..."

"Ne diyeyim?" dedi Ender. "Kimsem oyum."

"Sanırım bu kitap hayatımı değiştirdi," dedi Alessandra.

"Umarım iyi yönde bir değişim olmuştur," dedi Ender. Sonra şişkin karnına bakıp, "bundan daha mı çok değiştirdi?" diye sordu.

Alessandra gülümsedi. "Henüz emin değilim. Bir yıl içerisinde haber veririm."

Ender, "bir yıl sonra buradan çok uzakta bir yıldız gemisinde olacağım," demedi.

Valentine sondan bir önceki kitabını bitirdi ve yayımlanırken Kovan Kraliçesi'ni kitabının sonuna bir notla beraber ekledi:

"Formikler hakkında o kadar az şey biliyoruz ki bir tarihçi olarak benim bu savaşı onların perspektifinden sunmam mümkün değil. Bu yüzden tarihin sanatsal bir yorumunu buraya ekliyorum, çünkü kanıtlanamasa bile bunun doğru hikaye olduğunu düşünüyorum."

Çok geçmeden Valentine Ender'in yanına geldi. "Peter kitabımı okumuş," dedi.

"Birilerinin okumuş olmasına sevindim," dedi Ender.

"Son bölüm hakkında bana bir mesaj gönderdi. Kimin yazdığını bildiğini söyledi."

"Doğru bildi mi?"

"Evet."

"Zeki çocuk."

"Etkilenmiş, duygulanmış."

"İnsanların hoşuna gidiyor gibi duruyor."

"Hoşlarına gitmekten çok daha fazlası oluyor, ve bunun sen de farkındasın. Peter tamı tamına şunları söyledi: "Eğer böcekler adına konuşabiliyorsa benim adıma da konuşabilir."

"Bu ne demek?"

"Onun hakkına da yazmanı istiyor, hayatı hakkında."

"Peter'ı son gördüğümde altı yaşındaydı ve beni öldürmekle tehdit etmesinin üzerinden daha birkaç saat geçmişti."

"Yani yapmayacak mısın?"

"Onunla konuşurum, duruma göre bakarız."

16 yaşındaki Ender'le ellili yaşlarının sonunda ve doktorlarını endişelendiren bir kalp durumuna sahip Peter bir saat boyunca konuştular. Peter da Ender de değişmemişlerdi, üstüne üstlük artık aralarında kızgınlık yoktu. Bunun sebebi belki de Peter'ın hayalini kurduğu her şeyi gerçekleştirmiş olmasıydı, hatta belki Ender'den daha başarılı biri olduğunu bile düşünüyor olabilirdi.

Ender’e göre de durum böyleydi. "Kendinden emin bir şekilde istediğini yaptın."

"Bu iyi mi yoksa kötü bir şey mi?"

"Persleri yenmesi için İskender’i kimse zorlamadı. Zorlasalardı ona "Büyük" der miydik?"

Peter konuşmaları boyunca önemli sayılabilecek her şeyi anlattı ve Ender de beş gün içerisinde "Hegemon" isminde ince bir kiapta bunları toparladı.

Bir not eşliğinde kitabı Peter’a gönderdi: "Kitabın altında "Ölülerin Sözcüsü" yazacağı için sen ölene kadar bu kitap basılmayacak."

Peter cevap verdi: "Bence sorun yok." Ama Valentine’a gönderdiği bir mektupta anlaşılmış olmanın ne kadar güzel bir şey olduğunu söyledi. "Yaptığım kötü şeyleri gizlememiş, ama her şeyi dengede tutmuş, güzel bir perspektifle vermiş."

Valentine mektubu Ender’e gülerek gösterdi. "Denge! Günahların ağırlığı ve başarıların büyüklüğü nasıl ölçülebilir ki? Beş tavuk bir inek *etmez."*

•20•

Alıcı: MinCol@ColMin.gov
Gönderen: Gov%ShakespeareKol@MinCol.gov
Konu: Pozisyon hâlâ müsait mi?

Sevgili Hyrum,

Burada bahsetmek istemediğim kendime göre sebeplerim de var, ama koloni gemisi buradan kalkarken eğer içinde ben de olursam bunun Shakespeare için yararlı olacağını düşünüyorum. Yeni sömürgecilerin gelişi ve yerleşmeleri süresince burada olacağım. Şu anki yerleşimciler zaten radikal bir değişimden geçiyorlar: Benimle beraber gelmiş olan sömürgeciler kendilerine "eski yerleşimciler" demeye başladılar bile. Formiklerle savaşmış olan eskilere de "ilkler" deniyor ama onların devam nesliyle benimle beraber gelenleri birbirlerinden ayıracak bir terim kullanılmıyor.

Burada kalırsam hem yeni yerleşkenin yöneticisi hem de ben KolBak tarafından atanmış kişiler olarak burada olacağız. Ayrılırsam ise dört yerleşkenin seçtiği bir konsey, başkan ve valiler olacak ve gelen yönetici benim gibi iki senelik bir görev süresiyle kısıtlanacak. Sonra da seçilen bir valiye görevini devredecek.

"Eski yerleşimciler" yeni sömürgeciler için ekinler diktiler ama sadece yarısının barınabileceği kadar ev inşa ettiler. Bunu ben önerdim, çünkü yeni sömürgecilerin evler inşa edilirken onlarla beraber çalışmak isteyebileceklerini düşündüm. Aynı zamanda ne kadar uğraşma gerektiğini de görmüş olurlar ve eski yerleşimcilerin onlar için ne kadar

uğraş verdiğine kendileri de tanık olurlar. Ayrıca beraber çalışmaları iki grubu birbirine kaynaştırabilir -gerçi isteğin üzerine kendi başlarına gelişebilsinler diye yerleşkeleri yeterince birbirinden uzak olacak. Ama yerleşkeler arası evlilik yapabilmeliler çünkü genler şu anda bu dünyanın geleceği için kültürden çok daha önemli, bu yüzden çok da uzak olmamaları gerek.

İnsanların devamlılığı... kendimizi hayvan yetiştiriciliği yapıyormuş gibi bir duruma sokuyoruz. Bunun böyle olduğunu ilk Sel Amca söyledi ve haklı da. İnsanız, ama aynı zamanda memeliyiz de ve bunu unutursak içimizdeki hayvan bizi insan yapan şeye baskın gelir.

Virlomi ve çarpıştığı bütün savaşlar hakkında araştırma yaptım. Ne kadar büyüleyici bir kadın! Harp Okulu kayıtlarında sıradan biri gibi duruyor (ama tabi içinde bulunduğu grup olağanüstü). Ama Harp Okulu sadece savaş hakkındaydı, devrim ya da ulusal beka hakkında değil; testleriniz birinin yarı-tanrı olabilme potansiyelini de ölçmüyordu. Acaba böyle bir testiniz olsaydı Peter çocukken ne gibi bir sonuç elde ederdi?

Peter’dan bahsetmişken, bu ara onunla konuşuyoruz; belki haberin vardır. Mesajlaşmıyoruz, ansible iletişim ağını kullanarak muhabbet ediyoruz. Neredeyse 60 yaşındaki kardeşimle konuşmak garip bir durum. Saçları ağarmış, yüzünde kırışıklıklar oluşmuş, biraz kilo almış (ama hâlâ zinde bir halde), ve sorumluluklarının ağırlığı yüzüne yansımış... Eskiden tanıdığım ve nefret ettiğim kişi değil artık. Ama bu hale gelmiş olması anılarımdaki o çocuğu da silmiyor. Aynı isme sahip iki kişi gibiler.

Ona hayran gibiyim; hatta onu seviyorum. Benim yaptıklarım kadar berbat kararlar vermek zorunda kaldı -ve cesurca hepsini sineye çekti. Daha kararlarını vermeden önce bunların insanların ölümüne yol açacağını biliyordu.

Ama yine de kendinden -ya da ben ve Valentine da dahil- beklediğinden daha şefkatli bir insan çıktı.

Bana anlattığına göre ben Harp Okulu'na gittikten sonra istediklerini elde edebilmesi için yapması gereken şey kendisini insanlara benim kadar cana yakın biri olarak göstermekmiş. (Şaka yaptığını zannettim ama ciddiymiş; Harp Okulu'nda beni 'sevimli' biri olarak gördüklerini düşünmüyordum ama Peter evde çizdiğim imaj üzerinden gitmiş.) O andan itibaren bir karar vermek zorunda olduğunda 'iyi bir insan ne yapardı' diye düşünüp kararlarını buna göre vermiş. Ve şimdi insan doğası hakkında çok önemli bir şey öğrendiğini söylüyor. Eğer bütün hayatını iyi bir insanmışsın taklidi yaparak geçirirsen insanlar seni gerçekten iyi bir insandan ayırt edemiyorlarmış. Utanmazca yapılan ikiyüzlülük gerçek haline geliyormuş. Peter yola saf olmayan niyetlerle çıksa da sonunda iyi bir insan oldu.

Bu durum beni de umutlandırıyor. Şimdi yapmam gereken tek şey taşıdığım yükü omzumdan atabilmem için yapacak bir iş bulmak. Bir koloniyi yönetmek değerli ve ilginç bir deneyim oldu ama benim işime yarayacağını düşündüğüm şekilde işime yaramadı. Hâlâ uyandığımda gözümün önüne ölü formikler, askerler ve çocuklar geliyor. Hâlâ uyandığımda Peter'ın eskiden olduğu gibi bir insan olduğuma dair anılar suratıma çarpıyor. Bunlar geçtiğinde tekrar kendim olabilirim.

Böyle düşünüyor olmamın seni rahatsız ettiğini biliyorum. Bu da senin taşıman gereken bir yük, öyle değil mi? Ama seni temin ederim ki benim bu halimin yarısından ben sorumluyum. Doğru bir amaç uğruna sen, Mazer ve diğer yetkililer beni ve diğer çocukları eğittiniz ve kullandınız -ve işe yaradı. Bana karşı olan sorumluluğun savaştan sakat dönen askerlere karşı bütün kumandanlarınkiyle aynı. Askerler savaştan sonra hayatlarını idame ettirmekle

yükümlüler ve onlara cevabının şu olması çok ironik: ölmemiş olmanız benim hatam değil. Ölseydiniz bu yaralarla baş etmek zorunda kalmayacaktınız. Size geri verilen hayat işte bu; artık sahip olmadığınız bütünlüğü sizden düşman aldı. Benim işim ölümünüzün ve yaralarınızın boşa olmadığını göstermekti ve bunu yaptım.

Bunu buradaki askerlerden öğrendim. Savaşta ölen arkadaşlarını hâlâ hatırlıyorlar; Dünya'da bıraktıkları hayatı, bir daha göremedikleri ailelerini ve sadece rüyalarında ve anılarında görebildikleri yerleri hatırlıyorlar. Yine de beni hiç bir şey için suçlamıyorlar. Beraber yaptığımız şeyle gurur duyuyorlar. Neredeyse hepsi bana "Buna değerdi," dedi. Çünkü kazandık.

Ben de sana söylüyorum. Taşıdığım yüke değer, çünkü biz kazandık.

Bu yüzden etrafta dolaşan Kovan Kraliçesi kitabı hakkındaki uyarılarına müteşekkirim. Senin aksine ben kitabın saçmalık olduğunu düşünmüyorum; Bence şu "Ölülerin Sözcüsü" gerçek mi bilmem ama doğru bir şey söylüyor. Kovan Kraliçeleri'nin Ölülerin Sözcüsü'nün hayal ettiği kadar iyi niyetli olduklarını farz et. Bu bize savaş sırasında fikirlerini değiştirdikleri ve yaptıkları şeye pişman olduklarını söyleyemedikleri gerçeğini değiştirmez. Suçsuzluğumuzu da değiştirmez (ama suçsuz olmamız sorumluluğumuzun olmadığı anlamına gelmez.)

Kanıtlayamayacağım bir düşüncem var: bence kraliçeleri öldüğünde birey olarak formikler, yani işçiler ve askerler onlara bağımlı olsa da, bu tek bir organizma oldukları ya da kovan kraliçelerinin bireylerin ihtiyaçlarını veya *iradelerini* göz ardı ederek davrandıklarını göstermez. Ve formikler birey olarak çok aptal oldukları için belki de kovan kraliçeleri her ayrıntıyı onlara açıklamamışlardır. Kovan kraliçelerinin tamamen barışçıl bir şekilde onları öldürmemize izin verdiği,

ama sonra birey olarak formiklerin hayatta kalma içgüdülerinin efendilerinin gücünün üzerine çıkacak kadar arttığını tahayyül etmek çok mu mantıksız? Sonuçta yine savaşmış olurduk -ama formikler düzenli veya zekice hamleler yapamazlardı. Bunda formiklerin kraliçelerine karşı isyan etmesine yol açmış olabilir. Bir diktatör bile piyonlarının iradesine saygı duymalıdır, çünkü itaat edilmezse gücü de kalmaz. Madem sordun, işte Kovan Kraliçesi hakkındaki düşüncelerim bunlar. Diğer şeyler hakkındaki düşüncelerimi de belirttim çünkü senin duymaya ihtiyacın olduğu kadar benim de bunları söylemeye ihtiyacım var. Bu savaş boyunca sen benim kovan kraliçemdin, ve ben de senin formikindim. İki kere sana karşı çıktım ve ikisinde de Bean çıkageldi ve beni tekrar boyunduruğa soktu. Ama bütün yaptıklarımı her iyi asker, hizmetçi ya da köle gibi kendi özgür irademle yaptım. Tiranın görevi zorlamak değil, aksine altındakilere iş birliği yapmalarının direniş göstermekten daha çok işlerine yarayacağına inandırmaktır.

Dolayısıyla bu gelen gemiyi Canj Kolonisi'ne göndermek istersen ben de onlarla gidip Virlomi'ye Bean’in kaçırılmış çocuğu ve garip annesiyle (ama gariplik sana tükürmesi değil; bunu yapmak isteyen yüzlerce insan var -ya da en azından bir zamanlar vardı) uğraşmasında yardım etmeye çalışırım. Virlomi etrafının Hintlilerle çevrili olması dolayısıyla sorun yaşayacakmış gibi hissediyorum. Bütün kararları sanki Hintlilere karşı adaletsiz bir şekilde verilmiş gibi duracaktır ve Randall Firth eğer babası kadar zeki ve annesi de onu Achilles Flanders’ın karşısında duran Virlomi dahil herkesten nefret etmeye teşvik ettiyse, Randall bu durumu kendi yararına kullanacak ve onu yok edip gücü eline almaya çalışacaktır.

U.F. ve KolBak'ta kolonilerde olan olayların Dünya'yı ilgilendirmediğine dair bir anlayış olsa da bunun böyle olmadığının farkında olmana sevindim. Koloni dünyalarından birinde savaşa başvuran bir isyancı Dünya'daki milyonlarca, belki milyarlarca insanı etkiler. Bunda Kovan Kraliçesi de tabi bir rol oynar. Kolonilerden yapılacak sinsi bir demagojiyle yok olmuş kovan kraliçeleri kılığına bürünüp koloni dünyalarına Dünya'dakiler tarafından "yanlış yapıldığı" ve kendilerine borçlu oldukları gibi bir izlenim oluşturulabilir. Biliyorum mantıklı değil ama tarihte daha mantıksız yargıların örnekleri var, hem de çok.

Beni artık Ganj'a göndermek istemesen ya da gönderemiyor olsan bile o gemiye bineceğim. Umarım ilginç bir yere gideriz. Valentine daha benimle gidip gitmeyeceğine karar vermedi ama burada sadece kitap yazmakla meşgul olup hiç kimseyle hiç bir bağ kurmadığı için ben yokken burada kalmak istemeyecektir diye düşünüyorum.

Hayatboyu işçi arın,
Ender

Achilles Yönetici Virlomi'nin mağrur sefalet içinde yaşadığı kulübeye geldi. En sade yeri almış olmayı gösteriş meselesi yapmıştı -ama etrafta bol odun varken kerpiçten ev yapıp üstüne sazdan çatı yapmak çok anlamsızdı. Virlomi'nin her hareketi Hintli sömürgeciler arasındaki prestiji yükselsin diye hesaplanıyordu ve bütün bunlar Achilles'i tiksinti ve nefretle dolduruyordu.

"Randall Firth" dedi dışarıda duran "arkadaş"a. Virlomi "arkadaşlarım zamanımı korumak için kapıda bekliyorlar," demişti. "Böylece bazen meditasyon yapabiliyorum." Ama "arkadaş'ları herkesle birlikte yemek yiyor ve hasattan

paylarını alıyorlardı, yani bu hizmetin karşılığı kendilerine ödeniyordu. Polis ya da muhafız sayılırlardı ve herkes bunun farkındaydı. Ama bütün Hintliler, hayır, diyorlardı, onlar bu işi gönüllü olarak yapıyorlar, bunun dışında günlük işlerini de aksatmıyorlar.

Günlük iş... bir Hintli için. Biraz sıcak bastırınca gidip uzanıyorlar ve normal ebatlarda insanlar gelip, onlar kaytarırken onların da işlerini yapıyorlar.

Babam Büyük Achilles'in Çinlilere Hindistan'ı işgal ederken liderlik etmesine şaşmamak gerek. Birisinin onlara nasıl çalışılacağını göstermesi gerekiyordu. Ama onlara düşünmeyi öğretmekse mümkün değil.

Kulübenin içine girdiğinde Virlomi'nin elde dikiş diktiğini gördü. Neden? Çünkü Gandhi de dikiş dikiyordu. Dört dikiş makineleri, iki elektrikli dokuma tezgahları ve bozulduklarında tamir etmek için yüz yıl boyunca yetecek yedek parçaları vardı ki o zamana kadar kendileri de makine üretebilmeye başlamış olurlardı. Elde dokuma yapmalarına gerek yoktu. Gandhi bile sadece İngiliz elektrikli dokuma tezgahları Hintlileri işlerinden ediyor diye protesto amaçlı olarak bunu yapmıştı. Virlomi ne elde etmeye çalışıyordu?

"Randall," dedi Virlomi.

"Virlomi."

"Geldiğin için teşekkürler."

"Sevgili yöneticimizden gelen bir emre kim karşı çıkabilir ki?"

Virlomi yorgun gözlerini ona doğru kaldırdı. "Buna rağmen sen hep bir yolunu buluyorsun."

"Çünkü senin buradaki otoriten yasaya aykırı," dedi Achilles. "Biz kolonimizi bile kurmadan önce Shakespeare özgürlüğünü ilan etmiş, iki yıllık periyotlar için yöneticilerini seçmeye başlamıştı."

"Ve biz de aynısını yaptık," dedi Virlomi.

"Hep *seni* seçiyorlar," dedi Achilles. "KolBak tarafından atandığın için."

"Bu demokrasiye gayet uygun."

"Değil çünkü kartlara hile karışmış. Daha doğrusu Hintliler karışmış. Ve onları bu kutsal-kadın oyununla esaretin altında tutuyorsun."

"'Esaret' gibi kelimeleri biliyorsan," dedi Virlomi, "okumaya çok zaman buluyorsun demektir."

Kolay bir giriş. "Neden yurttaşların kendilerini eğitmelerini engellemeye çalışıyorsun?" diye sordu Achilles.

Virlomi istifini bozmadan cevap verdi. "Neden her olayı politik bir durummuş gibi görüyorsun?"

"Herkes politikadan uzaklaşsa ve meydan sana kalsa hoşuna giderdi değil mi?"

"Randall," dedi Virlomi. "Hintli olmayan sömürgecilerden biri olarak burada ajitasyon yapasın diye çağırmadım seni."

"Ama ben bu yüzden geldim."

"Sana bir fırsat sunacağım."

Achilles Sezar'ın hakkını Sezar'a vermeliydi: Virlomi canını dişine takıp harıl harıl uğraşıyordu. Belki de Hint-Tanrıçalığının özelliklerinden biriydi bu. "Egomu dizginlemek için yine birisinin yerine iş mi yapmamı söyleyeceksin?" "Bu dünyada kapana kısıldığını, başka hiç bir yerde bulunmadığını, bütün hayatının Hintlilerin kontrolü altında geçeceğini ve Hint kültürüyle sarmalandığını söyleyip duruyorsun."

"Casusların işlerini iyi yapmışlar."

Bunu söyleyince Virlomi'nin dikkatinin dağılacağını ve belki de ona haber verenlerin casus olup olmadığını açık edeceğini düşündü, çünkü sonuç olarak bu kişiler kamuya açık yerlerde serbestçe dolaşan ve sonra da bunları anlatan sıradan kişilerdi. Ama belli ki Virlomi de bu muhabbetten Achilles kadar sıkılmıştı ve daha acil bir işi vardı.

"Bir ay içinde buraya bir yıldız gemisi gelecek," dedi Virlomi. "Shakespeare Kolonisi'nden geliyor ve bize ziraatle ilgili kaynaklarımızı arttıracak oldukça başarılı melez türlerinden ve genetik değişikliklerinden örnekler getiriyorlar. Bu çok önemli bir ziyaret."

"Ben çiftçi değilim," dedi Achilles.

"Yıldız gemileri geldiğinde," dedi Virlomi, "sonsuza kadar kalmazlar. Gelirler, ve giderler."

Achilles şimdi Virlomi'nin kendisine ne teklif ettiğini anlamıştı. Ama bunun bir teklif mi yoksa zorunlu bir sürgün mü olduğundan emin değildi. "Nereye gidecek?'' diye sordu.

"Pilot yıldız gemisini Dünya'ya götürecek -Dünya'ya *yakıtı* bir yere diyelim- ki Shakespeare'den alınan örnekler ve bizim naçizane katkılarımız incelenebilsin, çoğaltılsın, araştırılsın ve bütün kolonilerle paylaşılabilsin. Verimli ve iklimsel uygunluğu yüksek olan bazıları Dünya'da bile ekilebilecek."

"Türlerden birine senin adını verdiler mi?"

"Büyük Dünya'ya gidip her şeyi kendi gözlerinle görebilmen için sana bir şans veriyorum. Şu anda Dünya nüfusunun sadece dörtte birini Hintliler oluşturuyor ve Hintlilerin olmadığı yerler bulabilirsin."

"Benim hoşuma gitmeyen Hintliler değil," dedi Achilles usulca.

"Ya?"

"Demokratikmiş gibi gözüken, kendini beğenmiş ve otoriter yönetimden tiksiniyorum."

"Burada çoğunluk Hintlilerde. Kendini beğenmiş olsalar bile tanımsal olarak her şey demokratik," dedi Virlomi.

"Dünya da kötü bir diktatörlük tarafından yönetiliyor."

"Dünya, başında seçilmiş bir hegemon bulunan seçilmiş bir Meclis'le yönetiliyor.

"Hegemoni kurulurken öldürülen

"Baban olduğunu zannettiğin adamdan mı bahsedecektin?"

Achilles bu cümleyi duyunca beyninden vurulmuşa döndü. Bütün hayatı boyunca annesi ve o, tıpkı gizli -ama doğru- ismi Achilles'in bir sır olması gibi babasının da kim olduğunu saklamışlardı. Sürekli Randall olarak hitap ediliyordu; sadece yalnız kaldıkları zaman Annesi ona Achilles olarak hitap ediyordu. Sadece sessizce düşünürken kendisine Achilles diyordu.

Ama Virlomi biliyordu. Peki nasıl?

"Güya baban olan kişinin soğukkanlılıkla çocukları öldürdüğünü gördüm," dedi

"Benim de yakın bir arkadaşımı öldürdü. Ortada provokasyon falan da yoktu."

"Yalan söylüyorsun," dedi Achilles.

"Öyle mi? Bunu kanıtlayacak bir şahidin var mı?"

"Provoke edilmişti. Dünyayı bir araya getirip barışı sağlamaya çalışıyordu."

"Kendisine yardım eden ya da yardıma ihtiyacı olduğunu gören herkesi öldüren bir psikopattı."

"Herkesi öldürmüyordu," dedi Achilles. "Senin yaşamana *izin vermiş."*

"Ben ona ne destek oldum, ne de köstek. Ondan kaçabilecek duruma gelene kadar gözüne gözükmedim. Sonra da üzerimizdeki zalimce baskıdan ülkemi kurtarmak için harekete geçtim."

"Achilles Flandres dünya barışını sağlıyordu ve sen *onun* barış getirdiği bir ülkeyi tekrar savaşa soktun."

"Görüyorum da baban olduğu zannına inanmayı kabullenmekten çekinmiyorsun."

"Bu konuda annemden başka kimsenin bilgiye sahip olduğunu düşünmüyorum."

"Annen sadece kendisine söylenenleri biliyor, çünkü o senin biyolojik annen değil, sadece taşıyıcı annen. Embriyon ona yerleştirilmişti. Ona da yalan söylendi. Sen de Achilles'in kaçırılma kurbanısın ve hâlâ daha esaretin devam ediyor. Sen onun son ve en acınası kurbanısın."

Achilles kendini durdurduğunda çok geçti. Çok sert vurmamıştı -boyu ve gücüne göre çok daha sert vurabilirdi.

"Saldırıldım," dedi Virlomi sessizce.

İki "arkadaş"ı kulübeye girdiler ve Achilles'in kollarına girdiler.

"Randall Firth'i yöneticiye saldırmakla itham ediyorum. Yalan söylemen durumunda yalancı şahitlik yaptığın hakkında da suçlanacağını bilerek, şimdi bana vurduğunu itiraf ediyor musun?"

"Ne kadar saçma bir yalan," dedi Achilles.

"Böyle diyeceğini tahmin etmiştim," dedi Virlomi. "Farklı açılardan üç kamera hem saldırıyı hem de yalancı şahitliğini kaydetti. Hüküm giydiğinde cezanın Dünya'ya sürgün olmasını önereceğim. Hani Ganj'a yeğ gördüğün o yer var ya, işte oraya. Annenin senle gelip gelmemesi ise kendi tercihi."

Benimle oynadı, diye düşündü Achilles. Babam böyle bir şeye tahammül etmezdi. Aşağılanma -katlanılamayacak kühareket. Babam böyle yaşamıştı ve ben de böyle yaşayacağım.

"Şu kayıtta," dedi Achilles, "beni nasıl oyuna getirdiğini görecekler."

Virlomi yavaşça ayağa kalktı ve ona doğru geldi. Kulağına yaklaşıp "kayıtta babanın kim olduğunu zannettiğin ve hâlâ bütün insan ırkının en kötü davranışları olarak anılan onun hareketlerini onayladığın gözükecek," dedi.

Virlomi geri çekildi. "Kaydın tamamı mı yoksa bir kısmı mı gösterilecek sana kalmış."

Achilles kendisinden bu noktada tehditler yağdırıp acınası bir şekilde patlamasını beklediklerini biliyordu. Ama hâlâ kayıt altındaydı.

"Bir çocuğu manipüle etmekte başarılısın," dedi Achilles. "Ben daha 16 yaşındayım ve beni provoke edip sinirlendirdin."

"Evet, 16. Yaşına göre biraz büyüksün, değil mi?"

"Kalbim ve aklım, aynı zamanda tenim ve kemiklerim," dedi Achilles. Bu standart cevabıydı. "Unutmayın ki Sayın Ekselans Yönetici Hanım, beni tuzağa düşürmekle saf dışı bırakmak aynı şeyler değildir."

Arkasını döndü ve koluna girmiş adamların tekrar doğru pozisyona girip yer değiştirmelerini bekledi. Beraberce kulübeden çıktılar. Sonra birden Achilles durdu. "İstesem sizi bir çırpıda üzerimden atabileceğimi biliyorsunuz değil mi,"

"Evet Bay Firth. Biz orada sadece tanık olarak bulunduk. Sizi tutmamız tamamen sembolik bir hareket."

"Ve içinizden birini kameraların önünde yere yapıştırmamı umuyordunuz."

"Bütün erkek ve kadınların şiddet olmadan beraberce yaşayabilmelerini umuyoruz."

"Ama düşmana zarar vermek ya da yok edebilmek için şiddetin kurbanı olmaktan çekinmiyorsunuz."

"Bizim düşmanımız mısınız Bay Firth?"

"Umarım değilimdir," dedi Achilles. "Ama tanrıçanız beni düşman etmeye çalışıyor."

"O bir tanrıça değil Bay Firth." Bu fikir çok saçmaymış gibi güldüler.

Achilles daha şimdiden bir sonraki adımını planlamaya başlamıştı. Virlomi, babasının namını ona karşı kullanacaktı - ve bunu açık edeceğini düşünüyordu. Çünkü gerçekten de o ve Büyük Achilles arasında bir bağ olduğunu gösterirse bu kendisi için hiç iyi olmazdı.

Babamın insanlık tarihindeki en kötü insan olduğuna inanıyorlarsa ben de Virlomi'yle daha bile kötü birisi arasında bağ kurmalıyım.

Annesinin taşıyıcı anne olduğu yalanına gelince, Randall Virlomi’nin yalanlarının annesiyle arasına girmesine izin vermeyecekti. Anneliğini sorgulaması bile annesinin kalbini kırardı. Hayır Virlomi, beni anneme zarar verecek bir silaha dönüştürmene izin vermeyeceğim.

•21•

Alıcı: AWiggin%Ganj@ColLeague.adm
Gönderen: hgraff%retlist@UFCom.adm
Konu: İnsan evrenine tekrar hoş geldin

Ebeveynlerinin vefatı için taziyelerimi sunarım. Ama onların bana söylediklerine göre vefat etmeden önce konuşup anlaşmış, aradaki buzları eritmişsiniz. Ağabeyinin vefatı daha büyük bir sürpriz olmuş olmalı. Yaşlı değildi ama kalbi dayanmadı. Büyük insanların ölüşünden sonra hep söylenegelen aptalca dedikodulara kulak asma. Otopsiyi gördüm. Sağlıklı yaşam tarzına rağmen zayıf bir kalbi varmış. Uyurken bir pıhtı dolayısıyla hayatını kaybetmiş. Gücünün zirvesindeyken öldü, yani çok da kötü bir durum değil, ne dersin? Umarım hayatı hakkında güya Kovan Kraliçesi'ni yazmış yazarın kitabını okursun. Kitabın adı Hegemon ve bu postaya ek olarak gönderiyorum.

Sen Shakespeare'den Ganj'a doğru uykuda seyahat ederken benim başıma da ilginç bir şey geldi. Kovuldum.

Bu öngörmediğim bir şeydi (gerçekten, inan bana; uzun hayatımda çok az şeyi öngördüm; başarılı olup hayatta kalmamın sebebi çabuk uyum gösterebiliyor olmam) ama aslında bunu tahmin etmeliydim: Her yılın on ayını uykuda geçirirsen bunun bir yan etkisi ortaya çıkıyor: Ast ve üstlerin uyandığın zamanlarda kendilerine müdahale edilmiş gibi hissediyorlar. Sana sadık olanlar emekli oluyor ve başka alanlarda çalışmaya devam ediyorlar ya da kovuluyorlar. Kısa bir süre içerisinde etrafındaki herkes sadece

kendilerine, kariyerlerine ya da işinde gözü olan birine sadık oluyorlar.

Her uyandığımda herkesten hürmet görüyordum. Uykuya yatmadan önce verdiğim kararların nasıl uygulandığını anlatıyorlardı -ya da neden uygulanmadığını açıklıyorlardı.

Üç uyanmam boyunca bu açıklamaların ne kadar iknadan uzak olduğunu ve emirlerimin nasıl verimsizce uygulandığını fark etmeliydim. İçinde yıllardır yolumu bulduğum bürokrasi denizinin beni boğmaya çalıştığını görmeliydim; uzun yokluklarımın beni güçsüzleştirdiğinin farkına varmalıydım.

Uykudaki zamanlarımda sırf eğlenmiyorum diye bunların tatilden sayıldığını fark etmemiştim. İşlere dahil olmayarak görevimin başında daha uzun kalacağımı düşünüyordum. Ne kadar saçma değil mi?

Sırf kibirden dolayı ender. İşe yarayamazdı, böyle devam edemezdi. Uyandığımda ofisimin kapısında artık ismimin yazmadığını fark ettim. UFCom'un emekli listesinde adım geçiyordu -ve hakaret daha ağır olsun diye maaşım bir albayla aynıydı. KolBak'tan alacağım tazminata gelince, böyle bir şey söz konusu bile değildi çünkü emekli olmamış, görevlerimi yerine getirmediğim için koyulmuştum. Ben uykudayken yaptıkları ve benim kaçırdığım toplantıları saymaya başladılar; izin almadığımdan bahsettiler; hatta o çok eskide kalmış askeri mahkemeye atıf yapıp "ihmalkar davranış motifi" bulduklarını bile iddia ettiler. Böylece kovuldum ve albay maaşı alıyorum.

Sanırım görevimi suistimal ederek zenginleştiğimi düşünmüş olmalılar. Ama ben hiç o tarz bir insan olmadım ki. Mallara da değer vermem. Hâlâ mülkümün olduğu Dünya'ya dönüyorum -vergilerin ödenmesine dikkat etmiştim. Harp Okulu'nda sömürebileceğim hatta yok edebileceğim çocukları ararken dünyayı gezdiğim sırada

İrlanda’da görüp aşık olduğum ve hemen satın aldığım çok hoş bir yerde huzur içinde emekliliğimi geçirebileceğim. Kim olduğumu orada kimse bilmeyecek -ya da bir zamanlar kim olduğumu. Kötü şöhretimden daha uzun yaşadım.

Ama emeklilikle ilgili şöyle bir şey var: artık iletişim ağlarında önceliğim yok. Bu mektup bile o kadar düşük öncelikle sana aktarılıyor ki teslim alman yıllar sürecek. Ama bilgisayarlar kolay kolay unutkanlık yapmazlar ve eski dostlara elveda dememi engellemek için bilgisayarı kötü amaçlı kullanacak kimse olduğunu düşünmüyorum. Zamanında sistemin güvenli olması için uğraşmıştım ve U.F. ve DÖH’ün liderleri ağların bağımsızlığının korunmasının önemli bir şey olduğunun farkındalar. Bu postayı dört yıl sonra, Ganj’a varıp uykudan uyanınca göreceksin.

İki amaçla sana yazıyorum. İlk olarak benim ve bütün dünyanın sana olan büyük borcunu unutmadığımı bilmeni istiyorum. 57 sene önce, sen daha Shakespeare’e gitmeden savaş sırasında maaşını (amiral rütbesinde maaş) ve primlerini ve Shakespeare’in yöneticisiykenki maaşını ben topladım ve hepsini güvenli fonlara aktardım.

Sürekli olarak bulabildiğim en iyi yazılımla korunuyorlar ki yazılımın özünü Fantazi Oyunu’nun (ya da Harp Okulu’nda başkalarının dediği gibi ‘akıl oyunu’) oluşturduğunu bilmenin seni gülümseteceğini düşünüyorum. Program kendini ve bütün veri kaynakları ve girişlerini sürekli olarak gözlemliyor, yeni bilgilere göre kendini yeniden programlıyor. Böylece finansal açıdan senin açından en iyi olan şekilde paran muhafaza ediliyor.İnsan finans müdürleri beceriksiz oluyorlar ya da parayı kendi zimmetlerine geçirmeye meyilli oluyorlar ya da ölüyorlar falan, hem de sonra yerlerine kendilerinden daha kötü olan biri geçiyor.

Yaşın tutana kadar paranın faizinden hiç bir vergi ödemeden istediğin kadar çekebilirsin -artık çok fazla çocuk

seyahat ettiği yasal için yasal olarak uykuda geçen zaman sayılmıyor ve gemide yapılan yolculuk zamanı yolculuklar arasında geçen zamanla toplanarak hesap yapılıyor. Zamanın azizliğine uğramadan güvenli bir geleceğin olsun diye elimden geleni yaptım.

Bu da ikinci amacımla bağlantılı. Ben zamanı büküp planlarının gerçekleştiğini görebileceğini zannetmiş yaşlı bir adamım. Pek çok kukla oynattım ve kuklalarımın çoğu görevlerini tamamladı. Tanıdığım, ve çoğu arkadaşım olan pek çok kişiden daha uzun yaşadım.

Tabi sen arkadaşım sayılmazsan. Zaman içerisinde böyle düşünmeye başladım; umarım haddimi aşmıyorumdur çünkü sana bir arkadaş tavsiyesi vereceğim.

Bana Ganj'a gitmek istediğini söylediğin mesajını tekrar okurken "kendine göre sebeplerin" yazan kısmını gördüm. Bunu görünce yıldız uçuşunu benim uykuya yatmayı kullandığım şekilde kullandığını düşündüm -daha uzun yaşamak için. Tabi senin planlarının gerçekleştiğini görmek gibi bir durumun yok -herhangi bir planın olduğundan bile şüpheliyim. Bence sen geçmişle arana on yıllar, hatta belki de yüz yıllar sokmak istiyorsun.

Evlenmek, çocuk sahibi olmak, insanların arasına karışmak ve sessizce bir yerde yaşayıp ününü unutturmak istiyorsan bu plan bence zekice. Komşuları Andrew Wiggin'in dünyayı kurtaran Ender Wiggin olduğunu kimsenin düşünemeyeceği bir zaman dilimi.

Ama sanki araya mesafe koymak istediğin başka bir şey var. Korkarım (bilmeyerek) yaptığın şeyden saklanabileceğini düşünüyorsun, şu askeri mahkememde iğrenç bir şekilde yararlandıkları mevzulardan. Hepimiz adına büyük bir başarıyla kazandığın savaşta ölen binlerce insan ve milyarlarca formikten, ve Stilson ve Bonzo

Madrid’in ölümlerini geride bırakmak istediğini düşünüyorum.

Bunu yapamazsın Ender. Onları içinde taşıyorsun. Dünyadaki herkes unuttuktan çok sonra bile senin aklında hep dünmüş gibi hatırlayacağın şeyler olacaklar. Seni yok etmek isteyen çocuklara karşı kendini korudun ve bunda başarılı oldun; bunu yapmasaydın böyle büyük galibiyetler elde edebilir miydin? istediğini almak için -evimizi, dünyamızı, başarılarımızı ve gezegenimizin geleceğini- umursamazca insanları öldürmüş, konuşamayan bir düşmana karşı insan ırkını korudun. Kendine hüküm giydirdiğini biliyorum, ama lütfen benim sesimi de kafanda duy. Bunları dengelemeye çalış.

Sen hep sorumluluk alan, sonuçları öngören ve diğerlerini ve kendini korumak için hareket eden biri oldun. Kolay kolay bir yükün altında kalmazsın.

Ama yıldız uçuşunu seni boşluğa ulaştıracak bir uyuşturucuymuş gibi kullanma. İnsan ırkına yapılan kısa ziyaretlerin hayat olmadığını sana deneyimlerime dayanarak söyleyebilirim. Bir toplumun parçası olduğumuz sürece insanız. Harp Okulu’na ilk geldiğin zaman seni diğerlerinden ayırmaya çalıştım ama olmadı. Etrafına düşmanlar yerleştirdim, ama sen onları arkadaşların haline getirdin. Bildiğin her şeyi öğretiyordun ve biz öğretmenlerin bile yaka silktiği öğrencilerle ilgileniyordun; bazıları içlerinde aradıklarını buldular ve büyük işler başardılar. Sen onların bir parçasıydın; hayatları boyunca içlerinde seni taşıdılar. Bizim işimizi bizden iyi yaptın.

Çocuklardan oluşan ordun seni seviyordu Ender. Kendilerini sana o kadar adamışlardı ki neredeyse seni kıskanıyordum -benim de çok arkadaşım vardı ama o çocukların sana olan tutkusu, o kimsede yoktu. Her biri senin için ölürdü çünkü senin de onlar için öleceğini

bilirlerdi. Ve Shakespeare Kolonisi'nden aldığım raporlarda -Sel Menach'tan, lx Tolo'dan ve oğulları Po ve Abra'dan, ve hatta senin sadece alanlarını seçtiğin ama hiç tanışmadığın sömürgecilerden bile- herkes senden sevgi ve saygıyla bahsediyordu ve seni topluluklarının en iyi üyesi, velinimeti ve arkadaşları sayıyorlardı.

Bunları sana anlatıyorum çünkü korkarım sana öğrettiğim ilk kuralı hiç unutmamışsın: hep yalnızsın, sana kimse yardım etmeyecek ve yapılması gerekeni sadece sen yapabilirsin. Bilinç altına müdahale edemem ama yıllardır benimle konuşan aklının üst, bilinçli bölgesine hitap edebilirim. Umarım mesajımı duyar ve beyninin ilk duyduğunda inanmayacağı bölgesine iletebilirsin:

Tanıdığım en yalnız olmayan insan sensin. Kalbin seni seven herkesi, hatta sevmeyen çoğu kişiyi bile içine alacak kadar geniş. Bütün o toplulukların buluşma noktası senin kalbindi; onları orada tuttuğunu biliyorlardı ve böylece bir araya gelebildiler. Yine de senin verdiğin bu hediyeyi kimse sana veremedi çünkü korkarım ben berbat işimi çok iyi yaptım ve aklına ne ve kim olduğunu bilmeni engellemeyi sağlayan bir duvar ördüm.

Şu "Ölülerin Sözcüsü"nün, saçma kitabıyla SENİN hakettiğin nüfuza sahip olmasını görmek beni sinir ediyor. İnsanlar kitabı dine dönüştürüyor -cenazelerde konuşup ölmüş kişiler hakkındaki "gerçek"i söylediğini iddia eden "ölülerin sözcüleri" türemeye başladı. Çok iğrenç bir durum -başkası hakkındaki gerçeği kim bilebilir ki? Olur da benim için cenaze töreni düzenlenirse diye vasiyetimde böyle numaracı kişileri görmek istemediğime dair talimat bıraktım. Sen dünyayı kurtardın ve eve dönmene bile izin verilmedi. O şarlatan ise önce yalandan formiklerin tarihini, sonra da Peter için özür niteliği taşıyan bir yazıyı kaleme alıyor.

İnsanlar da bunu dine dönüştürüyorlar. İnsan ırkının yaptıklarına akıl sır ermez.

Valentine seninle beraber... Ona bu mektubu göster ve bu mektupta yazan her şeyi onun da onayladığına bizzat şahit ol. Sen bunu okuduğunda ben ölmüş olabilirim ama öğrenciyken Harp Okulu'nda tanıdığın kişiler ve ordunun çoğu hâlâ hayatta olacak. Yaşlı olabilirler ama hiç birinin seni unutmadığına eminim. (Arada sırada hâlâ Petra'yla mektuplaşıyoruz; iki kere dul kaldı ama buna rağmen çok iyimser ve mutlu bir insan. Diğerleriyle de irtibat halinde.) Onlar, ben ve Valentine çoğu insanın zannettiğinin çok daha ötesinde insan ırkına ait olduğun konusunda kalıbımızı basarız.

Buna inanmanın bir yolunu bul ve izafi mekanın ışıksız ve anlaşılmaz derinliklerinde saklanmayı bırak.

Hayatımda pek çok iş başardım, ama en büyük başarım seni bulup, tanıyıp, dünyayı kurtarmadan mahvolmamanı sağlamaktı. Keşke o zaman seni iyileştirebilseydim. Bu senin başarman gereken bir şey olacak -ya da belki de Valentine'ın. Belki de bir gün yaptığın çocuklar bunu başarır. Bir gün çocuk yapmak zorundasın.

Benim en büyük pişmanlığım bu. Evlenip çocuk sahibi olmadım. Diğer insanların çocuklarını çalıp onları eğittim - onları yetiştirmedim. Bütün insan ırkı benim çocuğum demek kolay ama evde mutlu, bütün ve iyi olmak üzere kendi hareketlerini şekillendirdiğin bir çocuğun ya da çocukların olması bambaşka bir şey. Hepsini sen onun kalbine koydun diye bir çocuğu tutmadan, beraber oturmadan, ona sarılmadan ve seninle konuştuğunu duyup gülümsemesini görmeden ölme.

Ben bunları yaşayamadım çünkü kaçırılmış Harp Okulu çocuklarına böyle davranmadım. Ne biyolojik ne de gerçekten kimsenin babası olmadım. Evlen, Ender. Çocuk

yap, evlat edin ya da birinden ödünç al -bir şekilde çocuğun olsun. Hayatını benim gibi geçirme.

Çok büyük işler yaptım ama şimdi sona gelip baktığımda mutlu olmadığımı fark ediyorum. Keşke geleceğe müdahale etmeseydim ve zamanımı uyuyarak geçireceğime aile kurup normal zamanımda etrafımda çocuklarım varken ölseydim.

Kalbimi sana nasıl açtığımı görüyor musun? Bir şekilde beni de orduna dahil etmişsin.

Yaşlıların yufka yürekliliğini hoş gör; benim yaşıma geldiğinde anlarsın.

Elimdeyken sana oğlum gibi davranmadım ama seni oğlummuşsun gibi sevdim; ve bu mektupta seninle hiç olmamış çocuklarımla konuşurmuş gibi konuştum. Aferim, Ender. Şimdi mutlu ol.

Hyrum Graff
U.F. Alb. Em.

Yolculuk bitip uykudan uyandığında Ender, Valentine'daki değişiklik karşısında şoke oldu. Vallentine "sana kitabım bitene kadar uykuya yatmayacağımı söylemiştim," dedi Ender'in ifadesini görünce.

"Yolculuğu uykuda geçirmemiş olamazsın."

"Uykuya yatmadım," dedi Valentine. "Bu, ilki gibi kırk yıllıktan iki yıla indirgenmiş bir yolculuk değildi. 18 yıl sürdü bu da yaklaşık 14 aya tekabül etti." Ender çabucak hesaplamayı yaptı ve doğruyu söylediğini anladı. Hızlanma ve yavaşlama zamanları her yolculuk için aynıydı, öznel zamanı ikisinin arasındaki asıl yolculuk zamanı belirliyordu.

"Yine de," dedi Ender. "Bir kadın olmuşsun."

"Fark etmiş olman ne güzel, koltuklarım kabardı. Geminin kaptanı bana aşık olmadığı için biraz hayal kırıklığına uğradım ama olsun."

"Belki de Kaptan Hong'un beraberinde eşi ve çocuklarını getirmesinin bunda etkisi olmuştur, ne dersin?"

"Yavaş yavaş yıldızlar arasında yolculuk yapmak için her şeyi feda etmenin gerekmediğini öğreniyorlar," dedi Valentine.

"Aritmetik -ben hâlâ 17 yaşındayım ama sen neredeyse 21' sin."

"Ben 21 yaşındayım," dedi Val. "İstersen bana Val hâlâ diyebilirsin."

"Yok almayayım sağol," dedi Ender. "Kitabını bitirdin mi?"

"Sen oraya gidene kadarki Shakespeare Kolonisi'nin tarihini yazmayı bitirdim. Sen uyanık olsaydın bunu yapamazdım."

"Hatasızlığa özen göstermeni bekleyeceğim için mi?"

"Kolmogorov'la olan görüşmelerini incelememe izin vermeyeceğin için."

"Çifte parolayla şifreliydi."

"Hadi ama Ender, *benden* bahsediyoruz," dedi Valentine. '"Stilson ve 'Bonzo'yu tahmin edemeyeceğimi mi düşündün?"

"İsimleri öyle basitçe kullanmamıştım."

"Benim için basitti Ender. Kimsenin seni anlamadığını düşünüyorsun ama parolalarını tahmin edebiliyorum. Bu beni senin parola kankan yapar."

"Bu seni bokyedi başı yapar," dedi Ender. "Kitabı okumak için sabırsızlanıyorum."

"Merak etme, adın geçmiyor. Postaları "bir arkadaşa mektup" olarak gösterdim ve sadece tarihlerini kullandım."

"Ne kadar düşüncelisin."

"Huysuzluk yapma. 14 aydır seni görmüyorum ve özledim, bana fikrimi değiştirtme."

"Ben seni daha dün gördüm ve o zamandan beri dosyalarımı karıştırmışsın. Bunu göz ardı etmemi bekleme.

Başka neye burnunu soktun?"

"Hiç," dedi Valentine. "Bavulların kilit altında. Hırsız da değilim."

"Kitabı ne zaman okuyabilirim?"

"Satın alıp bilgisayarına indirdiğinde. Buna paran yeter diye düşünüyorum."

"Hiç param yok ki."

"Daha Hyrum Graff'ın mektubunu okumadın," dedi Valentine. "Yaşın tutana kadar hiç bir yaptırım olmadan dilediğin gibi para çekebileceğin bir hesabın var."

"Demek sadece araştırma konunla ilgilenmedin."

"İçini okuyana kadar hangi mektuptaki bilgilerin işime yarayacağını bilemem değil mi?"

"Demek bu kitabı yazabilmek için insanlık tarihinde yazılmış bütün mektupları okudun?"

"Sadece Üçüncü Formik Savaşı'ndan sonra Koloni l'in kurulmasından beri yazılmış olanları." Val Ender'i yanağından öptü. "Günaydın Ender. Aramıza tekrar hoş geldin."

Ender kafasını salladı. "Ender deme," dedi. "Burada değil. Burada Andrew'um."

"Ya," dedi Val. "O zaman "Andy" ya da "Drew"a ne dersin?"

"Andrew," dedi Ender.

"Bunu yöneticiye de söylemeliydin çünkü davet mektubu "Ender Wiggin" adına gönderilmiş."

Ender ofladı. "Harp Okulu'nda onunla tanışmamıştık."

"Ordunun yarısıyla içli dışlı olduğu için sanırım seni tanıdığını *sanıyor."*

"Ordusu benim eski ordumun askerleri tarafından yenilince böyle bir intihaya mı kapılmış?"

"Bu da bir nevi içli dışlılık değil mi? Grant-ve-Lee türünde bir şey?"

"Graff onu benim gelişime karşı uyarmış olmalı."

"Adın geminin beyannamesinde geçiyordu. Ayrıca iki yıllık dönemin bitene kadar Shakespeare Kolonisi'nin yöneticiliğini yaptığın da yazıyor. Aynı özelliklere sahip pek Andrew Wiggin yok sanki."

"Yüzeye indin mi?"

"Daha kimse inmedi. Kaptandan seni uyandırmak için izin istedim, böylece ilk inen araçta olabileceğiz. Tabi ki büyük Ender Wiggn için herhangi bir şey yaptığına memnun oldu. Kaptan da o nesilden biri -son zaferi kazandığında o da Eros'taymış. Seni eskiden pek çok defalar koridorda gördüğünü söylüyor."

Ender uyumadan önce kaptanla yaptığı kısa görüşmeyi düşündü. "Onu tanımadım"

"Bunu beklemiyordu zaten. Gerçekten iyi bir adam. İşini şu şeyden, adı-her-neyse ondan çok daha iyi yapıyor."

"Quincy Morgan."

"Adını hatırlıyorum, Ender. Sadece söylemek ya da duymak istemedim."

Ender temizlendi. Uykuya yatmak teninin üzerinde pislik kalmasına sebep oluyordu; elini dokundurduğunda teni çatlıyor gibiydi. Bunun iyi bir şey olmadığını düşündü ve vücudunu ovalarken canı yandı. Ama Graff senede 10 ay uykuya yatıyor ve buna rağmen dimdik ayakta.

Ve benim para sahibi olmamla da ilgilenmiş. Çok hoş değil mi? Ganj da Shakespeare gibi Hegemoni parası kullanmıyordur ama yıldızlar arası ticaret başladığında belki DÖH parası da biraz değer kazanır.

Kurulanıp giyindikten sonra Ender bavulunu aldı ve Valentine'ın sessizce ayrıldığı özel odasında Ender evrendeki son kovan kraliçesi kozasını bulunduran bavulunu açtı.

Bir an için kovan kraliçesinin yolculuk sırasında ölmüş olabileceğini düşünüp korktu, ama hayır. Kozayı eline aldıktan birkaç dakika sonra aklına bir imge iletildi. Daha

ziyade, imge serileri -yüzlerce, binlerce kovan kraliçesinin suratları gözünün önünden o kadar hızlı geçti ki hepsini göremedi bile. Sanki uyanınca -ya da yeniden başlatılınca- bu kovan kraliçesinin hafızasındaki bütün anılar beyninin kontrolünü tekrar ele almadan görünüp dinmek istemişlerdi.

Aralarında bir diyalog olmamıştı -buna böyle denemezdi. Ama Ender geriye dönüp baktığında neredeyse diyalog kurmuşlar gibi hissediyordu. Sanki beyni aralarında olanları hatırlamamak için dizayn edilmiş gibiydi -şekillenmiş anının direkt aktarımı. Bunun yerine beyni, alışverişi normal insan tarzı karşılıklı konuşma diline tercüme etmişti.

"Yeni evim burası mı? Dışarı çıkmama izin verecek misin?" diye sordu Ender'e -daha doğrusu kozasından mağaranın açık havasına çıktığı imgesini aktardı, ve bununla beraber bir soru -ya da talep- hissi iletti.

"Henüz çok erken," dedi Ender -ve aklında kelimeler, ya da en azından dile çevrilebilecek fikirler yoktu. "Daha kimse olayları unutmadı. Seni ya da çocuklarını birisi bulursa dehşete düşüp sizi öldürmeye çalışırlar."

"Beklemek," dedi kovan kraliçesi. "Sonsuz bekleyiş."

"Evet," dedi Ender. "Çıkabildiğim kadar yolculuğa çıkıp, alabildiğim kadar yol alacağım. 500 yıl, 1000 yıl... Seni güvenli bir şekilde ne zaman ya da nerede dışarı çıkarabileceğimi bilmiyorum."

Kraliçe Ender'e onların zaman yolculuğunun izafi etkilerine maruz kalmadıklarını hatırlattı. "Bizim aklımız prensipte sizin iletişim araçlarınızla aynı şekilde çalışıyor. Her zaman evrenin gerçek zamanına bağlıyız." Bunu anlatabilmek için Ender'in hafızasından aldığı saat imgelerini kullandı. Zamanı anlatabilmek için onun kullandığı örnek şuydu: güneşin yıldızların arasında dolaşmasıyla günleri, kuzeyden güneye gitmesiyle de yılları açıklamıştı. Kovan kraliçelerinin zamanı saat, dakika ve

saniye şeklinde alt gruplara ayırmasına gerek yoktu çünkü kendi çocuklarıyla -formikler- beraberlerken her şey şimdiydi.

"Yolculukta geçen zamana katlanmak zorunda olduğun için üzgünüm," dedi Ender. "Ama sana bir ev bulabilmem için uzun yaşamaya, bunun için de uykuya yatmaya ihtiyacım var."

Kan dolaşımının durdurulması ve uykuya yatırılmak -bunu pupa devresindeki kendi uykusuyla karşılaştırdı. "Ama siz uyanınca aynı kalıyorsunuz, hiç bir şey değişmiyor."

"Biz insanlar kozaya girmiyoruz. Olgunlaşma sürecimizi uyanık olarak geçiriyoruz."

"Yani sizin için bu uyku doğum anlamına gelmiyor."

"Hayır," dedi ender. "Geçici ölüm gibi bir şey. İçinde yanan bir kıvılcımın kaldığı külleri düşün. Ben rüya bile görmüyorum."

"Benim ise tek yaptığım rüya görmek," dedi. "Irkımın bütün geçmişini görüyorum. Onlar benim annelerim ama aynı zamanda kız kardeşlerim, çünkü yaptıkları her şeyi benim de yaptığımı hatırlıyorum."

Bunu anlatmak için Valentine ve Peter imgelerine 'kız kardeş' dedirtmişti. Ve Peter'ın yüzü gözüktüğünde anıya korku ve acı girdi.

"Artık ondan korkmuyorum," dedi Ender. "Nefret de etmiyorum. İyi bir insan olup çıktı."

Ama kovan kraliçesi ona inanmadı. Ender'in aklından Peter'la iletişim ağı üzerinden yaptığı konuşmalardaki yaşlı adam imgesini aldı ve Peter daha çocukkenki görüntüyle karşılaştırdı. Aynı kişiler olamayacak kadar farklılardı.

Ve Ender haklı olduğunu biliyordu. Hegemon Peter ile canavar Peter farklı kişilerdi. Belki de durum hep böyleydi, ya da hepsi bir hayaldi. Ama canavar Peter Ender'in aklının

en karanlık köşelerindeydi ve onu oradan silmesi pek mümkün değildi.

Kozayı tekrar aldığı yere koyup kilitledi ve yüzeye indirilmeyi bekleyen kargonun arasına iliştirdi.

Virlomi aracı karşılamaya bizzat kendisi geldi; ve hemen bu nezaketi sırf Ender'in hatırına yaptığını açıkladı. Ender'le konuşabilmek için araca bindi.

Ender bunun kötüye işaret olduğunu düşündü. Yanlarına gelmesini beklerlerken Ender Valentine'a "beni burada istemiyor. Gemiye binip gitmemi istiyor," dedi.

"Bekleyelim ve görelim," dedi Valentine. "Belki de sadece niyetinin ne olduğunu öğrenmek istiyordur."

Virlomi içeri girdiğinde Ender Virlomi'nin Sino-Hint Savaşı'nın videolarında izlediğinden daha yaşlı olduğunu gördü. Yenilgiden sonra birkaç sene beklemiş, sonra da 16 sene boyunca bu koloniyi yönetmişti -tabi ki bunların insan üzerinde etkileri olacaktı.

"Sizi bu kadar erken karşılamama izin verdiğiniz için teşekkür ederim," dedi Virlomi.

"Bizi çok memnun ettin," dedi Ender. "Gelip bizi böyle bizzat karşılayarak."

"Koloniye gözükmeden önce" dedi Virlomi, "seni görmem gerekiyordu. Kimseye geleceğini söylemedim."

"Sana inanıyorum," dedi Ender. "Ama seçtiğin kelimeler insanların gelişimden haberdar olduğunu ima ediyor."

"Hayır," dedi Virlomi. "Tanrıya şükürler olsun böyle bir dedikodu bile yok."

Hangi tanrıya acaba, diye düşündü Ender. Belki de kendisinden bahsediyordur.

"Albay Graff -ya da o zamanki sıfatı her neyse işte, benim için hep Albay Graff olacak- senin burayı ziyaret edeceğini

söylemişti çünkü bir anne ve çocuğunun sıkıntı yaratabileceğini düşünüyordu."

"Nichelle ve Randall Firth," dedi Ender.

"Evet," dedi Virlomi. "Harp Okulu'na tekrar gittiğimizde - Ellis Adası, ya da adı artık her neyse- onların sorun yaratabileceklerini ben de fark etmiştim, bu yüzden endişesini haklı buldum. Anlamadığım şey neden onlarla benden daha iyi başa çıkabileceğini düşünmesi."

"Böyle düşündüğünü zannetmiyorum. Belki de birkaç yararlanabileceğin fikrim olur diye böyle demiştir. Sorun yarattılar mı?"

"Annesi bildiğimiz, insanlardan uzak duran sıradan bir paranoyak vakası," dedi Virlomi. "Ama çok çalışıyor ve oğluna takıntı derecesinde bağlı olsa da sapkın bir ilişkileri olmadığını gözlemledik -onu kendi yatağına almaya çalışmadı örneğin, ya da bebeklikten sonra çocuğunu yıkamadı-yani tehlike işaretleri yok. Çocuk ise çok küçük bir bebekti, neredeyse oyuncak kadardı. Ama inanılmaz derecede genç bir şekilde yürüyüp konuşuyordu. İnanılmaz derecede." "Ve küçük kalmaya devam etti," dedi Ender, "ergenliğe girene kadar. Belli bir düzeyde büyümeye devam etti ama sonra büyümesi durmadı. Şu anda da herhalde bir dev kadardır."

"İki metre boyunda ve büyümesi duracakmış gibi durmuyor," dedi Virlomi. "Ama bunu nasıl bildin?"

"Çünkü ebeveynlerini tanıyorum."

Virlomi şaşırdı. "Graff gerçek babasının kim olduğunu biliyor ama bana söylemedi. Bana bütün bilgileri vermeyip nasıl bu durumla başa çıkmamı bekliyor?"

"Sana hatırlattığım için üzgünüm," dedi Ender, "ama o zamanlarda pek de güvenilir biri sayılmazdın."

"Evet," dedi Virlomi. "Ama sandım ki beni yönetici yaptığı için bana... ama neyse, hepsi geçmişte kaldı."

Ender Graff'ın ölüp ölmediğini merak etti. Ona ulaşamıyordu -ama artık eskisi gibi iletişim araçlarını kullanmada önceliği yoktu ama Ender'in de yönetici olduğu ya da olmak üzere olduğu zamandaki gibi bütün araçlar emrine amade değildi.

"Graff seni bilgisiz bırakmak istemedi. Ama bilgiyi bana verdi ve sana ne kadarını söyleyip söylemeyeceğime benim karar vermemi istedi."

"Yani sen de mi bana güvenmiyorsun?" Sesi şakacıydı ama incinmişliğini de saklayamıyordu.

"Seni tanımıyorum," dedi Ender. "Arkadaşlarıma karşı savaşa girdin. Ülkeni işgalcilerden kurtardın ama sonra kendin intikamcı bir işgalci oldun. Bu bilgiyle ne yapacağımı bilmiyorum. Bırak buna seni tanıdıkça karar vereyim."

Valentine selamlaşmalarından beri ilk defa söze girdi. "Neden Ender'in geldiğini kimseye söylemediğini bize söyleme ihtiyacı hissettin?"

Virlomi saygılı bir şekilde ona döndü. "Bunun benimle Randall Firth arasındaki uzun çekişmeyle ilgisi var."

"Hâlâ bir çocuk değil mi o?"

Virlomi acı acı güldü. "Harp Okulu mezunları birbirlerine gerçekten böyle şeyler söylüyorlar mı?"

Ender gülümsedi. "Görünen o ki söylüyorlar. Bu çekişme ne zamandır devam ediyor?"

"Daha 12 yaşındayken bacaksız bir hatipti ve eski yerleşimcileri ve Hintli olmayan sömürgecileri kışkırtıyordu. İlk başlarda sadece onların maskotuydu. Şimdi ise ruhani lider gibi bir şey oldu, bir..."

"Bir Virlomi," dedi Ender.

"Hintli sömürgeciler beni nasıl görüyorlarsa diğerleri de onu öyle görüyor, evet," dedi Virlomi. "Hiç bir zaman tanrıça olduğumu iddia etmedim."

"Böyle eski mevzuları alevlendirmeyelim."

"Sadece gerçeği bilmeni istiyorum."

"Hayır Virlomi," dedi Valentine tekrar söze karışarak, en azından Virlomi'nin surat ifadesinden bu anlaşılıyordu. "Kasten tanrıça imgesi yarattın ve insanlar sana sorduklarında kaçamak cevaplar verdin: "Ne zamandır tanrıçalar yer yüzünde yürüyor?" "Bir tanrıça bu kadar sık başarısız olur mu?" Ve en iğrenç ve aldatıcı olanı da şu: "Sizin düşünceniz nedir?""

Virlomi içini çekti. "Hiç acıman yok."

"Hayır," dedi Valentine. "Acımam var, adabım yok."

"Evet, dedi Virlomi. "Benim Hintlilere nasıl davrandığımı, bana nasıl taptıklarını izleyerek öğrendi. Onun grubunun ortak bir dini ya da kültürü yok. Ama herkes o şeytani kitap Kovan Kraliçesi'ni bildiği için onu kullanarak bir tane oluşturdu."

"Şeytani mi?"

"İçi yalan dolu. Kovan kraliçelerinin ne düşündüğünü, hissettiğini, hatırladığını ya da yapmaya çalıştıklarını kim bilebilir? Ama o lanet kitabı ezberlemiş çabuk etkilenen aptalların gözünde formikleri birer trajedi figürü olarak göstermeyi başardı."

Ender gülümsedi. "Zeki çocuk."

"Ne?" diye dehşetle sordu Virlomi.

"Sanırım bana bunu anlatmanın sebebi, şimdi kovan kraliçelerinin varisi olduğunu düşünmesi."

"Başlı başına saçmalık çünkü bizimkisi formik medeniyetinin üzerine *kurulmamış* ilk koloni."

"Peki bunu nasıl beceriyor?" diye sordu Ender.

"Hintli nüfusunun -%80- burada Dünya'daki kültürlerinin aynısını kurmaya çalıştıklarını iddia ediyor. Yeni bir şey yaratmaya çalışan onlarmış. Bu hareketlerine "Ganj'ın Yerlileri" adını koyacak kadar da yüzsüz. Biz Hintlilerin diğer dünyalara yerleşen çakallara benzediğimizi söylüyor -

yerlileri yok edip başardıkları şeyleri ellerinden alıyormuşuz."

"İnsanlar da bunu yiyorlar mı?"

"Gariptir," dedi Virlomi, "çoğu ona inanmıyor. Hintli olmayan sömürgecilerin çoğu sadece onunla iyi geçinmeye çalışıyorlar."

"Ama ona inanan birileri var."

"Milyonlar var."

"O kadar sömürgeci yok ki," dedi Valentine.

"Sadece buradakilere oynamıyor," dedi Virlomi. "Yazılarını iletişim araçlarıyla yayıyor. Ganj'ın Yerlileri'nin bölümleri Dünya'daki çoğu büyük şehirde bulunuyor, hatta Hindistan'da bile var. Söylediğim gibi, milyonlarca insan..."

Valentine içini çekti. "Nette "Yerliler" diye bir şey görmüştüm ama bakmamıştım, demek buymuş. Buradan çıktı yani her şey öyle mi?"

"Kovan Kraliçesi'ni kutsal kitapları, formikleri de ruhani ataları kabul ediyorlar," dedi Virlomi. "Dünya'daki doktrinleri ise Randall'ın burada öğütlediğinin tam tersi şekilde. DÖH'nın dağıtılması gerektiğini, çünkü Dünya'daki bütün "yerel" ve "samimi" şeyleri yok ettiğini iddia ediyorlar. Ortakdili kullanmayı reddediyorlar. Yerel dinlere iman etmeyi tam bir şov haline getiriyorlar."

"Burada ise Randall sizi tam olarak bunu yapmakla itham ediyor," dedi Ender. "Dünya'daki kültürünüze sahip çıkmakla."

"Evet," dedi Virlomi. "Ama bunun tutarsız olduğunu düşünmüyor -Hint kültürü ilk olarak buradan çıkmamış. Burası yeni bir yer olduğu için asıl o ve "ganj'ın Yerlileri"nin buranın yerel kültürünü oluşturduklarını düşünüyor, bizim gibi Dünya'dan eski bir şeyi alıp onun aynısını burada uygulamıyormuş."

Ender gülümsedi.

"Sana komik gelir tabi," dedi Virlomi.

"Hayır hayır," dedi Ender. "Sadece Graff'ın gerçek bir dahi olduğunu düşünüyordum. Yani Harp Okulu'ndaki çocuklar kadar değil tabi... ama Randall daha annesinin kucağında bir bebekken sorun çıkartacaklarını anlamış."

"Ve beni kurtarman için seni yolladı."

"Kurtarılmaya ihtiyacın olduğunu düşünmüyorum," dedi Ender.

"Yok zaten,"dedi Virlomi. "Çoktan hallettim bile. Kulübemde bana saldırması için onu provoke ettim. Bunu videoya çektirdim, onu mahkum ettik ve sürgün cezası verdik. Dünya'ya dönecek -onunla beraber gitmek isteyen ve bu durumdan hoşnutsuz olan herkesle birlikte.

"Peki senin yapmanı istediği şeyin tam da bu olduğunu hiç düşünmedin mi?"

"Tabi ki düşündüm ama umrumda değil. Onunla ben uğraşmak zorunda kalmadığım sürece hiç bir şey umrumda değil."

Ender içini çekti. "Tabi ki umrunda Virlomi. Orada takipçileri varsa ve Dünya'ya "yerel dünyası"olarak adlandırdığı yerden sürülerek dönerse, bu DÖH'nın dağıtılması ve Dünya'yı Peter Wiggin birleştirmeden önceki nefret ve kaos ortamına sürüklemenin temelleri atılmış olur."

"Beni ilgilendirmez," dedi Virlomi.

"Birkaç koloni dışında artık güç bizim neslimizin elinde değil Virlomi," dedi Ender. "Peter öldü ve yerine geçme durumu olan herkes güç aşığı zavallılar. Sence Randall Firth'le başa çıkabilirler mi?"

Virlomi çekine çekine "Hayır," dedi.

"Birisine vücudunun direnemeyeceğini bile bile bir virüs enjekte edersen onu öldürmüş sayılmaz mısın?"

Virlomi elleriyle yüzünü kapadı. "Biliyorum," dedi. "Bilmiyormuş gibi yapmayı denedim ama biliyorum."

"Hâlâ," dedi Valentine, "neden bize gelir gelmez Ender'in gelişini kimseye söylememiş olduğunu söylediğini anlamıyorum. Bu niçin önemli ki?"

Virlomi ona baktı. "Çünkü duruşmasından beri Ender'i kullanıyor. Canavar babasıyla bağını saklamıyor. Babası olduğunu *zannettiği* kişiyle yani."

"Ayrıntı verir misin?" dedi Valentine.

"Sana 'Uzaylı Katledici Ender' adını verdi," dedi Virlomi. "Senin tarihteki en kötü savaş suçlusu olduğunu, bu dünyalardaki bütün türleri yok ettiğini söylüyor. Böylece insanlar buralara gelip evlerini ve topraklarını çalabilmişler."

"Beklendik bir şey," dedi Ender.

"Ve Peter'a da 'Uzaylı Katledici Ender'in Kardeşi' adını verdi. Ondan da Dünya'nın bütün yerel türlerini yok etmeye çalışmış kişi olarak bahsediyor."

"Bak sen şu işe," dedi Ender.

"Achilles Flandres ise canavar değilmiş -bu uzaylı katliamını destekleyen grupların propagandasıymış. Peter ve Ender'in şeytani planlarına karşı duran tek kişi olduğunu söylüyor. Seni Harp Okulu'ndayken durdurmaya çalışınca arkadaşların onu Dünya'da bir akıl hastanesine hapsetmişler. Oradan kaçıp Hegemon'un dünya diktatörü olma tehdidine karşı mücadelesine başlayınca ise Peter'ın propaganda çarkları devreye girmiş." Virlomi ofladı. "İroni ise şurada: bütün bunları anlattıktan sonra beni övüyor. Beni senin uzaylı katleden orduna karşı durmuş bir kahraman gibi gösteriyor -Han Tzu, Alai, Petra ve sana yardım etmiş herkese karşı durduğumu söylüyor."

"Ama yine de sana vurdu."

"Provoke edildiğini, her şeyin bir tuzak olduğunu iddia ediyor. Onun boyutlarındaki biri bana zarar vermek isteseymiş ben ölürmüşüm. Söylediğim ve kendimin de inandığım yalanları suratıma çarpmak istemiş. Onun

takipçileri bu açıklamaya tamamen inanıyorlar, ya da doğru olup olmaması umurlarında bile değil."

"Eh, uykudayken bile benden birilerinin yararlandığını bilmek güzel," dedi Ender.

"Bu şaka değil," dedi Virlomi. "Netlerde revizyonist görüşleri giderek daha çok kabul buluyor. Graff'ın askeri mahkemesi sırasındaki saçmalıklar yine gündeme geliyor. O ...kabadayıların... cesetlerinin resimleri..."

"Tahmin edebiliyorum," dedi Ender.

"Araçtan inmeden bunları bilmen gerektiğini düşündüm," dedi Virlomi. "Gelmiş olduğunu biliyor olamaz. Tesadüfen senden bahsetmiş olmalı. Belki de ben de Achilles'i canavar olarak gösterdiğim için böyle yapmıştır. Sanırım Seni Achilles'ten daha kötü bir canavar olarak göstermeye çalışıyor. O Kovan Kraliçesi denen yalan dolu kitap olmasaydı saçmalığını bu kadar temellendiremezdi."

"Yaptığımı söyleyerek suçladığı her şeyi yaptım," dedi Ender. "O çocuklar öldü, formikler de."

"Ama sen katil değilsin. Ben de o mahkeme tutanaklarını okudum. Anladım -Harp Okulu'ndaydım, seni tanıyan kişilerle konuştum, hepimiz yetişkinlerin hayatlarımızı nasıl şekillendirdiklerini ve bizi kontrol ettiklerini biliyorduk. Kendini koruduğun zaman bunun askeri düşünüş şeklinin aşılanması olduğunu hepimiz biliyorduk."

Ender birisi onu aklamaya çalıştığında hep yaptığı şeyi yaptı -dediklerini dinlemeden sözünü kesti. "Benim ne yapmamı istediğini anlamıyorum."

"Gemiye geri binip gidebilirsin."

"Benden bunu mu yapmamı istiyorsun?" diye sordu Ender.

"Buraya işini elinden almaya gelmedi," dedi Valentine. "İşine yönelik bir tehdit değil."

Virlomi güldü. "Kardeşinden kurtulmaya çalışmıyorum Valentine. Kalmak isterse buyursun. Ve kalmaya karar

verirse öğütlerini dinlerim ve bundan memnun olurum. Kendi adıma konuşmam gerekirse, burada kalması benim çok işime yarar. Randall bütün nefretini sana yöneltir. Lütfen kal."

"Bunu teklif etmene sevindim," dedi Ender. "Kalıyorum."

"Hayır," dedi Valentine. "Böyle durumlar şiddet doğurur."

"Kimseyi öldürmeyeceğime söz veriyorum Valentine," dedi Ender.

"Sana *karşı* bir şiddetten bahsediyordum," dedi Val.

"Ben de öyle," dedi Ender.

"Eğer kalabalığı seni linç etmeye teşvik ederse-"

"Hayır," dedi Virlomi. "O açıdan korkmanıza gerek yok. Onu tamamen koruruz"

"Kimse kimseyi tamamen koruyamaz," dedi Valentine.

"Virlomi'nin emrindekilerin işlerini çok iyi yapacağına eminim," dedi Ender. "Dediğim gibi, davetini kabul ediyorum. Şimdi yüzeye çıkalım, olur mu?"

"Sen bilirsin," dedi Virlomi. "Yanımda olman güzel. Ama seni uyardım ve gemi burada olduğu sürece gitmekte serbestsin. Randall öfkesini sana yöneltince bu hoşuna gitmeyecek. Kelimeleri çok etkili kullanabiliyor."

"Sadece kelimeleri mi?" diye sordu Ender. "Şiddet yanlısı değil mi?"

"Şimdiye kadar böyleydi," dedi Virlomi.

"O zaman güvendeyim," dedi Ender. "Teşekkürler. Lütfen geldiğimi herkese bildir. Kim olduğumu iyi bilsinler."

"Emin misin?"

"Deliler hep kendilerinden emindir," dedi Valentine.

Hepsi bir ağızdan güldüler.

"Bu akşam yemeğinde bana katılmanı teklif ederdim," dedi Virlomi, "ama insanlarım arasında az yemeye özen gösteriyorum ve Hindu olarak sadece vejetaryen yemekler yiyorum."

"Harika," dedi Valentine.

"Bize saati ve yerini söylesen yeter, kesinlikle geleceğiz," dedi Ender.

Vedalaştıktan sonra Virlomi gitti.

Valentine hem öfkeli hem de üzgün bir şekilde Ender'e "buraya senin ölmeni izleyeyim diye mi beni getirdin?" diye sordu.

"Ben seni bir yere getirmedim," dedi Ender. "Kendin geldin."

"Sorumun cevabı bu değil."

"Herkes ölür Valentine. Annem ve Babam da öldüler. Peter öldü. Graff da şu anda büyük ihtimalle ölmüştür."

"Seni tanıdığımı unutuyorsun Ender," dedi Valentine. "Sen ölmeye karar verdin. Bu çocuğu seni öldürmesi için kışkırtmaya karar verdin."

"Neden böyle düşünüyorsun?"

"Parola olarak seçtiğin isimler ortada! Suçluluk duygusuyla yaşayamıyorsun."

"Suçluluk değil Val," dedi Ender. "Sorumluluk."

"Çocuğa kendini öldürtme,"dedi Valentine.

"Kimseye bir şey yaptırmayacağım, oldu mu?"

"Evde kalıp Peter'ın dünyayı ele geçirmesini izlemeliydim."

"Hayır Valentine. Uzay-zamanda çok daha ilginç bir yolculuktayız."

"Senin gibi hayatımı uyuyarak geçirmeyeceğim Ender. Yapacak işlerim var. Tarih kitaplarımı yazacağım. Ölme isteğiyle yanıp tutuşmuyorum."

"Ölmek isteseydim," dedi Ender, "Bonzo Madrid ve arkadaşlarının beni Harp Okulu'nun tuvaletinde döverek öldürmelerine izin verirdim."

"Seni tanıyorum," dedi Valentine.

"Beni tanıdığını zannettiğini biliyorum," dedi Ender. "Ve ölürsem bunu tercih ettiğimi düşüneceksin. Gerçek ise çok

daha karmaşık. Bir asker bazen galibiyet elde etmek için kendini tehlikenin önüne atmalıdır."

"Bu senin savaşın değil," dedi Valentine.

Ender güldü. "Hepsi benim savaşım."

•22•

Alıcı: VWiggin%Ganj@ColLeague.Adm/voy
Gönderen: AWiggin%Ganj@ColLeague.Adm/voy
Konu: Ölürsem

Sevgili Val,

Öleceğimi düşünmüyorum. Yaşayacağım ve bu durumda sen bu mesajı hiç almayacaksın, çünkü önümüzdeki yüzleşme geçene kadar sürekli teslim-etme kodunu yollayacağım.

Bu mesajı bir şey olursa diye yolluyorum. Parolası altı yaşındayken en sevdiğin doldurulmuş hayvanının adı. Paketi açtığında bulduğun şeyi uzun süre kollarında tut. Sonra aklına iyi bir fikir gelirse bunu uygula; yoksa lütfen paketi aynı bulduğun hale getir ve Shakespeare'e Abra Tolo'ya gönderilmesini sağla ve şu notu iliştir: "O gün bunu bulmuştum. Lütfen yok olmasına izin verme."

Ama bunlara gerek olmayacak çünkü her zamanki gibi başarılı olacağımı düşünüyorum.

Sevgilerle,
Senden çok şey bekleyen
esrarengiz kardeşin,
Ender

Yıldız gemisi yeni sömürgeciler getirmediği için Andhra şehrinin insanları onu hiç önemsemedi ama tabi ki herkes inişini izlemeye gelmişti. Birkaç ticari eşya indirilip stoklar

yüklenirken biraz karmaşa oldu. Ama yapılan işler çok sıradandı ve bu yüzden insanlar bir süre sonra ilgilerini kaybedip dağıldılar. Yönetici Virlomi’nin aracı ziyareti jest olarak nitelendirilmişti -asıl protokolün ne olduğunu umursayan ya da bilen çok az kişi vardı ve bu yüzden değiştirildiğini kimse fark etmemişti. Bilenler de Virlomi’nin bu tarz bir insan olduğunu düşündüler. Ziyaretçilerin kendisinin ayağına gelmesini istemediğini zannettiler.

Akşam yemeğinde Virlomi’nin evine -Achilles ve "Ganj’ın Yerlileri"nin 'yöneticinin malikanesi' olarak tabir ettiği yere- yemek için gelen yabancılar ortaya çıkınca bu durum biraz merak uyandırdı. Genç bir kız ve erkek. Neden bu gemideki tek yolcular onlardı? Neden Virlomi onlara özel kişiler gibi davranıyordu? Sömürgeci mi yoksa hükümet yetkilileri miydiler... kimdiler?

Yöneticiye vurarak "suç" işlediği için Achilles’in sürüleceği gemi bu olduğu için Achilles, Virlomi’nin planlarını bozmak için elinden geleni yapmaya, her şeyi öğrenmeye çalışıyordu. Bu konuklar sıradışı, beklenmedik, gelişleri haber verilmemiş ve açıklanmamış kimselerdi. Bu da Virlomi'yi en azından utandıracak bir fırsat oluşmasına yol açabilirdi -işler iyi giderse yok edilebilirdi bile.

Takipçileri iki gün içinde mürettebatla içli dışlı oldular ve ancak ondan sonra gelenlerin kim olduğunu öğrenebildiler. Öğrenci Valentine Wiggin. Öğrenci Andrew Wiggin.

Öğrenci mi?

Achilles’in araştırma yapmasına gerek bile yoktu. Gemi Shakespeare Kolonisi'nden kalkıp buraya gelmişti. Gemi gelene kadar Shakespeare’in yöneticisi Andrew Wiggin'di;

U.F.'dan emekli olmuş emekli amiral ve Üçüncü Formik Savaşı'nda U.F. kuvvetlerini yönetmiş kumandan. Çocuğun yaşı iki tane izafi hızda yıldız uçuşu yapmasıyla açıklanabilirdi. Achilles'den sadece bir yaş büyüktü.

Wiggin uzun ve güçlüydü ama Achilles daha uzun ve daha güçlüydü. Wiggin zeki olduğu için Harp Okulu'na seçilmişti ama Achilles kendisinden daha zeki birini daha önce hiç görmemişti. Virlomi Harp Okulu'nda başarılar elde etmişti - ama Achilles'in hatırladığı şeyleri unutuyor, Achilles'in fark ettiği şeyleri gözden kaçırıyor, Achilles on hamle ilerisini hesaplarken o sadece iki hamle hesaplayabiliyor. Ve onunla aynı kulvarda sayılabilecek tek kişi Virlomi'ydi.

Achilles ne kadar zeki olduğunu gizlemeyi ve diğerlerine dekleriymiş gibi davranmayı öğrenmişti. Ama gerçeği biliyor ve buna güveniyordu: hepsinden daha hızlı, zeki, derin ve kurnazdı. Uzaktaki bir kolonide en düşük öncelikli iletişim araçlarını kullanarak Dünya'da önemli bir politik hareket yaratan o değil miydi?

Zeki insanların bile bazen şansı yaver gider. Wiggin'in bu zamanda gelişi bunu destekler nitelikteydi. Ender geldiği kolonide kardeşinin öldürmeye çalıştığı Büyük Achilles'in oğlunun olduğunu biliyor olamazdı. Ve Randall-adı-verilen Achilles Ender Wiggin'in itibarını zedelemek için uğraşıp ona 'Uzaylı Katledici' lakabını taktığı ayın içinde Andrew Wiggin'in Virlomi'nin evinde yemek yiyeceği tutmuştu.

Wiggin ve Virlomi'nin beraber fotoğraflarını çekmek kolay oldu. Netlerden Peter'ın Ender yaşındaki halinin fotoğrafını bulmak da çok zor olmadı. Fotoğrafları yanyana koyduğunda onların kim olduğu şüphe götürmedi çünkü birbirlerine çok benziyorlardı. Sonra Achilles Ender ve Virlomi'nin fotoğraflarını bir araya koyup Peter'la konuşuyor gibi gösterdiğinde, Peter'ın kardeşinin Ganj'ın yerli-karşıtı hükümetiyle görüştüğü görülecekti.

Virlomi'yi sürgüne gönderenin Peter olması da bir şeyi değiştirmezdi. Achilles bunu sahtekarlık olarak lanse etti - Virlomi en başından beri Peter'ın komplosunun bir

parçasıydı. Şüphesi olan varsa, Ender Wiggin'le görüşmesinin bunu kanıtladığını görebilir.

Şimdi Achilles sürgününü Virlomi ve onun Wiggin efendilerinin komplosu olarak gösterebilirdi -Ender'in ablası da olaya dahil olmuştu. Ender'in uzaylı katledici, yerli karşıtı politikaları Ganj'da engellenmeden uygulanabilsin diye onu sürgüne gönderiyorlardı.

Bu haberin Dünya'ya ulaşması bir hafta sürecekti ama bilgisayarlar aralıksız şekilde çalışıyordu ve Virlomi buna engel olamazdı. Kolonide ise haber ve fotoğraflar yayılmaya başlamıştı bile.

Achilles insanların Wiggin'in her hareketini izlemeye başlamasından hoşnut oldu. Söylediği ve yaptığı her şey Achilles'in suçlamalarının süzgecinden geçip algılanıyordu. Achilles'e şüphe ve düşmanlıkla yaklaşan Hintliler bile fotoğrafları görünce Achilles'in yalan söylemediğini düşünmeye başlamışlardı. Neler oluyordu böyle?

Bedelini ödüyorsun Virlomi. Babama ve onu kullanarak bana saldırdın. Beni sürmeye çalıştın -sorun çıkaran annemin de benimle birlikte gideceğini umdun. Ben de Ender Wiggin'e ve dolayısıyla sana saldırdım -ve sen de tam işime yarayacağı zamanda onu onur misafirin olarak kabul ettin.

Ender Wiggin'i halkın gözünde 3 gün boyunca etiketledikten sonra Achilles bir sonraki hamlesini yaptı. Bu sefer yazıyı başka birisine yazdırdı -cümleleri bir araya getirmeyi başarabilen, nispeten zeki olan takipçilerinden birine. Suçlama, Virlomi'nin Ender Wiggin'i Achilles'i öldürtmek için kullanacağına dairdi. Dünya'ya doğru yola çıkacaklardı ama Achilles'ten bir daha haber alınamayacaktı.

Randall Firth sadece Wiggin'in yardakçısı Virlomi'yi değil, bütün hegemonistik komployu ortaya çıkardı. Ortadan kaldırılmalı ya da en azından böyle diyorlar. Ama bu iddiayı

destekleyecek kanıt bulunamadı, bu yüzden buna şüpheyle yaklaşmalıyız. Wiggin’in Virlomi'yle gizli görüşmelerini başka nasıl açıklayabiliriz?

Randall Firth olayla ilgili kendisine soru yöneltildiğinde, Virlomi kendisine yönelik şiddet içerikli bir saldırı yapacaksa Wiggin'le açık açık görüşmeyecek kadar zeki olduğunu ve bu yüzden hiç bir şeyden korkmadığını söyledi.

Ama merak ediyoruz: Virlomi Firth durumu böyle zannedip gardını düşürsün diye mi böyle davranıyor? Wiggin Firth’in bir daha uyanmaması için elinden geleni yapabilsin diye sürgüne gönderilirken uyutulması konusunda ısrar edecek mi? Buna kaza demek imkansız bir hal alır.

Firth fazlasıyla cesur. Arkadaşları onun hakkında kendisinden bile daha fazla endişeli.

Bu sefer Achilles’in bu atılımına karşılık Virlomi'den cevap geldi -ki bu Achilles’in istediği bir şeydi. "Andrew Wiggin’in ziyareti tamamen tesadüftür -o, yolculuğuna Randall Firth yıldız gemisinde bir bebek ve Ganj Kolonisi daha kurulmamışken çıkmıştı."

Achilles’in takipçisi "bu inkarın inkarıdır," yazdı. "Virlomi, Wiggin’in burada olmasına tesadüf diyor. Randall Firth "sürgüne", ya da bazılarının dediği gibi "ölümüne" giderken Wiggin’in insafında olmayacağını söylemiyor."

Koloni karışmıştı ve bazı Hintlilerin bile "Randall’ı Wiggin'le aynı gemide gönderemezsiniz." "Wiggin zaten iki tane çocuk öldürmedi mi?" "Randall Firth ölüm cezasını hak etmiyor." demesi Achilles’i zevkten kudurtuyordu.

Randall Firth’in Ganj’da kalması isteniyordu ve cezasını hafifletmek adına şık bir bina ayarlanmıştı. Bu sırada Ender Wiggin’i insanlığa karşı işlediği suçlardan dolayı tutuklamak gündemdeydi. Achilles bu teklifleri açıkça reddederek halkın gözü önüne gelmelerini sağladı. "Uzaylı katli gibi korkunç bir suç bile zaman aşımına uğradı," yazıyordu. "Ender Wiggin’in

kovan kraliçelerinin kökünü kazımasının üzerinden 61 yıl geçti. Artık hangi mahkeme onu yargılayacak?"

Artık Dünya'dan talep o kadar artmıştı ki Achilles ya da takipçilerinin yazdığı şeylere iletim sırasında öncelik veriliyordu. U.F.'nun Andrew Wiggin'i tutuklayıp yargılanması için Dünya'ya getirmesi isteniyordu. Anketlere göre kovan kraliçelerinin katli için adalet isteyen bir azınlık vardı ama sayıları gitgide artıyordu.

Randall Firth'in Ender Wiggin'le yüzleşme zamanı gelmişti.

Bunu ayarlamak kolaydı. Achilles'in destekçileri Wiggin'i sürekli olarak izliyorlardı ve bir gün o, ablası ve Virlomi bir sabah büyük derenin kenarında yürürlerken Achilles tek başına karşılarına çıktı.

Virlomi onu görünce irkildi ve Ender'i ondan uzaklaştırmak istedi ama Wiggin onunla tanışmak için yanına gitti ve elini uzattı. "Sizinle tanışmak istiyordum Bay Firth," dedi. "Benim adım Andrew Wiggin."

"Kim olduğunu biliyorum," diye karşılık verdi Achilles. Sesinde alaycı ve yaralayıcı bir ton vardı.

"Bundan çok da emin değilim," dedi Ender, o da bu durumdan zevk alıyordu. "Ama sizi görmek istiyordum ve sanırım yönetici buna engel olmaya çalışıyordu. Sizin de bu anı iple çektiğinizi biliyorum."

Achilles, benim hakkımda ne biliyorsun?, demek istedi ama Wiggin'in kendisinden bunu söylemesini beklediğini biliyordu -konuşmanın gidişatını Wiggin belirlemek istiyordu. Bu yüzden "Beni neden görmek isteyesin ki? Ünlü olan sensin." dedi.

"İkimiz de oldukça ünlüyüz," dedi Ender, gülümsemesini gizlemeye yeltenmiyordu bile. "Ben yaptıklarımdan dolayı ünlüyüm, sen de dediklerinden dolayı."

Gülümsemesi bütün suratına yayıldı. Benimle alay mı ediyor?

"Beni bir çeşit kötü niyetli harekete mi teşvik etmeye çalışıyorsunuz Bay Wiggin?"

"Lütfen," dedi Ender, "bana Andrew de."

"Hristiyan bir azizin adı," dedi Achilles. "Sana korkunç bir savaş suçlusu olan Ender adınla hitap etmek isterim."

"Eğer kovan kraliçelerini geri getirmenin bir yolu olsaydı," dedi Ender, "ve onlara eski güç ve ihtişamlarını geri verebilmenin yolu, bunu yapar mıydınız Bay Firth?"

Achilles bunun bir tuzak olduğunu düşündü. Kovan Kraliçesi'ni okuyup yok olmuş bir ırk için üzülmekle onların dönmesini istemek bambaşka şeylerdi -bunu yapmak şöyle manşetlere yol açardı: "Yerliler Hareketi'nin lideri formikleri geri istiyor," yanına da Çin'e yapılan saldırıların korkunç resimlerini iliştirirlerdi.

"Farazi şeyler üzerine yorum yapmak istemiyorum," dedi Achilles.

"Ama Dünya'ya dönerken uykunuzda sizi öldüreceğim zannı üzerine konuşabiliyorsunuz."

Bu *benim* yönelttiğim bir suçlama değil," dedi Achilles. "Ben sizi savunan sözler söyledim."

"Sizin 'savunan sözleriniz' bu olayın duyulmasını sağlayan şeyin ta kendisi," dedi Ender. "Lütfen buna aldandığımı düşünmeyin."

"Sizin gibi bir dehayı aldatmayı kim tahayyül edebilir?"

"Her neyse, boşu boşuna tartışıyoruz. Sadece sizi görmek istemiştim."

Achilles, Ender onu her açıdan inceleyebilsin diye kendi etrafında döndü. "Yeterli mi?"

Birden Ender'in gözleri doldu.

Şimdi ne oyun oynuyor?

"Teşekkürler," dedi Ender. Sonra dönüp ablasıyla Virlomi'nin yanına doğru yürümeye başladı.

"Bekle," dedi Achilles. Gözlerinin neden dolduğunu anlamamıştı ve bu durumdan rahatsız olmuştu.

Ama Wiggin durmadı. Diğerlerinin yanına gitti ve şehre geri döndüler.

Achilles bu karşılaşmanın -uzaktan özel lens ve mikrofonlarla kaydedilen- bir propaganda videosu olmasını planlamıştı. Ender'e ani bir çıkış yapıp söylemek istemediği bir şey söyietebilmeyi ummuştu. Ender'in birazcık bile sinirlenmesi işini görürdü ama Ender hiç bir tuzağa yakalanmamıştı. Hatta o son ağlama olayıyla bir yem atmış ya da tuzak kurmuş olan o bile olabilirdi ama Achilles'in bunun ne tür bir tuzak olduğuna dair hiç bir fikri yoktu.

Hangi açıdan bakılırsa bakılsın bu görüşme Achilles'in istediği gibi gitmemişti. Ve yine de takipçilerine bu kadar uğraş vererek hazırladıkları videoyu neden onlarla paylaşmadığını açıklayamıyordu. Sonunda vidyoyu yayımlamalarına izin verdi ve bekleyip olacakları görmeye karar verdi.

Dünya'daki hiç kimse bu videoyu nasıl yorumlamaları gerektiğini bilmiyordu. Yorumcular Ender'in gözlerindeki yaşları tabi ki görmüşler ve bu konu hakkında spekülasyonlar üretmişlerdi. Bazı Yerel yanlıları bunların timsah göz yaşları olduğunu ileri sürdüler -kurbanının yaklaştığını gören avcının ağlaması. Ama bazıları bunu başka şekilde yorumluyorlardı. "Ender Wiggin içine atıldığı durumu hak etmiyor -katil, canavar. Bu planlanmış olduğu belli olan karşılaşmadan memnun olmuş nazik, genç bir delikanlı. O göz yaşları bence şefkatten dolayı aktı. Belki de suçlayıcısına duyduğu sevgiden... Ortalığı asıl karıştırmaya çalışan kim?"

Bu çok kötüydü -ama sonuçta pek çok yorumdan birisiydi. Ve Achilles'in Dünya'daki destekçileri cevap vermekte

gecikmediler: Uzaylı Katledici Ender'le kim karşı karşıya gelmek ister ki? Bunu yapan için sonuç hep felaket oluyor.

Achilles hayatı boyunca istediği her şeyi kontrol edebilmişti. Beklenmedik şeyler olduğunda bile uyum göstermiş, durumu analiz etmiş ve ders çıkarmıştı. Bu sefer ne ders çıkaracağını bilmiyordu.

"Ne yapmaya çalıştığını anlamıyorum Anne," dedi Achilles.

Annesi yavaşça Achilles'in başını okşadı. "Canım benim," dedi. "Tabii ki anlamazsın, sen çok safsın. Tıpkı baban gibi. Diğerlerinin çevirdiği entrikaları o da anlamazdı. O Suriyawong canavarına *güvenmişti."*

Annesinin böyle konuşması Achilles'in hoşuna gitmiyordu. "Ona acımak[italik] bizim haddimiz değil Anne."

"Ama ben acıyorum. Kibar ve iyi olması onun trajik kusuruydu. Karakterinin bir parçası olan herkese güvenmek onun sonu oldu."

Achilles babasının hayatını araştırdığında bulduğu güç, sertlik ve gerekli olanı yapma iradesiydi. Şekat ve insanlara güvenmek ise Büyük Achilles'in çok da görünür özelliklerinden değildi.

Annem onu istediği gibi duygusallaştırıp öyle hatırlayabilir. Sonuçta Büyük Achilles'in onu ziyaret edip beraber olduğunu ve çocuk yaptığını "hatırlamamış mıydı?" Achilles küçükken Annesi böyle bir şey iddia etmiyordu. Önceden bir habercinin gelip ona Achilles'in değerli spermlerini enjekte ettiğini söylüyordu. Buna -ve başka pek çok şeye dayanarak- artık onun güvenilir bir tanık olmadığını düşünmeye başlamıştı.

Ama gerçek ismini bilen bir tek o vardı ve Achilles'i akıl almayacak kadar seviyordu. Onunla korkmadan konuşabilirdi.

"Şu Ender Wiggin," dedi Achilles. "Onun niyetini okuyamıyorum."

"Bir şeytanın aklını okuyamamana sevindim."

Ama Achilles'in propaganda kampanyası başlayana kadar ona şeytan dememişti. Ender Wiggin'i değerli Achilles Flandres'e karşı savaşmamış olduğu için göz ardı etmişti, kardeşi savaşmış olsa bile.

"Onunla ne yapacağımı bilmiyorum Anne."

"Babanın intikamını alacaksın tabi ki."

"Onu Ender öldürmedi."

"O bir katil ve ölmeyi hak ediyor."

"Benim tarafımdan öldürülmeyi değil Anne."

"Büyük Achilles'in oğlu canavarı öldürüyor," dedi Annesi. "Bu işi kimse senden daha iyi yapamaz."

"Bana katil derler."

"Babana da öyle diyorlar," dedi Annesi. "Babandan daha mı iyi bir insansın?"

"Hayır Anne."

Annesine göre bu konuşma bitmişti. Achilles tedirgin olmuştu. Annesi ondan birisini öldürmesini mi istiyordu?

"Achilles'imin öldürülmesinin kanı Hegemon'a en yakın olan tarafından ödensin," dedi Annesi. "Bütün Wigginler'in kökü kurusun. Vahşi kabile."

Olamaz. İntikam havasına girmiş. Ama kendisi kaşınmıştı. Şimdi onu dinlemek zorunda kalacaktı.

Büyük suçların kefaretinin nasıl sadece kan dökerek bulunacağı hakkında konuştu da konuştu. "Biz yolculuktayken ölerek Peter Wiggin kurnazca davrandı," dedi. "Ama şimdi erkek ve kız kardeşi ayağımıza kadar geldi. Kaderin bu cömertliğini nasıl geri çevirebilirsin?"

"Ben katil değilim Anne."

"Babanın ölümünün intikamını almak seni katil yapmaz. Kim olduğunu sanıyorsun, Hamlet mi?"

Konuştu da konuştu.

Genellikle Annesi böyle konuştuğunda Achilles onu kulağının ucuyla dinlerdi ama bu sefer kelimeleri içine işliyordu. *Gerçekten* de Wiggin'i buraya şimdi getiren şeyin Achilles'e kaderin bir lütfü mu olduğunu düşünüyordu. Mantıklı değildi -ama sadece matematik mantıklıydı. Gerçek dünyada mantıksız şeyler, inanılmaz tesadüfler oluyordu çünkü olasılığa istinaden tesadüfler nadiren de olsa gerçekleşiyordu.

Bu yüzden Annesini dinlemeye ve düşünmeye başladı: Bu işi ben yapmadan Ender'in ölmesini nasıl sağlayabilirim?

Onu öldürmek sadece kahraman, mağdur olmasına yol açardı. Ama Ender'i provoke edip birisini öldürmesi sağlanabilirse -başka bir çocuğu daha- o zaman sonsuza kadar yok edilmiş olurdu. Hep yaptığı şeydi. Bir rakip seziyor, onu kendisine saldırtıyor, sonra da nefsi-müdafaa yapıp onu öldürüyor. Bunu iki kere yapmış ama suçlu bulunmamıştı. Ama koruyucuları burada değildi -ve büyük ihtimalle hepsi ölmüştü.

Geriye sadece gerçekler kalmıştı.

Aynı şeyi yapmasını sağlayabilir miyim?

Bu fikrinden Annesine bahsetti.

"Neyden bahsediyorsun?" diye sordu Annesi.

"Eğer tekrar birini öldürürse -bu sefer 16 yaşında bir çocukken- o zaman itibarı onarılmaz derecede zedelenir. Onu yargılar ve bu sefer suçlu bulurlar -üç kere nefsi-müdafaadan adam öldürdüğüne de kimse inanmaz herhalde!- ve bu ona, onu öldürmekten çok daha fazla zarar verir, *ismini* yok edeceğim."

"Seni öldürmesine izin vermekten mi bahsediyorsun?"

"Anne, insanlar Ender Wiggin'in onları öldürmesine izin vermezler. Ona sadece senaryo sunulur ve o da gerisini kendi başına gayet güzel getirir."

"Ama sen... Öleceksin?"

"Senin de dediğin gibi Anne... Babamın düşmanlarını yok etmek her fedakarlığa değer."

Annesi ayağa fırladı. "Seni hayatını sokağa atasın diye doğurmadım! Ondan bir baş boyu daha uzunsun, seninle karşılaştırıldığında cüce gibi kalıyor. Seni nasıl öldürecek ki?"

"O bir asker olarak eğitildi, hem de bu eğitimin üzerinden çok zaman geçmedi. Peki ben nasıl eğitildim Anne? Bir çiftçi, teknisyen olarak... Erkenden büyümüş, zeki ve güçlü bir çocuktan hangi işler bekleniyorsa onları yaptım. Savaş, dövüşmek benim alanım değil. Bana sataşmasınlar diye çocuklarla sürekli kavga ettiğim zamandan beri kimseyle dövüşmedim."

"Baban ve ben seni baban gibi bir Wiggin'in elinden ölesin diye yapmadık."

"Babam Julian Delphiki tarafından öldürüldü."

"Delphiki, Wiggin -aynı bokun soyu. Onun seni öldürmesine izin vermeni yasaklıyorum."

"Anne, o bir yolunu bulur. Bunu hep yapıyor, o bir savaşçı."

"Hayır!"

Onu sakinleştirmek iki saatini aldı ve bu iki saat süresince çığlıklarına ve ağlamasına katlanmak zorunda kaldı - komşuların dinleyip ne olduğunu merak ettiklerini biliyordu. Ama sonunda uyudu.

Stok kontrol ofisine gidip Wiggin'e mesaj atmak için oradaki bilgisayarı kullandı.

Seni yanlış değerlendirmiş olduğumu düşünüyorum. Bunu nasıl bitirebiliriz?

Ertesi güne kadar mesaj gelmesini beklemiyordu ama çok geçmeden cevap geldi.

Nerede ve ne zaman buluşmak istersin?

Gerçekten de bu kadar kolay mı olacaktı?

Yerin ve zamanın çok da önemi yoktu. Virlomi ya da takipçilerinin onları durduramayacağı bir yer ve zaman olması yeterliydi. Ama vidyo çekilebilecek kadar ışıklı bir ortam olmalıydı. Ölümü kaydedilmediği sürece babası için ölmesi ne işe yarardı ki? Wiggin bu ölümü istediği yere çekip bir cinayetten daha beraat ederdi.

Buluşacakları yerde ve zamanda anlaştıktan sonra Achilles bilgisayarı kapattı.

Bilgisayarın önünde titremeye başladı. Ne yaptım? Burada Ender Wiggin'den bahsediyoruz. Kendi elimle kendi kuyumu kazdım. Ondan daha büyük ve güçlüyüm -ama öldürdüğü iki çocuk da öyleydi. Kovan kraliçeleri de daha güçlüydü, ama bak onlara ne oldu. Ender Wiggin *kaybetmiyordu.*

Bunun için doğdum. Annem bebekliğimden beri bana bunu aşıladı. Babamın intikamını almak, Hegemoni'yi yok etmek ve Peter Wiggin'in yaptığı her şeyi alaşağı etmek için yaşıyorum. Ama Ender Wiggin'i sadece beni öldürmesine izin verip herkese neler olduğunu izleterek alaşağı edebilirim. Annem yas tutacaktır, ama bu zaten kanında var. O kadar zekiyse ne planladığımı biliyordur. Birden fikrimi değiştirdiğimi düşünüyor olamaz. Bu kadar bariz bir planla Ender Wiggin'i nasıl kandırabilirim ki? Her şeyi kaydettireceğimi biliyor olacak.

Ama belki de beni öldürmek zorunda[italik] kalacağını düşünmüyordur. Belki de beni öldürmeden saf dışı bırakabileceği basit bir rakip olarak görüyordur. Belki de çok hantal olduğumu sanıp kendisine dokunamayacağımı bile düşünüyordur.

Acaba zekasını abartıyor muyum? Sonuçta uzaylı düşmanlara karşı savaşa giriştiğini zannederken aslında bunun bir bilgisayar simülasyonu olduğunu fark etmemişti. Bu pek zekice değil.

Gideceğim. Bakalım neler olacak. Bu onu da bitirecekse ölmeye hazırım.

İki gün sonra sabahın ilk ışıklarında gübre ambarlarının arkasında buluştular. Buraya kimse gelmezdi -insanlar buraya gelmek zorunda oldukları zamanlar hariç koku yüzünden buradan uzak duruyorlardı ve atıklar da günün sonunda buraya getiriliyordu.

Takipçileri kameraların bütün alanı çekebileceği şekilde ayarlamışlardı. Her kelime kaydedilecekti. Ender büyük ihtimalle bunun farkındaydı -Achilles'in netlerde propaganda yaptığı ortadaydı- ama Ender uzaklaşsa bile bu yüzleşme öfke barındıracağı için onun aleyhine kullanılabilirdi. Aksi halde Achilles videoyu kullanmazdı.

Önceki gün birkaç kere öleceğini tasavvur etti ve her seferinde farklı bir tepki verdi. Bazen komik geliyordu - Achilles güçlü, uzun ve avantajlıydı. Bazen de amaçsız ama kaçınılmaz bir iş yaptığını düşünüyordu: Ne kadar salağım ki ölmüşlere jest olsun diye hayatımdan vazgeçiyorum.

Ama günün sonunda fark etmişti ki bunu babası için yapmıyordu. Annesi onu intikam alsın diye yetiştirdiği için yapmıyordu. Bunu bütün insan ırkı için yapıyordu. İnsanlık tarihinin en büyük canavarları yaptıkları hareketlerden hiç sorumlu tutulmazlardı. Yaşlılıktan ya da sürgünde ölürler, yenilgiyle karşılaştıklarındaysa kendilerini öldürürlerdi.

Ender Wiggin'in son kurbanı olmak, bu bir aile meselesi olduğu için değil, dünyadaki insanların Ender Wiggin gibilerin cezasız kalmadıklarını görmeleri açısından buna değerdi. Eninde sonunda işledikleri son suç fazla gelir ve sorumlu tutulurlardı.

Ve benim, son kurbanın ölümü, Uzaylı Katledici Ender'in sonu olacak.

Aklında bir ses, kendi propagandana inanma, diyordu.

Başka bir ses, Yaşamaya devam et!

Ama onlara şöyle cevap verdi: Ender Wiggin hakkında doğru olan tek bir şey varsa, o da kaybetmeye tahammül edemediğidir. Onu böyle kışkırtacağım -yenilgiyle karşı karşıya kalacak ve bunu engellemek için harekete geçecek. Beni öldürdüğünde de gerçekten yenilmiş olacak. Bu onun en ölümcül kusuru -yenilgiyle karşı karşıya getirildiğinde manipüle edilebiliyor.

Ama aklına başka bir soru daha geliyordu: bu onu suçsuz yapmaz mı? Düşmanlarını yok etmek dışında bir seçeneği yoksa, bu onu suçsuz yapmaz mı?

Ama Achilles bu sesi hemen susturdu. Bizler sadece genlerimizin ve yetiştirilmemizin hayatımızdaki rastgele olaylarla bezenmesinin bir ürünüyüz. "Suç" ve "kusur" çocukların inanacağı kavramlar. Önemli olan şey şu: Ender'in yaptıkları korkunçtu ve durdurulmadığı sürece aynı tür davranışları göstermeye devam edecek. Şu anki durumun devam etmesine izin verilirse bu böyle devam edecek, orada burada sorun çıkartacak. İntikam değil, önlem. Ona olan şey ibret olacağı için belki de diğer canavarlar da çok fazla insan öldürmeden dururlar.

Ender gölgelerin içinden çıktı. "Hey, Achilles."

Yarım saniye -yarım adım- süresinde Achilles Ender'in ona nasıl hitap ettiğini fark etti.

"Kimse yokken kendine böyle diyorsun," dedi Ender. "Rüyalarında."

Bunu nasıl bilebilirdi. O kim değil, neydi?

"Rüyalarımı bilmiyorsun," dedi Achilles.

"Bilmeni isterim ki," dedi Ender, "cezanın hafifletilmesi için Virlomi'yle konuştum. Bu gemiyle ben ayrılmak zorundayım ve Dünya'ya gitmek istemiyorum."

"İstemezsin tabii. Sonuçta orada seni ellerine geçirmek için sabırsızlanıyorlar."

"Şimdilik," dedi Ender. "Bunlar gelip geçici şeyler." Buna sebep olanın Achilles olduğuna dair bir ima yoktu.

"Yapacak işlerim var ve Dünya'ya kadar sana eşlik etmek benim için zaman kaybı olur. Sanırım Virlomi'yi DÖH'nın yöneticilere istemedikleri sömürgecileri kovma hakkını vermediği konusunda ikna ettim."

"Ben Dünya'ya dönmekten korkmuyorum."

"Ben de bundan korkuyordum -bunların hepsini oraya gönderilme amacıyla yaptığından. "Lütfen beni dipsiz kuyuya atma!""

"Harp Okulu'ndayken sana Remus Amca hikayeleri mi okuyorlardı?" diye sordu Achilles.

"Oraya gitmeden önce... Annen sana bu hikayeleri okuyor muydu?"

Achilles konuşmak istediği şeyden uzak tutulduğunu hissetti ve kararlı bir şekilde konuşmaya başladı. "Dünya'ya dönmekten korkmadığımı söyledim," dedi Achilles. "Virlomi'yle benim cezam hakkında konuştuğuna da inanmıyorum."

"Neye istersen ona inan," dedi Ender. "Bütün hayatın boyunca yalanlar içinde yaşadın -gerçek söylendiğinde bunu fark etmen nasıl beklenebilir ki?"

Ve işte sonunda oldu -Achilles'i harekete geçmeye sevk edecek kışkırtmalar başlamıştı. Ender'in anlamadığı şey Achilles'in buraya kışkırtılmak için geldiğiydi, böylece Ender onu "nefsi-müdafa" yaparken öldürecekti.

"Anneme yalancı mı diyorsun?"

"Neden bu kadar uzun olduğunu hiç mi merak etmedin? Annen uzun değil. Achilles Flandres da uzun değildi."

"Ne kadar uzamış olabileceğini hiç bir zaman bilemeyeceğiz," dedi Achilles.

"Neden bu kadar büyük olduğunu biliyorum," dedi Ender. "Genetik bir problem. Bütün hayatın boyunca belli bir oranda büyüyorsun. Çocukken azdı, sonra diğer çocuklar ergenlikte birden uzamaya başlayınca sen normal boyuta ulaştın, ve dolayısıyla diğerlerinden geri kaldın. Ama onların büyümesi duruyor, seninki durmuyor. Eninde sonunda bundan öleceksin. Şimdi 16 yaşındasın, 21 ya da 22 yaşında vücuduna kan pompalayamadığı için kalbin iflas etmiş olur."

Achilles bunu nasıl anlaması gerektiğini bilmiyorum. Neyden bahsediyor? 20'li yaşlarında öleceğini söyleyerek ne yapmaya çalışıyor? Bu rakibi sinirlendirmek için yapılan bir tür oyun muydu?

Ama Ender lafını bitirmemişti. "Kardeşlerinin bazıları da aynı hastalıktan muzdaripti. Senden emin değildik. Seni görüp baban gibi devliğe yakalandığını görene kadar bilmiyordum."

"Babam hakkında konuşma," dedi Achilles. Aklından şunlar geçiyordu: Neden dediklerin beni korkutuyor? Neden bu kadar sinirlendim?

"Ama seni gördüğüme memnun oldum. Hayatın trajik bir şekilde erken bitecek olsa da sana baktım -benimle dalga geçerek etrafında döndüğünde- ve sende anneni ve babanı gördüm.

"Annem mi? Anneme hiç benzemiyorum."

"Taşıyıcı annenden bahsetmiyorum."

"Yani tıpkı Virlomi'nin yaptığı gibi beni sana saldırmaya teşvik etmeye çalışıyorsun," dedi Achilles. "İşe yaramayacak." Ama işe yarıyordu ve öfkelenmekten memnundu. Ender'in onu kendisine saldırmaya teşvik etmesinin inandırıcı gözükmesi gerekiyordu. Böylece videoyu izleyenler Ender'in Achilles'i nefsi müdafaa yaparken öldürmediğini göreceklerdi. Olay hiç bir zaman nefsi-müdafaa olmadığını anlayacaklardı.

"Baban Harp Okulu'nda en iyi tanıdığım kişiydi. Benden daha iyidi -bunu biliyor muydun? Bütün ordum bunun farkındaydı -o benden daha hızlı ve daha zekiydi. Ama bana hep sadıktı. Her şey umutsuz gözüktüğünde, o ne yapılması gerektiğini bilirdi. Ne yapılması gerektiğini bana *söylerdi* ve benim yapmama izin verirdi. Cömert bir insandı, gerçekten harika biriydi. Nasıl öldüğünü duyunca içim parçalandı. Sen de aynı şekilde vücudun tarafından öldürülüyorsun."

"Ona Suriyawong ihanet etti," dedi Achilles. "Julian Delphiki de öldürdü."

"Ve annen," dedi Ender. "Benim koruyucumdu. Benden nefret eden bir kumandanın olduğu bir orduya girdiğimde beni annen kanatları altına almıştı. Ona güveniyordum, ve o da benim için elinden gelen her şeyi yaptı. Annenle babanın evlendiğini duyduğumda çok sevinmiştim. Ama baban ölünce annen kardeşimle evlendi."

Achilles duydukları karşısında öfkeden kudurmuştu. "Petra Arkanian mı? Petra Arkanian'ın annem olduğunu mu söylüyorsun? Sen delirdin mi? Babamı tuzağa düşürüp onu -"

"Hadi ama Achilles," dedi Ender. "16 yaşındasın. Eminim taşıyıcı annenin deli olduğunu şimdiye kadar fark etmişsindir."

"O benim annem!" diye bağırdı Achilles. Ve sonra durup tereddüt ettikten sonra usulca "ve deli değil," diyebildi.

İşler yolunda gitmiyor. Neler diyor böyle? Bu ne tür bir oyun?

"Onlara benziyorsun. Daha çok babana çekmişsin. Sana bakınca dostum Bean'i görüyorum."

"Julian Delphiki benim babam değil!" Achilles'in öfkeden gözü dönmüştü. Kalbi deli gibi çarpıyordu. İşler yoluna girdi.

Bir şey dışında. Ayakları yere sabitlenmiş gibiydi. Ender Wiggin'e saldırmıyordu. Orada durmuş konuşuyordu.

Tam bu sırada Valentine Wiggin koşarak geldi. "Ne yapıyorsun sen, delirdin mi?"

"Olan biten çok şey var," dedi Ender.

"Kaç," dedi Val. "Buna değmez."

"Valentine," dedi Ender, "ne yaptığını bilmiyorsun. Eğer müdahale edersen beni yok etmiş olursun. Anlıyor musun? Sana hiç yalan söyledim mi?"

"Pek çok kez."

"Gerçeğin tamamını söylememek yalan söylemek değildir," dedi Ender.

"Bunun olmasına izin vermeyeceğim. Ne planladığını biliyorum."

"Alınma Val, ama hiç bir şey bilmiyorsun."

"Seni senden daha iyi tanıyorum Ender."

"Ama kendi adının babası zannettiği canavarın adıyla aynı olduğunu zanneden bu deli çocuğu tanımıyorsun." Bir an için Achilles'in siniri diner gibi olmuştu ama şimdi tekrar alevlenmeye başladı. "Babam bir dahiydi."

"Birbirinden çok da farklı kavramlar değiller," dedi Valentine umursamazca. Ender'e dönüp "bu onları geri getirmez," dedi.

"Eğer beni seviyorsan," dedi Ender, "tam şu an sus."

Sesi bir kırbaç gibiydi -yüksek sesli değil, keskin ve hedefe yönelik. Ona vurmuş gibi Val irkildi. Ama yine de cevap vermek için ağzını açıyordu.

"Beni seviyorsan," dedi Ender.

"Kardeşin sana sanırım," dedi Achilles, "bir planı olduğunu söylemeye çalışıyor."

"Planım," dedi Ender, "sana kim olduğunu anlatmak. Julian delphiki ve Petra Arkanian saklanıyorlardı çünkü Achilles Flandres'in ajanları onları arıyordu. Onları öldüreceklerdi -çünkü Achilles bir zamanlar hastalıklı bir şekilde Petra'yı sevmişti.

Achilles içinde tekrar öfkenin yükseldiğini hissetti ve bu onu memnun etti. Valentine'ın gelişi neredeyse her şeyi mahvedecekti.

"Dokuz yumurtayı sende de bulunan genetik hastalıktan -devlik- kurtarabileceğini söyleyen bir doktora emanet ettiler. Ama doktor şarlatandı -şu anki durumun da bunu kanıtlar nitelikte. Aslında Achilles için çalışıyordu ve embriyoları çaldı. Annen bir çocuk doğurdu; diğer 7sinin taşıyıcı annelere yerleştirildiğini öğrendik. Ama Hyrum Graff o yedi çocuğu Achilles Flandres bulmamızı istediği için bulduğumuzu düşündü, böylece araştırmayı yapanlar, yani biz, yöntemlerimizin işe yaradığını düşünmeye başlayacaktık. Achilles'i tanıyan Graff dokuzuncu çocuğu aynı yöntemlerle bulamayacağımızı öngörmüştü. Sonra annen Hyrum Graff'a tükürdü ve o da annenin geçmişini araştırınca isminin Nichelle Firth değil Randi olduğunu buldu. DNA kayıtlarına bakınca da onunla ortak hiç bir geninin olmadığını öğrendi. Hiç bir açıdan onun genetik oğlu olman mümkün değildi."

"Yalan söylüyorsun," dedi Achilles. "Beni provoke etmeye çalışıyorsun."

"Doğruyu söylüyorum ve bunun seni özgürleştireceğini umuyorum. Diğer çocuklar bulup ailelerine teslim edildi. 5 tanesinde sende bulunan genetik durum, devlik, yoktu ve hepsi hâlâ Dünya'da yaşıyorlar. Bella, Andrew -bana çeksin diye-, Üçüncü Julian, Petra ve Ramon. Kardeşlerinin üçünde devlik vardı ve öldüler -Ender, Cincinnatus ve Carlotta. Sen sonuncusun, artık aramaktan yoruldukları, isim koyamadıkları son çocuk. Ama soy adın Delphiki. Ebeveynlerini tanırdım ve onları çok severdim. Sen bir canavarın değil, dünyanın en iyi iki insanının çocuğusun."

"Canavar olan Julian Delphiki!" diye haykırdı Achilles ve Ender'e saldırdı.

Achilles’i şaşırtan bir şekilde Ender saldırıdan kaçınmak için hiç bir şey yapmadı. Achilles’in yumruğu hedefini buldu ve Ender yere düştü.

"Hayır!" diye bağırdı Valentine.

Ender ayağa kalktı ve sakince tekrar karşısına dikildi. "Doğruyu söylediğimi biliyorsun," dedi Ender. "Bu yüzden bu kadar sinirlendin."

"Sinirlenmemin sebebi babamın, babamın katili olan adam olduğunu söylemen!"

"Achilles Flandres kendisine iyilik yapan herkesi öldürdü. Topal ayağını iyileştiren hemşireyi, bacağını düzelten cerrahı, Rotterdam’da sokakta beceriksiz bir kabadayıyken onu yanına alan kızı -seviyormuş gibi yapıp onu boğdu ve cesedini Ren Nehri'ne attı. Babanın yaşadığı evi havaya uçurup onu ve ailesini öldürmeye çalıştı. Petra’yı kaçırıp onu baştan çıkarmaya çalıştı ama Petra ondan tiksiniyordu. O, Julian Delphiki'yi seviyordu. Sen onların aşk ve umutlarından doğmuş oğullarısın."

Achilles tekrar Ender’in üzerine çullandı -Ender bu saldırıyı engelleyip kendisine vurabilsin diye bilerek beceriksizce bir yumruk salladı.

Ama Ender yine hareket etmedi. Yumruk bu sefer karnına isabet etti ve nefessiz kalarak yere düştü.

Sonra tekrar ayağa kalktı. "Seni senden daha iyi tanıyorum," dedi Ender.

"Yalancıların pirisin," dedi Achilles.

"Sana o iğrenç isimle hitap edilmesine izin verme. Sen Achilles değilsin. Senin baban dünyayı o canavardan kurtaran gerçek bir kahraman."

Achilles ona tekrar vurdu -bu sefer ona doğru yavaşça yürüdü ve tüm gücüyle Ender’in burnuna vurdu. Burnu kırıldı. Burun deliklerinden kan fışkırıyordu ve gömleğinin önü hemen kanla kaplandı.

Ender sendeleyip dizlerinin üzerine çöktüğünde Valentine çığlık attı.

"Benimle dövüş," diye tısladı Achilles.

"Anlamıyor musun?" dedi Ender. "Arkadaşlarımın oğullarına asla elimi kaldırmam."

Achilles Ender'in çenesine o kadar sert bir şekilde vurdu ki Ender arkaya uçtu. Bu, aptalca videolarda olduğu gibi her iki tarafın da ölesiye dayak yiyip sonra tekrar kalktıkları türden bir kavga değildi. Ender'in vücudu gerçekten hasar görmüş, dengesini bozmuştu. Kolay bir hedef haline gelmişti.

Beni öldürmeyecek, diye düşündü Achilles.

Bu düşünce onu o kadar rahatlattı ki sesli bir şekilde güldü.

Sonra şöyle düşündü: En baştan beri Annemin planı buydu. Neden onun beni öldürmesine izin vereyim ki? Ben Achilles Flandres'in gerçek oğluyum. Öldürülmesi gerekenleri öldürebilirim. Babamın, kovan kraliçelerinin ve o iki çocuğun intikamını alıp Ender'i şuracıkta öldürebilirim.

Ender çimin üzerinde yatıyorken Achilles gelip kaburgalarına vurdu. Kaburgaların kırılma sesini duyan Valentine çığlık attı.

"Sus," dedi Ender. "Böyle olması gerekiyor."

Sonra Ender acı içinde yuvarlandı. Yine de sonra bir şekilde ayağa kalkmayı başardı.

Ellerini cebine soktu.

"Kaydettiğin videoları yok edebilirsin," dedi Ender. "Beni öldürdüğünü kimsenin bilmesine gerek yok. Valentine'a da kimse inanmaz, böylece nefsi-müdafaada bulunduğunu söyleyebilirsin. Buna herkes inanır -onları benden nefret ettirdin ve beni korkunç biri gibi gösterdin. Kendi hayatını kurtarmak için tabii ki de beni öldürmeliydin."

Ender ölmek mi istiyordu? Achilles tarafından öldürülmek? "Ne tarz bir oyun bu?" diye sordu Achilles.

"Güya annen olan kadın seni hayallerindeki aşkının, sahte babanın intikamını al diye yetiştirdi. E hadi -seni ne için yetiştirdiyse onu yap, istediği kişi ol. Ama ben arkadaşlarımın oğlullarına karşı elimi kaldırmayacağım."

"O zaman aptalsın," dedi Achilles. "Çünkü bunu *yapacağım.* Babam, annem, o zavallı çocuklar Stilson ve Madrid, formikler ve bütün insan ırkı için bunu yapacağım."

Achilles Ender'e darbe üstüne darbe indirmeye başladı. Suratına bir yumruk, bir tane de karnına, yerdeki hareketsiz bedenine iki tekme. "Stilson'a böyle mi yaptın?" diye sordu. "Onu tekmelemişsin -raporda böyle diyordu"

"Arkadaşlarımın," dedi Ender, "oğlusun."

"Lütfen," dedi yalvarırcasına Valentine, ama ne onu durdurmaya çalıştı, ne de gidip yardım çağırmaya yeltendi.

"Şimdi ölme zamanın geldi," dedi Achilles.

Kafasına atacağı bir tekme işini bitirirdi. En fazla iki. Kafatasının içinde o şekilde kalmayı insan beyni kaldıramazdı. Ya ölürdü, ya da bitkisel hayata girerdi. Uzaylı Katledici Ender'in hayatı da böyle sonlanıyordu.

Ender'e doğru eğildi. Burnundan akan kan gözlerine doğru akıyor, ama o kanın arasından Achilles'e bakıyordu.

Bir sebepten dolayı, içindeki öfkeye rağmen Achilles ona tekme atmadı.

Orada hareketsizce durmuştu.

"Achilles'in oğlu yapardı," diye fısıldadı Ender.

Onu neden öldürmüyorum? Yoksa gerçekten korkak mıyım? Babama layık değil miyim? Ender haklı -babam *gerekli* olduğu için onu öldürürdü. Tereddütsüzce.

Tam o anda Ender'in dediklerinin gerçekten ne anlama geldiğini kavradı. Annesi kandırılmıştı. Çocuğun Achilles Flandres'e ait olduğu söylenmişti. Böylece annesi de ona büyürken yalanlar söylemişti, ama aslında sadece taşıyıcı annemdi. Artık annesini yeterince tanıyordu ve gerçekleri

olduğu gibi değil, olmasını istediği gibi aktardığını biliyordu. Neden bu sonuca daha önce ulaşmamıştı -annesinin söylediği her şey yalandı. Çünkü annesi bir an için bile yalan söylemeyi bırakmamıştı. Achilles'in dünyasını o şekillendirmiş, ve söylediklerinin aksini kanıtlayan şeylerin hayatlarına girmesine izin vermemişti.

Savaşa giden çocukları manipüle eden öğretmenlerinin yaptığı gibi.

Achilles biliyordu, hep bilmişti. Ender Wiggin savaştığını bilmediği bir savaşı kazanmıştı; bilgisayar simülasyonu olduğu bir şeyde bir türü yok etmişti. Tıpkı benim de Achilles Flandres'ın babam olduğunu, onun adını taşıdığımı ve onun intikamını almam gerektiğini zannetmem gibi.

Bir çocuğu yalanlarla çevrele ve onlara uyumadan önce sarıldığı oyuncak, ya da annesinin eli gibi tutunduğunu gör. Ve en kötüsü de yalan ne kadar derinse bu yalana katlanabilmek için yalanı o kadar çok içselleştirmesi gerekir.

Ender arkadaşlarının oğluna el kaldırmaktansa ölmeyi tercih edeceğini söylemişti. Ve Ender annesi gibi deli *değildi.*

Achilles. Adı Achilles değildi. Bu annesinin fantazisiydi. Her şey annesinin fantazisiydi. Onun deli olduğunu biliyordu ama annesinin kabusunda yaşadığından her şeyin gerçek olması için hayatını buna göre şekillendiriyordu.

"Adım ne?" diye fısıldadı.

Ayağının dibinde Ender "Bilmem. Delphiki. Arkanian. Suratları. Senin." diyebildi.

Valentine şimdi yanlarına gelmişti. "Lütfen," dedi, "şimdi şunu kesebilir misiniz?"

"Biliyordum," diye fısıldadı Ender. "Bean'in oğlu. Petra'nın. Asla."

"Asla ne? Burnunu kırmış. Seni öldürebilirdi."

"Öldürecektim de," dedi Achilles. Sonra bunun ağırlığı üzerine çöktü. "Kafasına tekme atıp onu öldürecektim."

"Ve bu salak da buna izin verecekti," dedi Valentine.

"Beşte," dedi Ender. "Bir oran. Ölürdüm. İyi oran."

"Lütfen," dedi Valentine. "Onu ben taşıyamam. Lütfen onu doktora götür. Lütfen. Bunu yapabilecek güçtesin."

Eğilip Ender'i kaldırdığı sırada kendi ellerine de ne kadar zarar vermiş olduğunu gördü. Demek o kadar sert vurmuştu.

Ya ölürse? Artık ölmesini istemediğim halde ya ölürse?

Ender'i koşar adım taşıdı ve Valentine da onlara yetişmek için depar atmak zorunda kaldı. Doktorun kliniğe gitmesine daha çok zaman olduğu için evine gittiler. Ender'e bakar bakmaz acil müdahale için onu içeri taşıttı. "Kimin kaybettiğini görebiliyorum," dedi doktor. "Ama kim kazandı?"

"Kimse," dedi... Achilles.

"Sende tek bir çizik bile yok," dedi doktor.

Ellerini ileri uzattı. "İşte izler burada," dedi. "Bunu ben yaptım."

"Sana bir kere bile vurmamış."

"Denemedi bile."

"Ve sen de onu dövmeye devam ettin öyle mi? Ne tür..." Ama doktor sonra işine döndü. Ender'in kıyafetlerini çıkardı ve mide ve kaburgalarındaki çürükleri görünce küfretti. Eliyle boşluk var mı diye yokladı. "4 kaburga ve pek çok çatlak." Tekrar Achilles'e baktı ama bu sefer suratında tiksinti vardı. "Evimden çık," dedi.

Achilles gitmek üzereydi.

"Hayır," dedi Valentine. "Bunların hepsi onun tarafından planlanmıştı."

Doktor inanmış gibi gözükmüyordu. "Tabi, kesin ölesiye dayak yemeyi planlamıştır."

"Belki de planının içinde ölmek vardı," dedi Valentine. "Her ne olduysa, buna razıydı."

"Bunu ben planladım," dedi Achilles.

"Sen böyle zannediyorsun," dedi Valentine. "Baştan beri seni manipüle ediyor. Aile yeteneğimiz."

"Beni annem manipüle etti, ama ona inanmayabilirdim," dedi Achilles. "Bunu ben yaptım."

"Hayır Achilles," dedi Valentine. "Bunu annenin eğitimi yaptı. Bunu Achilles'in ona söylediği yalanlar yaptı. Senin yaptığın şey ise... durmaktı."

Achilles hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı ve dizlerinin üstüne çöktü. "Artık adımın ne olduğunu bilmiyorum," dedi. "Bana öğrettiği isimden nefret ediyorum."

"Randall mı?" diye sordu doktor.

"Hayır."

"Achilles. Annesi ona böyle diyor."

"Yaptıklarımı nasıl geri alabilirim?" diye sordu Valentine'a.

"Zavallım," dedi Valentine. "Son birkaç yıldır Ender de bu soruya bir cevap bulmaya çalışıyor. Sanırım buna kısmen bir cevap almak için seni kullandı. Sanırım Stilson ve Bonzo Madrid'in niyetlendikleri dayağı sana attırdı. Tek fark senin Julian Delphiki ve Petra Arkanian'ın oğlu olman. Bu yüzden zaten cinayet işleyebilecek bir potansiyele sahip değilsin. Ama belki de bunun ebeveynlerinle ilgisi yoktur. Belki de deli olduğunu bildiğin ve bu yüzden şefkat duyduğun bir anneyle beraber büyümüş olmanla ilgilidir -o kadar şefkat duyuyordun ki yalan dünyasına müdahale etmedin. Belki de ruhunla ilgilidir, şu Tanrı'nın vücuda sarıp insana dönüştürdüğü şey. Her ne olursa olsun, *sen* durdun."

"Arkanian Delphiki," dedi.

"Bu güzel bir isim," dedi Valentine. "Doktor, kardeşim yaşayacak mı?"

"Kafasına darbe almış," dedi doktor. "Gözlerine bak. Ciddi bir sarsıntı geçirmiş. Belki daha ciddi bir durumu vardır. Onu kliniğe götürmeliyiz."

"Ben onu taşırım," dedi Arkanian... Achilles değil.

Doktor şaşırdı. "Dövülen kişiyi döven kişi mi taşıyacak? Ama kimseyi bekleyip zaman kaybetmek istemiyorum. Bu... düelloyu yapmak için ne kadar kötü bir zaman seçmişsiniz."

Kliniğe doğru giderlerken erken uyanan insanlardan bazıları şaşkın gözlerle onları izliyordu. Hatta içlerinden biri yanlarına gelmek istemişti ama doktor onu uzaklaştırmıştı.

"Beni öldürmesini planlamıştım," dedi Arkanian.

"Biliyorum," dedi Valentine.

"Diğer çocuklara yaptığını bana da yapar zannetmiştim."

"Karşılık vereceğini düşünmeni istedi."

"Ve dediği şeyler... Bildiklerimin tam tersi..."

"Ama ona inandın. Konuşur konuşmaz doğru söylediğini biliyordun."

"Evet."

"Bu da seni sinirlendirdi."

Arkanian ulumayla çığlık arasında bir ses çıkardı. Bunu planlamamıştı ve neden yaptığını da anlamamıştı. Aya karşı uluyan bir kurt gibi sadece sesin içinden geldiğini ve çıkması gerektiğini biliyordu.

"Ama onu öldüremedin," dedi Valentine. "Çünkü haberciyi öldürerek gerçekten saklanabileceğini zannedecek kadar aptal değilsin."

"Geldik," dedi doktor. "Ve kardeşini böyle dövmüş olan birini telkin etmeye çalıştığına inanamıyorum."

"Haberin yok mu?" dedi Valentine. "Bu Uzaylı Katledici Ender. Başına gelen her şeyi hak ediyor."

"Böyle bir şeyi kimse hak etmez," dedi doktor.

"Yaptıklarımı nasıl geri alabilirim," dedi Arkanian, ve bu sefer Ender'in yaralarından bahsetmiyordu.

"Alamazsın," dedi Valentine. "Bunların hepsi zaten orada, Kovan Kraliçesi kitabının içindeydi. Sen söylemeseydin başka birisi nasılsa söyleyecekti. İnsan ırkı olarak kovan kraliçelerinin yok edilmesinin bir trajedi olduğunu anladığı

anda suçlayacak birini aradık. Böylece diğerlerimiz suçtan arınmış olabilecekti. Sen olmasan da aynı şeyler olacaktı."

"Ama ben olmadan olmadı. Gerçeği söylemeliyim -kabul etmeliyim..."

"Hayır," dedi Valentine. "Hayatını yaşamalısın. *Kendininkini.* Ender de kendisininkini yaşayacak."

"Peki sen ne yapacaksın?" diye sordu doktor. Sesinde alay vardı.

"Ben mi, ben de Ender'in hayatını yaşayacağım. Onunki benimkinden çok daha ilginç."

•23•

Alıcı: Adelphiki%Ganj@ColLeague.Adm, Pwiggin%ret@DOH.adm
Gönderen: Ewiggin%Ganj@ColLeague.Adm/voy
Konu: Arkanian Delphiki, annen. Petra, oğlun.

Sevgili Petra, Sevgili Arkanian,

Pek çok açıdan geç kalınmış olsa da tam zamanında ve her şeye değecek bir durum. Petra, son çocuğunuz; Arkanian, gerçek annen. Petra, oğlunun hikayesini kendisinin anlatmasına izin vereceğim, sen de kendininkini ona anlatırsın. Graff gen testini uzun süre önce yapmıştı, yani o konuda şüphe yok. Sana bunu söylemedi çünkü sizi bir araya getirmesi mümkün değildi ve sanırım bunun sizi üzeceğini düşünüyordu. Haklı olabilir ama bunu bilmeye hakkınız olduğu için bu üzüntüyü hak ettiğinizi düşünüyorum. Hayat size bunu yaptı. Şimdi SİZ birbirinizin hayatları için ne yapacaksınız görelim.

Ama şu kadarını söyleyeyim ki Petra, o iyi bir çocuk. Yetiştirilme şartları kötü olsa da sonuçta senin ve Bean'in oğlu. Babası hakkında senin dışında kimse ona gerçekleri anlatamaz. Ama Petra, oğlunda babasını gördüm. Vücut olarak dev, ama kalp olarak narin.

Tabii ben de yolculuğuma devam ediyorum dostlarım. Arkanian, baştan beri planım zaten buydu. İşlerim var. Beni rotamdan saptırmadın. Ama bu sefer yaralarım iyileşene kadar uyutulmama izin vermiyorlar -uykuda vücut kendini yenilemiyormuş.

Sevgilerimle,
Andrew Wiggin

Doonalt'tan uzak olmayan, İrlanda’nın sahiline bakan evinde titrek bacaklı yaşlı bir adam eğildi ve bahçesindeki otları temizlemeye başladı. Postayı ve alışveriş torbalarını kepçeyle getiren O'Connor’ı gören adam yavaşça ayağa kalktı ve ona selam verdi. “İçeri gelsene," dedi. “Çay yaptım."

“Kalamam," dedi O'Connor.

“Hiç kalamıyorsun ki," dedi yaşlı adam.

“Hadi ama Bay Graff," dedi O'Connor, “doğruyu söylüyorum. Hiç kalamıyorum ama bu istemediğimden değil. Size getirdiğim şeyleri getirmemi bekleyen başka insanlar da var."

“Ve bir çift laf bile etmiyoruz," dedi Graff gülerek. Gülmekten ziyade göğsü şişip inmiş gibiydi.

“Bazen bir şey demeye gerek yoktur," dedi O'Connor, “ve bazen de insanların çay içmeye vakti yoktur."

“Eskiden şişman bir adamdım," dedi Graff. “Buna inanabiliyor musun?"

“Ben de eskiden genç bir adamdım," dedi O'Connor. *“Buna* kimse inanmıyor."

“Bak," dedi Graff. “Muhabbet edebildik."

O'Connor güldü -ama bir keresinde alışveriş torbasındakileri yerleştirmesine yardım ettiğini söylemedi.

Graff Valentine Wiggin'den gelen mektubu açtığında yalnızdı.

Mektubu okurken Valentine’ın sesini duyuyormuş gibiydi - bu onun bir yazar olarak ne kadar başarılı olduğunun bir göstergesiydi. Artık Peter’ın ona yarattırdığı Demosthenes

olarak değil, kendi adını kullanıyordu, tarihçelerinde hâlâ Demosthenes adını kullanıyor olsa da.

Bu asla yayımlamayacağı bir tarihçeydi. Graff bunu sadece kendisinin okuyacağını biliyordu. Ve gitgide kilo kaybedip vücudunun direnci azaldığı için kızın boş yere uğraştığını düşündü. O kadar emeği, okuduğunu aklında uzun süre tutamayacak birisi yazdıklarını okusun diye vermişti.

Ama yine de bunu Graff için yapmıştı ve bunun için Valentine'a minnettardı. Ender'in Quincy Morgan'la gemideki çekişmesini ve Ender'a aşık olduğunu zanneden zavallı bir kızın hikayesini okudu. Altın böcekleriyle ilgili bazı şeyleri Ender bizzat ona anlatmıştı ama Valentine da Ender'in bahsetmeye değer bulmadığı şeyleri bile iliştirip, farklı kişilerin düşüncelerini de alıp yeni bir şeyler eklemişti.

Sonra da Ganj'daki zamanları hakkında bir yazı vardı. Görünüşe göre Virlomi durumu iyi idare etmiş ve kendisi de iyi bir insan olup çıkıvermişti. Bunu duymak güzeldi. Başarılı bir kızdı, ama sonra kibiri yüzünden elindeki her şey küle dönüşmüştü. Buna rağmen insanlarına işgalcilerle nasıl mücadele edip onlardan nasıl kurtulabileceklerini öğretmişti.

En sonda da Ender ve bir zamanlar Achilles adıyla, artık da Arkanian olarak anılan Randall Firth'in aralarındaki olaylar vardı.

Bitirdikten sonra Graff mektubu yaktı. Ender bunların Dünya'da yayılmasını istemediğinden dolayı Valentine Graff'tan bunu rica etmişti. "Amacım unutulmak," da Ender'in kendi sözleri olarak Valentine tarafından iletilmişti.

Graff bunun olacağını düşünmüyordu. İyi bir şekilde mi yoksa kötü bir şekilde mi hatırlanacağını bilmiyordu ama hatırlanacaktı.

Çaydanlığa dönüp "sonunda Stilson ve Bonzo'nun ona atmış olmaları gereken dayağı yemiş," dedi. "O kadar zeki

olmasına rağmen yine de aptal bir çocuk. Stilson ve Bonzo onu öldürürlerdi. Bean ve Petra'nın çocuğuna benzemiyorlardı. Ender bunu anlamalı. Dünya'da gerçekten kötülük, sapkınlık ve her tür aptallık var. Acımasızlık, kalpsizlik ve... ben hangi türe aitim onu bile bilmiyorum."

Çaydanlığı eline aldı. "Beni dinleyecek tek bir kişi bile yok."

Poşet çay daha demini vermeden kupasından bir yudum aldı. Çay tadı çok gelmiyordu ama bunu umursamadı. Bu günlerde hiç bir şeyi pek umursamıyordu. Nefes alıp verebildiği ve acı olmadığı sürece sorun yoktu.

"Olsun, ben yine de söyleyeyim" dedi Graff. "Aptal çocuk. Mukavemet göstermemek sadece masumları katletmeyeceği bilinen bir düşmana karşı işler. *Böyle* bir düşman insanın karşısına hep çıkmaz ki."

Ender'in mektubunu aldığında Petra Arkanian Delphiki Wiggin, oğlu Andrew ve eşi Lani ve daha evden ayrılmamış en küçük iki çocuğunu ziyarete gitmişti.

Yüzünde yaşlar, elinde mektupla ailenin bir kart oyunu oynadığı odaya girdi. Konuşamıyordu.

"Kim öldü!" diye çığlık attı Lani ama Andrew gidip annesine sarıldı. "Bu hüzünden değil Lani. Bu neşeden."

"Nereden biliyorsun?"

"Annem yas tuttuğunda bir şeyleri parçalar ama bu mektup sadece kırıştırılmış ve ıslak."

Petra ona hafifçe tokat attı ama o konuşabileceği kadar da güldü. "Sesli oku Andrew, sesli oku. Ender benim için onu bulmuş. Keşke Julian da bunu görebilseydi! Keşke Julian'a bunu söyleyebilseydim!" Sonra biraz daha ağlayıp sustuktan sonra Andrew mektubu okumaya başladı. Mektup kısaydı ama Andrew ve Lani'nin de kendi çocukları olduğu için

bunun Petra için ne kadar önemli bir şey olduğunu anlıyorlardı. Ama sonra Andrew ve Lani'nin çocukları tiksintiyle odayı terk edip "Kendinize *hakim* olabildiğiniz zaman haber verin." dediler.

"Kimse hiç bir şeye hakim olamaz," dedi Petra. "Hepimiz kader tahtının etrafındaki dilencileriz. Ama bazen merhamet ediyor!"

Randall Firth'i sürgün yerine götürmediği için yıldız gemisinin en direk rotadan Eros'a gitmesine gerek yoktu. Bu rotayı kullanmaları yollarını 4 ay uzatacaktı -gerçek zamanda 6 yıl- ama bu UFCom'a anlatılmıştı ve kaptan da bunu sorun etmiyordu. Yolcularını nerede istiyorlarsa orada bırakacaklardı. UFCom'daki kimse Andrew ve Valentine Wiggin'in kim olduğunu bilmiyorduysa bile kaptan çok iyi biliyordu. Üstlerine bu yolu neden uzattığını açıklaması gerekecekti ama bunu kafasına takmıyordu. Mürettebatı da onunla beraber başlamışlardı ve onlar da hatırlıyorlardı, bu yüzden onlar da bunu sorun etmiyorlardı.

Valentine Ganj Kolonisi'nin tarihini yazıyordu ve ara verdiği zaman gidip odalarında Ender'in sağlığıyla ilgilenip ona hemşirelik yapıyordu.

"Şu aptal mektubunu okudum," dedi Valentine bir gün.

"Hangisini? Çok mektup yazıyorum," dedi Ender.

"Ancak ölürsen okumam gerekeni diyorum."

"Burnumun kemikleri yerine oturmadığı için doktorun beni genel anesteziye almaya karar vermesi benim suçum değil."

"Herhalde okuduğum şeyi unutmamı bekliyorsun?"

"Neden unutmayasın ki? Ben unuttum bile."

"Unutmadın," dedi. "Bu yolculukları yaparak geçmişinden kaçmaya çalışmıyorsun değil mi?"

"Aynı zamanda her işe burnunu sokan ablamla geçirdiğim zamanın tadını çıkarıyorum."

"O bagaj -onu açabileceğin bir yer arıyorsun."

"Val," dedi Ender, "ben seni planların hakkında sorguya çekiyor muyum?"

"Buna gerek yok ki. Benim planım senden sıkılıp katlanamadığını zamana kadar seni takip etmek."

"Her ne bildiğini sanıyorsan," dedi Ender, "yanılıyorsun."

"Bu kadar açık konuştuğun için teşekkürler."

Bir süre sonra: "Biliyor musun Val? Bir an için gerçekten beni öldüreceğini düşündüm."

"Seni zavallı şey. Sonucu yanlış tahmin etmiş olmak senin için çok fena olmalı."

"O an gerçekten gelseydi, gerçekten öleceğimi bilseydim bunun beni rahatlatacağını düşünmüştüm. Artık hiç bir şeyi dert etmek zorunda kalmazdım. Pisliği başkası temizleyebilirdi."

"Evet, her şeyi benim üzerime yıktığın için ben de çok memnun olurdum."

"Ama beni öldürmek üzere bana yaklaştığında -kafama bir iki tekme atmayı planladığını anladım ve beynim öyle sarsılmıştı ki o tekmelerin işimi bitireceğini biliyordum -bana doğru geldiğinde o içimin rahatlaması kalmadı. Ayağa kalkmak istedim. Yapabilseydim kalkardım da."

"Ve azıcık beynin olsa kaçardın."

"Hayır, Val," dedi Ender üzgünce. "Önce ayağa kalkıp onu öldürmek istedim. Ölmek istemiyordum. Ne düşündüğüm ya da neyi hak ettiğim önemli değildi. Bana huzur ya da en azından boşluk vereceğini düşünmemi de önemsemedim. O anda aklımda bunların hiç biri yoktu. Sadece yaşamayı düşünüyordum. Yaşayabilmek için ne yapmam gerekiyorsa yapıp yaşamayı, hatta bunun için onu öldürmem gerekiyorduysa da."

"Vay be," dedi Valentine. "Herkesin yıllardır bildiği yaşama içgüdüsünü keşfettin!"

"Bu içgüdüye sahip olmayan insanlar var, yani farklı bir içgüdü onlarınki," dedi Ender. "Kendilerini bombaların üstüne attıkları, bir bebeği kurtarmak için yanan binaların içine daldıkları için onlara madalyalar veriyoruz. Tabi öldükten sonra. Ama bin bir türlü onur bahşediyoruz onlara."

"Onlarda da yaşama içgüdüsü var," dedi Val. "Sadece bazı şeyleri daha fazla önemsiyorlar."

"Ben öyle değilim," dedi Ender. "Ben hiç bir şeyi daha çok önemsemiyorum."

"Onunla *dövüşemeyecek* hale gelene kadar seni dövmesine izin verdin," dedi Valentine. "Ancak ona zarar veremeyeceğini anladığın anda yaşama içgüdünün yüzeye çıkmasına izin verdin. Bu yüzden hâlâ bana gelip o çocukları öldüren kötü insanla aynı kişi olduğunu söyleme. Kasten kaybederek kazanabildiğini gösterdin. Bitti. Yeter. Lütfen kazanmayı planlamıyorsan kimseyle kavga etme bir daha, tamam mı? Söz mü?"

"Söz veremem," dedi Ender. "Ama öldürülmemeye çalışacağım. Hâlâ yapacak işlerim var."

SON SÖZ

Kitabın bu şekilde olmasını planlamamıştım. Birkaç bölümde Ender'i Eros'tan Shakespeare'e, oradan da Ganj'a gönderecektim. Ama Ganj'daki karşılaşmayı hazırlayan bütün olayların daha önce cereyan ettiğini fark ettim ve işimi uzata uzata *Ender'in Oyunu*'nun çoğunlukla 14. ve 15. bölümleri arasında geçen bir roman yazmış oldum.

Ama daha yazarken bunun doğru hikaye olduğunu biliyordum. Bu olmadan bir şeyler eksik kalıyordu. Savaş bitiyor. Eve dönüyorsun. Sonra savaşta olmuş şeylerle uğraşıyorsun. Ama Ender eve dönemiyor. Bununla da uğraşmak zorunda.

Ama bunun içindeki hikayenin orijinal romanda olduğunu söyleyebiliriz. Aynı şekilde roman yazılmadan önce kısa romanın içinde de eksik bir şeyler olduğunu söyleyemeyiz. Eğer 14. bölümün sonunda *Ender Sürgünde* elimizde olsaydı her iki hikaye de işe yaramaz hale gelirdi. İlk olarak *Sürgün, Shadow of the Giant*'ın devam kitabı niteliğinde yazıldı - Virlomi, Randi, Achilles/Randall/Arkanian'ın hikayeleri burada dönüyor ve bir sonuç yazılması gerekiyordu. Şimdi okumuş olduğunuz hikaye o ikisinin arasında daha iyi duruyor -ayrı bir kitap olarak. Savaştan sonra askerin kitabı.

Ama küçük bir sorun var. Ender'in Oyunu'nu 1984'te yazdığımda son bölüm olan 15. bölümde Ölülerin Sözcüsü'ne hazırlık yapmaya odaklanmıştım. Bu iki kitap arasına herhangi bir kitap sokmayı düşünmüyordum bile. Bu yüzden Ender'in ilk kolonideki geçirdiği zamanı rahat ve umursamazca kullanmıştım. O kadar dikkatsizdim ki son

formik gezegeni dışındaki gezegenlerde insan pilotları ve mürettebatın kalmış olabileceğini unutmuştum. Onlar nereye gidecekti? Tabi ki formik dünyalarını kolonileştirmeye başlayacaklardı. Ve onları oraya gönderenler de bunu öngörmüş, yapılması planlanan işleri yapmaları için eğitimli kişileri göndermeyi düşünür halde olacaklardı.

Yani *Ender'in Oyunu*'nun 15. bölümünde içerik olarak problem olmasa da, detaylar yanlış ve zamansal problemler var. Olması gerektiği gibi değillerdi ve şimdi de olması gerektiği gibi değiller. Bu bölümü yazmaya başladığımdan beri "Investment Counsellor" (*First Meetings'de)* gibi hikayeler yazdım. Bu hikayelerde Ender Sorelledolce adındaki bir gezegende reşit olacağı zamanda Jane'le (Speaker'daki baş karakterlerden biri) tanışıyor; ama bu *Ender*'in *Oyunu*'ndaki zaman çizgisine uymuyordu. Sonuç olarak daha fazla detay barındırıp hikayeyi daha iyi bir şekilde geliştiren sonraki hikayelerin değil 15. bölümün yanlış olduğunu fark ettim.

Neden 24 yıl önce umursamazca verdiğim kararlara şimdi bağlı kalmak zorunda olayım ki? O zamandan beri yazdığım her şey doğru; ilk romandaki çelişkili ama önemsiz detaylar yanlış.

Bu yüzden Ender'in Oyunu'nun 15. bölümünü yeniden yazdım ve romanın revize edilmiş bölümünü içeren baskısı ileri bir tarihte basılacak. Bu sırada şunu da belirtmeliyim ki *Orson Scott Card'ın Inter Galactic Medicine Show* dergisinin bir bölümünü bile almış olan herkes bütün metni internette bulabilir. Revize edilmiş bölümü okumak için dergimin bir sayısını alınca, onun içindeki yazarlarımızın da nasıl harika işler başardığını kendiniz görebilirsiniz.

Ama sizi temin ederim ki o bölümde çok önemli bir değişiklik yapmadım. Okumazsanız pek bir şey kaçırmış olmazsınız.

Aslında o bölümü gözden geçirmenin en önemli sebebi, insanların bana 15. bölümün orjinal versiyonu ve bu kitap arasındaki çelişkileri bildirmesini engellemekti. Bu yüzden size bütün çelişkilerin giderildiğini söylediğimde bana inanırsanız, metni alıp okumanız gerekmez.

Bu romanı hazırlarken geri dönüp bakmak zorunda kaldım. Uyum göstermek zorunda olduğum tek kitap Ender'in Oyunu (ki o kitapta her şey mümkündü) değildi. Bu hikaye de *Ender's Shadow, Shadow of the Hegemon, Shadow Puppets, Shadow of the Giant, Speaker for the Dead, Xenocide ve Children of the Mind*'da verdiğim her keyfi kararla uyum içinde olmalıydı.

Bütün o kitapları tekrar okumaya ne niyetim ne de zamanım vardı. Şimdi daha iyi ya da en azından daha deneyimli bir yazar olduğum için geri dönüp o kitapları okuduğumda canım sıkılacaktı ve değiştirmek istediğim pek çok şey görecektim.

Neyse ki benim kurgumu benden daha dikkatli ve daha yakın zamanda okumuş insanların yardımlarını aldım.

Jake Black geçtiğimiz aylarda The Ender's Game Companion adında bir kitap yazdı, içinde bütün Ender roman ve hikayelerindeki olay, karakter, yer ve durumları tanımladı. Bu kitabı yazarken ona bol bol danıştım (aynı zamanda Ender'in Oyunu'nun Marvel Comics uyarlamasında çalışıyor) ve yazdıklarımı okuyarak kontrol etti.

O kendi kitabını hazırlarken bir yazar ve PhiloticWeb.Net'in başrahibesi ve/veya dadısı olan **Ami Chopine**'in ve ben bu kitabı hazırlarken kendisine yönelttiğim soruların hepsini cevaplamış **Andy Wahr**'ın (Hatrack.com adlı sitemde "Hobbes" lakabıyla tanınıyor) yardımını aldım. Umarım hiç bir Ender romanını onların yardımı olmadan yazmak zorunda kalmam ve aynı zamanda hepsini yakın arkadaşım sayıyorum.

Nazik insanların ve dostlarımın bulunduğu www.hat-rack.com'dan da pek çok kişinin yardımını aldım. Kaynak olarak bu siteyi çok fazla kullanıyorum. Bu romanı yazmaya başlarken cevaplanması gereken birkaç sorum vardı. Eğer bazı şeylerden hiç bir kitapta bahsetmemişsem bunu bilmeliydim; bahsetmişsem de önceden dediklerimle çelişmemek için ne dediğimi bilmem gerekiyordu.

Hatrack.com'a yazdığım şeyi aynen buraya aktarıyorum:

Ender'in Oyunu ve Shadow'daki bazı ayrıntılar konusunda şüpheye düştüm ve Ender Sürgünde'yi yazarak EG evreninde bazı çelişkiler oluşmasına yol açacağım. Belki içinizden birileri bana şu konularda yardım edebilir:

1.Ender'in Dünya'ya geri dönmemesi gerektiğine kim karar verdi ne neden? Peter işin içindeydi ama sanırım onun sunduğu sebepler Valentine ya da EG'nin anlatıcısının anlattıklarından farklıydı.

2.Sanırım Ender'in yöneticiliği ve koloni gemisinin kumandasındaki kişinin arasındaki durumla ilgili EG ve Shadow kitaplarında (dev?) bir çelişki zaten var. Ama bu tamamen çözülmüş müydü? Yani Mazer'ın geminin kaptanı olacağı söylenmişti ama gitmemişti değil mi? Han Tzu'yla konuşması sırasında bunun çözüldüğünü hatırlıyorum (Hatrack'tekiler bunun başlı başına bir çelişki olduğunu belirterek bana yardım ettiler!)

EO'nin son bölümüne baktım ama dört Shadow kitabından veya EO ya da Speaker serilerinde herhangi bir yerden ayrıntıları ortaya çıkaramıyorum. Bu zaman aralığındaki ayrıntılarla ilgili bana hatırlatıcı notlar verebilecek kişiler varsa sevinirim -Ender'in son savaşından yeni koloni dünyasına varışına kadar, yani sırf Ender'e ne olduğunu değil, Peter, Valentine, Mazer, Graff ve genel olarak bütün dünyaya ne olduğuyla ilgili ayrıntılarla ilgileniyorum.

Bu bildirime **C. Porter Bassett, Jaime Benlevy, Chris Wegford, Marc Van Pelt, Rob Taber, Steven R Beers, Shannon Blood, Jason Bradshavv, Lloyd Waldo, Simeon Anfinrud, Jonathan Barbee, Adam Hobart, Beau Pearce ve Robert Prince** çok güzel bir şekilde cevap verdiler.Hepinize kitapları karıştırıp sorularımı cevapladığınız için teşekkür ediyorum.

Bunlara ek olarak **Clinton Parks** benim aklıma bile gelmemiş bir problem bulup çalışanlarıma şu mektubu göndermiş:

Büyük ihtimalle bundan bahsetmişsinizdir ama ben ne olur ne olmaz diye yazıyorum. "Shadow of the Giant"ta ilk koloninin adının "Shakespeare" olduğunun açıklandığını hatırlıyor musunuz? Bu aklıma takıldı çünkü Ender'in neden koloniye bu ismi vermek istediğini anlayamadım. Neyse, ihtiyatlı davranıp bunu size hatırlatmak istedim. Kendinize iyi bakın!

Bu gerçekten de büyük bir çelişkiydi -başka bir yerde koloninin adının Rov olacağını yazdığımdan emindim. Bunun sebebi ilk yazmaya başladığım zamanlarda fikirlerinden yararlanabileceğim bu kadar geniş bir okuyucu kitlemin olmamasıydı. Onların fikirlerini sormak da aklıma gelmemişti bu yüzden zaten bahsettiğim konular hakkında yeni şeyler yazıyor, yıllar geçtikçe eskileri unutuyordum.

Bunu da çözdüm.

Bir zamanlar yazdığım şeyleri tekrar okuyup düzeltme konusuna çok önem veriyordum. Zeki ve dikkatli bir okuyucu topluluğu oluşturup birbirimizin yazdıklarını okuduğumuz zamanlarda bile hataları atlayabildiğimizi hatırlıyorum. Bu kadar karmaşık ve içinde bu kadar fazla hikaye barındıran bu evrende ise illa ki çelişkiler olacaktı, hatta belki hâlâ da vardır. Lütfen bulduklarınızı (Ender'in Oyunu'nun 15. bölümünün eski baskısı dışındakileri)

Hatrack.com'a yazın ve belki ileride bir gün onları da düzeltmenin bir yolunu bulabilirim.

Ya da isterseniz felsefi bir tutum alın ve bu kurgu yerine gerçek tarih ya da biyografi olsaydı içinde her türlü çelişkilerin olacağını düşünün -çünkü hayatın gerçeklik düzleminde bile hatalar ve çelişkiler ortaya çıkıyor. Tarihte bir olaya tanıklık eden herkesin aynı şekilde betimlediği olay sayısı çok azdır. Bu yüzden isterseniz bulduğunuz çelişkileri tarihsel aktarımdan ötürü oluşmuş hataların bir sonucu kabul edin. Sonuç olarak bu binlerce yıllık gelecekte geçen bir "tarih".

Bu yardımsever arkadaşların dışında yazdıklarımı her zamanki gibi, inanılmaz derecede sabırlı dostlarıma gösterdim. Bir romanı parçalara bölmek eski bir gelenektir - Charles Dickens'ın hayranları onun romanlarını gazetede yayımlandıkça okuma fırsatı bulurlarmış. Ama her birkaç günde bir yeni bir bölüm yazmak ve aynı zamanda çok sıkı bir yazı yazma takvimim olduğu için çabuk cevap vermek zorunda olmam, arkadaşlarımdan istenmeyecek derecede fazla iş yapmalarını beklememe yol açıyor.

İlk olarak bir okuyucu olarak Jake Black, ansiklopedik Ender evreni bilgisine güvendiğim insan oldu. Uzun zamandır benden muzdarip olan meslektaşım Kathryn H. Kidd çok-uzun-süren-ve-tamamen-benim-yüzümden-geciken *Lovelock* kitabının devam kitabı *Rasputin*'i yazdığımızdan beri ilk okuyucularımdan biri oldu. Erin ve Philip Absher da yazdıklarım yayımlanmadan kitaplarımı uzun zamandır okusunlar diye teslim ettiğim kişilerdir. Philip aynı zamanda hikayenin gidişatıyla ilgili bana pek çok yardımda bulunmuş, atmayı düşündüğüm bölümlerin hikayenin temelini oluşturduğu konusunda beni ikna edip atmaktan vazgeçirmiştir. O haklıydı, ben haksızdım, ve kitap o şekilde daha iyi oluyordu. Neyse ki bu sefer beni kitabımın büyük

bir bölümünü yeniden yazmak zorunda bırakmadı. Ama o, Erin, Kathy ve Jake beni yüreklendirerek anlattığım hikayenin harcadığım zamana değdiğini hissettirdiler.

Yine de ilk okuyucum eşim Kristine'dir ve aynı zamanda ben yazma ruh haline girdiğimde ailemizin yükünü o üstlenir. Yaptığı önerilerin önemsiz olduğunu düşünse de benim için çok önemliler ve eğer bundan şüphesi varsa bilmesini isterim ki hiç bir önerisini değerlendirmeden geçmiyorum.

Kitap yazılırken, Kristine ve en küçük çocuğumuz Zina, evde dikkati dağılmış, asabi bir hayalet gibi dolaşan babalarına katlanmak zorunda kalıyorlar. Ama bazı geceler beraber *Idol* ve *So You Think You Can Dance* izlediğimiz zaman birkaç saatliğine de olsa aynı evreni paylaşmış oluyoruz.

The Inter Galactic Medicine Show'un baş editörü Kathlyn Bellamy de benden yardımlarını esirgemedi. Kitaplarım kontrol okumasından geçtikten sonra okuyor ve yazdıklarımı ilk defa görmüş oluyor. Kitap basıma girmeden önce okuyan son kişi o. Yani savunmamızın bel kemiği olduğunu söyleyebilirim. Sitemizle ilgilenen ve bilgi teknolojileri şefimiz olan Scott Ailen da Hatrack ve oscIGMS'te her şeyin düzgünce işlemesini sağlıyor, yani yardım alabileceğim topluluğu o bir arada tutuyor.

Tor'daki editörüm Beth Meacham'ın bu kitap üzerindeki emeği normalde editörlerden beklediğimin çok üzerinde. Bu kitap çok acayip olduğu için -en popüler romanımın zamanıyla çakışan, ne öncesinde ne sonrasında olan bir kitap- kitabın Tor'un yayımlamak isteyeceği türden olmasını istedim ve bunun için onun onayını gerekli gördüm. Öneri ve uyarıları kitabın gelişim aşamasında da yazarken de çok yardımcı oldu.

Yazmayı geciktirdiğim için fedakarlık yapmak zorunda kalan Tor'daki üretim ekibine de teşekkürü borç biliyorum. Bu kitabın her şeye -bana- rağmen zamanında çıkabilmesi tamamen onların mesai yapmaları ve özel ilgi göstermeleriyle mümkün oldu. Acele ederken bile işlerini titizlik ve gururla yaptıkları için her şey bittikten sonra benim elime de gurur duyabileceğim bir kitap geçiyor. Benim noksanlarımı örtecek iyi insanlar olmasaydı halim niceydi.

İlk kitabı yazarken 5-6 yaşlarında olan oğlum Geoffrey'in Ender karakterimin bazı açılardan temelini oluşturduğunu söyleyebilirim. Şimdi 30 yaşında ve iki çocuk babası (daha önce bahsettiğim Heather Heavener'ın katkılarıyla). Ve oğlum Geoffrey'nin ülkesine hizmet için hiç askere çağırılmamasına müteşekkirim.

Ender'in neler yaşamış olabileceğini düşünürken çok okuma yaptım, ama aynı zamanda Afganistan, Irak ve diğer sıkıntılı yerlerde görev yapmış iyi askerlerimizin deneyimlerinden de konuşma veya yazışma yoluyla faydalandım. Tiranlıkla çevrelenmiş insanlara yardım edecek güç ve iradeye sahip tek ülke olan bizim askerlerimiz olarak oralarda görevlerini başarıyla yerine getirmiş insanlarla kontakt kurdum. Hepimiz adına elinizi taşın altına koydunuz ve sizi selamlıyorum.

Ölmüşler için yas tutuyorum ve gazi olarak dönmüşlerin de yıkılmış hayalleri ve gelecekleri kalbimi parçalıyor. Amerika Birleşik Devletleri'nin bir vatandaşı olarak gittiğiniz yere gönderilmenizin sorumluluğunun bir kısmı benim de üzerimde ve faydalarını hepimiz görüyoruz. Ender gibi benim adıma neler feda edildiğini ben de bilmeyebilirdim ama aramızdaki bağı yadsımıyorum.

Bedensel olarak zarar görmemiş ama içten içe kendini yiyen, kimsenin bilmediği anılara sahip olan sizler için ise

tek umudum Ender Wiggin’i doğru şekilde yansıtabilmiş olmak. Belki de hissettiğiniz, düşündüğünüz ya da hatırladığınız bir şeyi onda bulabilirsiniz.